

Hi Nháo Dị Vực II – Hữu Cầm Hà Tu Kiếm

Contents

Hi Nháo Dị Vực II – Hữu Cầm Hà Tu Kiếm	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Đấu Giác Câu Tâm (1)	4
3. Quyển 1 - Chương 2: Đấu Giác Câu Tâm (2)	7
4. Quyển 1 - Chương 3: Đấu Giác Câu Tâm (3)	11
5. Quyển 1 - Chương 4: Đấu Giác Câu Tâm (4)	14
6. Quyển 1 - Chương 5: Đấu Giác Câu Tâm (5)	18
7. Quyển 1 - Chương 6: Đấu Giác Câu Tâm (6)	21
8. Quyển 1 - Chương 7: Đấu Giác Câu Tâm (7)	25
9. Quyển 1 - Chương 8: Đấu Giác Câu Tâm (8)	29
10. Quyển 1 - Chương 9: Đấu Giác Câu Tâm (9)	32
11. Quyển 2 - Chương 1: Khắc Cốt Minh Tâm (1)	35
12. Quyển 2 - Chương 2: Khắc Cốt Minh Tâm (2)	39
13. Quyển 2 - Chương 3: Khắc Cốt Minh Tâm (3)	42
14. Quyển 2 - Chương 4: Khắc Cốt Minh Tâm (4)	45
15. Quyển 2 - Chương 5: Khắc Cốt Minh Tâm (5)	48
16. Quyển 2 - Chương 6: Khắc Cốt Minh Tâm (6)	52
17. Quyển 2 - Chương 7: Khắc Cốt Minh Tâm (7)	55
18. Quyển 2 - Chương 8: Khắc Cốt Minh Tâm (8)	59
19. Quyển 2 - Chương 9: Khắc Cốt Minh Tâm (9)	62
20. Quyển 3 - Chương 1: Động Phách Kinh Tâm (1)	65
21. Quyển 3 - Chương 2: Động Phách Kinh Tâm (2)	68
22. Quyển 3 - Chương 3: Động Phách Kinh Tâm (3)	71
23. Quyển 3 - Chương 4: Động Phách Kinh Tâm (4)	75
24. Quyển 3 - Chương 5: Động Phách Kinh Tâm (5)	78
25. Quyển 3 - Chương 6: Động Phách Kinh Tâm (6)	81
26. Quyển 3 - Chương 7: Động Phách Kinh Tâm (7)	84
27. Quyển 3 - Chương 8: Động Phách Kinh Tâm (8)	88
28. Quyển 3 - Chương 9: Động Phách Kinh Tâm (9)	91
29. Quyển 4 - Chương 1: Biệt Hữu Dụng Tâm (1)	94
30. Quyển 4 - Chương 2: Biệt Hữu Dụng Tâm (2)	97
31. Quyển 4 - Chương 3: Biệt Hữu Dụng Tâm (3)	101
32. Quyển 4 - Chương 4: Biệt Hữu Dụng Tâm (4)	104
33. Quyển 4 - Chương 5: Biệt Hữu Dụng Tâm (5)	107
34. Quyển 4 - Chương 6: Biệt Hữu Dụng Tâm (6)	111
35. Quyển 4 - Chương 7: Biệt Hữu Dụng Tâm (7)	114
36. Quyển 4 - Chương 8: Biệt Hữu Dụng Tâm (8)	117
37. Quyển 4 - Chương 9: Biệt Hữu Dụng Tâm (9)	120
38. Quyển 5 - Chương 1: Cao Hạ Tại Tâm (1)	123
39. Quyển 5 - Chương 2: Cao Hạ Tại Tâm (2)	127
40. Quyển 5 - Chương 3: Cao Hạ Tại Tâm (3)	130
41. Quyển 5 - Chương 4: Cao Hạ Tại Tâm (4)	133

42. Quyển 5 - Chương 5: Cao Hạ Tại Tâm (5)	138
43. Quyển 5 - Chương 6: Cao Hạ Tại Tâm (6)	142
44. Quyển 5 - Chương 7: Cao Hạ Tại Tâm (7)	145
45. Quyển 5 - Chương 8: Cao Hạ Tại Tâm (8)	148
46. Quyển 5 - Chương 9: Cao Hạ Tại Tâm (9)	151
47. Quyển 6 - Chương 1: Phỉ Thạch Chi Tâm (1)	154
48. Quyển 6 - Chương 2: Phỉ Thạch Chi Tâm (2)	159
49. Quyển 6 - Chương 3: Phỉ Thạch Chi Tâm (3)	162
50. Quyển 6 - Chương 4: Phỉ Thạch Chi Tâm (4)	166
51. Quyển 6 - Chương 5: Phỉ Thạch Chi Tâm (5)	169
52. Quyển 6 - Chương 6: Phỉ Thạch Chi Tâm (6)	173
53. Quyển 6 - Chương 7: Phỉ Thạch Chi Tâm (7)	176
54. Quyển 6 - Chương 8: Phỉ Thạch Chi Tâm (8)	179
55. Quyển 6 - Chương 9: Phỉ Thạch Chi Tâm (9)	183
56. Quyển 6 - Chương 10: Phiên Ngoại – Đồng Túy(cùng Nhau Say)	186

Hi Nháo Di Vực II – Hữu Cầm Hà Tu Kiếm

Giới thiệu

Edit: Tử Linh, Thánh Thiện Thể loại: Đam mỹ, hướng dễ dàng, giang hồ ân oán, dị quốc kỳ duyên, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-nhao-di-vuc-ii-huu-cam-ha-tu-kiem>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Viên Kỷ đã từng đến đây chơi.

“A Sách. Đừng tưởng lần trước ngươi mang ta đi xem bên trái ngọn núi, lần này mang ta đi xem bên phải ngọn núi, ta sẽ không biết kỳ thực nó là cùng một ngọn núi.” Kỷ Vô Dịch ôm ngực nhìn gò núi nhỏ trước mặt.

Viên Ngạo Sách chấp tay nhìn trời, “Núi lúc nào cũng giống giống như nhau.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Người không thấy mảnh vải viết ‘Viên Kỷ đã từng đến đây chơi’ cũng rất tương tự?”

“...” Viên Ngạo Sách phẫn nộ rút địa đồ trong lòng ra, “Với tấm địa đồ như vậy, ai mà biết được là phải đi kiểu gì?”

Thượng Thước dùng quạt phẩy phẩy, lập tức phát hiện gió thổi tới càng lúc càng mạnh, mới ngừng tay nói: “Nếu không phải Hữu hộ pháp nhất thời lỡ tay, làm cho một tấm địa đồ biến thành nửa tấm địa đồ, ta nghĩ chúng ta cũng không cần phải ở đây dạo vòng vòng nguyên một tháng.”

Tả Tư Văn lặng lẽ liếc nhìn Hữu Khổng Vũ, lạnh nhạt nói: “Không sai. Bất quá nửa tấm địa đồ còn đỡ hơn là nửa tấm địa đồ lem nhem không rõ. Việc này Chung đường chủ cũng phải chịu trách nhiệm.”

Kỷ Vô Địch nói: “Đi? Các người lỡ tay sao?”

Hữu Khổng Vũ lúng túng nhìn bên trái, Chung Vũ mặt không đổi sắc nhìn bên phải.

Kỷ Vô Địch nhìn Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, ta còn tưởng trong địa đồ có tàng bảo đồ nên bọn hần mới hơ lửa nhúng nước chứ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bọn họ không có thông minh được như vậy.”

Kỷ Vô Địch gật đầu nói: “Phải a, ta cũng hiểu được mấy chuyện này lẽ ra chỉ chúng ta mới nghĩ tới.”

Hạ Hối vội đánh xe ngựa qua đây, vuốt mồ hôi trên trán, phiền muộn hỏi: “Các người thực sự không muốn ngồi xe ngựa sao?”

Mọi người trấm miệng một lời đáp: “Không muốn.”

Hạ Hối nói: “Vậy sao các người còn muốn mang xe ngựa tới nữa?”

Tả Tư Văn nói: “Để hành lý.”

Thượng Thước nói: “Để ngân lượng.”

Kỷ Vô Địch chớp mắt nói: “Để thức ăn.”

Hạ Hối nói: “Vậy sao các người không tới đánh xe?”

“Bởi vì Hạ đường chủ năng giả đa lao* nha.” Thượng Thước cười tủm tỉm vẩy cây quạt, sau đó lại dừng lại.

(*) năng giả đa lao: người có tài thì thường phải làm việc nhiều = =

Hạ Hối nhìn những người khác, cảm giận lẩm bẩm: “Lần sau ta sẽ không bao giờ ra ngoài với các người nữa.”

Kỷ Vô Địch nghi hoặc hỏi thăm: “A Hạ, người sao lại cảm thấy còn có lần sau nữa vậy?”

Hạ Hối: “...”

Đột nhiên, bốn phía nổi lên tiếng vó ngựa như sấm, không lâu sau một mã đội* mặc khôi giáp đạp trên bụi vàng cuộn cuộn chạy như bay tới đem bọn họ vây quanh.

(*) đội quân cưỡi ngựa

Bụi vung lên, che khuất tầm mắt mọi người.

Mã đội một lát mới dừng lại.

Kỷ Vô Địch che mũi, phát bụi, buồn bực hỏi: “Các người đã đem chúng ta vây quanh rồi, sao còn chạy tới chạy lui nữa.

Thượng Thước nói: “Chắc là phanh không ăn?”

Thủ lĩnh mã đội phất tay, hơn mười cái cung tên lập tức nhắm vào bọn họ.

Kỷ Vô Địch nghe hần dùng tiếng Đột Quyết nói cực nhanh, ngơ ngàng hỏi lại: “Hần nói cái gì?”

Tả Tư Văn nói: “Hần bảo chúng ta đầu hàng.”

Kỷ Vô Địch nói: “A Chung, A Hữu cho bọn hần kiến thức một chút phương thức đầu hàng độc nhất vô nhị của Huy Hoàng Môn.”

....

Chớp mắt một cái, mã đội biến thành mã đứng một đội, người đứng một đội.

Thủ lĩnh mã đội bị điểm huyết, không thể nhúc nhích, vừa sợ vừa giận, miệng liên tục nói không ngừng.

Kỷ Vô Định hỏi: “Hắn nói cái gì?”

Tả Tư Văn nhú mày đáp: “Hắn nói vương tử bọn hắn sắp kế thừa vị trí Khả Hãn rồi, muốn chúng ta thức thời mà quy thuận bọn hắn.”

Kỷ Vô Định hiểu kỳ hỏi: “Quy thuận bọn hắn làm cái gì?”

Tả Tư Văn dựa theo lời hắn hỏi lại, “Hắn nói, làm binh sĩ.”

“...”

Kỷ Vô Định đột nhiên nói: “Đi? Kế thừa có phải là ý nói...”

Thượng Thước chậm rãi thu hồi quạt, “Khả Hãn sắp băng hà rồi.”

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Đấu Giác Câu Tâm (1)

Hà Dung Cẩm: đi mua một vỏ hoàng tửu về đây.

Sắc trời dần tối.

Hà Dung Cẩm ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, phui phui vỏ lạc vụn rơi vãi trên vạt áo, tháo hồ lô ở thắt lưng ra, nhấc tay đang định gõ bàn, hồ lô đã bị tiểu nhị quá quen thuộc với hành động của hắn mà tiếp lấy trước.

“Vẫn đồ đầy?” Tiểu nhị dùng tiếng Trung Nguyên không trôi chảy lắm, hỏi hắn.

Hà Dung Cẩm cười nói: “Người hỏi được, nhưng nghe hiểu được không?”

Tiểu nhị đàn mặt nhìn hắn.

Hà Dung Cẩm xua tay, dùng tiếng Đột Quyết nói: “Đi đi, đồ đầy.”

“Có ngay.” Tiểu nhị dùng tiếng Đột Quyết trả lời, cười tít mắt bỏ đi.

Hà Dung Cẩm quan sát khách điểm. Căn khách điểm Minh Nguyệt này là do người Trung Nguyên mở. Từ gạch ngói bàn ghế đều là theo phong cách Trung Nguyên. Mà một căn khách điểm tách ly khỏi Trung Nguyên dựng lên độc lập ở Đột Quyết như vậy, xung quanh toàn là dân Đột Quyết, thử cái mới mẻ thì cũng có, nhưng làm sao có thể buôn bán phát đạt? Chỉ dựa vào một đám yêu thích Trung Nguyên như hắn miễn cưỡng qua ngày. Bất quá còn may là họ miễn cưỡng qua ngày, chứ bằng không thì kẻ uống quen hoàng tửu như hắn biết đi đâu kiếm miếng.

Tiểu nhị mang rượu đến, lại lấy áo khoác choàng lên giúp hắn, dùng tiếng Trung Nguyên lơ lơ nói “Hà gia, đi thông thả.”

Hà Dung Cẩm buộc hồ lô đằng hoàng rồi bước ra ngoài.

Bên ngoài trời đang nổi gió, cát bụi mù mịt.

Hắn vuốt vuốt tóc, bất đắc dĩ nghĩ: xuất môn hắn phải mang theo mũ.

Đầu kia đường đột nhiên có người phi ngựa ào ào đến, vừa chạy vừa gọi: “Hà tổng quản! Hà tổng quản!”

Ở Đột Quyết đã lâu, không chỉ nói năng rành mạch, nghe đến càng rõ ràng. Chính như lúc này, không hề có chút lạ lẫm.

Hà Dung Cẩm vẫy vẫy tay: “Đây này.”

Ngựa tức khắc dừng, một tên vệ sĩ nhảy xuống, đặt dây cương vào tay hắn: “Đặc Cần gọi ngài về phủ.”

“Nga.” Hà Dung Cẩm cầm dây cương, chậm rãi vuốt vuốt bờm ngựa, tựa hồ đang an ủi nó một đường bồn ba cực khổ.

“Hà tổng quản.” Vệ sĩ gấp đến đỏ cả mắt.

“Đừng vội đừng vội, để nó thở đã.” Hà Dung Cẩm dắt ngựa đi vòng một vòng, mới thông dong ngồi lên, nhẹ nhàng đá bụng ngựa, ngựa lập tức lao đi. Mới vừa uống xong, xóc một trận, cái bụng nhất thời sóng cuộn biển gầm, cầm cự được đến cửa phủ, hần lập tức nhảy xuống ngựa.

Một bàn tay đột nhiên đè lại vai hần. Hà Dung Cẩm đang định nói cảm tạ, chợt nghe tiếng cười lạnh từ chủ nhân bàn tay đó: “Mỗi cưỡi ngựa cũng chịu không nổi, làm sao đảm đương Thịnh văn tổng quản?”

Hà Dung Cẩm liếc nhìn. Người kia trán cao mặt rộng, làn da ngăm đen, tầm vóc ước chừng cao hơn hần một cái đầu, chính là Xương võ tổng quản Ngạch Đồ Lỗ cùng làm tổng quản một văn một võ song song với hần trong phủ.

“Đa tạ.” Hần muốn đẩy cái tay kia ra, mà Ngạch Đồ Lỗ nhất quyết không buông. Hà Dung Cẩm dở khóc dở cười, “Đặc Cần có việc tìm ta.”

(*) Dừng một chút cho phần chú thích, Đặc cần là một chức quan của Đột Quyết, dành cho con cháu Khả Hãn và Hoàng tộc, còn hai cái biệt hiệu của tổng quản là Thịnh văn và Xương võ là tự đặt, cũng có thể tác giả lấy cảm hứng từ cụm Văn xương võ thịnh:”?

Ngạch Đồ Lỗ lúc này mới buông tay, “Người không cần vào, Khả Hãn có việc gấp mật chiếu Đặc Cần đến kinh đô. Chúng ta tức khắc khởi hành.”

Hà Dung Cẩm nói: “Chuyện gì?”.

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Không biết.”

“Vậy cho phép ta đi chuẩn bị mấy bộ quần áo.” Hà Dung Cẩm nói xong định đi vào, liền nhìn thấy Xác Châu đi ra từ giữa vòng vây của vệ đội.

Ngũ quan của Xác Châu giống Ba Cần Khả Đôn như khuôn đúc, là mỹ nam tử nổi tiếng của Đột Quyết. Ngũ quan thâm thúy mà không đột ngột, khóe miệng không cười mà như đang cười. Hần chú ý tới Hà Dung Cẩm cùng Ngạch Đồ Lỗ, cau mày rất khế, nói: “Người chặn ở cửa làm cái gì? Còn không lên ngựa?”

(*) Khả đôn: Đột Quyết (và các dân tộc anh em) dùng để gọi chính thê của Khả Hãn ~ tức hoàng hậu.

Hà Dung Cẩm nói: “Vâng.”

Ngạch Đồ Lỗ nghi hoặc nói: “Người không phải nói muốn đi chuẩn bị quần áo?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đặc Cần đã cho người giúp ta thu thập, ta cần gì phải làm chuyện thừa thãi.”

Xác Châu nhìn sang.

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Người làm sao biết Đặc Cần cho người giúp người thu thập?”

Hà Dung Cẩm xoay người lên ngựa, sờ sờ hồ lô ở thắt lưng, mỉm cười nói: “Ta chỉ là nhìn thấy một cái bao hành lý, mà vải bọc chính là cái khăn bàn ta dùng áo choàng cũ chế lại.”

Xác Châu lúc này mới phi thân lên ngựa, đột nhiên nói với Ngạch Đồ Lỗ đang ngồi trên ngựa: “Ta nghĩ lại, người vẫn là ở đây trông phủ đi.”

Ngạch Đồ Lỗ sắc mặt đại biến nói: “Đặc Cần?”

Xác Châu nói: “Hai tổng quản cùng rời đi, chuyện trong phủ không có người xử lý.”

“Vậy vì sao lại là ta.....” Ngạch Đồ Lỗ trừng mắt nhìn cái gáy Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không giỏi cưỡi ngựa, không bằng ta lưu lại coi phủ.”

Xác Châu dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua gương mặt hần, nhìn đến nỗi hần phải cúi đầu, mới xua tay Ngạch Đồ Lỗ nói: “Hần biết Hán ngữ Tây Khương ngữ, có thể dùng được. Việc này quyết định như vậy, không nói nữa.” Hần nói xong ép chân bụng ngựa phóng về phía trước.

Vệ đội đi theo.

Hà Dung Cẩm quay đầu lại nhìn Ngạch Đồ Lỗ, thở dài nói: “Thật có lỗi.”

“Hừ! Bớt giả mèu khóc chuột!” Ngạch Đồ Lỗ lập tức nhảy xuống ngựa, thở phì phì bỏ vào trong.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, bóng dáng Xác Châu cũng đã mất hút, Hà Dung Cẩm đành phải rong ngựa đuổi theo.

Từ Sấn Bột Đặc đến kinh đô nếu đi thẳng ngày đêm không nghỉ bằng quan đạo thì phải mất mười ngày, Xác Châu vì muốn đến sớm, chỉ toàn chọn đường tắt, xuyên rừng lợi suối, băng núi qua đèo, vất vả cực nhọc trên đường, không thể đếm hết.

Hai ngày đầu, Hà Dung Cẩm còn có thể vừa uống rượu vừa ngắm cảnh ven đường. Từ ngày thứ ba trở đi, hần ngay cả sức để ngẩng đầu cũng không còn, xác thân rũ rượi. Có hai lần còn suýt nữa lăn xuống đất, may mắn Xác Châu sớm nhìn ra hần bèo nhèo thường thuật, cho hai tên thân vệ đi cạnh trông coi, thế mới lay lắt được nửa cái mạng.

Cầm cự tám ngày, tới chạng vạng, bọn họ rốt cuộc kịp thời tiến vào trước khi cửa thành đóng lại.

Nhìn dãy kiến trúc trong thành, Hà Dung Cẩm chỉ thấy miệng khô lưỡi đắng. Ngay cả nếu hần uống dè chừng, một hồ lô hoàng tửu cũng chỉ duy đủ được năm ngày, ba ngày không dính giọt rượu với hần mà nói, so với ba ngày không ăn cơm càng thêm thống khổ.

Một tiệm rượu đột nhiên xuất hiện trước mắt, hương rượu nồng nàn nhất thời khiến sâu rượu trên người hần từ đầu đến chân đều lúc nhúc nhoi lên. Hần nuốt miếng nước bọt, đang định ghìim ngựa, chợt nghe thấy phía trước có tiếng xé gió, một sợi roi vung đến ngay mặt.

Hần vội vàng dùng phượng điểm đầu né người đi.

Roi xẹt qua không trung, quay về tay Xác Châu, hần trừng mắt nhìn Hà Dung Cẩm một cái như cảnh cáo, rất nhanh quay đầu lại, tiếp tục phóng ngựa đi.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tiệm rượu đã bị bỏ rơi phía sau.

Hà Dung Cẩm than nhẹ một tiếng, hết hy vọng mà rũ người xuống, chạy nổi bước theo.

Đến bên ngoài hoàng cung Khả Hãn, Xác Châu thể nhưng không cần thông báo gì cả cứ thế trực tiếp xông vào. Mà Hà Dung Cẩm đối với chính sự của Đột Quyết cho dù không quá để tâm cũng phải kinh ngạc.

Đội kỵ mã tiến quân thần tốc, sau khi vào liên tiếp hai lần cửa mới bị kêu dừng.

Xác Châu được gọi đi vào một mình, Hà Dung Cẩm cùng đám kia chờ tại chỗ. Hần nhìn hộ vệ hoàng cung đứng nghiêm thẳng tắp, đành bỏ ý định xuống đất ngồi bệt, hơi dựa người vào ngựa, mượn lực nghỉ ngơi.

Chờ rồi chờ một trận, đi luôn năm canh giờ, hộ vệ hoàng cung đã đổi tốp. Hà Dung Cẩm thì sớm bất chấp bên ngoài nhìn vào thế nào, xếp bằng ngồi bệt luôn. Thân vệ của Xác Châu tuy còn đứng, nhưng lưng cũng không còn thẳng như lúc đầu.

Cánh cổng đóng chặt rốt cuộc đã mở, người bước ra lại không phải Xác Châu, mà là Mật Gia Diệp Hộ. Hần là em trai của Sa Nạp Lợi Khả Hãn, chú ruột Xác Châu, quyền lực ở kinh đô cũng gần ngang với Khả Hãn. Hần xua tay nói: “Xác Châu Đặc Cần đã được phong làm Tiểu Khả Hãn, đêm nay ngủ lại trong cung, các người trước về Đặc Cần phủ đi.”

(*) Diệp Hộ cũng là tên chức quan của Đột Quyết, địa vị gần với Khả Hãn.

Thân vệ đều nhìn về phía Hà Dung Cẩm. Xác Châu không có đây, hần Thịnh vẫn tổng quản nắm quyền quyết định.

Mật Gia nhìn hần đánh giá, “Người chính là tổng quản người Trung Nguyên trong phủ Tiểu Khả Hãn?”

Hà Dung Cẩm nói: “Nhà của ta ở chân núi Thập Lạp Cát Thác.”

“Vùng giao giữa Đột Quyết, Trung Nguyên cùng Tây Khương?” Mật Gia nói: “Người tên là gì?”

“Hà Dung Cẩm.”

“Tên Trung Nguyên.”

“Phụ thân đến từ Trung Nguyên.”

Mật Gia nói: “Tướng mạo người không giống người Trung Nguyên cũng không giống người Đột Quyết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Mẫu thân là người Tây Khương.”

Mật Gia gật đầu nói: “Cũng được. Tiểu Khả Hân về sau sẽ ở lại kinh đô, người làm Thịnh văn tổng quản của Tiểu Khả Hân cần phải an bài mọi việc thoả đáng. Ta ngày mai bảo Thịnh văn tổng quản A Thập Tất của ta đến dạy người, người về sau phải nghe theo hắn.”

Hà Dung Cẩm cúi đầu, che giấu vẻ mặt trong bóng khuất, “Vâng.”

Xác Châu định cư ở Sấn Bột Đặc đã bảy tám năm, Đặc Cần phủ ở kinh đô bất quá là biệt quán lâm thời, những vật quan trọng ở phủ đều đã dời đến phủ ở Sấn Bột Đặc. Hiện giờ muốn dọn về, lại thêm một chuyện phiền toái.

Hà Dung Cẩm mới vừa vào phủ, đầu liền phát đau.

Người hầu trong phủ không đến mười người, ngày xưa mỗi lần đến kinh đô, hắn đều mang theo mấy người từ Sấn Bột Đặc đến, hiện giờ nước xa khó cứu lửa gần, không thể không thu một ít tôi tớ lâm thời. Có điều Xác Châu làm Tiểu Khả Hân cũng có phần kỳ quái, không biết có bao nhiêu người đang chăm chăm theo dõi, nếu như chọn không cẩn thận, chỉ sợ là dẫn sói vào nhà. Hắn lại nghĩ tới mấy lời Mật Gia vừa nói, không biết ý đồ thiện hay ác, càng cảm thấy đau đầu.

Người hầu thấy hắn ôm trán, cẩn thận hỏi han: “Dung Cẩm tổng quản, ngài không thoải mái?”

“Phải.” Hà Dung Cẩm nói, “Đi mua một vò hoàng tửu về đây.”

...

Về chú thích: tên chức vị của Đột Quyết thì còn có thể chú, chứ còn mấy cái địa danh tôi nói thật tôi gg học máu không thấy orz...

3. Quyển 1 - Chương 2: Đấu Giác Câu Tâm (2)

Hà Dung Cẩm: đi mua một vò hoàng tửu về đây.

Nửa đêm canh ba, quán rượu đều đóng cửa, rượu cuối cùng không mua được.

Hà Dung Cẩm khó chịu tới mức một đêm ngủ không ngon, mới tảng sáng đã đứng dậy lên phố mua rượu. Chỉ là quán rượu trên đường giờ còn đang đóng cửa, bán lạc bính* ngược lại có hai nhà đã mở. Hắn lui tay đứng trước cửa quán rượu, mắt trừng trừng nhìn sắc trời ngày càng sáng.

(*) bánh nướng áp chảo

Lúc cửa sắp mở thì, trên đường đột nhiên xuất hiện một đám vệ đội tuần tra, vặn hỏi hắn hồi lâu mới cho đi.

Hà Dung Cẩm nhìn bóng lưng vệ đội, hơi có cảm giác gió thổi mưa bay trước cơn bão.

Quán rượu rốt cuộc khai trương, điểm hỏa kế thấy trước cửa ngồi một người, sợ đến nhảy dựng, hỏi ra mới biết là hắn thèm rượu, vội vàng mời vào trong điểm.

Hà Dung Cẩm hỏi: “Có hoàng tửu* không?”

(*) rượu Thiệu Hưng

Điểm Hỏa Kế nói: “Đó là rượu Trung Nguyên, chúng ta không có. Nhưng mà chúng ta có rượu ngon của Đột Quyết, bỏ đào tửu cùng với mã nãi tửu!”

(*) rượu nho, rượu sữa ngựa

Hà Dung Cẩm nhìn mặt hỏi: “Trong thành chỗ nào có?”

Điểm hỏa kế nói: “Trước có một nhà, nhưng năm trước đóng cửa rồi. Người không phải là người Đột Quyết?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta sống ở đây.”

“Vậy tức là phải rồi. Ở Đột Quyết sao có thể không uống bồ đào tửu được?” Điểm hỏa kế nói, “Như vậy đi, ta cứ xem như ngươi tiện nghi ta, trước mua về uống thử. Uống nếu thích thì lại thường xuyên tới.” Điểm Hỏa Kế không chờ trả lời đã chạy vào trong.

Hà Dung Cẩm vốn muốn dùng hồ lô chứa rượu, nghĩ một chút lại sợ hồ lô dính mùi bồ đào tửu, vậy nên nhìn xuống.

Điểm hỏa kế tay chân thập phần nhanh nhẹn, một hồi đã cầm túi rượu da dê đi ra.

Hà Dung Cẩm trả tiền, đem túi rượu buộc bên kia thắt lưng, vẻ mặt đau khổ trở về phủ. Kỳ thực bồ đào tửu và mã nãi tửu nhiều năm trước hắn đã thử qua, cái trước rất chua, cái sau tanh nồng, thủy chung không thích ứng được. Qua nhiều năm như vậy, chỉ có Hoàng tửu hợp khẩu vị hắn nhất, đáng tiếc, nơi này cách Trung Nguyên quá xa.

Hắn vào phủ, liền thấy người hầu chạy đến bẩm báo: “Thịnh văn tổng quản của Diệp Hộ phủ A Thập Tất đang chờ tổng quản.”

Hà Dung Cẩm vuốt túi rượu, chậm rãi gật đầu, đi vào bên trong.

A Thập Tất chừng năm mươi tuổi, thân như thép sắt, đứng như tùng bách. Hắn nghe được tiếng bước chân, cảnh giác quay đầu lại, “Người là Thịnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn?”

Hà Dung Cẩm nói: “Phải.”

A Thập Tất trên dưới quan sát, lập tức nhìn chằm chằm vào túi rượu cùng hồ lô bên thắt lưng hắn, cau mày hỏi: “Người là tên tửu quỷ?”

Hà Dung Cẩm nói: “Dù thích vật trong bôi, nhưng lại không phải quỷ.”

A Thập Tất nhìn hắn, ngạo mạn nói: “Người căn bản không xứng làm Thịnh văn tổng quản.”

Hà Dung Cẩm nói: “Chỉ vì so với Xương vũ tổng quản, ta làm Thịnh văn tổng quản thích hợp hơn.”

“Người có biết vì sao trong phủ của hậu duệ quý tộc Đột Quyết định phải phân ra Thịnh văn và Xương vũ hai vị tổng quản không?”

“Nghe bảo có liên quan tới một vụ án tử hạ phạm thượng lúc trước.”

“Không sai.” A Thập Tất nói, “Trước đây trong phủ chỉ có một tổng quản, chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do một người ôm hết, thế nên mới nháo ra chuyện tổng quản nhốt chủ nhân để tác ụ tác phúc. Sau lại, các phủ để tránh chuyện này phát sinh thì phân ra văn võ hai loại tổng quản, văn quản tiền lương, võ bảo an toàn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Phương pháp này rất tốt.”

A Thập Tất nói: “Nếu Thịnh văn tổng quản cần quản là thuế ruộng trong phủ thì sao có thể để một tên tửu quỷ tới đảm đương?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không phải là tửu quỷ.”

A Thập Tất nói: “Tuy là lúc này ngươi thanh tỉnh, lại chưa biết chừng làm chuyện lớn thì phạm hồ đồ. Tiểu Khả Hãn thân gánh trách nhiệm nặng nề, Thịnh văn tổng quản không chỉ là tổng quản trong phủ, còn phải là cánh tay đắc lực của hắn, không được để xảy ra chút sai lầm.”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Tiểu Khả Hãn mới là chủ nhân của ta, có muốn đuổi việc ta, cũng phải để Tiểu Khả Hãn tự mình hạ lệnh.”

A Tháp Tất trợn mắt nói: “Người cái thứ điều nô! Hàm răng đúng là sắc nhọn!”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta bắt quá là luận sự.”

“Ta phụng mệnh Diệp Hộ phụ tá Tiểu Khả Hân xử lý sự vụ trong phủ, đương nhiên phải đảm bảo vạn vô nhất thất.”

Hà Dung Cẩm há há miệng, đem lời muốn nói nuốt xuống lại. Người như vậy hẳn cũng không phải mới giao tiếp lần đầu, Xương vũ tổng quản Ngạch Đồ Lỗ cùng làm việc với hắn cá tính cũng như vậy, một khi bọn hắn nhận định chuyện gì thì không nghe được lời người khác nói, giờ hắn nhiều lời cũng là tổn nước miếng vô ích.

A Tháp Tất thấy hắn á khẩu không trả lời được, cho là hắn yếu khí thế, chột dạ rồi, liền đắc ý nói: “Người trước về phòng chờ, chuyện đổi việc đuổi người ta sẽ nói với Tiểu Khả Hân.”

“Như vậy, làm phiền rồi.” Hà Dung Cẩm vỗ vỗ túi rượu, quay đầu bước đi. Bất quá hắn không về phòng như lời A Tháp Tất nói, mà lại lượn quanh một vòng, nhảy lên nóc nhà, vừa uống rượu vừa ngồi trên nóc nhà xem A Tháp Tất hô hô hát hát đám tôi tớ trong phủ.

A Tháp Tất dù sao cũng là người Mật Gia đưa tới, khẩu khí tuy lớn, phục vụ lại thập phần lưu loát, chỉ cần thời gian một ngày, mọi việc trong phủ đã được an bài thỏa đáng, cả nhân thủ bị thiếu hắn cũng từ trong Diệp Hộ phủ điều tới.

Tới chạng vạng, Xác Châu rốt cuộc hồi phủ.

A Tháp Tất lập tức tới gần hắn bắt đầu đàm chọc.

Xác Châu diện vô biểu tình nghe xong, nói với tôi tớ: “Gọi Dung Cẩm tổng quản qua đây.”

Hà Dung Cẩm về phòng nhanh như gió, súc miệng rửa mặt, sau đó đón tôi tớ kia, cùng hắn đi gặp Xác Châu.

Xác Châu ngồi trong đường, chậm rì rì uống trà sữa A Tháp Tất chuẩn bị.

Hà Dung Cẩm cúi đầu vào trong đường, vấn an xong thì khoanh tay đứng một bên.

“Hôm nay người đã làm gì?” Xác Châu hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Ngủ ở trong phòng.”

Xác Châu nói: “Thân là Thịnh văn tổng quản, để khách nhân quan tâm sự tình trong phủ, bản thân lại lười biếng ngủ trong phòng, đáng tội gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Phạt bổng lộc.”

Xác Châu nói: “Được, người tự xem rồi làm đi.”

(*) quản lương bổng lại phạt bổng lộc, lại còn xem rồi làm đi nữa = =

“Vâng.”

Hai người một hỏi một đáp, hoàn toàn không đem A Tháp Tất đang đứng một bên để vào mắt.

A Tháp Tất rất là khó xử, hắn lúng túng nói: “Thịnh văn tổng quản một thân mùi rượu, sợ là hỏng việc.”

Xác Châu hỏi: “Hôm nay người uống rượu rồi?”

Hà Dung Cẩm nói: “Uống rồi.”

“Bao nhiêu?”

“Thì khoảng chừng một túi.” Hắn tuy uống không quen bỏ đào tửu, nhưng lúc đã thèm rượu rồi thì cũng bất chấp có thích hay không.

Xác Châu nói: “Sau này không được uống nhiều như vậy.”

“Vâng.”

A Thập Tắt: “...”

Xác Châu rút cuộc nhìn về phía hấn, “Người còn gì muốn bấm báo nữa?”

A Thập Tắt có ngực cũng biết đôi chủ tớ này không đem ý kiến cùng với công hiến của mình để vào mắt, trong lòng nổi giận, nhưng đối phương là Tiểu Khả Hấn, thân phận tôn quý gần với Khả Hấn, hấn không dám lỗ mãng, đành phải thấp tiếng nói: “Hết rồi.”

Xác Châu nói: “Hôm nay khổ cực rồi. Dung cầm, đánh phần thưởng, tiễn khách.”

“Vâng.” Hà Dung Cầm không mang theo người bao nhiêu tiền, đành phải để A Thập Tắt chờ, bản thân tới khổ phòng lấy. May mà nơi này mặc dù là biệt phủ, nhưng dù sao cũng là một tòa phủ đệ sau khi Xác Châu độc lập, góp nhặt không ít kỳ trân dị bảo, tùy tiện cầm một thứ đi làm phần thưởng vẫn vô tư.

Hấn ở trong khổ phòng chọn tới chọn lui chọn được một cái nhẫn vàng của Trung Nguyên làm, lúc ra thì A Thập Tắt cũng đi mất rồi.

Xác Châu nhìn vật trong tay hấn, ngoắc ngoắc nói: “Đưa qua ta xem thử.”

Hà Dung Cầm đem vật kia đưa cho hấn.

Xác Châu thưởng thức nhẫn vàng hỏi: “Người thích?”

Hà Dung Cầm nói: “Trông cũng tinh xảo, giá trị lại chẳng là bao, làm phần thưởng rất thích hợp.”

Xác Châu đem nhẫn đặt lên bàn, đứng dậy nói: “Vậy thì thưởng cho người đó.”

Hà Dung Cầm nói: “Đa tạ ban cho.” Một cái nhẫn vàng như vậy, kể ra cũng đổi được hai vò rượu ngon.

Xác Châu vừa ra ngoài vừa nói: “Đừng đem nó đi mua rượu uống.”

“... Vâng” Hà Dung Cầm đem nhẫn thu vào trong lòng, đi theo.

Xác Châu nói: “Ta có mấy chuyện cần người lập tức đi làm.”

“Vâng.”

“Từ nay về sau, ta sẽ ở lại kinh đô, thông tri Ngạch Đồ Lỗ mang theo hộ vệ lập tức tới, tôi tớ trong phủ thu thập xong đồ đạc cũng tới luôn.” Xác Châu ngừng một chút nói, “Chờ bọn hấn đến đông đủ, tôi tớ hôm nay mới tới trả về lại cho Diệp Hộ phủ.”

“Vâng.”

“Mặt khác, lập tức dán bố cáo tìm kiếm nhân tài. Bất kể là hạng người gì, chỉ cần có nhất nghệ tinh, lưu lại hết.”

Hà Dung Cầm hỏi: “Chỉ cần có nhất nghệ tinh?” Phạm vi này đúng là quá rộng rồi đi.

Xác Châu dừng bước, quay đầu nhìn hấn, một lát mới thấp giọng nói: “Cần gấp nhất là cao thủ y đạo.”

Y đạo?

Hà Dung Cầm trong lòng khẽ động nói: “Vâng.”

“Việc này phải làm cẩn thận.” Hấn lạnh lùng nói, “Ta nếu ở bên ngoài nghe được đồn đại gì, người cứ đem đầu mình tới gặp ta.”

Hà Dung Cầm nói: “Vâng.”

...

Bố cáo phủ Tiểu Khả Hấn tìm kiếm nhân tài mới xuất hiện, lập tức oanh động khắp kinh đô, không chỉ vậy, tin tức khẩu khẩu tương truyền, không bao lâu, cả người ở gần đó cũng tới tìm chỗ nương tựa.

Hà Dung Cầm cả ngày ngồi trong phủ xem các vị nhân tài biểu diễn các loại tài năng, lúc đầu còn cảm thấy thú vị, càng về sau càng chán nản, chỉ là nhân tài muốn tìm vẫn chưa tìm được, không thể không tiếp tục.

Thẳng đến ngày thứ tư, một người đen gầy đi tới trước bàn Hà Dung Cẩm ngồi, cung kính nói: “Chủ nhân nhà ta thiện võ, ta thiện y.”

“Nga?” Hà Dung Cẩm lập tức hứng thú.

Người nọ ngẩng đầu, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Ba.

Bút trong tay Hà Dung Cẩm bị bẻ làm hai khúc.

4. Quyển 1 - Chương 3: Đấu Giác Câu Tâm (3)

Hà Dung Cẩm: đi mua một vỏ hoàng tửu về đây.

Người kia cũng giật mình, dùng ánh mắt cẩn thận xem xét hắn, hồi lâu mới thử dùng tiếng Tây Khương gọi nhỏ nhỏ: “Hách Cốt tướng quân?”

Hà Dung Cẩm cúi đầu dùng tiếng Đột Quyết hỏi: “Chủ nhân người họ tên là gì, nhà trụ ở đâu, sở trường binh khí nào, có từng vào triều nhập ngũ, còn người họ tên là gì, sở trường trị bệnh gì, kinh nghiệm ra sao, nói rõ hết ra.”

Người kia lấp lóe mâu quang, thức thời không hỏi nữa, thành thật dùng tiếng Đột Quyết trả lời: “Chủ nhân ta tên là Ba Ca Hỉ, từng là dũng sĩ bên cạnh A Lực Phổ Đặc Cần, dùng trường đao và tay không, hiện ở lữ điểm trong thành, ta là Thác Xích, từng là... một trong số quân y dưới trướng Tây Khương vương, chuyên trị ngoại thương, ở cùng chỗ với chủ nhân.”

Hà Dung Cẩm dùng cây bút gãy kia viết hết lại, sau lại đưa cho đối phương nói: “Nếu không có gì sai sót, thì ấn dấu tay vào bên cạnh. Nói thẳng và nói luôn là nếu sau này có phát hiện ra sai sót hay ngụy tạo tiểu sử thì cứ đề đầu người ra mà vặn.”

Thác Xích nhìn nhìn cái ngón tay, chần chừ không chịu dìm xuống, ấp úng nói: “Có thể giấu đi chuyện ta từng làm dưới trướng Tây Khương vương không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Vì sao?”

Thác Xích nói: “Chuyện này...”

Hà Dung Cẩm thấy hắn cứ lằng lằng không chịu nói rõ, trực tiếp túm tay hắn dìm xuống mực đỏ, sau đó ấn vào mặt giấy.

Thác Xích trợn mắt lú lười.

Hà Dung Cẩm xua tay: “Kể tiếp.”

Chờ tới khi Thác Xích bắt đắc dĩ mà bỏ đi rồi, Hà Dung Cẩm mới gấp tờ giấy lại, nhét vào ngực.

Tối đến, Xác Châu theo lệ thường lại hỏi quy trình tuyển dụng tới đâu.

Hà Dung Cẩm nói tên mấy người có tiềm năng, sau lại bâng quơ bồi thêm mấy câu: “Còn có hai người, tự xưng là từ Tây Ba Bộ, người của A Lực Phổ Đặc Cần.”

Cánh tay cầm công văn của Xác Châu hơi khựng một chút “Nga?”

“Một người thiện võ một người thiện y.” lại nói “Đáng tiếc người thiện y chỉ biết trị ngoại thương.”

Xác Châu hỏi: “Bọn họ hiện giờ ở đâu?”

Hà Dung Cẩm nói: “Trụ ở lữ điểm trong thành.”

Xác Châu nói: “Ngày mai cho hộ vệ kinh đô tra xét lại lịch bọn họ, đừng để gian tế đục nước béo cò.”

“Vâng.”

Xác Châu lật công văn, “Trưa ngày mai ở yên trong phủ không được ra ngoài.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm đang do dự không biết có xin cáo lui được hay chưa, lại nghe Xác Châu nói tiếp “Là Thổ Khâu Sĩ cùng con gái Cát Cách Lệ. Thổ Khâu Sĩ trước nay vẫn là minh hữu kiên định nhất của Phụ Hân, có sự ủng hộ từ ông ta, chuyện đoàn kết nội bộ Đột Quyết sẽ càng thuận lợi.”

(*) Phụ Hân: cha ông ông có quyền gọi vậy.

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hân nói rất phải.”

Xác Châu nói: “Người phải sắp xếp thỏa đáng.”

“Vâng.”

Xác Châu rút cuộc ngẩng đầu nhìn hần, nói: “Người có muốn nói gì hay không?”

Hà Dung Cẩm nói “Ta nhất định sắp xếp thỏa đáng.”

Xác Châu cau mày, nhìn mái đầu hần hồi lâu, mới xua tay “Đi đi.”

Hà Dung Cẩm chậm rì lui ra ngoài.

Xác Châu đột nhiên nói: “Ngày mai không được uống rượu.”

“.....”

Xác Châu không nghe trả lời, không thể không ngược lên nhìn.

Hà Dung Cẩm nét mặt cứng đờ, tựa hồ rất thống khổ.

Sắc mặt Xác Châu liền dịu xuống, “Ta mặc dù không xét nét người mấy chuyện này, nhưng ở đây là kinh đô, nhiều người lắm miệng, không giữ được lời nhăng cuội.”

Hà Dung Cẩm cúi đầu nói: “Vâng.”

Bởi vì trước chính ngộ phải có mặt trong phủ, cho nên mới tờ mờ sáng Hà Dung Cẩm đã phải dắt hộ vệ kinh đô đi thăm hỏi hai thăng ôn kia.

Mà hai kẻ cũng đang ngon giấc, lúc bị gọi dậy hồn chưa kịp hoàn, mặt cứ ngây ra.

Thác Xích nhìn Hà dung cẩm, ánh mắt lấp lóe, muốn nói lại thôi.

Hộ vệ kinh đô ở đây, Hà Dung Cẩm đương nhiên không thêm mất công chạy việc, chỉ lẳng lặng đứng nhìn ở một bên, cho bọn họ tự tiến hành thẩm tra.

Ba Ca Hỉ tính tình nóng nảy, lúc đầu còn ngoan ngoãn hỏi gì đáp nấy, sau thấy động tác của bọn họ thô lỗ rõ ràng là muốn đến kiểm chuyện, nhin hết nổi rồi, hét lên: “Giấy tờ tùy thân của bọn ta nhất ứng câu toàn, thân phận có chỗ nào khả nghi? Làm gì phải làm khó?”

(*) Nhất ứng câu toàn: ý chỉ tất cả đều có đủ.

Hộ vệ cười lạnh nói: “Người cho là gian tế còn không biết chuẩn bị nhất ứng câu toàn, không lưu chỗ hở hay sao?”

Ba Ca Hỉ nói: “Các người hoài nghi bọn ta là gian tế, có chứng cứ không?”

Hộ vệ kinh đô khó xử nhìn về phía Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm nói: “Chúng ta thu được tin tức, người nào trong lũ điểm này cũng đều bị hoài nghi, không phải chỉ nhằm vào các người.”

Hộ vệ kinh độ vội vàng nói: “Chính là như vậy! Những người khác cũng bị tra xét.”

Ba Ca Hỉ giận dữ nói: “Bọn ta trợ không phải đầu trước đầu sau, không trái không phải, vì sao không điều tra người khác, phải tra bọn ta trước?”

Hà Dung Cẩm nói: “Bởi vì người biết võ công.”

Ba Ca Hỉ cau mày.

Thác Xích lúc này mới có cơ hội giải thích: “Hắn chính là Thịnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn.”

Ba Ca Hỉ ngây người, một lần nữa đánh giá Hà Dung Cẩm.

Chỉ thấy ngũ quan của người này lên xuống không thô gầy như người Đột Quyết, cũng không tinh tế như người Trung Nguyên, lại giống như lai từ cả hai phía.

Hộ vệ kinh độ tra xét một lượt, chỉ tìm ra một thanh đao.

Ba Ca Hỉ đã biết hắn là Thịnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, không còn kích động như vừa rồi, chỉ điềm tĩnh nhìn.

Hà Dung Cẩm cúi đầu quan sát thanh đao, “Lưỡi đao méo rồi.”

Ba Ca Hỉ nói: “Dùng nhiều, khắc phải méo.”

Hà Dung Cẩm nói: “Kinh đô không phải chỗ dùng đao.”

Ba Ca Hỉ mím môi.

Hà Dung Cẩm nói: “Một lát nữa làm phiền hộ vệ đưa bọn họ ra khỏi thành.”

Ba Ca Hỉ sắc mặt tối sầm, đang định mở miệng, chợt nghe Thác Xích nói: “Có thể cho phép ta nói đôi câu?”

Hà Dung Cẩm nheo mắt.

Thác Xích nói: “Có thể nói riêng được hay không?”

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ, mới xoay người đi ra ngoài.

Thác Xích vội vàng đi theo.

Hai người từ trên lầu đi xuống dưới lầu, thẳng đến hậu viện không người, Thác Xích mới thấp giọng dùng tiếng Tây Khương nói: “Tướng quân yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng tướng quân.”

Hà Dung Cẩm dùng tiếng Đột Quyết trả lời: “Người muốn nói chính là chuyện này?”

Thác Xích lại sửa lại dùng tiếng Đột Quyết nói: “Ta muốn xin tổng quản nói tốt trước mặt Tiểu Khả Hãn mấy câu, để chúng ta có thể lưu lại.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người cũng biết người muốn tiến phủ Tiểu Khả Hãn có đến bao nhiêu?”

Thác Xích nói: “Rất nhiều.”

“Lại có bao nhiêu người cầu ta nói tốt?”

“Hắn là..... Không ít.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta chưa bao giờ đáp ứng ai.”

Thác Xích mấp máy môi.

Hà Dung Cẩm nhìn hắn, đột nhiên khẽ thở dài, dùng thanh âm khẽ đến không thể nào khẽ hơn nói: “Người đã từ trong thị phi mà ra, hà tất phải cố xông vào thị phi nữa.”

Những lời này cho Thác Xích lòng tin, thấy hắn định đi, vội hỏi: “Chúng ta cũng là bất đắc dĩ. Không lừa người, Ba Ca Hỉ gây hiềm khích với A Lực Phổ Đặc Cần, bất đắc dĩ mới chạy trốn tới kinh đô. Mà ta, ta rốt cuộc là một gã Tây Khương, hành tẩu ở đây vô cùng bất tiện, mới phải đầu nhập về phe Tiểu Khả Hãn. Ba Ca Hỉ trời sinh cao ngạo, việc thấp hèn trăm triệu lần là không chịu, nếu như lần này không thành công, chúng ta e là chỉ còn nước ăn không khí.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người có thể bỏ hắn mà quay về.”

Thác Xích cười khổ nói: “Ta năm đó không cứu được người, đã bị vương tự mình hạ lệnh đuổi đi, làm sao còn quay lại được. Trừ phi.....” Hấn nhìn Hà Dung Cẩm đầy chờ mong, “Người cùng ta trở về.”

Hà Dung Cẩm nói: “Hấn biết ta không chết.”

Thác Xích nói: “Ta lúc ấy cũng nghi hoặc vương vì sao không giết ta, hiện giờ mới biết được nguyên nhân. Vô luận thế nào, người, người coi như là nể ta vô tội bị người liên lụy, giúp ta một lần.”

Hà Dung Cẩm nhú mồm không nói.

Thác Xích nói: “Chúng ta chỉ cần sống tạm qua ngày, ta tuyệt không bán đứng người!”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta thật ra không sợ chuyện này.”

“Vậy thì vì sao, ” Thác Xích linh quang chợt lóe, “Chẳng lẽ người sợ vương ta.....”

“Ta nếu là người, về sau tuyệt sẽ không nhắc lại hai chữ vương ta.” Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói, “Ở Đột Quyết, chỉ có một vị vương, là Sa Nạp Lợi Khả Hấn.”

Thác Xích trên mặt hơi lộ vẻ bất mãn. Cho dù Tây Khương vương đuổi hấn, nhưng trong lòng hấn vẫn luôn tâm niệm mình là người Tây Khương.

Hà Dung Cẩm nhìn ra oán giận này, vỗ vỗ vai hấn nói: “Người nếu muốn lưu lại, phải học cách giấu suy nghĩ xuống đáy lòng.”

“Người chịu giúp ta?” Thác Xích mừng rỡ.

Hà Dung Cẩm nói: “Đừng quên những gì người đã nói.”

“Nhất định nhất định, ta nhất định thủ khẩu như bình.”

“Với bất luận kẻ nào?”

Thác Xích nói: “Người yên tâm, mặc dù trong lòng ta đối với..... nhớ mãi không quên, nhưng ta đã quyết định ở lại đây an cư lạc nghiệp, tuyệt sẽ không gây thị phi khúc chiết.”

Hà Dung Cẩm gật đầu.

Thác Xích nhìn bóng dáng hấn, thủy chung nhìn không được hỏi: “Người, vậy tâm lý của người? Có phải hay không cũng đem giấu xuống?”

Hà Dung Cẩm theo bản năng sờ xuống hồ lô định uống rượu, lại nhớ đến lời Xác Châu, thở dài nói: “Tâm lý tâm lý, tự nhiên là giấu trong lòng, lại làm sao thả ra ngoài miệng?”

(*) ‘trong lòng’ cũng là ‘tâm lý’.

Thác Xích không hỏi nữa.

Hai người trở lại trong phòng.

Hà Dung Cẩm liền phái hộ vệ kinh đô rời đi.

Hộ vệ kinh đô mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng bọn hấn ở kinh đô nhiều năm, với những chuyện này đều thấy không thể trách, cũng thức thời không hỏi.

Hà Dung Cẩm thấy sắc trời không còn sớm, vội vàng dặn dò Ba Ca Hỉ cùng Thác Xích ở lại lữ điểm chờ tin tức, rồi lập tức về phủ.

5. Quyển 1 - Chương 4: Đấu Giác Câu Tâm (4)

Khuyết Thư:...

Về tới phủ thì cách chính ngọc còn một thời gian nữa, hần đang định về phòng đổi lại bộ trang phục, chợt nghe canh cổng bấm báo có Cát Cách Lệ tới, đành phải một bên phái người thông tri Xác Châu, một bên ra cửa nghênh tiếp.

Cát Cách Lệ không chờ hần tới cửa đã tự đi vào.

Hà Dung Cẩm vội vàng hành lễ giữa đường.

“Người chính là Thịnh văn tổng quản Hà Dung Cẩm?” Nàng bộ dạng hào phóng uyên thâm, răng trắng mắt ngọc, lại đang tuổi thanh xuân, một thân hồng trang càng tôn vẻ xinh đẹp động nhân, lúc cười lên thì cả Hà Dung Cẩm cũng phải choáng.

“Vâng.” Hần nghiêng người dẫn nàng đến thư phòng.

Cát Cách Lệ nói: “Nghe nói Tiểu Khả Hãn rất coi trọng người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta chỉ là một tổng quản nho nhỏ, sao nói được có coi trọng hay không.”

“Tổng quản của Tiểu Khả Hãn sao có thể là một tổng quản nho nhỏ được?” Cát Cách Lệ quét mắt nhìn hai bên một chút, đột nhiên hạ giọng nói, “Sau này không chừng có thể thành tổng quản trong hoàng cung chứ.”

Hà Dung Cẩm cười khỏ. Tuy tổng quản trong hoàng cung Đột Quyết không cần tịnh thân, nhưng chung quy vẫn nhịn không được cứ nghĩ về cái hướng đó.

Cát Cách Lệ giống như lẩm bẩm mà nói: “Ta rất thích Tiểu Khả Hãn, ta nhất định sẽ giúp hần lấy được tất cả những gì hần đáng có.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn có hồng nhan tri kỷ như ngài nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Thật không?” Nàng mở to hai mắt, nhìn hần không chớp lấy một cái, tựa như hài tử hồn nhiên nóng lòng muốn nhận được khẳng định.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta cho là như vậy.”

Cát Cách Lệ nói: “Nhưng ta nghe nói người cũng thích Tiểu Khả Hãn, này có thật không?”

Hà Dung Cẩm giật mình, đang muốn biện giải, đã thấy Xác Châu đi về phía bên này, đành phải tạm ngừng tại đây, hướng hần hành lễ.

Cát Cách Lệ thấy Xác Châu, khuôn mặt kiều diễm mỹ lệ như hoa lại càng tỏa sáng. Nàng hành lễ xong thì bám lấy cánh tay hần, nũng nịu nói: “Ta mới hỏi tâm sự của Dung Cẩm tổng quản, hần không chịu nói.”

Hà Dung Cẩm nhất thời có loại cảm giác người cầm găm hoảng liên.

(*) theo ta biết thì hoàng liên không ‘ăn’ được, nó là một vị thuốc, chế thành bột trộn thêm mấy thứ khác vào nấu, còn muốn ‘ăn’ hoàng liên thật thì chỉ có nước găm X”D

Xác Châu có chút hứng thú nhìn qua, “Nga? Tâm sự gì?”

Cát Cách Lệ nói: “Ta đang hỏi ai là người trong lòng hần.”

Xác Châu mắt nheo lại, lập tức mất hết hứng thú, “Vậy sao, người muốn biết người trong lòng tổng quản?”

Cát Cách Lệ thè lưỡi nói: “Ta muốn biết người trong lòng tổng quản có liên quan gì tới người không.”

Xác Châu tùy tiện hỏi: “Vậy có liên quan gì không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đương nhiên là không. Tiểu Khả Hãn thân phận tôn quý, ta sao dám mơ tưởng đến người có quan hệ với Tiểu Khả Hãn được.”

Cát Cách Lệ cau mày nói: “Không phải thế, ta là hỏi...”

Xác Châu cắt đứt lời nàng, “Hai ngày trước ta kiếm được một thứ đồ chơi rất mới mẻ từ Tây Khương, không bằng cùng nhau đi xem thử?”

Cát Cách Lệ cao hứng bừng bừng nói: “Được.”

Xác Châu quay người, đối với Hà Dung Cẩm đang đứng tại đó nói: “Người không cần theo, đi làm chuyện của người đi.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm ngẩng đầu, vừa lúc thấy Cát Cách Lệ đưa lưng về phía Xác Châu làm cái mặt quỷ với hắn.

...

Nếu Xác Châu đã muốn chuyển về kinh đô, vậy đồ đạc của bốn mùa xuân hạ thu đông cũng đều phải chuẩn bị hết. Hà Dung Cẩm không quen với mấy thứ này, may mà làm tổng quản đã vài năm, sai sử người khác cũng thuận buồm xuôi gió.

Hắn một bên sai chuẩn bị bữa trưa, một bên xử lý công chuyện trong phủ.

Tối chạng vạng, hạ nhân trong phủ hồi báo Cát Cách Lệ đã rời đi, Xác Châu gọi hắn qua, Hà Dung Cẩm đành phải buông cuốn sổ đã đã nhớ được phân nửa, vội vã đến thư phòng.

Xác Châu đang rất khí phách ngồi sau cái bàn lớn trong thư phòng, một tay thưởng thức tiểu thiết cầu có quần mây vòng xích nhỏ, bộ dạng như đang nghĩ cái gì.

“Bái kiến Tiểu Khả Hãn.” Hà Dung Cẩm nói.

“Ta thấy được người vào rồi.” Xác Châu đem tiểu thiết cầu ném cho hắn, “Người biết đây là thứ gì không?”

Hà Dung Cẩm đem dây xích từng vòng một tháo ra, phát hiện nó dính với tiểu thiết cầu. “Chẳng lẽ là thứ đồ chơi mới tới?”

Xác Châu nói: “Cũng có thể nói như vậy, không ít hảo thủ Tây Khương đang học chơi cái này.”

(*) hảo thủ, khác với cao thủ; võ lâm cao thủ, giang hồ hảo thủ; cho nên hảo thủ nhiều hơn cao thủ, cao thủ cao cấp hơn hảo thủ XD

Nếu hảo thủ Tây Khương đang chơi, vậy đương nhiên không phải thứ đồ chơi bình thường. Hà Dung Cẩm lắc lắc hỏi: “Không lẽ là vũ khí?”

“Đúng là vũ khí.” Xác Châu nói, “Người biết Tây Khương đệ nhất cao thủ Ni Khắc Tư Lực dùng vũ khí gì không?”

Hà Dung Cẩm nhìn tiểu thiết cầu gắn xích sắt, hỏi: “Chẳng lẽ là thứ này?”

Xác Châu nói: “Là xích bạc.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nha.”

“Xích bạc trọng lượng rất nhẹ, người thường không thể khống chế được. Cho nên nhiều người bỏ thêm quả cầu sắt ở đầu kia dây xích.” Xác Châu nói.

Hà Dung Cẩm suy nghĩ một chút nói: “Đúng là một biện pháp tốt.”

Xác Châu nói: “Nghe đồn Tây Khương vương đang dùng loại vũ khí này để bí mật huấn luyện kỵ binh, mà tổng giáo đầu của kỵ binh chính là Ni Khắc Tư Lực.”

Ánh mắt Hà Dung Cẩm chột lóe lên một cái, nói: “Nếu là vậy, đúng là cực kỳ không ổn.”

“Nghe đồn Ni Khắc Tư Lực trời sinh quái đản khác người, kiệt ngạo bất tuân, cùng Thánh Nguyệt giáo có quan hệ như dây mơ rễ má, ngược lại cùng Tây Khương vương như nước với lửa, cho nên đồn Tây Khương vương huấn luyện binh ta còn tin, nói Ni Khắc Tư Lực làm tổng giáo đầu... Ài.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn anh minh.”

Xác Châu nói: “Mặc kệ thật hay giả, ta cũng đã phái người đi dò xét. Đây là đại sự, ta đem việc này giao cho người, người cứ chuyên tâm làm cho tốt, những chuyện khác tạm không cần để ý tới nữa.” Hắn nói xong, thấy Hà Dung Cẩm thật lâu không đáp, không khỏi cau mày hỏi, “Người còn gì muốn nói?”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Tiểu Khả Hãn nếu không muốn ta nhúng tay vào sự vụ thì cứ nói thẳng là được, việc gì phải phí tâm tìm lý do này nọ.”

Xác Châu sắc mặt phát lạnh, “Nói vậy là sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “E là phải bắt đầu nói từ lý do ta lên làm cái chức Thịnh văn tổng quản này rồi.”

Xác Châu thu liễm thần sắc, lặng lẽ không lên tiếng.

“Ta sở dĩ có thể làm Thịnh Văn tổng quản, bất quá là nhờ lúc trước khi Tiểu Khả Hãn ở gần Tháp Lạp Cát Thác sơn bị mã tặc gây khó dễ, ta lại trùng hợp đi ngang qua đó mà ra tay, giải nguy cho Tiểu Khả Hãn, cho nên người mới thưởng cho ta miếng cơm ăn. Nhưng mà, trong lòng người thủy chung vẫn có cái gai, đó là tại sao ta lại trùng hợp đi ngang qua đó, rồi tại sao ta lại có võ công.” Hà Dung Cẩm khẩu khí chậm rãi nói, “Bởi vậy, với tình huống phủ Đặc Cần đã có một cái Thịnh Văn tổng quản thiếu một cái Xương vũ tổng quản thì, người thà đá đi một Thịnh Văn tổng quản, để ta nhận vị trí này, cũng không muốn đem vị trí Xương vũ tổng quản giao vào tay ta. Đơn giản là người sợ ta có mưu đồ khác.”

Xác Châu sắc mặt không đổi nói: “Nói tiếp đi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Mấy năm nay, người vẫn âm thầm dặn Ngạch Đồ Lỗ quan sát ta, đáng tiếc ta vẫn chưa có làm gì vượt quá. Lần này lên kinh, sở dĩ người để Ngạch Đồ Lỗ lại, là vì người tin tưởng hần, sở dĩ người mang ta theo, là vì không tin được ta.”

Xác Châu nói: “Ta nếu không tin người, sao không mượn miệng Diệp Hộ tổng quan sa thải người luôn?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đây là chỗ mâu thuẫn của Tiểu Khả Hãn. Người muốn biết ta lai lịch thế nào, mục đích tới đây ra làm sao. Mấy năm nay bất kể người đề phòng thế nào ta cũng không lộ ra vết tích, mà nói sao thì ta cũng là Thịnh Văn tổng quản, rất nhiều chuyện trong phủ đều qua tay ta, cho nên ta biết được rất nhiều. Nếu như người đuổi việc ta, từ nay về sau ta thành sông lớn đổ về biển, không còn tung tích gì nữa, nếu như từ nơi nào đó ra tay, chẳng phải càng khiến người bị động hơn?”

Xác Châu không khẳng định cũng chẳng phủ nhận, chỉ là hỏi: “Người chừng nào thì có suy nghĩ này?”

Hà Dung Cẩm nói: “Lâu rồi.”

“Vì sao không đi?”

“Bởi vì ta cần việc để làm, cần chỗ để dung thân, mà đây là một công việc tốt để làm, cũng là một chỗ tốt để dung thân.”

Xác Châu nói: “Vì sao bây giờ lại nói ra?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ẩn lộ của quân, vì quân phân ưu. Ta biết giờ là thời buổi rối loạn, sao có thể nhẫn tâm để Tiểu Khả Hãn loạn trong giặc ngoài, quan tâm gấp đôi được. Tiểu Khả Hãn nếu không muốn ta nhúng tay vào, ta sẽ an an phận phận ở trong phủ là được. Người nếu chưa yên tâm, có thể gọi người trông coi.”

Xác Châu hỏi: “Trong lòng người, ta là người như vậy?”

“Không dám.” Hần thấy Xác Châu cúi đầu không lên tiếng, đang định xin cáo lui, ai biết Xác Châu đột nhiên lại nói: “Sáng sớm mai theo ta vào cung.”

Hà Dung Cẩm kinh ngạc nhìn hần.

Xác Châu nói: “Ta chỉ muốn cho người biết, lo lắng của người sai rồi.”

Hà Dung Cẩm cúi đầu nói: “Vâng.”

“Đi đi.”

“Vâng.”

“Khoan. Thả thứ kia lại đã.”

“Vâng.”

Thật vất vả ra khỏi được thư phòng, Hà Dung Cẩm mệt mỏi rũ rượi mà thở dài. Có câu tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều*. Lời này tuy không sai, nhưng mà ẩn triều này quá sâu, cũng ẩn rất khổ cực.

(*) ẩn cư nơi thôn dã là ẩn nhỏ, ẩn cư nơi thành thị là ẩn vừa, ẩn cư nơi triều đình là ẩn lớn; theo như gg thì ý nói người có năng lực nhưng lại hi vọng ý vào hoàn cảnh xung quanh mà quên mất thể sự, sa vào đào nguyên thế ngoại, đây là chỉ tiểu ẩn; người có năng lực chân chính là che dấu ở nơi phố phường, đó mới là nơi ngọa hổ tàng long, đây là chỉ trung ẩn; chỉ có nhân tài hàng đầu mới có thể ẩn thân trong cả triều đình lẫn dân gian, bọn họ dù bị vây trong tình hình chính trị nào động đương thời, lại có thể đại trí giả ngu, đạm nhiên sống trong đó, đó mới là ẩn nhân chân chính.

Trên đường về phòng, hắn mới nhớ chưa kịp tiến cử Thác Xích, đáng tiếc giờ cũng không phải thời cơ tốt để đề cập đến chuyện này, chỉ còn cách lần sau tìm cơ hội rồi nói.

6. Quyển 1 - Chương 5: Đấu Giác Câu Tâm (5)

Khuyết Thư...

Danh hiệu Tiểu Khả Hãn này vô cùng mờ ám, không phải thái tử cũng chẳng phải nhiếp chính vương, nhưng cũng xem như người có hi vọng kế thừa Hãn vị nhất. Có điều trong những năm Sa Nạp Lợi Khả Hãn cai trị, em trai Mật Gia Diệp Hộ quyền khuynh Đột Quyết, quan hệ mật thiết với thủ lĩnh các bộ lạc lớn, con trai A Lực Phổ lại do Hợp Hợp Khả Đôn thân sinh, con đường đăng cơ hiểm trở trùng trùng, Xác Châu nếu muốn xóa đi chữ ‘tiểu’ phía trước Tiểu Khả Hãn thì còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Bản thân hắn nếu tiếp tục ở lại phủ Tiểu Khả Hãn, chỉ sợ sớm muộn sẽ bị cuốn vào vòng phân tranh này.

Hà Dung Cẩm cúi đầu đi theo phía sau Xác Châu, một đường thẳng tiến vào cung, trong đầu mãi quanh quẩn những tính toán sau này.

Có lẽ, đã tới thời khắc phải ly biệt.

Hắn nhìn bóng dáng Xác Châu, có chút đăm chiêu. Không ngờ Xác Châu đột nhiên quay đầu lại, thấy hắn đang nhìn mình, không khỏi nhú mày nói: “Ngây ra đấy làm gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Lát nữa báỉ kiến Khả Hãn, có chút khẩn trương.”

“Người như ngươi cũng biết khẩn trương?” Xác Châu hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn cho ta là người thế nào?”

Xác Châu nói: “Loại người dối mặt hơn cả chục tên hãn tử vậy công vẫn có thể mặt không biến sắc.”

Hà Dung Cẩm cười nói: “Đó là bởi vì trong chục tên ấy chân chính cùng ta đối địch cũng chỉ có chừng năm sáu.”

Xác Châu nói: “Ngươi không sợ xa luân chiến?”

Hà Dung Cẩm nói: “Lúc ấy làm sao nghĩ được nhiều như vậy.”

Xác Châu còn định nói thêm, đã thấy hắn dùng mắt ra hiệu, liền nhìn thấy Mật Gia từ cung điện Khả Hãn đi ra.

“Thúc thúc.” Hắn hành lễ.

Mật Gia đầu tiên là mỉm cười gật đầu, đến khi nhìn thấy Hà Dung Cẩm thì sắc mặt nhất thời biến đổi, không dám gật bừa nhìn về phía Xác Châu.

Xác Châu nói: “Hắn thông hiểu tiếng Tây Khương Trung Nguyên, có lẽ dùng được. Yên tâm, ta sẽ quản tốt cái miệng hắn.”

Hà Dung Cẩm biết loại thời điểm này không chen miệng được, liền đứng im lặng một bên.

“Quản tốt cái miệng hần thì có ích lợi gì.” Mật Gia thở dài nói, “Sáng nay A Lực Phổ Đặc Cần phái tín sứ tiến cung, liệt kê năm đại tội muốn buộc tội ta.”

Xác Châu tim đập loạn nhịp nói: “Vì sao?”

Mật Gia nói: “Tội trạng liệt kê tuy nhiều, quy nạp lại thì chủ yếu mỗi một cái, chính là bệnh của phụ hân người. Nói ta giấu diếm bệnh tình, dụng tâm hiểm ác, ha, ta chỉ là làm theo mệnh lệnh của phụ hân người, lại phải gánh lấy tội danh như vậy.”

Hà Dung Cẩm mí mắt giật mạnh. Khó trách Xác Châu được lập làm Tiểu Khả Hân, thì ra là vì Sa Nạp Lợi Khả Hân bị bệnh nặng, từ chuyện chiếu thư tuyên Xác Châu vào kinh cũng vội vàng vàng, xem lần này cũng không phải bệnh tào lao.

Xác Châu nói: “Phụ hân không phải hạ lệnh phong tỏa tin tức sao? Hần làm sao biết được?” Hối xong, hần lại giật mình nhú mày.

Mật Gia cũng không giải thích, chỉ vỗ vỗ bờ vai của hần nói: “Cố gắng của người mấy năm nay thúc thúc đều xem trong mắt, từ sau khi mẫu thân người qua đời, người cũng rất vất vả a.”

Xác Châu nói: “Còn có phụ hân.”

“Đúng vậy, may mắn còn có phụ hân người, nếu như.....” Mật Gia ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu nói, “Tóm lại, thúc thúc ta hiểu được, người yên tâm. Quan trọng nhất là bảo vệ Đột Quyết ta trường thịnh bất suy!” Hần buông bỏ vai Xác Châu, nói “Ta đã bị A Lực Phổ buộc tội, sẽ không thích hợp đảm nhiệm chức trách Diệp hộ. Ta đóng cửa mấy ngày, hết thấy chờ cho phụ hân người khá hơn, trả lại ta một cái công đạo đi.”

Xác Châu nói: “Thúc thúc làm gì phải như thế?”

Mật Gia xua tay nói: “Loại thời điểm này, cần nhất là Đột Quyết đoàn kết, nếu vì việc của ta mà tranh chấp với A Lực Phổ, sẽ chỉ làm cho hoàng đế Trung Nguyên thừa nước đục thả câu.”

Xác Châu cảm khái nói: “Thúc thúc một lòng vì Đột Quyết, phụ hân sẽ minh bạch.”

Mật Gia vuốt cằm nói: “Người cũng hiểu được a.”

“Đương nhiên.”

Mật Gia lúc này mới vui vẻ rời đi.

Xác Châu đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng hần một lúc, mới cất bước vào điện.

Hà Dung Cẩm không dám nghênh ngang giống hần, chỉ biết đứng chờ ngoài điện, ước chừng qua một canh giờ, mới có một nội thị chạy tới thỉnh hần đi vào.

Đứng ở cửa thì không thấy, mà vừa bước vào trong liền có một mùi hương phức tạp xộc tới, hỗn loạn trong đó nào là mùi đông y, mùi tanh cùng mùi đàn, ba vị hợp nhất, trong thơm có tanh, trong tanh có đắng, trong đắng lại thơm ngào ngạt, cơ hồ ép người ta ôm mặt bỏ chạy.

“Còn không lại đây.” Xác Châu thấy hần do dự không chịu tới, nhịn không được lên tiếng.

Hà Dung Cẩm lúc này mới nhắc chân.

“Phụ hân, hần chính là Thịnh văn tổng quản trong phủ ta, Hà Dung Cẩm. Năm đó người nể tình hần có công cứu ta, từng ban cho hần một rương bạc trắng.” Xác Châu nhỏ giọng nói.

“Àn.” Sa Nạp Lợi dừng lại thật lâu sau mới chậm rãi nói, “Xác Châu nói, người biết tiếng Trung Nguyên cùng Tây Khương?” Hần nói từng chữ đều phải phát âm thật chậm, giống như tùy thời đều có thể đứt luôn vậy.

“Phải.” Hà Dung Cẩm lưu loát đáp lại.

Sa Nạp Lợi nói: “Vậy liền..... Đi làm đi.”

Hà Dung Cẩm không hiểu ra sao, rốt cục ngẩng đầu liếc Xác Châu một cái.

Xác Châu sụp mi rũ mắt ngồi trên chiếc ghế cạnh giường Sa Nạp Lợi, không liếc ngang dọc. Trên giường lớn, trừ Sa Nạp Lợi đang tựa vào gối mềm, còn có một thân ảnh yếu điệu. Hắn không dám nhìn nhiều, lướt qua rồi lại cúi đầu trở lại.

Xác Châu nói: “Vâng.”

Hà Dung Cẩm không hiểu lắm, cũng đành đáp ứng.

Xác Châu lúc này mới đứng dậy cáo lui.

Hà Dung Cẩm theo hắn lùi ra ngoài, cho đến lúc ra khỏi điện mới đứng thẳng thân mình.

Xác Châu nói: “Người đi theo ta.”

Hà Dung Cẩm thầm nghĩ: không cần nói, hắn cũng vẫn phải theo Xác Châu ra cung mà.

Ai ngờ Xác Châu cũng không xuất cung, ngược lại xoay người đi về phía hoàn toàn tương phản.

Hà Dung Cẩm chấn động, trong lòng trăm mối nghi hoặc, nhưng cũng đoán được hơn phân nửa là có quan hệ tới chuyện Sa Nạp Lợi muốn hắn làm, đành phải lặng thinh lóc cóc theo sau.

Xác Châu dẫn hắn đi qua vài hành lang dài, mới dừng lại trước một gian phòng lớn đang rộng mở. Bên trong khoảng bảy tám người, người nào người nấy vùi đầu đọc sách, cho đến khi vệ binh vương cung hô “Tiểu Khả Hãn giá lâm” mới hoang mang rối loạn vội vàng đứng lên.

Xác Châu khoát tay, nói: “Hắn là thân tín của ta, sau này sẽ ở đây cùng mọi người tra thư tịch.”

Hà Dung Cẩm càng nghe càng tịt.

Một đại hán râu quai nón mặc cẩm phục trong số đó lau mồ hôi trên trán nói: “Vị huynh đệ này tới vừa lúc, chúng ta cũng đang không đủ người. Không biết huynh đệ đây am hiểu tiếng Trung Nguyên hay là Tây Khương?”

Hà Dung Cẩm nói: “Mỗi thứ một tý.”

“Vậy là tốt rồi.” Đại hán chỉ tay vào một góc, “Đó đều là sách của Trung Nguyên, người mau đi xem.”

Xác Châu thấy bọn họ đều nhìn chằm chằm vào mình, xua tay nói: “Các người cứ làm chuyện của mình.” Hắn đi vào trong phòng, từ trong đống sách mấy trăm quyển ở góc phòng tùy tiện rút một quyển đưa cho Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm lật xem thử, đúng là y thuật.

Xác Châu thấp giọng nói: “Phụ hãn từ tháng trước trúng một bệnh lạ. Ban ngày tinh thần còn tạm, có điều không ngừng vã mồ hôi, thi thoảng còn chân tay run rẩy không ngừng. Đến đêm, toàn thân rét run từng đợt, nửa đêm, thân thể sẽ giống bị châm cắm vào, thống khổ khôn kể. Một tháng qua, phụ hãn đêm không ăn ngày không ngủ, cứ như vậy.....”

(*) cái này sao nghe giống giống tam thi châm vậy = =

Hà Dung Cẩm nói: “Thái y đều thúc thủ vô sách?”

Xác Châu nói: “Nếu có biện pháp, làm gì cần phải tuyệt vọng đến nỗi tra tìm tất cả sách trong này.”

Hà Dung Cẩm giật mình nói: “Thảo nào Tiểu Khả Hãn lúc trước chiêu mộ nhân tài dị sĩ, nhất là am hiểu y đạo.”

Xác Châu nói: “Đột Quyết đa số là bộ lạc, toàn bộ đều nhờ uy danh phụ hãn mới có thể khiến bọn hắn đồng tâm hiệp lực, một khi phụ hãn có chuyện, chỉ sợ Đột Quyết lập tức sẽ rung chuyển.”

Hà Dung Cẩm làm như nhớ tới cái gì, cúi đầu không nói.

“Bất quá hiện giờ giấy không thể gói được lửa, ta đã được phụ hân cho phép, phái người đến Trung Nguyên cùng Tây Khương, nghiêm chỉnh hành lễ cao thủ trong thiên hạ, tìm kiếm nhân tài có thể chữa khỏi bệnh cho phụ hân. Đến lúc đó còn cần các người cố gắng sức lực.”

Hà Dung Cẩm lúc này mới biết công dụng của mình, vội nói: “Vạn tử bất từ.”

Xác Châu thỏa mãn gật đầu.

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hân còn nhớ rõ ta từng nói đến có một người tự xưng là hiểu y thuật đến ứng tuyển?”

Xác Châu nghĩ nghĩ, nhíu mày nói: “Còn nhớ.”

Hà Dung Cẩm ám chỉ nói: “Hắn nói hân cùng bằng hữu là trốn tới đây, có lẽ, có thể giúp đỡ một chút.” Chung quanh nhiều người, hân không dám thẳng thừng nói ra ba chữ A Lực Phổ, đành phải ám chỉ thế này.

Xem trước mắt, chuyện Xác Châu bất hòa với em trai cùng cha khác mẹ A Lực Phổ Đặc Cần đã công khai ngoài sáng, nếu Sa Nạp Lợi Khả Hân có chuyện gì, chỉ sợ tức khắc sẽ xung đột vũ trang. Khi đó, Ba Ca Hỉ từ chỗ A Lực Phổ có thể sẽ phát huy đại dụng.

Xác Châu nói: “Bọn họ hiện tại ở đâu?”

Hà Dung Cẩm nói: “Khách điểm trong thành, tên gọi Thác Xích.”

Xác Châu vuốt cằm nói: “Ta đã biết.”

Hà Dung Cẩm thấy hân định đi, vội nói: “Còn có một chuyện.”

Xác Châu quay lại nhìn hân.

Hà Dung Cẩm cười gượng sờ sờ xuống hồ lô, “Có thượng đẳng nữ nhi hồng thì tốt nhất, nếu không có, hoàng tử bình thường cũng ráng chấp nhận, nếu vẫn không có, bồ đào tửu có thể đỡ thêm.”

Xác Châu yên lặng nhìn hân trong chốc lát, đang lúc Hà Dung Cẩm nghĩ hân sắp sửa đáp ứng, hân lạnh nhạt nói: “Giai đoạn này, kiên trì đi.”

“.....”

Tác giả ghi chú:

Mật Gia Diệp Hộ ←(huynh đệ)→ Sa Nạp Lợi Khả Hân ←(vợ chồng)→ Hợp Hợp Khả Đôn

Xác Châu Tiểu Khả Hân kiêm Sấn Bột Đặc Thiết ←(huynh đệ)→ A Lực Phổ Đặc Cần kiêm Tây Ba Bộ Thiết

(*) Thiết cũng là một chức quan.

7. Quyển 1 - Chương 6: Đấu Giác Câu Tâm (6)

Khuyết Thư...

Đọc sách cũng không phải là cái thứ gì cực khổ.

Hà Dung Cẩm thấy người ta mỗi ngày một quyển, cũng chậm rãi lật một quyển. Nói tới tàn khóc chân chính, khổ nhất chính là con sâu rượu tới quấy phá. Nhất là khi tới xuống nghiện rượu lên, cả đêm trần trọc, không thể ngủ được.

Như thế mấy ngày, đồng liêu thấy hân vảnh mắt thâm quầng, hình dung tiêu tụy, thập phần không đành lòng, nói: “Người vì muốn chữa bệnh của Khả Hân mà lao tâm lao lực như vậy, đúng là khiến ta cảm thấy không bằng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đâu có đâu có, vốn là nên cùng nỗ lực mà.”

“Phải.”

Từ đó về sau, mọi người xem sách càng mất ăn mất ngủ hơn.

Hà Dung Cẩm không tiện lười biếng, đành phải một ngày xem ba quyển. Thần tốc kiểu đó, tự nhiên là rước lấy tán thán của mọi người.

Một tháng sau, Xác Châu rốt cuộc xuất hiện trước mắt, đầu tiên là kêu một nhóm người rời đi, sau đó đối những người còn lại nói: “Các người về rửa mặt một chút, theo ta vào trong điện.”

“Vâng.”

Hà Dung Cẩm đang tính theo mọi người ra ngoài, lúc ngang qua Xác Châu thì nghe hần ân cần hỏi thăm: “Nửa tháng này tốt không?”

Hà Dung Cẩm cười khỏ nói: “Không thiếu áo cơm chỉ thiếu rượu.”

Xác Châu nói: “Cố thêm mấy ngày đi.”

Hà Dung Cẩm liếm môi không nói lời nào. Trong tháng này, hần đã ở trong cung trộm rượu hai lần, lượng không nhiều, càng uống càng thèm, cứ vậy nữa thì chỉ còn nước đi kiếm việc khác làm.

Xác Châu dường như nhìn thấu tâm tư hần: “Vương cung không giống chỗ thường, người nên có chừng mực.”

Hà Dung Cẩm đánh trống lảng: “Sao phải kêu những người biết tiếng Tây Khương đi hết vậy?”

Xác Châu trầm giọng nói: “Tây Khương đang khai chiến, đại phu không phải bị sung quân thì cũng trốn hết vào núi rồi, còn bóng nào nữa đâu mà kiếm? Chỉ có thể tìm trong Trung Nguyên thôi, may mà trời không phụ lòng người, Đột Quyết, Trung Nguyên đều tìm được mấy hảo thủ.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tây Khương khai chiến? Với Đột Quyết?”

“Không, là nội chiến.” Xác Châu lạnh lùng cười đáp, “Cũng tốt. Một trận nội chiến xong, bất kể thắng bại, Tây Khương vương cũng đều không còn sức đi nhắm nhe Đột Quyết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn từ đâu nhìn ra Hồn Hồn vương muốn nhắm nhe Đột Quyết?”

Xác Châu nói: “Trước kia Hồn Hồn vương cùng Mẫn Mẫn vương đoạt vị thì, phụ hần từng tiên đoán Mẫn Mẫn vương tất bại.”

“Nga?”

Xác Châu nói: “Mẫn Mẫn vương là người đôn hậu lương thiện, kết bạn thì nên kiếm người như vậy, nhưng làm Vương, hần quá nhân thiện rồi.”

Hà Dung Cẩm chậm rãi gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

“Hồn Hồn vương từ nhỏ đã bộc lộ tài năng, chuyện gì cũng giành trước, lớn lên rồi thì lại càng bày ra tài hùng vĩ lược của hần khắp nơi. Tây Khương lấy võ dũng lập quốc, người như vậy đương nhiên là được bách tính kính yêu hơn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người như vậy đối với Đột Quyết mà nói đương nhiên rất nguy hiểm.”

Xác Châu nói: “Đáng tiếc trong mười năm này, sợ là hần không rảnh tay được.”

Hà Dung Cẩm lặng thinh.

“Người không hỏi đối thủ của hần là ai?” Lúc Hà Dung Cẩm ra ngoài thì, Xác Châu đột nhiên hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta tuy tinh thông tiếng Tây Khương, nhưng đối với tình hình trong nước của Tây Khương lại không rành, dù người có nói tên ra ta cũng chưa chắc biết, cần gì phải hỏi.”

“Vậy sao.”

“Phải a.” Hà Dung Cẩm dừng lại, quay đầu hỏi, “Tiểu Khả Hân còn gì phân phó sao?”

Xác Châu nói: “Không có gì. Chính là Thác Xích người nói, ta tới trễ, không có tìm được.”

Hà Dung Cẩm khe khẽ nhủ mảy, “Nga, vậy là bọn hân không có phúc.”

...

Bầu không khí trong điện rất nặng nề.

Hà Dung Cẩm đứng sau mọi người, mắt theo kẻ hở giữa người với người quan sát Sa Nạp Lợi Khả Hân. Hân nằm trên giường có vẻ bệnh tật, người gầy trơ, mắt vô thần, so với một tháng trước còn tiều tụy hơn.

Xác Châu quỳ một gối bên cạnh hân, thấp giọng nói chuyện.

Sa Nạp Lợi nghe lời hân nói, mắt đảo qua những người trước mặt, sau đó chậm rãi gật đầu.

Xác Châu đứng lên nói: “Trước để Sở đại phu của Trung Nguyên tới xem cho phụ hân đi.”

Người đứng trước Hà Dung Cẩm lập tức dùng tiếng Trung Nguyên lập lại một lần.

Vị Sở đại phu kia theo lời tiến lên, tay đặt lên mạch Sa Nạp Lợi, ngưng mi không nói đủ một nén nhang mới sàu mi khổ kiểm đứng sang bên, vắt óc suy nghĩ.

Xác Châu lại kêu một người khác.

Hà Dung Cẩm thấy bọn hân người nào cũng đi qua rồi người nào cũng lui xuống, bộ dạng đều là nghĩ không ra, biết lần khám này hi vọng xa với rồi. Bất quá trước nghe hình dung của Xác Châu, hân cảm thấy khả năng trúng độc cao hơn là nhiễm bệnh. Đáng tiếc mở sách kia phân nửa nói về bệnh lý, về độc được chỉ có sơ sơ hời hợt, giờ còn chưa thấy xuất hiện bệnh trạng tương đương.

Đến người cuối cùng, chính là một người Đột Quyết.

Người nọ khoát tay nói: “Khả Hân yên tâm, ta có một cách nhất định chữa được bệnh cho Khả Hân!”

Ánh mắt Xác Châu chợt lóe lên: “Cách gì?”

Người nọ từ trong lòng móc ra một hạt châu cỡ bằng hạt nhãn, nói: “Đây là một viên Thiên Thần châu.”

Xác Châu hỏi: “Đây là thứ gì?”

Người kia đáp: “Châu này là vật của thiên thần, thuật lại thiên thần thấy nhân gian nhiều tai khổ, tâm sinh không đành, cho nên mới đánh Thiên Thần châu xuống, hi vọng giải được đau khổ của con người. Đáng tiếc Thiên Thần châu chỉ có một viên, mặt ít ruồi lại nhiều, liệu có thể cứu được mấy người? Huống hồ hạt châu này dùng một lần thì ánh sáng lại yếu đi một tít, dùng một lần thì lại yếu đi một tít, tổ tiên sợ Thiên Thần châu dùng hoài mất hết thần lực, mới đem nó giấu đi, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được dùng tới.”

Xác Châu nói: “Phải dùng thế nào?”

Người kia nói: “Chỉ cần đem hạt châu này ngâm trong miệng, ốm đau bị hạt châu hấp thu, bệnh nhân sẽ khỏi hân.”

(*) mình thắc mắc cục đá này đã dính nước miếng bao nhiêu người = =

Xác Châu nói: “Hiệu quả thần kỳ tới mức đó?”

Người nọ ôm quyền nói: “Tiểu nhân có ăn gan hùm mật báo cũng không dám đem tính mạng Khả Hân ra giỡn.”

Xác Châu nhìn về phía Sa Nạp Lợi.

Sa Nạp Lợi chậm rãi gật đầu.

Xác Châu nói: “Đem viên ngọc đó trình lên đây.”

Người kia đem hạt châu đặt lên khay do nội thị đem tới, sau đó nội thị đem nó cho Xác Châu.

Xác Châu ngửi ngửi nói: “Thơm quá.”

Người kia nói: “Đây là hương khí bẩm sinh cùng với Thiên Thần châu.”

Xác Châu nói: “Phương pháp này thật giả vẫn cần nghiệm chứng, bất quá người có lòng hiến vật quý là đáng khen, trước ở lại trong cung đi.”

Người nọ mừng rỡ nói: “Đa tạ Tiểu Khả Hân.”

Xác Châu nói: “Người tên là gì?”

Người kia nói: “Tiểu nhân là Bò Cai.”

Xác Châu thấy người khác đều ngừng bút nhìn hần, khoát tay nói: “Các người tiếp tục nghĩ biện pháp chữa cho Khả Hân!”

“Vâng.”

...

Mặc kệ Thiên Thần châu trong miệng Bò Cai là thật hay giả thì đó rốt cuộc cũng là một tia hi vọng. Xác Châu tâm tình tốt, liền chuẩn cho Hà Dung Cẩm xin nghỉ.

Hà Dung Cẩm chạy thẳng tới quán rượu, móc ra một thỏi bạc, ôm lấy vò rượu liền uống.

Điểm hỏa kế chính là người đã cật lực đề cử bỏ đào tửu, hần cười nói: “Xem đi, thật sự yêu bỏ đào tửu rồi.”

Hà Dung Cẩm ực ực ực mấy hớp, mới nghỉ để thở một hơi: “Ta là thêm rượu.”

Điểm hỏa kế nói: “Ta đổ đầy cho người.”

“Được.” Hà Dung Cẩm tháo túi rượu xuống, tiện tay tháo luôn cả hồ lô, “Đều đổ đầy.”

“Có ngay.”

Giải được cơn cơn sâu rượu, Hà Dung Cẩm cảm giác mình cứ như sống lại lần nữa. Hần nhớ tới Xác Châu nói Thác Xích không ở kinh đô, tự mình tới lữ quán trong thành một chuyến. Lữ quán trong thành làm ăn không tốt lắm, bởi vậy dù là khách cả tháng trước lão bản vẫn còn nhớ như in.

“Nga, hai người đó ở đây mười ngày mới đi.”

“Mười ngày?” Hà Dung Cẩm nhíu mày, “Người còn nhớ ngày bọn hần đi là ngày mấy không?”

Lão bản nói: “Mùng sáu tháng này.”

Hà Dung Cẩm sắc mặt trầm xuống. Lúc hần nói với Xác Châu là ba mốt tháng trước. Nói cách khác, trong bảy ngày kể từ ngày đó, Xác Châu không phải người qua đây. Thác Xích với Ba Ca Hỉ không chờ được hồi âm lại còn tốn kém tiền bạc nên mới bỏ đi mất.

Không biết Xác Châu bận quá nên quên thật, hay là...

Hần nhắm mắt, cởi túi rượu xuống uống một ngụm.

...

Thiên Thần châu phải nói là quá mức huyền diệu, lúc đầu cả Xác Châu, cả Hà Dung Cẩm, đối với cái này đều không quá tin tưởng, cho là giang hồ thuật sĩ đi lừa đảo. Ai biết ba ngày sau, Sa Nạp Lợi bệnh tình thật sự có khởi sắc, không chỉ tự mình ngồi được, ăn cũng ngày một nhiều hơn, số lần nửa đêm tỉnh lại cũng ít đi.

Sa Nạp Lợi trong lúc vui vẻ, trọng thưởng cho Bò Cai, còn phong hần làm đệ nhất thái y hành tẩu trong cung.

Cùng lúc đó, người Xác Châu phái đi điều tra bối cảnh của Bò Cai trở về, hồi báo rằng hần là hậu nhân của Đột Quyết thần y Tì Kha La, điều này càng khiến người ta tin tưởng về truyền thuyết Thiên Thần châu, ngay cả Hà Dung Cẩm cũng bắt đầu có chút bán tín bán nghi.

Trong lúc nhất thời, ba chữ Thiên Thần châu vang khắp thiên hạ.

Để mừng Khả Hãn khỏi bệnh, khắp Đột Quyết chúc tụng mười ngày, bách tính kính yêu Sa Nạp Lợi, giết trâu dê kính rượu thần. Tới ngày thứ chín, biên cảnh liền truyền đến tin tức Tây Khương Hồn Hồn vương phái sứ đoàn vào kinh đô để chúc mừng.

(*) nghe đầy mùi âm mưu = =

8. Quyển 1 - Chương 7: Đấu Giác Câu Tâm (7)

Hà Dung Cẩm: thông minh lại bị thông minh hại.

Lúc nghe tin này, Hà Dung Cẩm đang sung sướng trên giường uống rượu thêm một ngày nữa.

Ngạch Đồ Lô nhân thời gian hẩn đọc sách trong cung, mượn cơ phân ưu, chiếm hết toàn bộ sự vụ trong phủ Tiểu Khả Hãn. Cũng coi như biết chốt dạ, làm rất âm thầm, chỉ xếp đặt người xử lý, chứ chưa tự mình nhúng tay.

Hà Dung Cẩm nếu muốn thu hồi lại quyền lực của Thịnh văn tổng quản, chỉ cần kêu mấy người đó tới hỏi lần lượt một hồi là xong, nhưng mà hẩn không muốn, ngược lại mượn cơ hội này cố tình đẩy việc đi dần, chỉ có khi nào thấy bọn họ làm không đúng mới phải người hướng dẫn cho một ít. Qua mấy ngày này, người hầu trong phủ từ cũ đến mới đều biết thằng cha tổng quản này bất chấp việc công.

Tới khi Xác Châu phát hiện ra bất ổn, Hà Dung Cẩm đã nằm ăn hại được năm ngày năm đêm.

Hẩn đứng ở cửa phòng, còn chưa mở cửa đã ngửi thấy hương rượu tuồn ra.

Ngạch Đồ Lô đứng phía sau, nhú mồm nói: “Hẩn cũng thái quá rồi!”

Xác Châu xua tay nói: “Người đi đi, ta vào một mình.”

“..... Vâng.”

Xác Châu đẩy cửa, mùi rượu xông đến như bài sơn đảo hải. Ngay cả đã chuẩn bị trước, nhưng ngửi phải mùi rượu nặng như vậy quá đột ngột cũng làm hẩn choáng váng một hồi.

Hà Dung Cẩm say sưa đã đời rồi thì ngủ ngáy o o, nghe tiếng mở cửa thì mơ mơ màng màng ngồi dậy, tới lúc nhìn rõ người đi vào mới cuống quýt xuống giường đi giày hành lễ.

Xác Châu lạnh lùng nói: “Người còn biết dậy?”

Hà Dung Cẩm cúi đầu nói: “Bái kiến Tiểu Khả Hãn.”

“Người rót cuộc là làm sao vậy?” Xác Châu cau mày.

Hà Dung Cẩm cười khổ nói: “Một tháng không uống rượu, thêm phát điên, không nghĩ tới dính vào lại thì đừng không được.”

Xác Châu nói: “Lúc trước ta thấy ngươi ham rượu vẫn còn hạn độ, không ngờ mấy ngày này càng lúc càng tệ hại, đến độ xem rượu như mạng!”

Hà Dung Cẩm đứng yên không nói lời nào.

Xác Châu nói: “Còn nhớ ta từng bảo ngươi kiêng rượu không? Từ ngày hôm nay, ta lệnh cho ngươi một giọt cũng không được uống.”

Hà Dung Cẩm lấy làm kinh hãi.

Xác Châu nói: “Còn đứng đấy làm gì? Không mau đi tẩy rửa?”

Hà Dung Cẩm đột nhiên quỳ một gối xuống đất nói: “Công ơn bồi dưỡng của Tiểu Khả Hân mấy năm nay Hà Dung Cẩm khắc trong tâm khảm. Thân là Thịnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hân ta đích xác không nên ham rượu như thế, nhưng tật xấu này đã là từ bụng mẹ cùng ra, đến tuổi này rồi, thật sự không đổi được, vì vậy tự xin từ chức Thịnh văn tổng quản, nhường cho người chân chính có năng lực.”

Hắn nói xong, bốn phía nhất thời tĩnh lặng.

Ngay cả những tiếng rì rầm ngoài cửa cũng không còn.

Hồi lâu.

Xác Châu nói: “Ngươi là đang uy hiếp ta?”

Hà Dung Cẩm nói: “Là lời từ phé phủ.”

Xác Châu nói: “Ngươi cho ta là loại người sẽ chấp nhận uy hiếp?”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Đích thật là lời từ phé phủ.”

Xác Châu hít sâu một hơi nói: “Ta cho phép ngươi mỗi tối uống một hai chén, nhưng không được phép say sưa mà phạm lỗi!”

Hà Dung Cẩm ngửa đầu nói: “Ta mới rồi lời nào lời nấy đều từ nội tâm.”

Xác Châu nói: “Hà Dung Cẩm.”

“Vâng.”

“Phải biết thấy đủ thì dừng.”

“.....”

Xác Châu thật sự chịu không nổi mùi rượu nồng nặc trong phòng, chủ động mở cửa sổ, nói: “Mấy ngày nữa, sứ đoàn Tây Khương sẽ vào kinh đô. Phụ hân khâm điểm ta tiếp đãi sứ đoàn, ngươi liền đi theo bên cạnh ta đi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta sợ ta say rượu phạm lỗi.”

Xác Châu quay đầu nhìn chăm chăm hắn.

Hà Dung Cẩm đối mắt lại một lát, lại cúi đầu.

Xác Châu nói: “Ta biết suy nghĩ trong lòng ngươi.”

Hà Dung Cẩm hơi sững sờ.

“Nếu như còn trong phạm vi ta có thể dung nhẫn.....” Hắn bước đến trước mặt Hà Dung Cẩm, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm đối phương, “Cũng không phải không thể.”

Hà Dung Cẩm hé môi, giống như kinh ngạc lại giống như đang mời...

Xác Châu vốn định nói mấy câu sến súa, nhưng người trước mắt đừng nói đến chuyện râu ria xôm xoàm, người thì dày mùi rượu mặt mày ngơ ngác, thật sự khó tạo không khí. Lời đến tận miệng lại vòng vo, hắn rốt cuộc vẫn từ bỏ, phất tay áo bước ra cửa, “Ngày mai ta nếu như không thấy được Hà Dung Cẩm thanh thanh sáng sáng, vậy kinh đô sẽ không còn quán rượu nào dám bán cho ngươi!”

“.....”

Hà Dung Cẩm ngã người ra sau, mông chạm đất, thuận tay xách một bầu uống ừng ực hai ngụm.

“Khó rồi a.”

Hắn lẩm bẩm nói.

...

Có Trung Nguyên hùng cứ đông nam, Đột Quyết cùng Tây Khương trước nay vẫn cùng nhau thân thiết. Có điều thời gian gần đây Tây Khương nội chiến liên miên, ngoại giao bị hờ hững, Đột Quyết Khả Hân lại

vướng mắc chuyện đoàn kết bộ lạc, cho nên song phương từng có giai đoạn lạnh nhạt với nhau. Hôm nay Tây Khương vương nhân dịp hỉ sự phái đặc sứ vào kinh đô bái kiến Khả Hãn, biểu hiện Tây Khương vương có ý muốn trọng tu giao hảo giữa hai bên, bởi vậy Đột Quyết trên dưới cũng chuẩn bị vô cùng long trọng để nghênh đón sứ đoàn.

Sứ đoàn cách kinh đô chừng ba dặm, Xác Châu đã dẫn đoàn nghênh đón ra chờ ngoài thành.

Gần trưa, đường chân trời trong tầm mắt bắt đầu mơ hồ có tuyến đen di động, không bao lâu sau, đã thấy sứ đoàn trong vòng hộ vệ của quân Tây Khương chậm rãi tiến đến.

Song phương ngày càng gần.

Tây Khương sứ thần đang ngồi trên xe ngựa cũng sửa sang y phục xuống xe lên ngựa.

Xác Châu không dám chậm trễ, dong ngựa tiến tới. Tây Khương sứ thần tên gọi Kì Trạch, từ thời lão Tây Khương vương, Mẫn Mẫn vương, qua tới ba đời đế vương vẫn vững vàng địa vị, đủ để biết người này thủ đoạn tâm cơ bất phàm.

Kì Trạch ước chừng năm sáu mươi tuổi, râu tóc đều muối tiêu, đẹp lão khôn kể. Ông ta vừa thấy cách ăn mặc của Xác Châu liền hiểu thân phận, xuống ngựa hành lễ nói: “Tây Khương sứ thần Kì Trạch bái kiến Đột Quyết Tiểu Khả Hãn.”

Xác Châu tuy không hiểu ông ta nói gì, nhưng xem động tác cũng hiểu ý, cuống quýt xuống ngựa nâng dậy. (không phổ cập ngoại ngữ gì cả, thế cũng gọi là giao bang = =)

học rồi mấy cha phiên dịch ăn j' mà sống = =

Dịch quan bên cạnh tiến lên giải thích cho hai người.

Vì ngôn ngữ không thông, hai người nói chuyện cực kỳ đơn giản súc tích, khen nhau khách sáo mấy câu xong, liền lên ngựa vào thành.

Dân chúng Đột Quyết đã có văn thư của quan phủ, đều phải ra đường hoan nghênh.

Kì Trạch cười rói rói, liên tục khen ngợi Đột Quyết hiếu khách, cũng thực là đất nước lễ nghi.

Tới ngoài hoàng cung, Xác Châu cùng Kì Trạch xuống ngựa chờ, không lâu sau đã truyền tới tiếng gọi triệu vào cung.

Xác Châu cùng Kì Trạch nhìn nhau cười, rồi cùng tiến vào.

Sa Nạp Lợi ngồi trên cao, dù sắc mặt vẫn hơi vàng vọt, nhưng tinh thần quắc thước, không giận mà uy.

Kì Trạch quỳ xuống hành lễ, sau đó sứ giả tinh thông tiếng Đột Quyết tiến lên tuyên đọc quốc thư, lại dâng lên lễ đan.

(*) Lễ đan: list quà cáp

~Sa Nạp Lợi cao hứng nói: “Hồn Hồn vương có tâm.”

“Lúc trước nghe tin Khả Hãn mang bệnh, Tây Khương trên dưới đều lo lắng. Vương ta vì để cầu nguyện Khả hãn bình yên, tự mình đi miếu cầu thần.” Kì Trạch nói xong, lấy ra một miếng ngọc bài, giao cho cung nhân đứng bên,” ngọc bài này là vương ta tự mình xin lấy, hy vọng có thể phù hộ Khả Hãn thiên thu vạn thế bình an Khang thái.”

Sa Nạp Lợi động dung, đứng dậy dùng hai tay tiếp nhận ngọc bài nói: “Hồn Hồn vương đối ta như huynh đệ! Ta Sa Nạp Lợi đời này kiếp này không dám quên!”

(*) Sao ông với ổng không thành bố nó một đôi, rồi Xác Châu thành đôi với anh Hà luôn ORZ > tại ổng già rồi, cha thằng con lớn tướng vậy rồi, ai thêm nữa

Chư vị đại thần nhắm chuẩn thời cơ bắt đầu ca tụng công đức.

Trong đường một mảnh vui vẻ hân hoan.

Sa Nạp Lợi nói: “Ta đã đặc ý cho người dựa theo phong tục Tây Khương sửa sang lại khách điểm nghênh đón, mong rằng sứ tiết có thể ở Đột Quyết tân chí như quy.”

(*) Tân chí như quy: làm khách mà như chủ nhà = =

Kì Trạch nghe xong, mặt lộ vẻ do dự.

Sa Nạp Lợi nói: “Chẳng lẽ sứ tiết không thích?”

Kì Trạch nói: “Ta theo lệnh vương mà đến, một là chúc mừng, hai là muốn tăng tiến tình nghĩa đôi bên. Bởi vậy, ta hy vọng Khả Hãn có thể sắp xếp ta ở trong nhà đại thần Đột Quyết, để ta tự thân cảm thụ phong tục nhân tình của Đột Quyết.”

“Chuyện này.....” Sa Nạp Lợi nhún mày.

Kì Trạch nói: “Ta chỉ là muốn tăng tiến hiểu biết của Tây Khương về Đột Quyết, chỉ cần hai ngày mà thôi, còn về người theo hầu, Khả Hãn nếu cho rằng không tiện, vậy không mang theo cũng được.” (năn nỉ, năn nỉ mà ~)

cái tật chêm bậy của cô vẫn vậy ha XD

Sa Nạp Lợi nhìn về phía Mật Gia cùng Xác Châu hai bên.

Mật Gia cúi đầu không nói. Hãn vừa bị buộc tội, đang đóng cửa không tiếp khách, không phải sứ đoàn Tây Khương vào kinh, là chuyện rầm rộ, hãn căn bản sẽ không xuất hiện ở đây.

Xác Châu nhìn lướt qua người phía sau hãn.

Người nọ tiến lên đang định mở lời, chợt nghe Kì Trạch nói: “Ta cùng Tiểu Khả Hãn nhất kiến như cố, muốn giấu cũng không được, có thể được mời đến mấy ngày?”

Ông ta đã nói vậy, người kia đang định tiến lên cũng chỉ có cách lùi trở lại.

Sa Nạp Lợi nhìn Xác Châu.

Xác Châu lập tức cười ha ha nói: “Vinh hạnh chi chí.”

Vì thế, phủ Tiểu Khả Hãn rất tưng bừng.

Hà Dung Cẩm cùng Ngạch Đồ Lỗ dùng xong bữa, đang định về phòng hưởng sung sướng tý chút, chợt nghe gác cửa vội vàng vàng chạy vào thông báo: “Tiểu Khả Hãn đã trở lại!”

“Nga.” Hãn không cam tâm sờ sờ hồ lô.

Gác cửa nói: “Cùng với sứ tiết Tây Khương trở về!”

Ngạch Đồ Lỗ kinh ngạc nói: “Di? Sứ tiết đến phủ chúng ta làm gì?”

Môn phòng nói: “Không biết.”

Ngạch Đồ Lỗ thấy Hà Dung Cẩm đẩy bánh xe định đi, vội túm lại: “Người đi đâu?”

Hà Dung Cẩm vỗ vỗ cái chân đang nghỉ dưỡng, nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta dùng bộ dạng này đi gặp sứ thần Tây Khương?”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Cả phủ chúng ta chỉ có ngươi biết tiếng Tây Khương, ngươi không đi thì còn ai nữa?”

Hà Dung Cẩm nói: “Sứ thần tự có dịch quan.”

“Vạn nhất không có chẳng phải thành thất lễ?” Ngạch Đồ Lỗ nói.

Hà Dung Cẩm nói: “Ngươi còn không chịu ra nghênh đón mới chân chính là thất lễ trước mặt khách.”

“Cùng nhau đi!” Ngạch Đồ Lỗ mặc kệ ba bảy hai một, đẩy hãn cùng đi.

“Ngươi!” Hà Dung Cẩm cảm thụ gió mạnh lướt qua hai bên má, lại nhìn cái chân bị mình hung hăng đánh gãy, thầm cười khổ: Lần này thực chính là..... thông minh bị thông minh hại!

9. Quyển 1 - Chương 8: Đấu Giác Câu Tâm (8)

Hà Dung Cẩm: thông minh lại bị thông minh hại.

Sứ tiết Tây Khương phái tới là Kỳ Trạch, cái này lúc hần tới kinh đô thì đã được thông báo, bởi vậy Hà Dung Cẩm thấy Kỳ Trạch thì không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên sững sốt gì hết, lại còn cung kính hành lễ.

Kỳ Trạch làm bộ đáp lễ Ngạch Đồ Lỗ mà hơi hơi tránh người qua bên, cười nói: “Trong phủ Tiểu Khả Hãn quả là ngọa hổ tàng long, hai vị đây vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường.”

Xác Châu nói: “Đây là tổng quản trong phủ, Hà Dung Cẩm cùng với Ngạch Đồ Lỗ.”

Kỳ Trạch trúc trắc đọc lại tên của hai người.

Xác Châu nói: “Hà Dung Cẩm am hiểu tiếng Tây Khương, nếu sứ tiết không chê, vậy cứ để hần dẫn đường.”

Kỳ Trạch vẫy lui dịch quan mang từ Tây Khương tới, nhìn Hà Dung Cẩm vừa cười vừa nói: “Vậy thì làm phiền rồi.”

Hà Dung Cẩm ôm quyền nói bằng tiếng Đột Quyết: “Để một kẻ gãy chân đi tiếp sứ thần Tây Khương tôn quý, hơi có phần mất đi quốc thể.”

Xác Châu không nói chuyện, chỉ hơi nheo mắt nhìn hần.

Ánh mắt Kỳ Trạch lơ đãng chuyển chuyển giữa hai người, cười tít mắt xoay người chỉ cái cửa nói: “Cửa của Đột Quyết cùng với cửa của Tây Khương ta thật là giống nhau.” Hần nói là tiếng Tây Khương, ở đây trừ bản thân Kỳ Trạch ra, chỉ có dịch quan hần mang tới với Hà Dung Cẩm nghe hiểu. Dịch quan trước đã bị Kỳ Trạch vẫy lui, đương nhiên sẽ không tự tiện tiến lên, bởi vậy ánh mắt mọi người đều rất xuống người Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm lặng lẽ thở dài, dùng tiếng Đột Quyết đem lời hần nói lặp lại một lần.

Xác Châu mỉm cười nói: “Này lại càng chứng minh Đột Quyết Tây Khương là hai nước anh em.”

Kỳ Trạch nói: “Tiểu Khả Hãn nói rất đúng!”

Hai người nhìn nhau cười to. Tuy hai người giao lưu cần có người phiên dịch, nhưng mà mặt cười thì khỏi cần.

Xác Châu đi trước dẫn đường, Kỳ Trạch theo sát phía sau, Ngạch Đồ Lỗ đẩy xe của Hà Dung Cẩm cùng dịch quan đi ở cuối cùng.

Phủ đệ Đột Quyết không rườm rà như của người Trung Nguyên, đi một chút thì đã tới đầu cùng. Xác Châu an bài hần ở gần phòng Hà Dung Cẩm, Kỳ Trạch cũng phi thường tiêu sái mà đuổi thẳng tên dịch quan. Cái này khiến Xác Châu rất kinh ngạc. Dù sao thì Kỳ Trạch cũng không thông ngôn ngữ, đuổi dịch quan của mình đi thì có khác nào đem tai hần miệng hần đều giao cho phủ Tiểu Khả Hãn, này phải nói là tín nhiệm cực lớn lao, bởi vậy lúc Kỳ Trạch đưa ra yêu cầu muốn hai tên hạ nhân quen dùng tới ở với mình thì, Xác Châu một ngụm đáp ứng.

“Tiểu Khả Hãn nhật lý vạn ky, không cần theo ta, mời vị tổng quản kia nói chuyện với ta là được.” Kỳ dịch nói.

Xác Châu đúng là muốn đem hết lời nói việc làm của Kỳ Trạch trong phủ hồi báo lại cho Sa Nạp Lợi, bởi vậy thuận nước đẩy thuyền mà đáp ứng. Lúc sắp đi, hần nói với Hà Dung Cẩm: “Tây Khương sứ thần liên quan đến tình hữu nghị giữa Đột Quyết và Tây Khương, phải làm cho sứ tiết cảm thấy tự nhiên như ở nhà.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm thấp giọng đáp.

Xác Châu thấy hần rũ đầu xuống, còn có chút chuyện muốn dặn, nhưng mà Kỳ Trạch đang ở bên, thủy chung không thể nói thoái mái được.

Xác Châu cùng với Ngạch Đồ Lỗ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Kì Trạch với Hà Dung Cẩm hai người.

Kì Trạch tới cạnh cửa, dè dặt nghe ngóng động tĩnh mới xoay người hành lễ với Hà Dung Cẩm: “Kì Trạch ra mắt Hách Cốt đại tướng quân.”

Hà Dung Cẩm cúi đầu, không chút phản ứng.

Kì Trạch nói: “Đại tướng quân chịu khổ rồi.”

Hà Dung Cẩm phát ra tiếng o o khe khẽ.

Kì Trạch giật giật môi, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người ngồi xuống ghế, lặng thinh chờ Hà Dung Cẩm tự mình tỉnh lại.

Chờ một trận, chờ nguyên cả buổi chiều.

Tới chập tối, Xác Châu tự mình tới mời Kì Trạch cùng đi dùng bữa.

Kì Trạch nghe không hiểu tiếng Đột Quyết, quay đầu nhìn Hà Dung Cẩm, lại phát hiện hắn đã tỉnh từ cái thời nào, mặt mỉm cười mà phiên dịch.

“Cúng kính không bằng tuân mệnh.” Kì Trạch liếc mắt nhìn Hà Dung Cẩm, bước ra ngoài.

Xác Châu phát tay, phía sau có tới tót đẩy xe cho Hà Dung Cẩm.

Tiệc tối giống vậy đương nhiên Hà Dung Cẩm không thể ngồi lên bàn ăn, chỉ có thể ngồi giữa hai người làm dịch quan.

Kì Trạch biểu hiện đối với phong thổ Đột Quyết rất hứng thú, thỉnh thoảng đưa ra nghi vấn, Xác Châu nhất nhất kiên trì mà giải đáp.

Bữa cơm này tuy ăn lâu, nhưng lại rất là khoái trá.

Sau khi ăn xong, gác cổng bẩm báo có hai người tự xưng là sứ thần Tây Khương, muốn gặp Kì Trạch.

Kì Trạch nói: “Chắc là tới tót tùy thân của ta tới, để bọn hắn vào phòng ta chờ đi, ta về liền.” Hắn dừng một chút, lại hỏi, “Có lẽ, để cho bọn họ gặp Tiểu Khả Hãn trước?”

Xác Châu không để ý mà cười cười: “Sứ tiết đường xa mệt nhọc, khổ cực mười phần, ta không quấy rầy sứ tiết nghỉ ngơi nữa.” Dứt lời, kêu người đưa hắn về phòng.

Trước khi đi Kì Trạch lại liếc Hà Dung Cẩm, thấy hắn không có ý đi cùng, lặng lẽ thở dài, xoay người về phòng.

Xác Châu chờ hắn đi rồi, mới nói: “Qua đây ăn đi.”

Hà Dung Cẩm cởi hồ lô xuống uống một ngụm: “Ta chỉ ham rượu, không ham mỹ thực.”

Xác Châu cau mày nói: “Bụng rỗng uống rượu thương thân.”

Hà Dung Cẩm nói: “Không uống rượu thương tâm (đau lòng).”

Xác Châu nói: “Ta nhớ lúc mới quen người, người chưa có nghiện rượu thành như vậy.”

Hà Dung Cẩm nói: “Không ở dưới trướng Tiểu Khả Hãn, ta làm gì có tiền nhàn để ngày ngày mua rượu uống.”

“Nói kiểu đó, là ta hại người rồi?”

“Không, Tiểu Khả Hãn đã ngăn cản được một tên trộm rượu.” Hà Dung Cẩm nhắc tay muốn uống, lại bị Xác Châu dè lại.

Xác Châu bóc một miếng thịt lên đưa tới bên miệng hắn.

Hà Dung Cẩm giơ tay trái nhận thịt, sau đó mới nhét vào trong miệng.

“Đêm nay trước giờ tí, ta đều ở trong thư phòng, người có chuyện đều có thể tới tìm ta.” Xác Châu đứng dậy, “Tâm sự cũng được.”

Chỉ sợ giờ hán cần không phải là tâm sự... mà là lưu tâm.

Hà Dung Cẩm vuốt hồ lô, ánh mắt u ám.

...

Đêm khuya.

Người tỉnh.

Giờ tí chưa tới.

Cửa phòng Hà Dung Cẩm bị mở ra khe khẽ. Hắn một tay cầm mộc trượng hồi chiều mới sai người tìm tới, phốc phốc nhảy ra ngoài cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trăng tròn lên cao, bạch quang như sương.

Những lúc như vậy đương nhiên là không hợp để dạ hành, nhưng Hà Dung Cẩm đã không thể chờ thêm được nữa.

Hắn chống mộc trượng định nhảy lên nóc nhà, tai lại nghe được tiếng bước chân sột soạt, trong lòng khẽ động, lập tức xoay người đẩy cửa. Nhưng quá trễ, thanh âm của Xác Châu đã từ bên kia truyền tới, “Khuya khoắt như vậy, tổng quản tính đi đâu?”

Hà Dung Cẩm chậm rãi xoay người đáp: “Trần trọc khó ngủ, nhớ tới Tiểu Khả Hãn từng nói có chuyện có thể tới tìm, liền muốn tới thư phòng tìm Tiểu Khả Hãn nâng chén tâm sự một phen.”

Xác Châu nói: “Vậy sao tới cửa rồi còn quay lại?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta đột nhiên nhớ ra Tiểu Khả Hãn nói qua giờ tí sẽ ngủ, xem sắc trời, sắp tới giờ tí rồi, không dám quấy rầy Tiểu Khả Hãn nghỉ ngơi.”

Xác Châu nói: “Lý do ngươi đưa ra đúng là rất khá.”

Hà Dung Cẩm nói: “Lời của ta, câu nào cũng là nói thật.”

“Vậy sao? Kể cả chuyện ngươi xuống thang hụt cái ngã gãy chân?” Xác Châu nói.

Hà Dung Cẩm nói: “Người có thất thủ, ngựa có thất móng, sống ở trên đời rất khó tránh được làm ra mấy chuyện ngu dốt mà cả bản thân cũng không muốn nhớ tới.”

Xác Châu nói: “Ngươi thật sự cho là mắt ta vụng về tới mức không nhìn ra trên đùi là ngã gãy hay đập gãy sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “Vết thương ngàn vạn kiểu, kiểu gì mà chả có một hai cái đặc thù.”

Xác Châu từ từ bước tới trước mặt hắn, cau mày hỏi: “Rốt cuộc là ngươi sợ cái gì?”

“Sợ? Nếu nói tới sợ, ta chỉ sợ duy nhất không có rượu mà uống.”

Xác Châu nói: “Ta đã thu hồi lệnh cấm.”

“Đa tạ Tiểu Khả Hãn.”

“Vậy tâm tư rời đi của ngươi có phải cũng nên thu hồi rồi không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không hiểu ý Tiểu Khả Hãn.”

“Từ lúc ngươi buông xuống những nhiệm vụ quan trọng của Thịnh văn tổng quản, nơi chốn chỉ điểm tân nhân, ta đã biết trong lòng ngươi nghĩ gì.” Xác Châu hạ giọng, một chữ cho nói, “Nhưng ta không nghĩ tới, ngươi cư nhiên có thể hạ quyết tâm rời đi thật.”

Hà Dung Cẩm buông mắt xuống nói: “Thiên hạ có bữa tiệc nào mà không tan.”

Xác Châu hít sâu một hơi, tựa hồ phải làm một quyết định rất khó khăn, lát sau mới nói: “Nếu như ta, hi vọng ngươi ở lại thì sao?”

Hà Dung Cẩm nhấc mắt, thấy ánh mắt hần sáng quắc mà nhìn mình, đột nhiên nhận ra hiểu lầm lúc ban đầu đã tới mức không thể cứu vãn được. Muốn giải thích, lại không biết giải thích từ chỗ nào. Bởi vì muốn giải thích rõ một cái thì phải thừa nhận một cái, này so với làm sáng tỏ càng khiến hần khó tiếp thu hơn. Đang lúc khó xử, hần nghe thấy một tiếng bước chân.

Một tiếng bước chân quen thuộc tới mức khiến hần sờn cả tóc gáy.

Xác Châu giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt mặt hần nói: “Dung Cẩm, ta hi vọng ngươi ở lại.”

Bởi vì trong lòng đang chấn động mãnh liệt, chờ Hà Dung Cẩm kịp phản ứng thì, tay Xác Châu đã thu về lại. “Đêm khuya rồi, đừng ngủ trễ quá.”

Hần từ từ rời đi, chỉ để lại xúc cảm xa lạ trên khuôn mặt, cùng với...

Đến từ phía sau, cơn giận ngập trời khó có thể bỏ qua.

“Thì ra, đây là lý do ngươi ở lại Đột Quyết.”

10. Quyển 1 - Chương 9: Đấu Giác Câu Tâm (9)

Hà Dung Cẩm: thông minh lại bị thông minh hại.

Hà Dung Cẩm từ từ quay lại.

Một bóng người đứng trong góc hành lang, thân cao vai rộng.

Cho dù không nhìn rõ nét mặt, hần cũng cảm giác được đối phương đang nhìn mình.

Ngọn lửa giận dữ chậm rãi lan tràn trong im lặng, như thể chỉ vô ý trong khoảnh khắc, cả hai người đều sẽ bị bao phủ vào trong nó, đồng quy vu tận.

Hà Dung Cẩm chân tay lạnh lẽo, gió đêm thanh lãnh thổi lên mặt, không chút cảm giác, mọi giác quan mất tại mũi miệng đều trầm luân trong bóng đen trước mặt, phóng to từng chút một, như gọi dậy trăm nghìn vòng sống. Hần hít sâu một hơi, đang định nói chuyện, bóng đen kia đột nhiên lại xoay người đi khỏi. Trăng sáng chiếu lên bóng lưng cao lớn của người nọ, càng lúc càng xa.

Dùng khí mãi mới lấy được, nắm tay đang xiết chặt, thoáng chốc đều thả lỏng.

Hà Dung Cẩm chống gậy chậm chậm đi về phía cửa.

Cửa kéo kẹt một tiếng, đóng lại.

Dạ sắc như kính, ba lan bát kính, phẳng phất tất thấy đều chưa từng phát sinh.

Sáng sớm hôm sau, mưa bụi mịn mờ. Nước từ trên trời cao rơi xuống, tí tách đập vào mặt đất, cảnh sắc mông lung.

Ngạch Đồ Lỗ đứng ngoài cửa phòng Dung Cẩm gọi cả nửa ngày, không một tiếng đáp, sau cùng nhịn không được đập cửa đánh ầm.

“Hà Dung Cẩm!” Gọi đến sưng cả người mà âm thanh vẫn như cũ vang vọng trong phòng nhỏ. Hần dò tìm khắp phòng, xác định đúng là không có người, mới chạy về đại sảnh bẩm báo với Xác Châu.

Xác Châu thản nhiên nói: “Trong phòng không có, thì tìm trong nhà xí. Phòng mình không có, thì tìm ở phòng người khác.”

“Vâng.” Ngạch Đồ Lỗ có thể vượt qua cả trăm nghìn người mà trở thành Xương Vũ tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, tuyệt đối không phải chỉ nhờ cái dũng của kẻ thất phu, bản lĩnh nghe nói hiểu ngầm cũng phải hơn người. Mặc dù không biết Xác Châu vì sao mới sáng sớm đã muốn tìm Hà Dung Cẩm, cũng không

biết Hà Dung Cẩm vì sao sáng sớm lại không có trong phòng, nhưng có một chuyện hẳn có thể khẳng định, giữa hai người họ dường như đã xuất hiện vết rạn.

Chuyện này đối với một kẻ trước nay vẫn bất hòa với Hà Dung Cẩm như hẳn mà nói, đương nhiên là chuyện tốt.

Hắn lập tức hạ lệnh cho toàn bộ hộ vệ trong phủ giống trống khua chiêng tìm cho ra người.

Cho tới khi mọi việc truyền tới tai Xác Châu, Hà Dung Cẩm bị tìm tới, thì cả phủ Tiểu Khả Hãn cũng bị đầy dọa không ít, chỗ duy nhất chưa bị văng miểng chỉ có cái phòng của sứ tiết Tây Khương là Kỳ Trạch.

Xác Châu nhìn Hà Dung Cẩm bị Ngạch Đồ Lỗ đẩy tới, cau mày hỏi: “Mới sáng sớm, người đi đâu?”

Hà Dung Cẩm ngáp dài một cái trả lời: “Tản bộ.”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Tản bộ cái gì, căn bản là nửa đêm lên cơn nghiện, chạy tới bếp uống trộm, quá chén, lăn luôn ra đấy.”

Xác Châu hỏi: “Người ở trong bếp?”

Hà Dung Cẩm cười gượng.

Xác Châu thấy đầu tóc y phục hẳn đều bị nước mưa ướt vào, liền nói: “Trước cứ về phòng thay y phục đi, sau đó theo ta đi gặp sứ tiết Tây Khương.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vâng.”

Xác Châu mâu quang lấp lóe, “Ta có thể cho rằng, người đã nhận lời?”

Hà Dung Cẩm nói: “Hôm nay tự có hôm nay ưu, ngày mai tự có ngày mai sầu. Ta đã quen sống những ngày hôm nay có rượu nay say đi, chỉ biết sớm nay, không nói ngày sau.”

Xác Châu nói: “Sớm nay nhận lời cũng tốt.”

Hà Dung Cẩm chỉ cười không nói.

Về phòng thay đồ bất quá là thời gian một chén trà, chờ khi hẳn đẩy xe ra cửa, phát hiện Xác Châu đã chấp tay đứng chờ ngoài cửa.

“Tiểu Khả Hãn.”

Xác Châu xua tay miễn lễ, tự động đến đẩy xe cho hẳn, “Người cảm thấy Kỳ Trạch người này thế nào?” Người hầu vội vàng che ô đi theo.

Hà Dung Cẩm cân nhắc kỹ lưỡng nói: “Tây Khương vương đã cho ông ta làm sứ giả, tất có chỗ hơn người.”

Xác Châu nói: “Lời đồn liên quan đến Kỳ Trạch có hai loại. Một nói hẳn trời sinh gian trá, tham sống sợ chết, lấy lợi làm trọng. Từng là tâm phúc của Mẫn Mẫn vương, lại bị Hồn Hồn vương thu mua, trong lúc mấu chốt chạy về phía địch nhân, khiến Mẫn Mẫn vương bại trận.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nga. Nhìn ông ta không giống tiểu nhân.”

Xác Châu nói: “Còn lại, nói hẳn là lương thần vì nước vì dân, là do Mẫn Mẫn vương trị quốc vô năng, mới về phe Hồn Hồn vương, để bách tính Tây Khương khỏi khổ vì chiến đạo.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nói như vậy, thật sự là một lương thần.”

Xác Châu nói: “Người cảm thấy hẳn thuộc loại nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Vô luận là loại nào, thì có liên quan gì đến Đột Quyết chúng ta?”

Cánh tay Xác Châu hơi dừng lại, đưa tay tiếp chiếc ô trong tay người hầu, ra hiệu bọn họ lui xuống, mới hạ thấp giọng nói: “Nếu là loại trước, vậy Đột Quyết ta cũng có thể mua chuộc hẳn. Nếu là loại sau.....”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn muốn khiến ông ta đến được đi không được?”

Xác Châu nói: “Khoản khoản chi tâm của Tây Khương, Đột Quyết sao có thể bội tín khí nghĩa? Nếu là loại sau, ta tự nhiên phải cùng ông ta câu thông lý lẽ, để xúc tiến hữu nghị giữa hai nước từ nay về sau.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn minh giám.”

Xác Châu nói: “Cả hai phương thức đều là vì giao bang hai nước, có điều đối tượng bất đồng, phương thức cũng bất đồng. Ta sở dĩ nói cho người, cũng chính là muốn người giúp ta đánh giá, hẳn rồi cuộc là loại nào.”

Hà Dung Cẩm cười khỏ nói: “Ta bình sinh có hai cái sợ.”

“Một là không có rượu uống?”

“Hai là nhìn người.” Hà Dung Cẩm nói, “Bởi vì ta trước nay nhìn người đều không chuẩn.”

Xác Châu nói: “Người từng nhìn nhầm ai?”

Hà Dung Cẩm nói: “Bằng hữu.”

“Ta thì sao?”

“Ngài là ông chủ tốt.”

Xác Châu nói: “Nói người nhìn người trước nay không chuẩn, chẳng lẽ có ý.....” (chẳng lẽ lúc đầu nghĩ xấu anh?)

Hà Dung Cẩm phát hiện bản thân bưng trúng hòn đá to, giờ nó lại đập thẳng thùng xuống chân rồi. “Tiểu Khả Hãn đương nhiên là ngoại lệ.”

Chiếc ô trong tay Xác Châu nghiêng xuống, nước mưa cũng từ mép ô chảy tổng tổng, mà nói chung là tổng tổng hết lên mặt Hà Dung Cẩm. Hắn vuốt mặt, đặt tay xuống bánh xe, chủ động đẩy xe về phía chỗ ở của Kì Trạch.

Xác Châu dừng một lúc mới đi theo.

Trước mặt bọn họ, Kì Trạch đang dẫn theo hai phó dịch bước ra.

“Tiểu Khả Hãn, tổng quản.” Kì Trạch mỉm cười chấp tay.

Có hai người phía sau ông ta, một người cao ráo gầy gò, đang che ô cho chủ, còn một người râu ria kín mặt, cao lớn ngồi ngồi, che ô cho bản thân.

Hà Dung Cẩm lặng lẽ tự giác chuyển sang vai phiên dịch.

Xác Châu với Kì Trạch hỏi han nhau xong, mới hỏi đến hai người sau ông ta.

Kì Trạch giới thiệu nam tử cao gầy trước, “Tháp Bó.”

Tháp Bó một tay cầm ô, một tay hành lễ.

Kì Trạch đang giới thiệu tới người kia, lại bị hắn cướp lời tự đi lên trước: “Khuyết Thư.”

Mưa to dần, nhìn phía xa, chỉ có một màu trắng xóa, không rõ đâu là đông, đâu là tây. Hạt mưa tạt tạt rơi trên tán ô, từ mép ô chạy xuống không ngừng.

Xác Châu hơi ngạc nhiên hỏi: “Gì kia?”

Hà Dung Cẩm làm như không chút bất ngờ, lướt qua gương mặt Khuyết Thư, mở miệng nói: “Khiết Túc, tiếng Tây Khương nghĩa là..... Tháp sắt.” (hình như Khuyết Thư là tên thật hử:?) chạ biết, tui nghĩ chắc tên thiệt, nếu không giải thích vòng vèo làm chi ==

Xác Châu nói: “Tên này nghe đến, thế nhưng phát âm gần giống tên ta.”

(đúng là chơi đùa nhau =)))

Kì Trạch nói: “Hôm nay mưa lớn, không bằng Tiểu Khả Hãn vào phòng ngồi một lúc, để ta làm một bình trà Cổ Nhĩ Sa của Tây Khương mời ngài nếm thử.”

Xác Châu đang định đáp ứng, lại nhìn thấy Ngạch Đồ Lỗ mặc kệ mưa lớn cầm đầu chạy như điên tới.

Đám người Kì Trạch thức thời lui sau mấy bước.

Xác Châu thấy hấn chạy đến trước mặt, cau mày hỏi: “Chuyện gì?”

“A Lực Phổ Đặc Cần vào kinh, đang diện kiến Khả Hân!”

Ngạch Đồ Lỗ vừa dứt lời, Xác Châu tức khắc chấp tay nói với Kì Trạch: “Hữu sự thất bồi.”

(*) Hữu sự thất bồi: có chuyện không thể tiếp khách.

Kì Trạch cười nói: “Tiểu Khả Hân có chuyện xin cứ tự nhiên, ta có Dung Cẩm tổng quản tiếp là được.”

Xác Châu gật đầu với Hà Dung Cẩm, sau đó giao chiếc ô trong tay cho hấn, bản thân cùng Ngạch Đồ Lỗ chạy đi trong mưa.

Hà Dung Cẩm một tay cầm ô một tay tháo hồ lô ở eo, đang tháo nửa chừng, chiếc ô trong tay đã bị một bàn tay cướp lấy ném xuống đất. Hấn ngẩng đầu, ô của Khuyết Thư đang che phía trên hấn, mà bản thân Khuyết Thư đang đứng lộ trong mưa lớn.

Kì Trạch hoảng hốt đẩy Tháp Bó một cái.

Tháp Bó mới chạy đến giơ ô che trên đầu Khuyết Thư.

Hà Dung Cẩm chỉ nhìn thoáng một cái, lại cúi xuống, tiếp tục tháo hồ lô, sau đó mở nút, ngửa đầu ừng ực mấy ngụm.

Hương rượu dưới khoảng cách mấy thước giữa hai tán ô, chậm rãi tản ra.

Hà Dung Cẩm uống đủ, ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn Kì Trạch nói: “Không biết sứ tiết hôm nay muốn đi đâu?”

Kì Trạch nhìn Khuyết Thư một cái, nói: “Nếu Tiểu Khả Hân đã không có thời gian, vậy thỉnh tướng quân nể mặt đến phòng ngồi một lúc, ném thử Cổ nhĩ Sa ta pha.”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Đáng tiếc a.”

“Đáng tiếc chuyện gì?” Kì Trạch hỏi.

“Đáng tiếc sứ tiết đến trễ rồi.” Hà Dung Cẩm nói, “Ta từ rất nhiều năm trước đã không uống trà nữa.” Kì Trạch nhìn hồ lô trong tay hấn, hỏi: “Uống rượu?”

Hà Dung Cẩm nói: “Uống rượu.”

Một bàn tay túm lấy hồ lô của hấn.

Hà Dung Cẩm cau mày.

Khuyết Thư dùng sức cướp lấy hồ lô, sau ngửa đầu kề miệng uống cạn rượu trong đó. Uống xong, lau khéo miệng, cao ngạo nhìn hấn nói: “Hết rượu uống rồi.”

“..... Vô phương, ta không khát.”

11. Quyển 2 - Chương 1: Khắc Cốt Minh Tâm (1)

Khuyết Thư: chỉ có hấn có thể dễ dàng phá đi lá chắn kiên cố nhất của bản vương.

Ngoài phòng mưa nổi thành một mảnh, đem mái hiên, mặt đất, cây cối tương liên, phẳng phất muốn đem tất cả ngoài cửa sổ kéo vào trong bạch sắc mang mang.

Tiếng nước rào rào, đến điếc cũng phải nghe thấy.

Cảnh tượng trong phòng lại nhất phái yên tĩnh hài hòa.

Kì Trạch khoanh chân ngồi trên giường, tập trung tinh thần nấu trà.

Tháp bố ngồi sau hắn, mắt thỉnh thoảng liếc qua Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm là tên nhân nhâ nhất trong bốn người, bởi vì hắn đang gà gât.

Kì Trạch cho dùm muối vào trong bát trà, sau đó xách ấm trà lên, từ từ châm vào.

(*) trà muối = =

“Thơm quá.” Tháp Bố nói một câu, lại bị Kì Trạch trừng về. Kì Trạch quay đầu nhìn Khuyết Thư.

Khuyết Thư từ lúc vào cửa tới giờ, mắt cứ dính chặt lên người Hà Dung Cẩm, bất quá giờ trong mắt hắn chỉ tràn đầy lửa giận. Từ lúc ngồi xuống tới giờ chưa từng buông nắm tay ra.

“Vương?” Kì Trạch nhỏ tiếng gọi.

Khuyết Thư đột nhiên phát tay đẩy rớt cái đồng hồ bên cạnh.

Đồng hồ rớt xuống đất, phát sinh ra tiếng đồng đồng nặng nề, tiếng tiếng đánh vào lòng mỗi người ở đây.

Tháp Bố lập tức nhảy dựng lên, khoanh tay đứng cạnh Kì Trạch, thở cũng không dám thở mạnh.

Hà Dung Cẩm vẫn đang “ngủ say”.

Kì Trạch nhìn hắn, lại nhìn Khuyết Thư, leo xuống giường, liếc mắt ra hiệu cho Tháp Bố, hai người lặng lẽ lui ra ngoài, tiện tay đóng giùm luôn cái cửa.

“Hách Cốt.” Khuyết Thư tàn bạo đem hai từ đã lẫn quần bao năm từ miệng vào tận tâm can hô lên.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vì người kia mà thần hồn điên đảo, vì người kia mà ngày đêm tưởng niệm, mà người bị tưởng niệm kia lại dương dương tự đắc ở dị quốc cùng người khác thân mật. Nhục nhã, phần nộ, chán ghét cùng tuyệt vọng cắn xé thân thể hắn, muốn đem hắn tứ phân ngũ liệt. Sợi dây lý trí boong boong rung lên, làm ra cảnh báo cuối cùng.

Nếu nói nhận được thư của Thác Xích báo tung tích của hắn là khoảnh khắc hạnh phúc nhất, như vậy, thấy hắn cùng người khác nửa đêm tâm tình trò chuyện là thời khắc phần nộ nhất chặt vật nhất trong đời hắn.

Hắn vì người kia mà buông tha tất cả, còn đối phương thì lại từ bỏ hắn!

Sát ý quanh quẩn trong lòng.

Giờ khắc này, hắn hận không thể để Hách Cốt mà hắn nhớ thương chết luôn ở Tây Khương, chết luôn trong trường hắn, chết luôn trong đồn đại. Nếu là thế, nửa đời còn lại dù hắn có sống trong tưởng niệm cùng hồi hận, vẫn tốt hơn là sống trong thù hận đối với hắn.

(*) = = anh có thích người ta cũng không có quyền bắt người ta nọ kia, phải học Tuyệt Tuyệt ấy, không thích thì thôi, ai đi đường nấy, không tự trở về thì ta mặc kệ luôn, vậy nó mới men lý (3) -

~“Ta là Hà Dung Cẩm.” Hà Dung Cẩm mở mắt, giống như nhìn trần nhà, lại giống như không nhìn gì cả.

Khuyết Thư nói: “Là Hà Dung Cẩm vì Tiểu Khả Hân Đột Quyết mà trọng sinh?” Đồ kị gặm nát tim hắn, tựa như một con rắn độc, khiến hắn toàn thân đều trúng kịch độc, không thể tự kiềm chế.

Hà Dung Cẩm chậm rãi cúi đầu, lẩn bánh xe.

Khuyết Thư một bước tiến tới, đè lưng ghé lại.

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu là ngươi, ta sẽ buông tay.”

“Ngươi không phải ta.” Ngón tay Khuyết Thư đột nhiên chặt lại, hầu như muốn đem gỗ trên lưng ghé kéo xuống, “Ta sẽ không buông tay.”

Hà Dung Cẩm hai tay vỗ lên tay vịn, phi thân bắt lấy cây dù ở góc tường, lộn mèo một cái nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Tướng quân!”

Kì Trạch và Tháp Bó chạy tới.

Tháp Bó khẩn trương che ở trước người Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm dựa vào tường, đứng thẳng một chân, mắt lạnh lùng đảo qua hai người, nhìn màn nước mênh mông.

Khuyết Thư đẩy xe ra, “Người về không thấy xe đẩy, làm sao ăn nói với Xác Châu?”

Hà Dung Cẩm không đáp.

Khuyết Thư nói: “Ngồi đi.” Lửa giận trong lòng hắn đã lắng xuống, lý trí lại trở về chỗ cũ.

Hà Dung Cẩm nhìn hắn một cái, xoay người ngồi lại lên xe lăn.

Khuyết Thư đột nhiên đè vai hắn xuống, chậm rãi cúi đầu, “Trước khi tới Tây Khương, Ni Khắc Tư Lặc từng có ý đồ ám sát bản vương.”

Hà Dung Cẩm không có phản ứng gì.

“Người không hỏi kết quả?”

“Người còn đứng đây, tức là người không chết.” Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói.

Khuyết Thư nói: “Sao người không hỏi hắn có chết không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Hắn không muốn chết thì không chết được.”

Khuyết Thư nói: “Người chắc chắn như thế?”

Hà Dung Cẩm lăn bánh xe.

Lần này Khuyết Thư không ngăn cản, sảng khoái mà buông hai tay ra. Hắn nhìn dù kia được bung lên, xe đẩy cùng bóng người từ từ đi trong mưa, chậm rãi nói: “Trước ở Trung Nguyên có hoàng đế vì muốn mỹ nhân cười, phong hỏa hí chư hầu*. Rất nhanh, sẽ có một Tây Khương vương vì muốn tướng quân hồi đầu*, binh nhung gặp Đột Quyết.”

(*) gây chiến với các nước chư hầu; hồi đầu: từ này hơi nhiều nghĩa, có quay đầu lại, trở về, hối hận, chẳng biết ổng muốn dùng theo cái nghĩa nào ==

Bánh xe không dừng lại, từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

Kì Trạch nhin nhin, cuối cùng vẫn nhin không được, thấp giọng hỏi Khuyết Thư: “Vương mới nói, là giỡn phải không?”

Khuyết Thư nhìn hắn một cái, cúi đầu xoa ban chỉ thúy ngọc nơi ngón cái.

(*) ban chỉ: kiểu như cái nhẫn như bự hơn, dài cỡ chừng một đốt ngón tay

Sắc mặt Kì Trạch rất khó coi.

Không biết qua bao lâu, Khuyết Thư mới thở dài: “Bản vương cũng không biết.”

Kỳ địch nói: “Xin Vương nghĩ tới tính mệnh của bách tính và binh sĩ Tây Khương, không nên tùy tiện khai chiến!”

Khuyết Thư nói: “Trên đời này, chỉ có người đó có thể dễ dàng phá đi lá chắn kiên cố nhất của bản vương, cũng chỉ có người đó có thể đơn giản biến bản vương thành ngọn mâu vô địch!”

Kì Trạch nghe vậy lông mày nhăn càng chặt, trong mắt đều là sầu lo.

...

Hà Dung Cẩm trở về chỗ ở mới phát hiện dù mình cầm theo không phải là cái Xác Châu đưa cho mà là cái Khuyết Thư cầm trong tay. Hắn đem dù đặt trong góc, đẩy xe lại bên giường, từ từ nằm xuống, nhắm mắt yên lặng tính toán chuyện ngày sau.

Nếu hấn không tự đánh gãy một chân, giờ đã chạy thẳng tới đầu đầu rồi. Đáng tiếc, lần này là hấn mua dây buộc mình buộc triệt để!

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân gấp gáp.

Hà Dung Cẩm nhíu mày, xoay người vào trong giả bộ ngủ.

“Ban ngày ban mặt người ngủ cái gì?” Ngạch Đồ Lỗ đẩy cửa phòng hấn so với đẩy cửa phòng mình còn thành thạo hơn, “Tiểu Khả Hấn về phủ rồi, đang muốn tìm người.”

Hà Dung Cẩm ngồi dậy, “Chuyện gì?”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Ta sao biết. Người dong dài làm gì, còn không mau đi?”

Hà Dung Cẩm chậm chậm ngồi lên xe, lại chậm chậm đẩy xe tới góc phòng lấy dù, đang tính chậm chậm qua, Ngạch Đồ Lỗ bên cạnh đã nhìn hết nỗi, thúc xe hấn chạy tới thư phòng.

Hà Dung Cẩm đúng lúc mở dù che phần lớn người mình.

Đến đại sảnh thì, Ngạch Đồ Lỗ đã ướt sũng, Hà Dung Cẩm chỉ ướt giày với ống quần.

Xác Châu đang ngồi trong thư phòng múa bút, nghe thanh âm cũng chỉ thoáng gật đầu, sau đó dừng bút, đem tờ giấy đã viết hơn phân nửa vò thành một nắm, ném vào trong sọt.

Hà Dung Cẩm nghi hoặc nhìn Ngạch Đồ Lỗ.

Ngạch Đồ Lỗ lại cố ý nhìn chỗ khác.

Xác Châu nói: “Sứ tiết Tây Khương hôm nay thế nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đã nấu một ấm trà.”

Xác Châu nói: “Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải đảm bảo sứ tiết Tây Khương xem đây như ở nhà.” Những lời này không phải lần đầu hấn nói, nhưng lần đầu ngữ khí nghiêm trọng như vậy.

Hà Dung Cẩm nói: “Vâng.”

Xác Châu đối Ngạch Đồ Lỗ nói: “Người xuống trước đi.”

Ngạch Đồ Lỗ sắc mặt đột nhiên rất khó coi, cảm giận trừng Hà Dung Cẩm, sau đó mới không cam lòng mà đi ra ngoài.

“A Lực Phổ đã tới kinh đô. Hấn tụ tập hơn mười vị đại thần liên danh buộc tội Mật Gia Diệp Hộ. Nói vậy không cần hai ngày, kinh đô sẽ có một trận tinh phong huyết vũ.” Hai tay hấn phụ ở sau người, thần sắc nhìn qua rất mệt mỏi, “Lúc này, biên cương không được có nửa điểm sơ sẩy.”

Hà Dung Cẩm nói: “Từ kinh đô tới hai nước cần một khoảng thời gian, dù cho sứ tiết muốn thừa cơ mà vào cũng không có đủ thời gian.”

Xác Châu nói: “Giả như, bọn họ không chờ sứ tiết về đã động thủ thì sao? Kì Trạch dù có là trọng thần Tây Khương, nhưng so với tấm thổ địa màu mỡ này, trọng thần cũng không phải là không thay thế được.”

Trọng thần không phải là không thay thế được, nhưng mà Tây Khương vương thì lại không thể thay thế.

Mấy lời này hấn chỉ nói trong đầu, không nói ra miệng. Giống như lúc Khuyết Thư tự báo gia môn thì, hấn bất động thanh sắc đem Khuyết Thư đổi thành Khiết Túc, dù giữa bọn hấn đã phát sinh rất nhiều chuyện cũ nghĩ đến mà kinh, nhưng động chạm tới chuyện liên quan đến tính mạng, hấn vẫn trực giác đem an nguy người kia đặt lên hàng đầu, dù sao Hồn Hồn vương giờ không chỉ là Hồn Hồn vương, mà còn là người bảo vệ của Tây Khương.

“Để điều tiết tranh cãi giữa Mật Gia Diệp Hộ và A Lực Phổ, mấy ngày nay ta không thể chú ý sự vụ trong phủ được, đặc biệt là chuyện chiêu đãi sứ tiết, chỉ có thể để người khổ cực rồi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vâng. Ta nhất định dốc hết khả năng.” Nếu không tránh được va chạm, vậy thì hấn sẽ làm hết cách để hai bên tránh nhau ra, đem thương tổn của va chạm giảm xuống thấp nhất. Giống như hai chiếc thuyền chính diện tương đối, sản sinh chút ma sát không thể tránh được xong thì ai đi đường nấy.

12. Quyển 2 - Chương 2: Khắc Cốt Minh Tâm (2)

Khuyết Thư: chỉ có hắc có thể dễ dàng phá đi lá chắn kiên cố nhất của bản vương.

Thư viết đơn giản ngắn gọn, ý diễn đạt lại kinh tâm động phách.

Kì Trạch gấp thư lại gọn gàng, thả vào lư hương, nhìn nó cho đến khi tro tan hết, mới quay đầu nhìn Khuyết Thư đang thất thần trên sập, “Đột Quyết nội loạn, họa phúc khó liệu, không thể ở lâu. Vương, chúng ta vẫn là thừa dịp nội loạn chưa tới cao trào, trước rời khỏi đi.”

Khuyết Thư thu hồi ánh mắt khỏi chiếc cầu vòng hai tầng màu ở phía xa, lạnh nhạt nói: “Trong các người, ai có khả năng chế trụ Hách Cốt?”

Kì Trạch ngẩng ra, nhìn về phía đội trưởng vệ đội vương cung Tháp Bồ.

Tháp Bồ cuống quýt xua tay nói: “Ta ta ta, ta không có. Đại tướng quân võ công xuất thần nhập hóa, nhập thiên quân vạn mã như vào chỗ không người, lại là sư huynh của Ni Khắc Tư Lực, ta trăm triệu không phải đối thủ!”

Khuyết Thư nói: “Bổn vương thấy công phu thoái thác của ngươi nhưng thật ra xuất thần nhập hóa.”

Kì Trạch thấy sắc mặt Khuyết Thư không vui, nói: “Nếu đã biết tướng quân ở tại Đột Quyết, chúng ta không ngại lấy lui làm tiến, trước quay về Tây Khương lại từ từ tính toán.”

“Nếu hắc bỏ trốn thì sao?”

“Này.....”

“Biển người mờ mịt, bổn vương biết tính toán từ đâu?” Khuyết Thư dừng một chút nói, “Huống chi, là người đề nghị bổn vương mượn danh nghĩa xuất sứ để đến Đột Quyết tìm hắc, sẽ không phải chỉ nghĩ đến chuyện tìm, không nghĩ đến sau khi tìm ra phải làm sao đi?”

Kì Trạch trầm ngâm một lát nói: “Không thể dùng sức, thì dùng trí được không?”

Khuyết Thư mâu quang chợt lóe, “Dùng trí như thế nào?”

Kì Trạch nói: “E là phải mạo hiểm.”

Khuyết Thư bình thần nói: “Bổn vương đang ở Đột Quyết, chẳng lẽ không phải đang mạo hiểm?”

Kì Trạch nói: “Theo ý vương, người mà Đại tướng quân bình sinh hận nhất là ai?”

Khuyết Thư trầm mặt.

Kì Trạch nói: “Theo ý thần, chính là Mẫn Mẫn vương bội bạc, bán thuộc hạ cầu an.”

Khuyết Thư nói: “Hắc đã bị bổn vương nhất tiễn xuyên tâm, còn nhắc đến làm gì?”

Kì Trạch nói: “Lúc Mẫn Mẫn vương ở Cổ Mạt Tháp bị một tên trúng tim, Đại tướng quân vẫn là tù nhân của vương, căn bản chưa từng tận mắt thấy. Chỉ cần vương truyền ra lời đồn kẻ chết trên chiến trường chỉ là thể thân của Mẫn Mẫn vương, Mẫn Mẫn vương kỳ thật vẫn đang bị vương nhốt ở mật địa, tin tưởng Đại tướng quân sẽ sinh nghi ngờ.”

“Mặc dù tâm sinh nghi ngờ, hắc cũng sẽ không vì vậy mà theo bổn vương quay về Tây Khương. Lúc trước, hắc có trăm ngàn cơ hội có thể giết bổn vương, nhưng vẫn chọn buông tha.” Nghĩ đến đây, ý tứ Khuyết Thư liền thay đổi, “Người thấy, có phải nói lên trong lòng hắc có bổn vương hay không?”

Kì Trạch khẽ cười nói: “Nếu như vô tâm, vậy hôm nay ở tại phủ Tiểu Khả Hãn là Tây Khương Hồn Hồn vương mà không phải Khiết Túc.”

Khuyết Thư mát hết cả lá khoai, cười to.

Kì Trạch nói: “Thần đúng là nhìn ra tướng quân có tâm với vương, mới nghĩ ra kế này.”

Khuyết Thư nói: “Nói.”

Kì Trạch nói: “Nói tiếp ban nầy (nếu không phải tại vương lạnh chanh ngắt lời), tướng quân chính là ngoài lạnh trong nóng miệng cứng tâm nhuễn, nếu lúc này bên trong Tây Khương truyền ra lời đồn Mẫn Mẫn vương đã được Thánh Nguyệt giáo cứu ra, mà vương lại cố ý ở lại đây không muốn rời đi, mặc cho tình hình trong nước càng ngày càng nghiêm trọng, tin tưởng tướng quân tuyệt sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.”

Tháp Bó cả kinh nói: “Như vậy chẳng lẽ không phải khiến cả nước đại loạn?”

Kì Trạch cười nói: “Đại loạn là đại loạn, nhưng là loạn chỉ có mấy người chúng ta biết.”

Tháp Bó mờ mịt nói: “Là ý gì?”

Khuyết Thư nói: “Ngươi là nói, rải tin giả trước mặt Hách Cốt?”

Kì Trạch nói: “Không sai. Chỉ cần tin hàm vương trách cứ triều thần Tây Khương bị tướng quân vô ý nhìn thấy là được, quốc nội Tây Khương đương nhiên vẫn là gió êm sóng lặng.”

Tháp Bó nói: “Vậy thăm dò thử không phải sẽ lộ ngay tức khắc sao?”

Kì Trạch nói: “Thăm dò từ ai? Đột Quyết nội loạn đang lên, Mật Gia Diệp hộ, Xác Châu Tiểu Khả Hãn cùng A Lực Phổ Đặc cần ba người thừa dịp Đột Quyết Khả Hãn bệnh nặng chưa lành người nào người nấy ra sức củng cố thế lực bài trừ đối địch còn chưa xong, làm sao còn có hơi sức đi quản Tây Khương ở xa xôi ngàn dặm? Huống chi, tướng quân chỉ nghĩ cho an nguy Tây Khương, tuyệt sẽ không lộ chuyện này cho Đột Quyết biết.”

Khuyết Thư chậm rãi nói: “Nếu như hấn bất vi sở động?” sự lạnh lùng của Hà Dung Cẩm hấn hôm nay đã được linh hội rồi.

Kì Trạch nói: “Nếu đã như thế, thì chỉ còn có thể dùng hạ hạ sách. Kế này một khi sử dụng, cho dù có thể khiến tướng quân che chở bên cạnh vương, nhưng..... Về sau chân tướng rõ ràng, chỉ sợ sẽ tăng thêm hiềm khích.”

“Hiềm khích.....” Khuyết Thư nhắm mắt cười khổ nói, “Giữa ta với hấn, có thể nào chỉ dùng hiềm khích để diễn tả? Ngươi cứ nói ra đi.”

“Vâng.” Kì Trạch nói, “Vương còn nhớ mẫu thân của Mẫn Mẫn vương không?”

Trong mắt Khuyết Thư đột nhiên hiện lên một tia ngoan độc, “Đột Quyết Ngân Linh công chúa.” Lúc hấn nói đến tên này tuy không tính là nghiêng răng nghiêng lợi, có điều sắc mặt tuyệt đối không dám gọi là đẹp.

Kì Trạch nói: “Ngân Linh công chúa kỳ thật cũng không phải em gái ruột của Đột Quyết Khả Hãn, mà chỉ là em họ xa, chỉ vì bộ lạc của phụ thân nàng ngay kề Tây Khương, mới khiến lão vương đối với nàng trăm ngàn kiêng kỵ.”

“Kiêng kỵ?” Khuyết Thư cười lạnh không ngừng, “Không bằng gọi thẳng là nói gì nghe nấy.” mẫu thân hấn qua đời sớm, Ngân Linh công chúa từ lúc hấn còn nhỏ đã liên tiếp hạ độc thủ muốn diệt cái đình này, Tề Khế vương lại ngoảnh mặt làm ngơ, làm như không thấy, nếu không có ngoại tổ phụ cùng với nguyên lão trong triều che chở, hấn sớm trở thành vong hồn dưới âm mưu của nàng. Bởi vậy, hấn đối với kẻ ham việc lớn thích công to mà nhất như chuột giống Mẫn Mẫn vương vô cùng khinh miệt, nhưng đối với Ngân Linh công chúa là hận thấu xương! Nếu không phải Ngân Linh công chúa sau khi Mẫn Mẫn vương binh bại tự biết không thể thoát chết, uống rượu tự sát, thi thể lại đốt cháy thành tro tăn rải xuống sông lớn, nói không chừng hấn sẽ bắt chấp cả đạo lý thiên hạ, tiên thi tiết hận!

(*) tiên thi: đào mộ lên dùng roi đánh, đây là xúc phạm lớn nhất với người đã chết. Bà này cũng khôn dữ
==

Kì Trạch nói: “Kỳ thật từ thái độ của Đột Quyết với Tây Khương sau khi vương lên ngôi có thể thấy được, Đột Quyết Khả Hãn đối với vị công chúa này cũng không để tâm bao nhiêu.”

Khuyết Thư bình tĩnh lại, từ từ nói: “Đột Quyết mười mấy bộ lạc, lớn nhỏ không đồng nhất, thân thiết gần xa với Khả Hãn cũng không tương đồng. Trước khi Khả Hãn đăng cơ, thủ lĩnh Hàn Ban Lợi Cấp của

bộ lạc chỗ Ngân Linh công chúa ủng hộ chính là em trai hần Mật Gia, Khả Hãn tự nhiên sẽ không lưu tâm con mụ đó.”

Kì Trạch nói: “Mẫn Mẫn vương, Hàn Ban Lợi Cáp, Mật Gia Diệp Hộ..... Ba người này chẳng lẽ còn không phải đã gắn thành một tuyến?”

Khuyết Thư nhú mày nói: “Có ý tứ gì?”

Kì Trạch nói: “Mẫn Mẫn vương ở Tây Khương có dị động, bên ngoài của Ngân Linh công chúa là Hàn Ban Lợi Cáp tự nhiên sẽ không ngồi im. Lúc này, nếu tin tức vương đang ở Đột Quyết lộ ra, Mật Gia Diệp Hộ phải người đuổi giết cũng là hợp tình hợp lý.”

Tháp Bồ bỗng nhiên tiến lên, dùng nửa người ngăn trở Kì Trạch, vội vàng xua tay nói với Khuyết Thư: “Trăm triệu lần không thể, quyết không thể! Tin tức vương đang ở Đột Quyết vạn nhất để lộ, khó bảo đảm sẽ không giỡn quá hoá thật, thật sự sẽ dẫn tới kẻ lòng dạ khó lường!”

Khuyết Thư thấy Kì Trạch cười mà không nói, nhướn mày: “Điểm này, Kì Trạch đại nhân đương nhiên cũng đã nghĩ đến đối sách.”

Kì Trạch nói: “Tin tức đương nhiên không thể rò rỉ, nhưng thích khách lại có thể an bài. Không cần nhiều, chỉ cần ngẫu nhiên xuất hiện một hai tên là được. Nếu còn chưa đủ, thì hạ chút mê dược, thỉnh thoảng ngáng chân chút, bảo đảm đường xá hiểm trở lại không nguy hiểm tính mạng.”

Tháp Bồ nói: “A? Lại là giả?”

Kì Trạch nói: “Không sai, vẫn bày trò thôi. Đây cũng là chuyện thần lo lắng nhất, nếu tướng quân sau này biết chân tướng, hiểu lầm sẽ lại tăng thêm một bậc.”

Khuyết Thư nói: “Như vậy, nếu hần vẫn không mắc câu?”

Kì Trạch chần chờ một lát mới nói: “Vây chỉ còn có thể dùng hạ sách trong hạ sách, hạ hạ hạ hạ hạ sách.”

Tháp Bồ nói: “Sao nghe cứ làm người ta lạnh lòng hết cả vậy?”

Khuyết Thư nói: “Cứ nói thẳng không sao.”

Kì Trạch nói: “Chỉ có thể thỉnh vương viết một phong thư, đưa cho Khả Hãn, nói toạc ra thân phận tướng quân, cường chế đòi người!”

Khuyết Thư nheo mắt.

Kì Trạch nói: “Bất quá, tốt nhất là dùng kế này ngay lúc Đột Quyết đang nội chiến ngày càng kịch liệt. Khi đó Khả Hãn sút đầu mẽ trán, để bảo đảm biên cương an bình, không phải hãm sâu vào thế cục bức bách bách loạn trong giấc ngoài, chắc chắn sẽ đáp ứng.”

Khuyết Thư thông thả bước tới bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc tươi mát sau cơn mưa mây rã sương tan, mù mịt trong lòng lại càng dày đặc, “Bốn vương cùng hần, chỉ còn lại hai con đường lừa gạt cùng bắt buộc này sao?”

Kì Trạch thở dài nói: “Thần vẫn muốn nói câu kia, thượng sách chân chính, là động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lí, giao chi dĩ tâm, từ từ tính toán. Chính là tướng quân thành kiến với vương quá sâu, chỗ này lại không nên ở lâu. Còn có một điểm, vương không thể không đề phòng, Mật Gia Diệp Hộ tuy rằng hiện tại ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng hần dù sao cũng giữ trong tay Ngân Lang Ngân Hồ lương sư của Đột Quyết, thực lực không thể khinh thường. Vạn nhất hần đắc thế, xét quan hệ giữa hần với bộ lạc Hàn Ban Lợi Cáp, khó bảo toàn hần sẽ không xuống tay với sứ đoàn Tây Khương. Vương phải sớm lo liệu.”

(*) Câu của Kì Trạch là học theo Luận ngữ của Khổng Tử, đại để là dùng tình cảm lý lẽ chân thành để thuyết phục, còn nói trắng ra là – anh van em anh lay em em phải quay về với anh bởi vì thế này thế kia bla bla bla...

Cái thượng sách này tui khoái XD

Khuyết Thư chấp tay sau lưng, trầm mặc hồi lâu sau mới nói: “Người giúp ta nghĩ nội dung thư khiển trách..... Sát Long, nghĩ xong ta sẽ xem xét rồi mới quyết định.”

“Vâng.”

13. Quyển 2 - Chương 3: Khắc Cốt Minh Tâm (3)

Khuyết Thư: chỉ có hấn có thể dễ dàng phá đi lá chắn kiên cố nhất của bản vương.

Người ta bảo bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, mới nghĩ tới tiền mua rượu từ đâu mà ra, Hà Dung Cẩm lại đành phải đẩy xe tới trước nơi ở của sứ tiết Tây Khương trong phủ Tiểu Khả Hãn.

Tháp Bố mới mở cửa, vừa thấy hấn đã mặt mày vui vẻ, “Tướng quân!”

Hà Dung Cẩm nói: “Tướng quân quá lời, ta chỉ là một tổng quản nhỏ nhỏ trong phủ Tiểu Khả Hãn, không đảm đương nổi hai từ tướng quân.”

Tháp Bố chăm chú nói: “Trong mắt trong lòng ta, danh tướng Tây Khương tuy nhiều, nhưng đảm đương nổi ba từ đại tướng quân, chỉ có mình ngài.”

“Người nhận lầm người rồi.” Hà Dung Cẩm vỗ vỗ hồ lô rượu hỏi, “Người thấy tay ta có cái gì đây?”

“Hồ lô.”

“Phải a, ta chỉ là một tửu quỷ tổng quản không dứt nổi cái hồ lô rượu.”

“Không phải thế.”

Tháp Bố còn muốn nói tiếp, đã bị Hà Dung Cẩm nhàn nhạt ngắt lời: “Có thể chuyển lời với Kì Trạch đại nhân, hỏi hấn một chút lịch trình hôm nay như thế nào.”

Tháp Bố mặt lộ vẻ kinh hoàng nói: “A, hấn, hấn với vương...”

Hà Dung Cẩm ngưng thần tĩnh khí vênh tai nghe, lát sau, đẩy xe lui lại hai trượng nói: “Ta ở đây chờ.”

“Nga, vâng.” Tháp Bố dè dặt đóng cửa lại, sau đó chạy vào trong nhà.

Hà Dung Cẩm hơi hơi nhăn mày. Nãy nếu hấn không nghe lầm, Kì Trạch hình như nói là — tình thế Tây Khương đang nguy cấp, xin vương hãy lấy đại sự làm trọng?

Không lâu sau, cửa mở lần nữa, Kì Trạch mỉm cười đi ra: “Tướng quân.”

Hà Dung Cẩm nói: “Không biết sứ tiết sau giờ ngọc có tính toán gì không?”

Kì Trạch khe khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn trong phòng.

Trong phòng không có động tĩnh gì, cả Tháp Bố cũng không có đi ra.

Kì Trạch thở dài, cười khổ nói: “Xin tướng quân chờ một lát, ta đi rồi lại về.”

Hà Dung Cẩm vốn muốn sửa lại hai từ tướng quân, nhưng tới bên mép, bóng lưng vội vã của Kì Trạch đã đập lên lề cửa vào trong nhà, liên tưởng tới mấy từ mới nghe trộm được, hấn lại hơi hơi nhíu mày.

Không lâu sau, Kì Trạch lần nữa trở ra, theo sau là Tháp Bố.

Khuyết Thư đi cuối cùng, râu chận nguyên nửa khuôn mặt, nhìn không ra biểu tình.

Kì Trạch nói: “Nghe nói Đột Quyết có sàן đầu võ Thập Lý, thập phần nổi danh, không biết có thể đem chúng ta tới đó xem thử?”

Hà Dung Cẩm hỏi: “Bây giờ?”

Kì Trạch nói: “Tướng quân còn có việc?”

“Gọi Hà Dung Cẩm hoặc Hà tổng quản.” Hà Dung Cẩm nói.

Kì Trạch nói: “Vâng, Hà tổng quản.”

Hà Dung Cẩm nói: “Sắp trưa rồi, không bằng ở trong phủ dùng bữa trước đã?”

Kì Trạch cười nói: “Tiểu Khả Hân vì chúng ta mà lúc nào cũng chuẩn bị mỹ thực Tây Khương, khiến người cảm động, chỉ là chúng ta mới tới Đột Quyết, càng muốn thử một chút mỹ thực của Đột Quyết hơn. Không bằng mời Hà tổng quản dẫn đường, ta làm chủ, hảo hảo lãnh hội một phen phong vị của Đột Quyết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người đã muốn mời ta, không bằng mời ta uống rượu đi.”

Kì Trạch quay đầu nhìn Khuyết Thư, thấy hắn đen mặt, cười khổ nói: “Bổng lộc của ta sợ không mua nổi rượu của Hà tổng quản.”

Hà Dung Cẩm cười hờ hững xuống ngựa đầu tính uống, một cái tay từ bên hông mó sang, trò cữ mà chơi lại, bị hắn dùng chỉ kinh đánh văng! Hắn uống rượu xong, lần nữa cột lại hồ lô, chậm rãi quay bánh xe, đẩy hướng bên ngoài.

Kì Trạch thấy Khuyết Thư ôm tay, thân thiết nói: “Vương, tay người...”

Khuyết Thư buông tay ra, mu bàn tay đã đỏ một khối. (cái tội táy máy ==)

Tháp Bố ôm quyền nói: “Thuộc hạ thất trách, không thể bảo hộ an nguy của vương, xin vương trách phạt.”

Khuyết Thư nói: “Nếu người ra tay ngăn cản, ta mới có thể trách phạt.”

Tháp Bố ngơ người, ngơ ngàng nhìn bóng lưng Khuyết Thư, nghi hoặc hỏi: “Là ý gì?”

Kì Trạch mỉm cười nói: “Ý là cứ khoanh tay đứng nhìn đi.”

“Nhưng mà tướng quân hắn...”

“Hà tổng quản.”

“Nga, Hà tổng quản hắn...”

“Vương tự có chừng mực.”

“Nha. Nhưng ta là vệ đội đội trưởng của Vương cung, trách nhiệm là bảo vệ vương với vương cung, sao có thể nói khoanh tay đứng nhìn là khoanh tay đứng nhìn được?”

(*) mệnh khoái bạn này

Kì Trạch đối với anh bạn vệ đội đội trưởng thích quan tâm ba cái chuyện vụn vặt này rất là bất đắc dĩ, lắc đầu đi theo.

...

Sau khi Hà Dung Cẩm vào phủ Tiểu Khả Hân, quanh năm đều ở Sấn Bột Đặc, thời gian lưu lại kinh đô không dài, bởi vậy đối với quán ăn ở kinh đô cũng không mấy quen thuộc. Cũng may đám người Khuyết Thư vốn cũng không để ý chuyện ăn uống, bốn người tùy tiện vào một quán ăn ăn cho đã đời xong thì đi về phía sân võ Thập Lý.

Sân võ Thập lý trước do một vị Tả hiền vương quyền khuynh vua dân trong lịch sử của Đột Quyết lập nên, ý là muốn chọn nhân tài có võ công cao cường. Chỉ là sau vị Tả hiền vương đó bị xét nhà diệt tộc, cái sân đấu này cũng bị người ta ghẻ lạnh theo, dần dà biến thành nơi luyện tập của bổ y võ sĩ với lúc nào giao lưu võ học thì dùng.

Đám người Hà Dung Cẩm còn chưa tới ngoài sân đấu, đã nghe từ trong truyền ra từng đợt hò hét, thỉnh thoảng có lẫn cả tiếng binh khí giao nhau, khiến người ta khí huyết sục sôi.

Trước cửa sân võ có một thủ vệ cho thuê mặc bài. Phàm là người đã lĩnh mặc bài thì phải lên đấu, bất luận thắng thua. Nếu không lĩnh mặc bài, vậy thì phải nộp hai đồng tiền làm phí tham quan.

Tay Hà Dung Cẩm mới cho tay vào ngực moi tiền, Tháp Bố đã lĩnh một cái mặc bài trước.

Thủ vệ chỉ một lão giả bên ngoài sàn võ, dùng tiếng Đột Quyết nói: “Dem mộc bài giao cho hần, hần sẽ an bài.”

Tháp Bồ nghe không hiểu, đành nhìn lại Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm giao phần tiền của ba người, dùng tiếng Tây Khương thuật lại một lần.

(*) cán bộ cấp cao đi du lịch lúc nào cũng được bao ăn bao ở bao chơi hết

Kì Trạch cau mày nói: “Chúng ta là sứ tiết Tây Khương, không nên tùy tiện sinh sự, vạn nhất thua sẽ ảnh hưởng tới thể diện Tây Khương.”

Hần mà bảo không được đánh thì may ra Tháp Bồ đã không kiên trì, nhưng hần lại bảo vạn nhất thua sẽ ảnh hưởng tới thể diện Tây Khương, cái này chỉ kích thêm chiến ý của Tháp Bồ. Hần nắm chặt mộc bài, đối Khuyết Thư nói: “Vương, xin cho ta xuất chiến! Ta nguyện lập ra quân lệnh trạng, nếu thất bại, xin vương cứ dùng quân quy xử lý!”

(*) quân lệnh trạng: một dạng giống lời thề vạ, nó dùng để đảm bảo binh sĩ sẽ thực hiện được quân lệnh.

Kì Trạch hạ giọng nói: “Không được ở bên ngoài làm lộ thân phận vương ra.”

Tháp Bồ quật cường nhìn Khuyết Thư.

Khuyết Thư nói: “Chơi một chút cũng chẳng mất gì.”

Tháp Bồ giờ mới hăng hái bừng bừng đi mất.

Kì Trạch nhìn thấy Tháp Bồ, muốn nói lại thôi.

Ba người thấy lão giả ghép một thô tráng hần tử làm đối thủ của Tháp Bồ, liền theo bọn hần tới cạnh chỗ giao chiến.

Mấy người vốn đang luyện tập thấy có người lạ tới khiêu chiến, đều hô hô hát hát phát sinh mấy tiếng thị uy.

Tháp Bồ vươn tay, chậm rãi đem hai tay đẩy về phía trước. Đây là lễ tiết luận võ của Tây Khương, ý là mời đối thủ ra tay trước.

Đối thủ hần tưởng hần đang đánh chiêu gì, không nói hai lời tấn công liền.

Này vừa lúc hợp ý Tháp Bồ, hần tay trái vẽ một vòng tròn để thủ, ngón tay phải co thành trảo tấn công.

Hai người vừa ra tay, Hà Dung Cẩm đã biết kết quả.

Vệ đội vương cung Tây Khương là do dũng sĩ cấu thành, Tháp Bồ là vệ đội đội trưởng, đương nhiên là dũng sĩ trong dũng sĩ, võ công không thể tầm thường được. Đối thủ của hần tuy có chút bản lĩnh, nhưng muốn so với hần, còn kém xa lắm.

Quả nhiên, không tới sáu chiêu, Tháp Bồ đã đem người chế phục dưới đất.

“Hảo!”

Người vây xem vỗ tay. Có thể bọn họ võ công thiếu cao, nhãn lực cũng không được như Hà Dung Cẩm, nhưng đối với thực lực của đối thủ đấu với Tháp Bồ lại quá mức rõ ràng, bởi vậy so sánh, đương nhiên có thể đoán được Tháp Bồ võ công cao.

“Ta tới thử một lần!” Một mảnh hán tách ra khỏi quần chúng.

Tháp Bồ hào khí nói: “Tới đi.”

Hai người ngôn ngữ không thông, lại có thể hiểu được biểu tình cùng thủ thế của đối phương.

Mảnh hán mới thấy Tháp Bồ đẩy tay thì đánh ra một quyền.

Hà Dung Cẩm nhìn ra được thân thủ của mảnh hán này cao hơn người mới này không ít, chỉ là hần đi con đường ngoại công, lại chưa luyện tới mức thượng thừa, chống lại cao thủ nội ngoại kiêm tu như Tháp Bồ, vẫn kém xa.

Mãnh hán ở dưới tay Thập Bố cố được mười chiêu mới bại hạ.

Tình cảnh này khiến những người khác đối thủ của Thập Bố càng tôn sùng hơn, người khiêu chiến nổi lên không dứt, người vây xem cũng dần dần tăng lên, chờ so được chừng năm trận, quanh đài đã bị vây tầng tầng lớp lớp.

Kì Trạch nhìn đám người tiếp tục khiêu chiến, thấp giọng nói: “Vương, có cái gì là lạ a.”

Khuyết Thư thông dong nói: “Bọn họ phát hiện chúng ta là người Tây Khương, không chịu thua mà thôi.”

Kì Trạch thở dài nói: “Đụng trúng xa luân chiến kiểu này, dù cho võ công Thập Bố có cao bao nhiêu cũng chịu không nổi.”

Khuyết Thư nói: “Kiệt sức mà bại, dù bại vẫn quang vinh.”

“Phải,” Kì Trạch thấp giọng nói, “Lúc trước, là ta lỗ lòi rồi.”

Khuyết Thư thần tình bất biến, tựa hồ tâm trạng thể xác đều tiếp tục vui lại trong trận đấu.

Sau chín trận, Thập Bố lộ vẻ mệt mỏi.

Người đầu thứ mười chủ động đề nghị nghỉ một hồi lại tái chiến.

Thập Bố đang muốn cự tuyệt, đã thấy một người mặc quan phục Đột Quyết dạt mọi người ra, hét lên: “Người nào đầu liên sáu trận bất bại?”

Người đang đứng cùng Thập Bố trên đấu trận âm thầm kêu khổ, những tên khác giả câm giả điếc được, hần không được. Hần đành chỉ vào Thập Bố nói: “Là hần. Hần đã thắng chín người rồi.”

Người mặc quan phục đối Thập Bố ngoắc ngón tay nói: “Người đi theo ta.”

14. Quyển 2 - Chương 4: Khắc Cốt Minh Tâm (4)

Hà Dung Cẩm: Chư vị, thỉnh.

Thập Bố không hiểu tiếng Đột Quyết, mờ mịt nhìn về phía Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm đẩy xe lăn tiến lên nói: “Không biết vị đại nhân này có chuyện gì cần?”

Người mặc quan phục nói: “Chẳng mất cái gì của các người! Bớt vô nghĩa, mau đi theo ta đi.” Hần nói xong, quay đầu bước đi, hoàn toàn không cho ai cơ hội cự tuyệt.

Hà Dung Cẩm đang định giải thích thân phận, chợt nghe Kì Trạch nói: “Hà tổng quản, hần nói cái gì?”

Hà Dung Cẩm thuật lại.

Kì Trạch nhíu mày nói: “Còn thỉnh Hà tổng quản từ chối việc này.” Mặc dù không biết hần tìm Thập Bố có ý định gì, nhưng bọn hần là sứ đoàn Tây Khương, vô luận thể nào cũng không nên tùy tiện tham gia chuyện dính dáng tới quan phủ Đột Quyết.

Người mặc quan phục thấy bọn họ không đuổi theo, mất kiên nhẫn quay đầu lại nói: “Dần lẩn cái gì? Yên tâm, không phải đại sự mất đầu, chỉ tìm các người đi tử võ một trận! Đánh bại đối thủ xong, sẽ có trọng thưởng!”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta là Thịnh văn tổng quản Hà Dung Cẩm trong phủ Tiểu Khả Hần, mấy vị này chính là sứ tiết Tây Khương.”

Người mặc quan phục sững sờ, “Hần không phải người Đột Quyết?”

Hà Dung Cẩm nói: “Không phải.”

Người mặc quan phục sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi, lăm bầm than thở một tràng.

Hà Dung Cẩm hỏi: “Người nói cái gì?”

Người mặc quan phục nói: “Không nói dối tổng quản, ta chính là quan văn dưới trướng sư trưởng Ngân Hồ sư của A Lực Phổ Đặc Cần Tây Ba Bộ thiết, mới đây không lâu trong trướng có một đám Trung Nguyên tới, người nào người nấy võ công cao cường, lại ở lý quân doanh không chịu rời đi. Sư trưởng phái người đuổi đi mấy lần không được, đã tới kinh đô, nếu không thể đuổi đám ăn vạ này đi, chỉ sợ sẽ kinh động..... Ờm, bởi vậy mới không thể không vì cùng đường mà chạy tới tận võ đài Thập Lý tìm cao thủ.”

Hà Dung Cẩm nghi hoặc nói: “Cao thủ Trung Nguyên? Một đám?”

Người mặc quan phục nói: “Không sai. Võ công xuất thần nhập hóa, tướng sĩ trong quân ngay cả đến gần cũng vô cùng khó khăn.”

Việc này vừa nghe liền thấy có điều kỳ hoặc. Không nói đến chuyện một đám cao thủ Trung Nguyên vì sao lại chạy tới Ngân Hồ sư ở lý không đi, mà sư trưởng đã phái người đuổi đi mấy lần cũng đồng nghĩa là đám này đã ở đây rất lâu rất lâu, thế nhưng sư trưởng Ngân Hồ sư lại không báo chuyện này lên triều đình để phái cao thủ có tên có tuổi của Đột Quyết đến giải quyết, lại từ mình âm thầm tìm cao thủ trong dân gian, có thể thấy là đang có chuyện giấu diếm.

Bất quá Hà Dung Cẩm vốn không nghĩ xen vào việc của người khác, “Nga, ta thấy ở đây cũng có mấy người võ công không tồi, tỷ như này và này, còn có này.....” Hắn nhất dương chỉ loạn xạ.

Quan văn nhìn ra hắn đang có lệ, cũng âm ừ có lệ lại một hồi.

Chờ hắn đi rồi, Kỳ Trạch cùng Thập Bố hỏi lại, Hà Dung Cẩm giải thích lại ngắn gọn.

Thập Bố vỗ ngực nói: “Sớm nghe nói võ công Trung Nguyên thực thần kỳ, ta từ lâu đã muốn lĩnh hội một lần!”

Kỳ Trạch nói: “Không thể lỗ măng.”

Thập Bố liếc mắt thấy Khuyết Thư này giờ lặng im không nói, nhất thời cũng im theo.

Hà Dung Cẩm nhìn Kỳ Trạch hỏi: “Không biết sứ tiết còn muốn đi nơi nào?”

Võ sĩ thứ mười đang ở trên đài còn muốn so tài với Thập Bố. Thập Bố thì tôn tôn lên rồi, nhưng vẫn kiêng kị Khuyết Thư, chỉ có thể hai mắt long lanh nhìn hắn.

Khuyết Thư nói: “Trận cuối cùng.”

“Tuân lệnh.” Thập Bố vô cùng cao hứng vung tay về phía đối phương.

Võ sĩ giơ tay lao đến.

Hà Dung Cẩm cùng Khuyết Thư cùng nhau lùi ra sau.

Thập Bố tuy đánh liên tục mười trận, nhưng sức chưa tàn, vung quyền vẫn uy phong như trước. Bất quá đối phương cũng không yếu, xem như cao nhất trong số mười người. Ngay cả Hà Dung Cẩm không hứng thú lắm cũng bắt đầu chú ý đến.

Luận võ công, Thập Bố tự nhiên trên cơ, nhưng hắn đánh hùng hục mười trận, ngay cả trời sinh thần lực cũng khó tránh mệt mỏi. Hai người hết ta tới người một hồi đối chiến tận một nén nhang. Cứ như vậy trời cũng muốn tối, không trung đột nhiên vang lên một tiếng reo hò, “Hay!”

Một nam tử cao lớn mặc binh phục Đột Quyết chen đám đông bước vào, đứng bên cạnh võ đài.

Hà Dung Cẩm hơi hơi nhíu mày.

Kỳ Trạch đột nhiên cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi người kia là nói tiếng Trung Nguyên?”

Hà Dung Cẩm gật đầu.

“Hắn nói ‘hay’?”

Hà Dung Cẩm lại gật đầu, “Sứ tiết đại nhân hiểu tiếng Trung Nguyên?”

Kì Trạch cười nói: “Có biết chút ít, không dám bêu rếu trước mặt tổng quản.”

Hà Dung Cẩm nói: “Sắc trời đã muộn, thỉnh sứ tiết minh kim hồi phủ.”

(*) Minh kim: là một loại âm thanh hiệu lệnh trong chiến tranh, đại khái ở đây là hô hào tập thể về đi.

Kì Trạch nói: “Chuyện này, e là không phải do ta.” Người Tây Khương trọng võ, Tháp Bó lại là tối cao trong đó, muốn lôi hấn từ trên võ đài xuống, chỉ có Khuyết Thư mở miệng mới có hiệu quả.

Hà Dung Cẩm tự nhiên cũng đã nghĩ đến chuyện này. Hấn không khỏi quay đầu nhìn Khuyết Thư, phát hiện hấn cũng đang nhìn mình, tựa hồ đang chờ ai đó mở miệng.

Kỳ thật..... Tiếp tục đứng xem cũng không có gì.

Hà Dung Cẩm tháo hồ lô uống một ngụm. Dù sao đều là giết thời gian.

Lại qua gần nén nhang nữa, Tháp Bó xuất hiện sơ hở, đối phương cũng đến lúc kiệt sức liền mạo hiểm đánh tới, bị Tháp Bó nắm thời cơ một quyền đánh ngã.

Trận này không chênh lệch thực lực như các trận trước, đương nhiên kích thích hơn nhiều.

Tỷ thí chấm dứt, lại có tiếng vỗ tay vang lên.

Người mặc binh phục Đột Quyết mà nói tiếng Trung Nguyên đi lên võ đài, chấp tay nói với Tháp Bó: “Chúng ta so một trận!” Hấn tựa hồ biết đối phương nghe không hiểu, còn dùng ngón tay so so.

Hà Dung Cẩm vừa thấy hấn nên bước nhìn nặng mà nhẹ, liền biết người này võ công cực cao, cũng không phải đối thủ mà Tháp Bó đã kiệt sức có thể đấu được, liền dùng Tiếng Trung Nguyên nói: “Vừa rồi đã là trận cuối cùng của hấn.”

Sĩ binh Đột Quyết hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì hấn đã đánh liền mười trận.”

Sĩ binh Đột Quyết nói: “Ta đây hẹn trước đến ngày mai!”

Hà Dung Cẩm nói: “Thật có lỗi, không được.”

Sĩ binh Đột Quyết trầm giọng hỏi: “Lại vì sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “Bởi vì chúng ta ngày mai có chuyện của ngày mai.”

Sĩ binh Đột Quyết nhìn hấn, lại nhìn Tháp Bó, tiếc nuối nói: “Vốn định lĩnh hội tuyệt học Tây Khương một lần, đáng tiếc không có cơ hội.”

Hà Dung Cẩm nheo mắt nói: “Người làm sao biết bọn họ là người Tây Khương?”

Sĩ binh Đột Quyết nói: “Người ta nói.”

Hà Dung Cẩm giật mình nói: “Người chính là cao thủ Trung Nguyên đang nằm nhờ ở Ngân Hồ sư.”

Sĩ binh Đột Quyết nói: “Chúng ta cũng không phải nằm nhờ ở đó.”

“Nga?”

“A Hữu nói đúng, chúng ta là phi thường quang minh chính đại ăn của bọn họ uống của bọn họ ngủ chỗ bọn họ.” Một thiếu niên mặc binh phục Đột Quyết xuất hiện trong đám người. Binh phục mặc trên người hấn vừa rộng vừa dài, hơn nữa gương mặt non nớt, giống như trẻ nhỏ lấy đồ người lớn mặc, cổ quá vô cùng. Bất quá kẻ chân chính khiến Hà Dung Cẩm để ý lại là người phía sau hấn.

Người này đồng dạng mặc một thân binh phục Đột Quyết, nhưng thần quang nội liễm, hơi thở như có như không, võ công cao chỉ sợ đã đạt đến hóa cảnh!

Hà Dung Cẩm tựa hồ hiểu được vì sao Ngân Hồ sư lại đau đầu như thế, bất luận kẻ nào gặp được cao thủ như vậy cũng đều đau đầu cả.

“Ta tới nơi này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được người ngoài mà người nói cái gì ta cũng nghe hiểu được ta nói cái gì người cũng nghe hiểu được. Thật sự là nhất kiến như cố!” Thiếu niên cảm khái nói.

Hà Dung Cẩm mỉm cười nói: “Đa tạ. Chúng ta còn có việc, phải đi trước một bước. Chư vị, thỉnh.”

Thiếu niên nghi hoặc nhìn người đằng sau nói: “A Sách, vì sao bọn họ lại nói muốn đi trước một bước, lại thỉnh chúng ta? Chẳng lẽ bọn họ nói đi trước một bước thật sự là chỉ đi đúng một bước, các bước còn lại đều giao cho chúng ta đi?”

Hà Dung Cẩm tuy chẳng cho mình là tinh thông ngoại ngữ đến cỡ nào, nhưng nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ gặp phải tình cảnh nghe mà chả hiểu gì, thế nhưng ngoại lệ lần đầu tiên lại ở trên thiếu niên này. Mặc dù từng chữ từng chữ hần đều hiểu, mà sau khi chúng nó hợp lại thành câu, thì liền biến thành một mớ bùi nhùi nhức óc.

Kì Trạch thấy bọn họ nói tới nói lui, nhịn không được hỏi: “Bọn họ là ai? Đang nói cái gì?”

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ nói: “Ta nói chúng ta muốn đi về, bọn họ nói..... Đi hảo.”

Kì Trạch nói: “Có điều hình như bọn họ nói rất dài?”

Hà Dung Cẩm mặt không đổi sắc nói: “Trung Nguyên chính là nước lễ nghi, nói chuyện tự nhiên khách sáo.”

Kì Trạch nói: “Thì ra là thế.”

(*) Mặc dù chưa gặp lần nào nhưng mà đối sách là hơi bị chuẩn đấy, cứ lơ quách nó đi bạn ạ ~_____

~Hà Dung Cẩm hướng Kì Trạch khom người nói: “Sứ tiết đại nhân thỉnh.”

Kì Trạch nhìn Khuyết Thư một cái, thấy hần không phản đối, mới xoay người đi về hướng phủ Tiểu Khả Hãn.

Khuyết Thư cùng Thập Bố theo sát phía sau, Hà Dung Cẩm đi cuối cùng.

Cho dù đã đi cả một đoạn đường, đối thoại của thiếu niên cùng nam tử phía sau vẫn đứt quãng lọt vào tai hần.

“A Sách, ta cảm thấy tên râu ria bờm xờm kia là một thích khách mang huyết hải thâm thù trên người, mục đích hần trà trộn vào đám người kia là để tra tấn bọn họ!”

“Hần cũng không phải kẻ có võ công cao nhất.”

“Nhưng hần nắm giữ trong tay bí mật của những kẻ khác, cho nên họ đều phải cúi đầu nghe theo. Một khi bọn họ không nghe lời, thích khách sẽ đem những chuyện bọn họ ban đêm thích cắn giấy ngủ, buổi sáng thích đối mặt chậu nước tiểu hát hò nhằm nhí phát tán ra ngoài.”

“..... Có lẽ hần là kẻ có thân phận cao nhất.”

“Chính là như vậy không cầu huyết không kích thích a.”

“.....”

15. Quyển 2 - Chương 5: Khắc Cốt Minh Tâm (5)

Hà Dung Cẩm: Chư vị, thỉnh.

Trong lòng Hà Dung Cẩm khẽ run lên. Cả người không quen biết cũng có thể liếc mắt nhìn ra địa vị của Khuyết Thư trong đoàn, khó bảo toàn đám người Xác Châu không phát hiện. Giờ tình thế trong nước của Đột Quyết quốc khấn trương, người người bắt đầu lộ bản lĩnh, một khi thân phận Khuyết Thư bại lộ, khoan nói có bị người khác tính toán hay không, riêng hai từ nghi kỵ là đủ khiến sứ đoàn Tây Khương ở Đột Quyết bước bước nguy nan!

Điểm này hẳn nghĩ tới được, Kì Trạch đương nhiên càng phải nghĩ tới, nhưng sao hẳn lại không làm gì cả?

Hà Dung Cẩm nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt trầm xuống, tay đẩy xe không khỏi ngừng lại.

Khuyết Thư tuy đi trước, nhưng vẫn nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía sau, bánh xe vừa dừng, lập tức quay đầu lại.

Hắn dừng, Tháp Bó cùng với Kì Trạch đương nhiên cũng dừng theo.

Hà Dung Cẩm giờ mới phát hiện mình biến thành tâm điểm chú ý, đang định đi tiếp, đã thấy Khuyết Thư ra sau hẳn, đẩy xe. Hắn cau mày nói: “Không dám làm phiền.”

Khuyết Thư nói: “Người cả thích giá cũng dám làm, có gì mà không dám làm phiền?”

Hà Dung Cẩm nắm chặt lấy tay vịn, vô thức mà giờ hồ lô lên, lại bị Khuyết Thư nắm lấy miệng hồ lô.

“Người không ngại mình quản quá rộng sao?” Hà Dung Cẩm không vui hỏi.

Khuyết Thư nói: “Ta chỉ ngại mình quản thiếu rộng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đáng tiếc có một số chuyện, người quản không được.” Hắn nói, cổ tay rung lên, hồ lô liền từ trong tay Khuyết Thư trượt ra.

Khuyết Thư trở tay muốn đoạt, lại bị Hà Dung Cẩm một chưởng đánh văng!

Tháp Bó cùng với Kì Trạch nghe được động tĩnh, cùng nhau xoay người, tiếc là đã chậm mất nửa bước, Hà Dung Cẩm đang ngửa đầu uống rượu, rượu theo khóe miệng lóc tóc chảy xuống, rơi thẳng vào vạt áo.

“Vương...” Tháp Bó lo lắng nhìn Khuyết Thư.

Khuyết Thư thoáng cái thì cơn giận chạy thẳng lên đỉnh đầu, tiếp đó sảo túng tức thệ, tiếp tục đẩy xe về phía trước.

(*) sảo túng tức thệ: thoáng qua một cái rồi biến mất

Tay chúc rượu của Hà Dung Cẩm khựng lại, từ từ buông hồ lô xuống, trở tay lau khóe miệng, im lặng nhìn đằng trước.

Tháp Bó sợ bọn họ lại tranh chấp nữa, Hà Dung Cẩm ra tay đánh người tiếp, nhắm mắt theo đuôi mà theo sát cạnh hai người.

Kì Trạch vẫn đi tuốt ở đằng trước, chỉ là cước bộ chậm lại, không cách bọn họ quá xa.

Bốn người một đường đầy tâm sự trở về phủ. Gác cổng thấy Hà Dung Cẩm về, vội nói: “Tiểu Khả Hãn có lệnh, mời tổng quản đưa sứ tiết về phòng xong thì tới thư phòng gặp hẳn.”

Hà Dung Cẩm gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Kì Trạch quay đầu hỏi: “Chúng ta có phải về hơi muộn rồi không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đại nhân nghĩ nhiều rồi.”

Kì Trạch cười, không hề truy vấn.

Tới trước cửa, Khuyết Thư nhìn Hà Dung Cẩm muốn nói lại thôi. Nhưng mà Hà Dung Cẩm chỉ cúi đầu nhìn tay, bộ dạng đăm chiêu, cả dư quang khóe mắt cũng lười cho hẳn, khiến cho sắc mặt Khuyết Thư càng lúc càng khó coi.

Tháp Bó muốn nhắc nhở, lại bị Kì Trạch dùng ánh mắt ngăn lại.

Khuyết Thư không kiềm chế được, cười lạnh nói: “Giỏi.”

Hà Dung Cẩm ngó lơ.

Khuyết Thư phất tay áo đi vào nhà.

Tháp Bó nói: “Tướng quân, người, người đây cũng là... tội gì chứ?” Chuyện trước kia e là cả đương sự cũng không nói rõ được đúng sai, một người đứng xem như hần càng không có tư cách chen vào, chỉ có thể thở dài một tiếng rồi vào cửa.

Kì Trạch nhìn Hà Dung Cẩm thấp giọng cười cười, “Phong thái của tướng quân vẫn y như trước a.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người cũng thế.”

Kì Trạch nói: “Không, ta già rồi. Khi già đi người ta thường nghĩ nhiều về quá khứ, hơn nữa lúc nào cũng nghĩ về đoạn quá khứ u ám nhất tối tăm nhất.”

Hà Dung Cẩm vuốt hồ lô.

“Nhớ năm đó, ta cùng với tướng quân đều ở dưới trướng Mẫn Mẫn vương, ta giúp chính vụ, tướng quân chủ chương quân sự...”

“Trong mắt người đây là đoạn quá khứ tối tăm nhất?” Hà Dung Cẩm chế giễu, “Vây Kì Trạch đại nhân hôm nay rất quang minh chính đại phong quang vô hạn rồi.”

Kì Trạch nói: “Tướng quân quả nhiên có thành kiến rất sâu đối với ta.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người đã làm gì, trong lòng biết rõ.”

Kì Trạch nói: “Ta không hiểu ý tướng quân.”

“Ta hiểu Mẫn Mẫn vương, cũng hiểu người...” Hà Dung Cẩm ngừng một chút nói, “Rất hiểu.”

Kì Trạch trầm ngâm một lúc lâu, mới thở sâu nói: “Vì Tây Khương, ta không thẹn với lương tâm.”

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “Cho nên giờ người mới có thể đứng ở đây.”

Kì Trạch nhìn hần, “Trong lòng tướng quân chẳng phải cũng có Tây Khương có vương ta.”

“Ta là Thịnh văn tổng quản của Đột Quyết Tiểu Khả Hãn.” Hà Dung Cẩm nói.

Kì Trạch nói: “Tướng quân cứ tự hỏi lòng, nếu có một ngày Tây Khương cùng Đột Quyết nổi lên chiến hỏa, tướng quân khoác lên sẽ là chiến bào của Tây Khương ta hay chiến bào của Đột Quyết? Tướng quân tự tay đâm sẽ là con dân Tây Khương ta hay là binh sĩ Đột Quyết đây?”

Hà Dung Cẩm hô hấp hơi trầm xuống.

Kì Trạch nói: “Vương đối với Tây Khương quan trọng thế nào chắc không cần ta phải nói với tướng quân nữa, nếu không lúc trước tướng quân đã chẳng hạ thủ lưu tình. Chỉ là tình thế giờ đã khác trước kia, hung hiểm hơn vạn phần. Lỡ như thân phận của vương bị lộ ra, chắc chắn sẽ bị các thế lực khắp Đột Quyết chăm chăm ngó vào. Huống chi, quốc nội mới bình chiến loạn, mùi khói súng* vẫn chưa tan...” Hần nói đến đây, hơi hơi ngừng lại, giống như cổ kị muốn nói lại thôi, lát sau mới nói tiếp, “Nói chung, xin tướng quân nể tình bách tính Tây Khương được an cư lạc nghiệp trước mắt, lấy dân sinh làm trọng, khuyên vương sớm trở về.”

(*) khói súng ở đây không phải nói các bác Tây Khương xịn tới mức xài súng mà chỉ là một cách để chỉ cảnh chiến tranh vừa qua đi

Hà Dung Cẩm thờ ơ.

Kì Trạch thở dài nói: “Xin tướng quân hãy nghĩ lại!” Nói, hần xoay người vào trong.

Hà Dung Cẩm cúi đầu nhìn bức thư lúc hần xoay người thì rớt xuống, nhúu nhúu mày. Phong thư to bằng bàn tay sớm không rớt muộn không rớt lại rớt đúng vào lúc chỉ có hai người bọn họ, vừa đảm bảo trừ hần ra không có người thứ hai nhặt được, lại đảm bảo dù hần không lấy đi, Kì Trạch vẫn có thể đứng lúc chạy tới nhặt về, đúng là dụng tâm lương khổ.

Hần do dự một chút, mắt nhìn không được đảo qua chữ trên phong thư.

Hai từ Sát Long mà Khuyết Thư tự tay viết rớt cuộc khiến hần cảm thấy hứng thú.

Sát Long, đệ nhất mưu sĩ bên cạnh Hồn Hồn vương.

Vì sao thư này lại nằm trong tay Kì Trạch, Kì Trạch vì sao lại muốn hán đọc nó?

Hà Dung Cẩm do dự một chút, rồi cuộc vẫn đem thư nhét lên.

Tiếng bước chân của người hầu từ sau truyền tới.

Hà Dung Cẩm đem thư nhét vào trong lòng, sau đó quay xe đẩy.

Người hầu nói: “Tổng quản, Tiểu Khả Hân cho mời.”

“Ta tới liền.” Hà Dung Cẩm thúc xe đẩy từ từ rời khỏi tiểu viện.

Căn phòng trong tiểu viện.

Khuyết Thư đứng trước cửa sổ, nhìn bóng lưng hán tiêu thất ở chỗ rẽ, mới hỏi Kì Trạch: “Hôm nay rốt cuộc bọn họ đã nói những gì?”

Kì Trạch nói: “Tiếng Trung Nguyên ta nghe không hiểu, nhưng mà mấy câu Đột Quyết kia, tướng quân không có dịch sai.”

Khuyết Thư chậm rãi gật đầu.

Kì Trạch cười nói: “Cuối cùng tướng quân vẫn cầm thư đi, chứng tỏ trong lòng vẫn có vương vẫn có Tây Khương.”

Khuyết Thư nói: “Bản vương không chỉ muốn hán trong lòng có ta, lại càng muốn hán ngoài miệng có ta.”

Kì Trạch nói: “Chung quy sẽ có một ngày, tướng quân cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần.”

Khuyết Thư nhắm mắt lại, nói: “Bản vương không muốn hán cúi đầu xưng thần, bản vương chỉ là hi vọng...”
Hán không nói tiếp nữa.

...

Hà Dung Cẩm tới thư phòng, Xác Châu đang cau mày nhìn cây bút trong tay. “Bái kiến Tiểu Khả Hân.” Hán nói.

Xác Châu nói: “Hôm nay ngươi cùng sứ tiết đi đâu?”

Hà Dung Cẩm đem những chuyện hôm nay thấy được nghe được đều nhất nhất kể ra.

Xác Châu càng nghe thì lông mày càng nhíu, “Ngươi là nói, trong quân của A Lực Phổ có một đám cao thủ Trung Nguyên đang tác loạn?”

Hà Dung Cẩm nói: “Tác loạn hay không, không biết được.”

Xác Châu nói: “Trong quân Đột Quyết ta mà lại bị cao thủ Trung Nguyên lấn vào, còn mấy lần đuổi đi không được, mấy chuyện này sao hán không báo lên?!”

Hà Dung Cẩm thấy hán tức giận, lập tức trầm mặt.

Xác Châu nặng nề thả bút xuống, đứng dậy dạo một vòng, mới nói: “Chuyện này ta đã biết, ngươi đi đi.”

Hà Dung Cẩm đang muốn cáo lui, lại nghe hán nói: “Khoan đã. Mấy ngày nay trong thành nhiều chuyện, không có gì quan trọng thì cố mời sứ tiết lưu lại trong phủ đi.” Hán chờ Hà Dung Cẩm lĩnh mệnh rồi đi rồi, mới nói với người hầu: “Truyền Ngạch Đồ Lô qua đây.”

...

Hà Dung Cẩm dùng qua bữa tối, bảo người hầu đem rượu đồ đầy hồ lô, mới thi thi nhiên trở về phòng. Móc thư ra thì, thư đã bị ủ ấm ở trong lòng, cầm trên tay có chút ấm. Hán thấp đèn, cầm quyển sách, đem thư đặt trong sách, sau đó mới mở ra coi.

Thư chỉ có mấy chữ mà chữ chữ nặng ngàn cân, Hà Dung Cẩm xem xong thì sắc mặt trầm xuống.

Trước viện truyền đến tiếng bước chân.

Hà Dung Cẩm nghiêng tai nghe thử, sau đó mới thông dong cất thư ra mở cửa.

Kì Trạch đứng ở cửa mỉm cười nói: “Tướng quân.”

Hà Dung Cẩm nói: “Sứ tiết có gì sai bảo, gọi người hầu thông báo là được, cần gì phải tự mình tới cửa?”

Kì Trạch nói: “Chúng ta nói chỉ tướng quân mới hiểu, tìm người hầu làm gì?”

Hắn một lời hai nghĩa, Hà Dung Cẩm cũng không tiện nói nhiều. “Sứ tiết có chuyện?”

Kì Trạch hỏi: “Có thể vào trong rồi nói?”

Hắn tới đây hơn phân nửa là muốn thảo luận chuyện thư từ rồi. Hà Dung Cẩm đột nhiên kinh giác, lúc mình nhặt bức thư này lên, cũng là lúc rơi vào cái bẫy mà Kì Trạch đã giăng sẵn.

16. Quyển 2 - Chương 6: Khắc Cốt Minh Tâm (6)

Hà Dung Cẩm: Chư vị, thỉnh.

Thế nhưng biết rõ là bẫy, hắn tội tình gì phải bước vào?

Hà Dung Cẩm yên lặng nhìn Kì Trạch, trong lòng mâu thuẫn trùng trùng.

Kì Trạch bình tĩnh chờ ngoài cửa, như thể lão tăng nhập định.

Cuối cùng, Hà Dung Cẩm lui xe lăn lại một thước, nhường lối.

Kì Trạch nhấc chân bước qua ngưỡng cửa, trở tay định đóng cửa, lại bị Hà Dung Cẩm dè lại. “Chuyện không có gì phải giấu giếm, sứ tiết cần gì phải đóng cửa tránh tai mắt?”

Kì Trạch cười ha ha, buông tay khỏi cửa nói: “Ta là sợ ban đêm phong hàn, làm tổng quản bị cảm lạnh.”

Hà Dung Cẩm nói: “Sứ tiết chỉ ở đây một lát, sao có thể cảm lạnh?”

Kì Trạch không có ý định đôi co, vừa cười vừa ngồi xuống bên bàn nói: “Tổng quản hôm nay có nhìn thấy một phong thư?”

Câu hỏi này cực kỳ dư thừa, bởi vì lá thư này đang nằm chễm chệ trên quyển sách trước mặt ông ta.

Hà Dung Cẩm chậm rãi đẩy xe đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng đẩy sách đến trước mặt ông ta nói: “Thỉnh sứ tiết về sau giữ đồ cẩn thận.”

Kì Trạch cất thư trở lại trong ngực, hạ giọng nói: “Tướng quân hẳn là biết mục đích Kì Trạch làm việc này.”

Hà Dung Cẩm liếm liếm hai môi khô khốc, chỉ mới rời rượu một lúc, con sâu trong bụng đã ngo ngoáy không ngừng. Bền tháo hồ lô, ngửa đầu uống một ngụm, ngậm trong miệng, giống như phẩm rượu mà nuốt từng chút một.

Kì Trạch nói: “Quan hệ của Mẫn Mẫn vương cùng Đột Quyết không giống bình thường. Với Đột Quyết mà nói, Tây Khương nếu ở trong tay Mẫn Mẫn vương, hiển nhiên có lợi cho bình an biên cảnh của Đột Quyết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Thì ra trong mắt Kì Trạch đại nhân, Hồn Hồn vương cũng là kẻ hiếu chiến sinh hung đầu ngoan.”

Kì Trạch nói: “Hồn Hồn vương hùng tài đại lược, năng chinh thiện chiến, cho dù không có ý xâm lấn, cũng khó cho Đột Quyết Khả Hãn cao gối ngủ ngon.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đột Quyết Khả Hãn cũng không phải hạng vô năng. Xác Châu Tiểu Khả Hãn, A Lực Phổ Đặc Cản cùng với Mật Gia Diệp Hộ đều thiện dụng binh, Đột Quyết đông đảo bộ lạc, đất đai rộng lớn, song phương nếu thật sự xung đột vũ trang, ai thắng ai thua vẫn không thể đoán được.”

Kì Trạch nói: “Đa tạ tướng quân nhắc nhở. Những điều tướng quân nói ta sao lại không biết, có điều tính tình của vương tướng quân hẳn cũng rõ ràng. Ngài nếu đã mạo hiểm tiến vào Đột Quyết, làm sao chịu tay không mà về?”

Hà Dung Cẩm nói: “Việc này tự nhiên là để Kì Trạch đại nhân phiền não.”

Kì Trạch nói: “Trong thiên hạ nếu còn có một người có thể ảnh hưởng đến quyết định của vương, ngoài tướng quân ra thì có thể là ai.”

Hà Dung Cẩm đẩy xe lăn liên tiếp lùi ra sau, lạnh nhạt nói: “Vậy người liền đi tìm vị tướng quân kia đi. Sứ tiết, thỉnh!”

Kì Trạch nhẹ nhàng vỗ vỗ lá thư trong ngực, nói: “Mẫn Mẫn vương làm người thế nào ta người đều rõ ràng. Ở trong nghịch cảnh, hẳn yếu đuối vô năng, tất thấy vâng vâng dạ dạ, chỉ cần không phải đem thân ra liều mạng, hẳn hết thấy đều nói gì nghe nấy. Nhưng nếu ở thuận cảnh, hẳn liền tham công hám lợi, cứng đầu ngoan cố, tất thấy tranh giành. Người như vậy, đừng nói là làm vương Tây Khương, cho dù là trấn thủ một phương cũng không ai dám yên lòng! Tướng quân người thật muốn trở mắt nhìn Tây Khương ta rơi vào tay người này?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta nếu là người, sẽ đem những lời này chuyển cáo toàn bộ cho vương các người.”

Kì Trạch cười khổ nói: “Nếu như vương chịu nghe, ta cần gì phải bỏ gần cầu xa.”

Hà Dung Cẩm nói: “Thân là tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, ta lực bất tòng tâm.”

Kì Trạch nói: “Vương ở đây thêm một ngày, là thêm một ngày nguy hiểm. Tướng quân nếu muốn thay đổi chủ ý, xin hãy nhanh chóng.” nói xong, cũng không chờ Hà Dung Cẩm phản bác, đã chấp tay, tự giác bước ra cửa, còn thuận tay giúp hắn đóng cửa lại.

Tiếng va chạm giữa cửa với khung thanh thúy vang lên, ánh sáng liền vây lại toàn bộ trong phòng.

Hà Dung Cẩm nhìn ngọn nến lạng lẽ cháy trên bàn, mảy hơi hơi nhẩn lại.

Chẳng lẽ.....

Mẫn Mẫn vương thật sự chưa chết?

Hắn nhắm mắt lại, mơ hồ nhớ lại giọng nói đáng điệu của người kia. Kỳ thật Mẫn Mẫn vương cũng không đến mức như Kì Trạch nói, ít nhất từng coi hắn như thủ túc, ăn uống chi tiêu, y thực trụ hành, không có phương diện nào không bằng một tên vương khác họ. Thậm chí khi Hồn Hồn vương vừa mới cử binh, tình huống còn chưa tồi tệ, người kia còn ước định sắt son với hắn, nếu đánh bại Hồn Hồn vương xong, hắn liền chính thức được sắc phong thành một vương khác họ.

(*) Nói về việc phong vương: cho dù khác họ thì vẫn có thể thành vương gia, có thể là có công rất lớn, có thể là... có trời mới biết.

Đáng tiếc..... những thứ ấy hết thấy đã dần dần bị chôn vùi trong bao nhiêu tin xấu đồn dập.

Hà Dung Cẩm đột nhiên mở to mắt, mạnh mẽ kéo bản thân rời khỏi Hách Cốt ý khí bùng bùng năm nào. Ngón tay chạm đến mặt ngoài bóng loáng của hồ lô, hắn cầm lấy hồ lô, lặng lẽ uống.

Hách Cốt năm xưa không uống rượu, sợ mê rượu hỏng việc, cũng nghiêm lệnh cấm rượu trong quân, bất luận kẻ nào nếu bị hắn nhìn thấy mùi rượu dù chỉ một chút ít, tức khắc phạt hai mươi đại côn, cho dù Mẫn Mẫn vương cầu tình cũng vô dụng.

Nhưng Hà Dung Cẩm ngày hôm nay thích uống rượu.

Bởi vì hắn phát hiện một người có thể hỏng việc, tất nhiên cũng đã quên chuyện mà hắn không muốn nhớ nhất.

(*) Cẩm thấy câu này hơi rắc rối, nhưng có lẽ nó có thể nói đơn giản là: người có thể hỏng việc, thì chuyện muốn quên cũng có thể quên được.

Đáng tiếc, từ lúc uống rượu tới giờ, số lần uống say cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ánh nến hơi hơi loạng choạng, tia sáng tắt dần.

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, mới phát hiện bản thân thể nhưng đã ngẩn người cả nửa ngày.

Hắn bỗng nhiên thấy hâm mộ Ni Khắc Tư Lực. Bởi vì Ni Khắc Tư Lực ra quyết định luôn quả quyết mà kiên định, mà hắn lại cứ luôn lưỡng lự chần chừ. Có đôi khi, hắn thậm chí không biết bản thân rốt cuộc là chần chừ cái gì.

Đêm đã khuya.

Hắn vẫn ngồi lưỡng lự trong đêm.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, chỉ chốc lát sau, cửa đã bị đẩy âm, mở ra.

Ngạch đồ lỗ hơi sững sốt, nói: “Mau, mau đến tiền viện!”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Chuyện gì?”

Ngạch đồ lỗ cũng không quay đầu lại mà bỏ chạy đến tiền viện, “Chuyện lớn!”

Hà Dung Cẩm nghi hoặc đẩy xe lăn đến tiền viện. Lúc đến nơi, tiền viện đứng đầy người. Hắn nhìn lướt qua, gần như toàn bộ người trong phủ Tiểu Khả Hãn đã ở đây, trừ sứ tiết Tây Khương ra.

Xác Châu ngồi trên đại đường, đứng ngay bên dưới là một người mặc quan phục, dáng người cao to, nhìn qua thậm chí còn cao hơn Xác Châu mấy tấc.

Hà Dung Cẩm nhận ra người này là đội trưởng hộ vệ trong cung, Khánh Thác. Đội trưởng hộ vệ trong cung hẳn phải luân phiên túc trực trong cung mới phải, sao lại xuất hiện ở phủ Tiểu Khả Hãn? Hắn mơ hồ có dự cảm không hay.

Xác Châu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp bắn ra vượt qua toàn thể mọi người ở đó, gật đầu với hắn.

Hà Dung Cẩm đành phải đẩy xe lăn đến ngoài đại đường, sau đó đứng lên, cầm lấy gậy chống đặt trên xe lăn, cà nhắc cà nhắc tiến vào trong.

Xác Châu nói: “Hắn chính là thịnh văn tổng quản trong phủ ta.”

Khánh Thác quay đầu. Ngũ quan hắn lồi lõm rất mạnh, làm người ta có cảm giác cực đoan ác liệt, không vừa phải như kiểu Xác Châu. Khi hắn trừng mắt nhìn một người nào đó, thật giống như dã thú đang nhìn chăm chăm con mồi của mình, làm cho người ta rất không thoải mái.

May mắn, hắn chỉ nhìn lướt qua, liền khinh thường dời đi, “Thịnh văn tổng quản xác nhận có phải tất cả mọi người trong phủ đều tập hợp chỗ này hay không.”

Hà Dung Cẩm nhìn về phía Xác Châu.

Xác Châu gật đầu rất khẽ.

Hà Dung Cẩm nói: “Chờ một lát.” Lúc hắn ra ngoài, một hộ vệ bên cạnh Khánh Thác liền tự giác theo sát phía sau, quan sát hắn gọi ra lần lượt các vị trí từ lớn đến nhỏ, kiểm kê nhân số xong, lại theo hắn trở lại trong đường.

“Đều ở chỗ này.” Hà Dung Cẩm nói.

Khánh Thác ôm quyền nói với Xác Châu: “Ty chúc thân mang chúc trách, thịnh Tiểu Khả Hãn thứ tội quấy nhiễu.”

Xác Châu vuốt cằm nói: “Việc cấp bách là tìm cho ra vật kia, các ngươi đi thôi.”

“Vâng.” Khánh Thác đưa đội ngũ của mình hùng hổ lục soát các nơi trong phủ.

Xác Châu thấy Hà Dung Cẩm hoang mang đầy mặt nhìn mình, bèn giải thích: “Bảo vật trong cung bị mất trộm, bọn họ nhìn thấy kẻ xấu trốn vào trong phủ, cho nên đến tra xét.”

Hà Dung Cẩm nhớ tới đám Khuyết Thư, nhíu mày nói: “Thế nhưng sứ tiết Tây Khương còn trong phủ.”

Xác Châu thản nhiên uống ngụm trà nói: “Bọn họ có chừng mực.”

Xem bộ dáng hùng hổ của Khánh Thác, chừng mực này cho dù là có, chỉ sợ cũng chẳng được bao nhiêu.

Hà Dung Cẩm đứng trong đường, mấy phó dịch tinh ý đã đẩy xe lăn vào, kê ngay phía sau hắn.

Xác Châu nói: “Ngồi đi.”

Hà Dung Cẩm ngồi xuống, như thể lơ đãng hỏi: “Bọn họ không hiểu tiếng Tây Khương, làm sao giải thích tình hình?”

Xác Châu buông chén trà, cũng như thể kinh ngạc nói: “Không sai.” Hắn trầm ngâm ước chừng qua nửa chén trà, mới nói, “Người đi nhìn xem.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm đẩy xe ra ngoài, đến chỗ bậc cửa, phó dịch liền liên thủ nâng hắn qua. Hắn đang định rời đi, chợt nghe Xác Châu nói: “Vật bị mất vô cùng quan trọng với Phụ Hãn.”

Hà Dung Cẩm quay đầu lại.

Xác Châu ngồi bên trong, ánh nến hai bên chiếu lên gương mặt, vốn phải sáng trưng, có điều vì ngũ quan thâm thúy, cho nên liền xuất hiện mấy chỗ khuất bóng tối tăm.

Hà Dung Cẩm gật gật đầu, đẩy xe lăn rời đi.

Phía sau hắn, Xác Châu nguyên bản mặt không chút thay đổi, chậm rãi nhíu mày.

17. Quyển 2 - Chương 7: Khắc Cốt Minh Tâm (7)

Lúc Hà Dung Cẩm chạy tới thì, Thập Bố cùng với Khánh Thác đang đánh nhau trong sân.

Kì Trạch cùng với Khuyết Thư đứng ở bên, mấy tên hộ vệ vương cung đang ra ra vào vào.

“A!” Thập Bố đột nhiên hét lớn một tiếng, khuỷu tay chặn ngang chưởng đối phương, thân thể dùng lực cố ép đối phương xuống.

Khánh Thác hai chân bất động, nửa người trên ngửa ra sau, mượn lực ở eo bật ngược trở về.

Thập Bố bị đẩy lùi về sau liền hai bước.

“Dừng tay!” Hà Dung Cẩm dùng tiếng Đột Quyết nói, lại dùng tiếng Tây Khương lặp lại một lần.

Thập Bố nói: “Tướng, người tới đúng lúc lắm! Người này thiết đã man không nói lý, để thủ hạ xông vào phòng ở của chúng ta!”

(*) bạn này lại tính kêu tướng quân nữa = =

Khánh Thác nói: “Tổng quản, không phải người nói người trong phủ đã ở tiền đường hết rồi sao? Sao chỗ này còn thêm một đám dị tộc nhân nữa?”

Hà Dung Cẩm thoáng cái liền hiểu rõ!

Khánh Thác thân là đội trưởng đội hộ vệ vương cung sao có thể không biết sứ tiết Tây Khương đang ở tạm trong phủ Tiểu Khả Hãn? Mà dù hắn không biết đi nữa, Xác Châu sao lại không nhắc nhở hắn trước? Nguyên nhân chỉ có một, bọn hắn làm bộ không biết. Mà mục đích, e là muốn mượn hồ đồ kiểm chuyện với sứ tiết Tây Khương!

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay Hà Dung Cẩm đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

Nếu nói trong cung mất trộm là thật, vậy thứ bị trộm mất là gì? Vì sao đạo tặc lại trốn vào phủ Tiểu Khả Hãn?

Nếu nói trong cung mất trộm là giả, vậy mục đích bọn hắc là gì? Nhắm vào Xác Châu hay là sứ đoàn Tây Khương?

Bất kể là loại kết quả nào, oan ức lần này coi bộ lại do hắc công rồi. Khánh Thác trước khi lục soát đã hỏi hắc người trong phủ có phải ở đây hết rồi không, là hắc suy nghĩ không chu toàn mới dẫn đến hắc và sứ đoàn Tây Khương xung đột.

Nghĩ tới đây, hắc liền tỉnh táo lại, chiếu theo con đường mà bọn hắc muốn diễn, từng bước một đi xuống. “Bọn họ chính là sứ đoàn Tây Khương từ vạn dặm xa xôi tới chúc mừng Đột Quyết Khả Hãn ta.”

Khánh Thác làm bộ cả kinh, nói: “Sao sứ đoàn lại ở trong phủ Tiểu Khả Hãn.”

Hà Dung Cẩm đối với câu hỏi gần như là nói nhảm kia rất sốt ruột, nhưng vẫn phải nhin xuống nhất nhất giải đáp hết.

Khánh Thác giờ mới thỏa mãn nói: “Là ta thất lễ rồi.” Hắc nói, nhìn Tháp Bồ chấp tay xin lỗi.

Hà Dung Cẩm liền làm cầu nối cho hai người.

Tháp Bồ nghe vậy thì hừ lạnh, rõ ràng là cơn tức chưa tiêu.

Kì Trạch cười nói: “Mọi chuyện làm rõ là tốt rồi. Ta còn tưởng Tây Khương ta đắc tội chỗ nào, khiến Đột Quyết phải hạ thủ với huynh đệ chi bang chứ.”

Khánh Thác vội vàng giải thích chuyện trong cung mất trộm.

Kì Trạch cau mày hỏi: “Nga, không biết bị trộm là thứ gì?”

Hà Dung Cẩm vốn còn tưởng Khánh Thác sẽ hàm hồ mấy câu cho xong chuyện, ai biết hắc cư nhiên nói: “Là Thiên Thần châu mới được Khả Hãn phong là thánh vật Đột Quyết.”

Nghe được ba chữ Thiên Thần châu, Kì Trạch cũng cả kinh, “Chính là Thiên Thần châu đã trị khỏi cho Khả Hãn?”

Khánh Thác nói: “Chính là nó. Châu kia không chỉ trị được bách bệnh, còn có thể giải được bách độc, đối với nó Khả Hãn trân quý dị thường. Không ngờ hôm nay có mấy tên đạo chính xông vào, đem Thiên Thần châu trộm mất, mới gây nên vụ hiểu lầm này.”

Kì Trạch nói: “Không biết đạo chính đâu ra mà to gan như vậy?”

Khánh Thác nói: “Chỉ thấy bọn hắc trốn vào phủ Tiểu Khả Hãn, cái khác không biết.”

Kì Trạch nghe vậy thì gật đầu lý giải: “Thì ra là thế, chẳng trách các người muốn soát phủ Tiểu Khả Hãn.”

Khánh Thác xin lỗi luôn mồm, thẳng tới khi Kì Trạch tự mình tiễn bọn hắc ra khỏi viện mới chịu thôi.

Có Khánh Thác ở đây, Hà Dung Cẩm đương nhiên không thể ở lâu được, giả ý an ủi mấy câu liền tới tiền viện phục mệnh.

Chờ hắc tới tiền viện, Xác Châu đã đi mất, chỉ còn Ngạch Đồ Lỗ ngồi nguyên trên cái ghế hắc vốn ngồi.

“Tiểu Khả Hãn đâu?” Hắc hỏi.

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Vào cung gặp Khả Hãn rồi.”

Hà Dung Cẩm hỏi: “Trong cung có chuyện?”

Ngạch Đồ Lỗ sốt ruột đáp: “Mất đồ không phải là có chuyện sao?”

Hà Dung Cẩm biết không hỏi được gì từ miệng hắc, đành ngồi một bên chờ.

Qua chừng hai canh giờ, Khánh Thác rốt cuộc không kiếm được gì đành dẫn người trở về. Hắc thấy Xác Châu không ở nội đường, cũng không dong dài với bọn hắc, trực tiếp mang người ra phủ hồi cung.

Ngạch Đồ Lỗ hừ lạnh nói: “Tiểu nhân đắc chí!”

Hà Dung Cẩm nhìn hắc một cái hỏi: “Trước khi đi Tiểu Khả Hãn có phân phó gì không?”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Không có. Người muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ muốn ngủ.” Hà Dung Cẩm ngáp một cái, không để ý đầy sân đều là người đang chờ lệnh hắn, đẩy xe rời khỏi đoàn người, về nơi ở của mình.

Trong phòng nền đã đốt sạch, đen tuyền một mảnh, hắn đẩy xe tới cửa chừng hai bước thì ngừng lại.

Dù cách ván cửa, hắn vẫn có thể nghe được ba tiếng hít thở không đồng nhất từ trong truyền ra.

“Các người là ai?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“A Sách, ta đã bảo trốn trên giường tương đối an toàn, người lại cứ bắt ta ngồi trên bàn giả làm Bồ Tát, xem, bị phát hiện rồi kìa!” Một thanh âm khiến người ta nghe một lần nhớ cả đời từ trong truyền ra, khiến Hà Dung Cẩm bất giác mà nhả chặt lông mày.

Cửa kẹt một cái bị giật ra, cùng lúc đó, nền trong phòng lần nữa được châm lên.

Hà Dung Cẩm theo bản năng nhìn về phía sau.

“Yên tâm, không có người.” Một thanh niên ôm kiếm đứng trong cửa, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Hà Dung Cẩm thấy cái bóng trên cửa sổ, trong lòng cực kỳ kinh hãi, trong phòng rõ ràng có bốn người, nhưng hắn chỉ nghe ra ba cái. Người cuối cùng chính là thanh niên ôm kiếm kia, ban ngày gặp thì hắn đã biết võ công người này thâm bất khả trắc, quả nhiên. Nếu hắn muốn đánh lén mình, tuyệt sẽ không mang theo ba người còn lại để tiết lộ hành tung.

Nghĩ như thế, hắn thoáng an lòng, đẩy xe vào nhà.

Chỉ thấy thanh niên gặp qua ở võ đài đang khoanh chân ngồi trên bàn tể mi lộng nhân với hắn.

Hà Dung Cẩm ngờ nghệch nhìn lại hắn.

Thiếu niên đối thanh niên nói: “A Sách, sao hắn không dâng hương cho ta?”

Thanh niên ngẩng đầu nhìn trời.

Ngồi trên băng ghế cạnh thiếu niên có hai người, một cái bề ngoài tuấn tú tư văn, một cái vừa nhìn đã biết là khổng vũ hữu lực. Người tư văn nói: “Môn chủ, chính sự quan trọng hơn.”

Thiếu niên lưu luyến bò xuống bàn, ngồi lên băng ghế.

Người tư văn ôm quyền nói với Hà Dung Cẩm: “Tại hạ Tả Tư Văn, là Tả hộ pháp của Huy Hoàng Môn. Vị này chính là Huy Hoàng Môn môn chủ Kỷ Vô Định, vị này chính là Viên Ngạo Sách tiên sinh, vị này chính là Huy Hoàng Môn Hữu hộ pháp.”

Hữu Khổng Vũ cả giận nói: “Sao người với môn chủ đều có chức vị có tính danh, ta với Viên tiên sinh nếu không có chức vị thì chính là không có tính danh?”

Tả Tư Văn nói: “Giả lước.”

Hữu Khổng Vũ nói: “Thêm có tẹo đó thì phí bao nhiêu nước bọt?”

Tả Tư Văn nói: “Không nhiều lắm, nhưng mà ta để ý.”

Hữu Khổng Vũ nói: “Người...”

Kỷ Vô Định đột nhiên thở dài nói: “Nếu A Chung với A Thượng cũng ở đây thì tốt quá.”

Viên Ngạo Sách nói: “So với khoe khoang và bao che khuyết điểm, bản thân ta thích xem nội đấu hơn.”

(*) là A Chung thích khoe khoang vs A Thượng thích bao che khuyết điểm hay ngược lại nhỉ = =

Kỷ Vô Định cọt tới cạnh hắn, chớp mắt to nói: “Nghe A Sách hết. A Tả với A Hữu, các người cứ tiếp tục đi.”

Tả Tư Văn vội ho một tiếng nói: “Hà tổng quản, mời ngồi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta vẫn ngồi đó thôi.”

“...” Tả Tư Văn nói, “Mạo muội quá rồi, xin Hà tổng quản thứ lỗi.”

Hà Dung Cẩm đột nhiên nhìn về phía cửa, cùng lúc đó, Viên Ngạo Sách một tay búng nến, khéo tay phất cửa. Nến đột nhiên tắt, cửa bịch một cái đóng lại.

Không lâu sau, tiếng bước chân của vài người đi ngang qua cửa, vòng vèo mấy lần mới chịu rời đi.

Chờ bọn hắn đi rồi nến mới châm lên lại.

Tả Tư Văn nói: “Đêm khuya quá rồi, xin Hà tổng quản thứ lỗi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Câu này mới này người đã nói.”

Kỷ Vô Định biện giải cho hắn: “Mới nãy A Tả nói mạo muội, lần này là đêm khuya, có cho thêm thời gian vào nữa.”

Hà Dung Cẩm nói: “Mắt ta không mù, nhìn ra được giờ là đêm khuya.”

Kỷ Vô Định đối Tả Tư Văn nói: “A Tả, người có thể đem câu ‘Tới phòng người quá rồi, xin Hà tổng quản thứ lỗi’ phía sau cắt luôn đi.”

Tả Tư Văn: “...”

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu các vị không muốn nói rõ ý đồ đến đây, vậy để ta thử đoán đi. Nếu ta đoán không sai, các vị chính là người nửa đêm vào vương cung, lấy trộm Thiên Thần châu.”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, chuyện rõ ràng vậy sao hắn còn phải đoán? Chính là chúng ta a.”

Hà Dung Cẩm: “...”

Kỷ Vô Định nói: “Hơn nữa sao hắn lại bảo chúng ta không muốn nói rõ ý đồ đến đây? Nếu chúng ta không muốn nói rõ ý đồ đến đây thì còn tới đây làm cái quái gì? Chẳng lẽ tới xem A Tả với A Hữu vào phòng người khác tìm kích thích sao?”

Tả Tư Văn mặt rất không tự nhiên mà hỏi thăm: “Môn chủ, kích thích mà người nói là có ý gì?”

Kỷ Vô Định nói: “Thâu gì gì đó.”

Tả Tư Văn thiêu mi nói: “Gì gì?”

Viên Ngạo Sách nói: “Thâu tình*.”

(*) yêu đương vụng trộm

Tả Tư Văn, Hữu Khổng Vũ: “...”

Kỷ Vô Định dựa vào Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, lần sau chúng ta cũng làm.”

Tả Tư Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Môn chủ, Viên tiên sinh, từ thâu tình không dùng kiểu đó được.”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Phải a, A Tả, sau này người đừng có dùng như thế.”

Tả Tư Văn: “...”

Là chủ nhà, Hà Dung Cẩm rốt cuộc nhịn hết nổi, “Đã vậy, chư vị nói rõ ý đồ luôn đi.”

Tả Tư Văn sợ cái miệng của Kỷ Vô Định lại nhảy ra thứ gì bậy bạ nữa, vội vàng nói tiếp: “Chúng ta muốn nhờ Hà tổng quản giúp một chuyện.”

18. Quyển 2 - Chương 8: Khắc Cốt Minh Tâm (8)

Khuyết Thư: Người nên biết.

Hà Dung Cẩm nói: “Việc gì?”

Tả Tư Văn nói: “Chúng ta muốn thỉnh Hà tổng quản đưa chúng ta ra khỏi thành?”

Hà Dung Cẩm lộ vẻ kinh ngạc, không chỉ vì yêu cầu của bọn họ, mà bọn họ thế nhưng có thể đưa ra yêu cầu này bằng cái vẻ đúng lý hợp tình mặt không biến sắc như vậy với một kẻ lạc hoắc là hắn, “Vì sao?”

Tả Tư Văn nói: “Chúng ta lấy trộm Thiên Thần châu, quan phủ nhất định sẽ canh gác nghiêm ngặt ở cửa thành để phòng chúng ta đào thoát.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta là hỏi, chứ vì vì sao lại cảm thấy ta sẽ giúp chứ vì chuyện này?”

Tả Tư Văn trầm mặc nhìn về phía Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định nói: “Bởi vì người biết tiếng Trung Nguyên.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày hỏi: “Chỉ vì như thế?”

Kỷ Vô Định nói: “Chẳng lẽ còn không đủ?”

Hà Dung Cẩm nói: “Giúp đỡ trọng phạm do triều đình khâm mệnh là tử tội, lý do này hiển nhiên không thể thuyết phục ta.”

Kỷ Vô Định nói: “Thế nhưng những người khác nghe không hiểu tiếng Trung Nguyên, ngay cả ta muốn bọn họ giúp cái gì bọn họ còn không biết, thì lại càng không thể giúp chúng ta.”

“.....” Hà Dung Cẩm đột nhiên phát hiện, tuy rằng từ góc độ của bản thân thì thấy hắn nói chuyện rất không đạo lý, nhưng từ góc độ của hắn thì lý do này chẳng những có đạo lý, hơn nữa còn là có lý cực kỳ.

“Chúng ta cũng biết việc này vô cùng mạo hiểm, vì vậy tuyệt đối không phải là không có thành ý.” Tả Tư Văn nói xong, lấy ra trong ngực một xấp ngân phiếu, “Ngân phiếu này mặc dù không thể sử dụng trong phạm vi Đột Quyết, nhưng Trung Nguyên các nơi đều có phân hiệu tiền trang. Cách Đột Quyết gần nhất là thành Bắc Ngụy cũng có.”

(*) Tiền trang: chỗ đổi tiền

Hà Dung Cẩm liếc qua mệnh giá ở mặt trên ngân phiếu, mỉm cười nói: “Con số quả thực lớn.”

Tả Tư Văn nói: “Còn thỉnh Hà tổng quản hỗ trợ.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đáng tiếc, ta là lòng có dư mà sức không đủ, không có bản lĩnh hốt khoản tiền phi nghĩa này. Tuy rằng đang ở phủ Tiểu Khả Hãn, nhưng tầm mắt nhìn tới được, chỉ có bốn mặt tường vây của phủ đệ, xa hơn nữa, đã không nhìn tới được rồi.”

Tả Tư Văn nói: “Cái chúng ta cần, cũng đang ở trong phạm vi tường vây.”

“Nga?”

Tả Tư Văn chậm rãi nói: “Sứ tiết Tây Khương.”

Cánh tay cầm hồ lô của Hà Dung Cẩm căng thẳng, “Các người muốn cưỡng ép sứ tiết? Đây quả thực là cách hay.”

Tả Tư Văn nói: “Nếu có thể lẫn vào sứ đoàn Tây Khương, chắc hẳn vệ đội của Đột Quyết sẽ không dám làm khó nữa.”

Hà Dung Cẩm nói: “Một khi đã như vậy, ta liền chỉ một con đường cho các vị. Các người chỉ cần ra khỏi cửa quẹo trái, đi hơn mười trượng là tới.”

Tả Tư Văn nói: “Còn thỉnh Hà tổng quản thay mặt nói chuyện.”

Hà Dung Cẩm nói: “Thật có lỗi, việc này thứ nan tòng mệnh.”

Tả Tư Văn nhìn về phía Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định nói: “A Tả, ta đã nói xuất môn nên mang theo tiền tươi thóc thật, ngân phiếu nhìn qua rất không có cảm giác chân thành.”

Hà Dung Cẩm sợ bọn họ lại huyền thuyên, vội ngắt lời nói: “Chư vị còn có chuyện khác?”

Tả Tư Văn nói: “Làm phiền rồi.” Bọn họ nói xong, thật cứ như vậy mở cửa đi ra ngoài.

Cả đám đi ra ngoài được năm sáu bước, Hà Dung Cẩm mới phát hiện không ổn, vội đuổi theo ra nói: “Các người cứ thế này mà đi?”

Tả Tư Văn nói: “Chẳng lẽ Hà tổng quản thay đổi chủ ý?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta là hỏi, chẳng lẽ các người định nghênh ngang đi thẳng từ phủ Tiểu Khả Hãn ra ngoài?”

Kỷ Vô Định nói: “Chúng ta có thể lên lút đi.”

Hà Dung Cẩm mới vừa âm thầm thở phào, liền nhìn thấy Kỷ Vô Định khom người như con tôm, rón ra rón rén đi tiếp.

“.....”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Hà Dung Cẩm giật mình, đang định giục bọn họ rời đi, chợt nghe tách một tiếng, kiếm trong tay Viên Ngạo Sách đã ra khỏi vỏ!

Kiếm quang cực lạnh, giống như tuyết tụ trên Thiên Sơn không tan, khi nó quét về phía mặt, Hà Dung Cẩm cảm thấy lỗ chân lông trên mặt mình cũng run rẩy! Kiếm của hắn lại cực nhanh.

Hà Dung Cẩm nâng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mũi kiếm.

Lúc này, hắn nhìn thấy ánh mắt Viên Ngạo Sách.

Không hề có sát ý.

Nháy mắt, hắn đột nhiên linh ngộ ý đồ của Viên Ngạo Sách, ngón tay định ngăn cản nhất thời lệch hướng, tùy ý thanh kiếm kia đặt trên cổ mình.

Cùng lúc đó, Ngạch Đồ Lỗ mang theo hộ vệ trong phủ chạy tới.

Hộ vệ vây quanh bọn họ, đuốc trong tay nhất thời rơi vào năm người đến độ không chỗ lánh thân.

“Còn không thả người!” Ngạch Đồ Lỗ cầm đao, dùng tiếng Đột Quyết vô cùng khí thế hô to.

Kỷ Vô Định nói: “Hắn nhất định là hãm mộ tư thế cầm kiếm của A Sách quá phong độ!”

Hữu Khổng Vũ nói: “Ta vì sao lại cảm thấy hắn không có thiện ý?”

Kỷ Vô Định nói: “Sửa lại hai chữ thì người hiểu được ngay. Hắn nhất định là ganh tỵ tư thế cầm kiếm của A Sách quá phong độ. Ganh tỵ với hãm mộ, vốn chỉ cách nhau có một lần ranh.”

Ngạch Đồ Lỗ thấy bọn họ nói toàn những điều phe mình không hiểu, hoàn toàn không coi ai ra gì, giận tím mặt nói: “Các người nếu không thả người, thì đừng trách chúng ta vô tình. Cung tiền thủ chuẩn bị!”

Hắn vừa dứt lời, mười mấy cung tiền thủ lập tức từ phía sau hắn xông lên, lại vây thành một vòng.

Hữu Khổng Vũ âm thầm di chuyển, che Tả Tư Văn vào trong.

Ngạch Đồ Lỗ mâu quang chợt lóe, đang định phất tay ra hiệu, chợt nghe Hà Dung Cẩm hô lớn: “Ngạch Đồ Lỗ tổng quản cứu ta!” cánh tay đang định giơ lên nhất thời khựng lại giữa không trung, “Bọn họ rất có khả năng là trọng phạm khâm mệnh mà hộ vệ vương cung đang tìm. Bọn họ đã là người dị tộc, lại cả gan làm loạn, lên vào cung trộm bảo vật, nhất định là còn có mưu đồ lớn hơn. Hôm nay nếu thả hổ về rừng, chỉ sợ sau này Khả Hãn trách tội, các người đều chịu trách nhiệm không nổi.”

Kỷ Vô Định hiếu kỳ hỏi: “Hắn huyền thuyên cái gì?”

Hà Dung Cẩm thuật lại.

Kỷ Vô Định nói: “Hắn thật sự là quá thông minh!”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Hắn nói cái gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Hắn nói người thông minh.”

Ngạch Đồ Lỗ ánh mắt sáng lên nói: “Bọn họ quả nhiên chính là kẻ ăn cắp bảo vật trong cung?”

Kỷ Vô Định cứ thế tự nói tiếp: “Hắn rõ ràng không vừa mắt người, muốn mượn tay chúng ta lấy mạng người, còn có thể moi ra mấy cái cơ thất loạn bát tao như vậy, thật sự là rất thông minh, rất cô phụ về ngoài vụng về ngu dốt của mình.”

Hà Dung Cẩm nhin không được phì cười.

Ngạch Đồ Lỗ nhìn Kỷ Vô Định rồi lại nhìn hắn, phần nộ nói: “Hắn nói cái gì? Người vừa cười cái gì?”

Hà Dung Cẩm nghiêm mặt nói: “Hắn nói người muốn dùng một hòn đá ném hai con chim diệt trừ cái đình trong mắt là ta.”

Ngạch Đồ Lỗ nhảy dựng: “Láo lếu! Chẳng lẽ là ta đẩy người vào tay bọn họ đấy chắc?”

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “An ninh trong phủ không phải chính là do Ngạch Đồ Lỗ tổng quản phụ trách sao?”

Ngạch Đồ Lỗ nhất thời ghen không đáp được.

Bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên.

Ngạch Đồ Lỗ thở một hơi nói: “Tiểu Khả Hãn đã trở lại, hắn tự có định đoạt!”

Thế nhưng người đến, cũng không phải Tiểu Khả Hãn như hắn nghĩ, mà là đám Kì Trạch.

Khuyết Thư nhìn thấy Hà Dung Cẩm bị kiềm kè cổ, sắc mặt đại biến, nguyên bản theo phía sau Kì Trạch đột nhiên lại bước nhanh hơn, thiếu chút nữa lướt qua hắn Kì Trạch. May mắn Kì Trạch phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng người sang phía Ngạch Đồ Lỗ, người ngoài nhìn vào rất giống như Khuyết Thư sớm đoán được Kì Trạch muốn dừng lại, cho nên hộ vệ hai bên sườn cùng với Thập Bố.

Ngạch Đồ Lỗ tuy không thích đám sứ đoàn Tây Khương vô duyên vô cớ ở lại trong phủ này, nhưng bọn hắn dù sao cũng mang thân phận khách quý của Đột Quyết, hắn cũng không dám quá mức thất lễ, vội xoay người hành lễ.

Kì Trạch nói: “Ngạch Đồ Lỗ đại nhân, Hà tổng quản, nơi này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hắn nhìn như đang hỏi Ngạch Đồ Lỗ, nhưng khóe mắt lại liếc tới Hà Dung Cẩm.

Đột Quyết, Tây Khương, Trung Nguyên ba phương đã có mặt đầy đủ, phương thức câu thông duy nhất ở đây lại vô tình thuộc về Hà Dung Cẩm. Khổ thân hắn đã là con tin, còn phải lần lượt giải thích tình hình với mỗi bên. Tình thế con tin bị kiềm kẹp vốn nghiêm trọng cũng nhờ có màn độc thoại này mà dịu đi chút ít.

Chờ hắn nói xong, mới phát hiện bốn phía im lặng thật lâu. Có lẽ vì liên quan đến sứ tiết Tây Khương, ngay cả Ngạch Đồ Lỗ có ý đồ giải quyết việc này trước khi Xác Châu về phủ, cũng không thể không kiên nhẫn chờ hắn nói cho hết.

Kì Trạch nói: “Nói như thế, những người này quả nhiên là trọng phạm khâm mệnh? Chính là mới rồi hộ vệ vương cung rõ ràng đã lật tung cả phủ Tiểu Khả Hãn lên tìm, sao lại bỏ sót bọn họ?”

Hà Dung Cẩm cười khổ nói: “Cái này ta làm sao biết được.”

“Ngạch Đồ Lỗ đại nhân.....” Kì Trạch dùng tiếng đích Đột Quyết cứng đờ nói.

Ngạch Đồ Lỗ đành phải chăm chú lắng nghe.

Kì Trạch nói: “Nhất định phải cứu ra Hà tổng quản bình an.”

Hà Dung Cầm thuật lại, sắc mặt Ngạch Đồ Lỗ nhất thời rất khó coi. Hắn nhìn đám trọng phạm đã bị vây quanh còn khiến mình phải e dè này, lòng nóng như lửa đốt.

Đạo tặc lên vào trong phủ hắn tất nhiên là mang tội thất trách, nhưng nếu làm cho đạo tặc từ trong tay hắn thoát ra, lại chính là tội càng thêm tội.

Trong lúc hắn đang do dự không quyết được, dẫn đo khổ sở, lại phát sinh một chuỗi tiếng bước chân từ xa đến gần.

19. Quyển 2 - Chương 9: Khắc Cốt Minh Tâm (9)

Khuyết Thư: Người nên biết.

Lần này Ngạch Đồ Lỗ không dám tự tiện phỏng đoán thân phận người đến nữa, thẳng đến khi bọn họ tới gần, thấy rõ là Xác Châu, mới xoay người hành lễ.

“Đây là chuyện gì?”

Xác Châu thấy Hà Dung Cầm bị đoàn người không chế, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Ngạch Đồ Lỗ cúi đầu nhỏ giọng hỏi báo.

Xác Châu nheo mắt lại nói: “Người khẳng định kẻ trộm bảo là bọn họ?”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Bọn họ mới này đã thừa nhận.”

Xác Châu gật đầu nói: “Thừa nhận là tốt rồi.” Hắn đối Hà Dung Cầm nói, “Nói cho bọn hắn biết, chỉ cần giao Thiên Thần châu ra, ta sẽ nương tay, thả bọn hắn nhất mã*.”

Hà Dung Cầm nói với đám người Kỷ Vô Định: “Tiểu Khả Hãn nói, chỉ cần các ngươi giao Thiên Thần châu ra, hắn sẽ thả các ngươi nhất mã.”

(*) nhất mã có 2 nghĩa, 1 nghĩa là ‘một con ngựa’, nghĩa còn lại là ‘một lần’

Kỷ Vô Định cười hì hì nói: “Chúng ta bốn người, ngồi lên một con ngựa chật chội lắm. Không bằng thả hai con, ta với A Sách một con, A Tả với A Hữu một con.”

Hà Dung Cầm trong thời gian ngắn đã học được cách bỏ qua lời hắn, lại nói: “Các ngươi không phải muốn rời khỏi kinh đô sao? Đây là cơ hội duy nhất rồi.”

Kỷ Vô Định nói: “Nếu chúng ta không lấy Thiên Thần châu, có phải muốn tới thì tới muốn đi thì đi?”

Hà Dung Cầm nói: “Có lẽ thế.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta đây nếu đáp ứng điều kiện của hắn, chẳng phải đi uống một chuyến rồi?”

Hà Dung Cầm nói: “Lần sau trước khi ngươi động thủ, hắn là nên tính trước đường lui cái đã.”

Kỷ Vô Định nói: “Không phải có người đó sao?”

“...Rõ ràng là, người hiểu sai rồi.”

Kỷ Vô Định quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách: “A Sách, kỳ thực có một chuyện ta rất hiếu kỳ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Chuyện người hiểu kỳ tuyệt đối không chỉ có một cái.”

Kỷ Vô Định nói: “Nhưng mà giờ ta chỉ muốn hỏi có một chuyện hà.”

“Hỏi.”

“Nâng kiếm lâu vậy, ngươi không mỏi sao?”

Kỷ Vô Định vừa dứt lời, kiếm trong tay Viên Ngạo Sách đã di chuyển.

Kiếm hấn như một tảng đá ném vào hồ nước, rất nhanh, từng đợt từng đợt rung động nhộn nhạo lan ra.

Di chuyển đầu tiên chính là Ngạch Đồ Lỗ cùng với Khuyết Thư vốn đã sớm chuẩn bị trước.

Ngạch Đồ Lỗ thân là Xương vũ tổng quản của phủ Tiểu Khả Hãn, thân thủ tự nhiên không kém, trường đao trong tay dùng một chiêu từ dưới vung lên rất khó để tiếp lực cản lại kiếm của Viên Ngạo Sách. Nhưng tiên lực trong kiếm của Viên Ngạo Sách không hề kém, dự lực lại càng lớn hơn. Ngạch Đồ Lỗ một chiêu đắc thủ muốn rút đao biến chiêu thì đã trễ, chỉ thấy cổ tay tê rần, trường đao hầu như muốn bay tuốt ra ngoài.

Cùng lúc đó, đao trong tay Khuyết Thư đã bị Hữu Khổng Vũ ngăn trở.

Chỉ dừng một chút, những người khác kể cả Thập Bố đều phục hồi lại tinh thần, hướng bốn người ở giữa công tởi.

Kiếm của Viên Ngạo Sách khẽ động, cổ Hà Dung Cẩm khôi phục lại tự do, bất quá hấn ngồi xe đẩy hành động không tiện, không thể tùy ý thoát khỏi vòng vây của đám người Viên Ngạo Sách, đành phải tiếp tục lưu lại làm con tin. Mắt hấn làm như xem trận chiến của Viên Ngạo Sách với Ngạch Đồ Lỗ, dư quang lại chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của Khuyết Thư.

Võ công của Khuyết Thư chỉ tính là trung đẳng, so với Thập Bố còn kém một bậc, hành quân đánh trận thì dư dả, gặp phải cao thủ chân chính thì ăn chắc thiệt thòi lớn. Ngón tay hấn lặng lẽ cảm miếng đồng khâu, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“A!” Ngạch Đồ Lỗ đột nhiên hét lớn một tiếng, trường đao trong tay bị kiếm của Viên Ngạo Sách phát thẳng lên trời, thẳng tắp rơi về phía Khuyết Thư.

Kì Trạch thấy vậy thất kinh, đang muốn kinh hô, đã thấy Thập Bố giống như từ dưới đất mọc lên, tay trái đem trường đao thu vào, trở tay bỏ tới Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách không thèm nhìn lấy một cái, lại vung tay, trường đao bị ngạnh sinh sinh chém làm hai đoạn!

Trường đao rớt cái ầm xuống đất, tình thế giữa sân lại có biến hóa.

Kỷ Vô Định bị Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ bảo vệ ở giữa, Hà Dung Cẩm lệch khỏi quỹ đạo lộ ra ngoài vòng vây. Thập Bố, Khuyết Thư cùng với hộ vệ trong phủ liên thủ, khiến cho Tả Tư Văn Hữu Khổng Vũ chỉ phòng thủ không tấn công được như trứng chọi với đá, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng mặt khác, Viên Ngạo Sách một đường như vào chỗ không người, sau khi bức lui Ngạch Đồ Lỗ, trường kiếm chỉ cách Xác Châu có nửa thước!

Ngạch Đồ Lỗ thấy không ổn, hét lớn: “Tiểu Khả Hãn mau chạy đi!”

Xác Châu nhú nhú mày, cước bộ liên tục lùi về sau.

Hấn lùi tuy nhanh, nhưng Viên Ngạo Sách bước còn nhanh hơn.

Dư âm một tiếng kinh hô của Ngạch Đồ Lỗ còn vọng bên tai, kiếm phong lạnh lẽo của Viên Ngạo Sách đã chiếu lên mặt Xác Châu.

“Bảo vệ Tiểu Khả Hãn!”

Thân thể Ngạch Đồ Lỗ trong lúc nguy cấp trở nên đặc biệt linh hoạt, hai tay mở lớn, tính ôm ngang lấy Viên Ngạo Sách.

“A Sách cẩn thận!” Thanh âm của Kỷ Vô Định truyền tới từ chiến trận bên kia.

Ngạch Đồ Lỗ chỉ thấy thân thể Viên Ngạo Sách vốn đang ở trước mắt đột nhiên nhòe đi, xuất hiện trước mặt Xác Châu, ở lại trong lòng hấn chỉ còn là một đạo hư ảnh.

“Dừng tay!” Hai từ này không phải Viên Ngạo Sách quát, mà là Xác Châu quát lên. Là con tin, hấn thực so với Hà Dung Cẩm thức thời hơn nhiều.

Ngạch Đồ Lỗ dùng tay đầu tiên, tiếp đó là hộ vệ phủ Tiểu Khả Hãn, cuối cùng là Khuyết Thư cùng với Tháp Bó.

Đuốc đã tắt mấy cây trong trận chiến, hỏa quang giữa sân so với lúc trước tối hơn, khiến sắc mặt mọi người đều ám trầm thành một màu đen.

Khuôn mặt Xác Châu âm trầm nhất trong số những người ở đây, “Dù có ra được phủ Tiểu Khả Hãn, cũng không thể nào rời khỏi được kinh đô. Dù các người có ra được kinh đô, cũng không rời được khỏi Đột Quyết!”

Kỷ Vô Dịch nghe Hà Dung Cẩm thuật lại xong liền nói: “Không bằng, chúng ta thử xem? Người trước cứ cho chúng ta rời khỏi kinh đô đã?”

Xác Châu nheo mắt đánh giá bọn họ, một lát mới nói: “Được.”

Hà Dung Cẩm cùng đám người Khuyết Thư đều ngẩn ra, không nghĩ tới hắn lại đáp ứng sảng khoái như vậy.

Đánh giá của Khuyết Thư đối với Xác Châu lập tức đề cao một bậc. Người này gặp chuyện vẫn bình tĩnh quả quyết, không giống đám đầu đường xó chợ, Đột Quyết ngày sau nếu thật sự rơi vào tay người này, e sẽ thành đại họa của Tây Khương.

Kỷ Vô Dịch nói: “Vậy thì chúng ta đi thôi.” Hắn dứt lời, chủ động từ trong vòng vây của Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ đi ra, sợ đến mức hai người lập tức đuổi theo, lo hắn xảy ra chuyện sơ xuất.

Như vậy, con tin cứ thế đổi từ Hà Dung Cẩm qua Xác Châu, từ giằng co quá độ biến thành di động.

Đoàn người chậm rãi tới ngoài cửa phủ Tiểu Khả Hãn, cũng thực đòi một chiếc xe ngựa với bốn con ngựa tốt.

Viên Ngạo Sách áp Xác Châu lên xe, năm người ngồi xe ngựa chạy từ từ về phía cửa thành.

Ngạch Đồ Lỗ không dám chậm trễ, nhanh chóng gọi ngựa tới, mang theo nhân thủ lên ngựa, dọc đường đuổi theo.

Hà Dung Cẩm ngồi xe đẩy đương nhiên chỉ có thể lưu lại trong phủ.

Kì Trạch là sứ tiết Tây Khương, hỗ trợ là đạo nghĩa, không giúp cũng chẳng sao. Hắn thấy Khuyết Thư không ra chỉ thị, mừng rỡ được thanh nhàn.

Hà Dung Cẩm dàn xếp xong xuôi người trong phủ, vừa trở về phòng đã thấy Khuyết Thư theo qua đây. Hắn đành dừng xe đẩy, lẳng lặng nhìn hắn.

Khuyết Thư nói: “Có bị thương không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Không bị thương thì ngồi xe đẩy làm gì? Chẳng lẽ để đi xa cho tiện?”

Khuyết Thư nhìn mặt bên của hắn, ngón tay có một loại xung động mạnh mẽ muốn chạm vào người trước mặt, tóc cũng được, góc áo cũng tốt, chỉ cần có niềm hơi thở của hắn. Hắn gơ tay lên, lại rơi xuống trên lưng tựa của xe đẩy.

“Ta đưa người về.” Hắn nói.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta gãy chân, nhưng mà tay không có gãy.”

Khuyết Thư làm lơ mà đẩy xe tới trước.

Hà Dung Cẩm nói: “Người không sợ thân phận bị bại lộ?”

“Ta tùy tùng của sứ tiết, người là dịch quan, có lui tới cũng là chuyện bình thường, sợ gì mà sợ? Nói đến bại lộ thân phận, người mới là người phải cẩn thận. Cấu kết đạo tặc, tư thông gian tế, tội danh không nhỏ.” Khuyết Thư dừng một chút, hạ giọng nói, “Nơi này không phải là Tây Khương.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người thấy ta cấu kết đạo tặc tư thông gian tế hồi nào?”

Khuyết Thư nói: “Có những chuyện không cần nhìn, chỉ cần suy đoán, vậy đã đủ dồn người vào chỗ vạ kiếp bất phục rồi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy sao người còn bỏ mặc những suy đoán trong quốc nội?”

Khuyết Thư đột nhiên dừng bước, ngữ khí chuyển lạnh, “Ai nói cho người biết?”

“Quan trọng sao?”

“Kì Trạch?”

“Người biết còn cố hỏi làm gì?”

Khuyết Thư lần nữa cất bước, lại không nói tiếp một lời.

Hà Dung Cẩm nói: “Các người tới đây, mục đích thật sự là gì?”

Khuyết Thư nói: “Người nên biết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nên đi rồi.”

Khuyết Thư nói: “Làm sao để ta đi, người cũng nên biết.”

Cửa sổ quen thuộc đã ở ngay tầm mắt, hai tay Hà Dung Cẩm đột ngột nắm bánh xe.

Khuyết Thư bất ngờ không kịp đề phòng, vội vàng dừng bước, sợ làm tay hấn bị thương.

Hà Dung Cẩm mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, không quay đầu lại nói: “Tiền quân ngàn dặm cũng phải từ biệt, thỉnh.”

Khuyết Thư nói: “Ta nhìn người vào cửa.”

Hà Dung Cẩm cũng không dây dưa nhiều với hấn, đẩy thẳng xe vào, sau đó đóng cửa lại.

Qua một chút, ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân rời đi.

Hà Dung Cẩm mở bàn tay ra.

Miếng đồng khẩu chưa kịp xuất thủ lặng lặng nằm trong bàn tay hấn.

20. Quyển 3 - Chương 1: Động Phách Kinh Tâm (1)

Hà Dung Cẩm: Không dám vượt quá.

Tiểu Khả Hãn bị uy hiếp, Hà Dung Cẩm tự nhiên không thể nào ngủ yên, tờ mờ sáng nhận được tin gác cổng báo Xác Châu hồi phủ, hấn liền lập tức chạy tới phòng Xác Châu.

Ngạch Đồ Lỗ lúc ấy đang từ bên trong đi ra, thấy hấn đi tới, cười lạnh nói: “Loại thời điểm này người thế nhưng còn ngủ được!”

Hà Dung Cẩm nói: “Ngủ không được cũng phải ngủ. Càng là loại thời điểm thế này, càng cần phải có một người thanh tỉnh.”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Thanh tỉnh? Người còn thanh tỉnh thêm nữa, chỉ sợ Tiểu Khả Hãn sẽ không chỉ bị bắt cóc đơn giản như vậy!”

Xác Châu ở bên trong nghe được động tĩnh, phái tiểu tư bên người đi ra gọi Hà Dung Cẩm vào, Ngạch Đồ Lỗ lúc này mới phẫn nộ rời đi.

Hà Dung Cẩm đẩy xe lăn vào trong, tiểu tư ở cửa đóng cửa lại. Trong phòng hương khói lượn lờ, mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta mệt mỏi muốn nằm. May mắn Xác Châu rất nhanh đã từ trong buồng đi ra, xoa tan cơn buồn ngủ của hấn.

“Người không sao chứ?” Xác Châu hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Bọn họ không có ý đả thương người, không ngại.”

Xác Châu vuốt cằm nói: “Không sai, bọn họ không có ý đả thương người.”

Hà Dung Cẩm không dấu vết dùng ánh mắt xem xét hắn từ trên xuống dưới, thấy hắn lông tóc vô thương mới yên lòng.

Xác Châu thuận tay cởi bỏ đai lưng, cởi áo choàng, đi hướng buồng trong, “Người cùng bọn chúng là gặp nhau thế nào?”

Hà Dung Cẩm đành phải kể lại từ đoạn bước vào phòng, mới nói một nửa, chợt nghe Xác Châu nói: “Nghe không rõ.”

Hà Dung Cẩm ngẩn ra, ánh mắt vòng vo ở chỗ giao tiếp buồng trong với gian ngoài.

“Vào đi.” Xác Châu nói.

Hà Dung Cẩm trong lòng sửng sốt, vội nói: “Không dám vượt quá.”

“Người ta đều là nam nhi Đột Quyết, sao phải học theo kiểu bà bà mụ mụ của Trung Nguyên?” Xác Châu không vừa ý nói.

Hà Dung Cẩm bắt đắc dĩ, đành phải đẩy xe lăn vào một bên trong buồng.

Xác Châu mặc áo lót ngồi tựa lưng trên giường, cầm sách trong tay, ánh mắt cũng không giống đọc sách, càng giống như đang trầm tư, “Người đoán bọn họ vì sao muốn cướp Thiên thần châu.”

Hà Dung Cẩm thuận miệng đoán: “Có lẽ muốn cứu người.”

Xác Châu gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ vậy. Nghe nói, Trung Nguyên hoàng đế sắp sửa không xong.”

Cái này quả thực là tin tức ngoài dự liệu. Bất quá nó đúng là giải thích được ý đồ của đám Trung Nguyên này. Hà Dung Cẩm im lặng lắng nghe.

Xác Châu quả nhiên nói tiếp: “Ta đêm khuya tiến cung gặp phụ hãn nói về việc này, nghe ý tứ phụ hãn, thật cũng tưởng cho qua. Nhưng là chúng ta lúc trước tung hô rầm rộ Thiên thần châu chính là dị bảo thần ban cho Đột Quyết ta, chớp mắt dị bảo liền rơi vào trong tay người Trung Nguyên, chẳng lẽ không phải nói Đột Quyết ta vô năng? Bởi vậy, ta đã truyền lệnh cho cảnh nội Đột Quyết các thiết đều phải canh gác nghiêm ngặt, nhất định đòi lại Thiên thần châu!”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn anh minh.”

Xác Châu nói: “Có điều cái người trẻ tuổi dùng kiếm trong số họ võ công cao cường, tuyệt không dễ đối phó.”

Hà Dung Cẩm nói: “Phải.”

“Người cho rằng, công phu của hắn so với người thế nào?”

Hà Dung Cẩm trầm nghĩ rồi cuộc cũng tới. Từ lúc hắn thấy Xác Châu hỏi phủ kia, liền đoán trước có hỏi câu này. Người khác nhìn thấy võ công Viên Ngạo Sách tự nhiên sẽ không hoài nghi vì sao hắn dễ dàng bị bắt, nhưng Xác Châu thì có, bởi vì người này biết võ công hắn nông sâu đến mức nào.

“Nếu của chân ta không bị thương, có lẽ có thể chống đỡ trăm chiêu.” Hắn nói.

Xác Châu nói: “Thật không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Chỉ là đoán mà thôi. Ta vẫn chưa thật sự cùng hắn giao thủ, kết quả thế nào, cũng chưa biết được. Cũng có thể, công phu hắn vừa vạn khắc chế ta, vậy thì ngay cả trăm chiêu cũng không đỡ được.”

Xác Châu nói: “Vì sao người không cho rằng võ công của người vừa vạn khắc chế hắn?”

Hà Dung Cẩm cười khỏ nói: “Cảnh giới võ công của hắn, rất khó có phương pháp khắc chế.”

Xác Châu nhắm mắt lại, nói: “Người mấy ngày nay lại đúng lúc bị thương, có lẽ là thiên ý.”

Hà Dung Cẩm trong lòng hơi hơi nhẹ nhõm. Võ công cao thấp trừ phi chênh lệch thật lớn, bằng không rất khó so đo. Xác Châu cho dù có nghi ngờ, nhưng cũng không thể phản bác.

“Nút áo người rớt rồi.”

Ngay thời điểm Hà Dung Cẩm bắt đầu yên tâm, Xác Châu bất chợt bật ra một câu.

“..... Vâng.” Hà Dung Cẩm cúi đầu, dấu đi khiếp sợ khó thể che dấu trong mắt.

“Thời gian không còn sớm, người trở về nghỉ ngơi đi.” Xác Châu xua tay.

“Vâng.” Hà Dung Cẩm ngồi xe lăn đi ra. Bên ngoài sắc trời âm u, mây đen chông chênh phủ trên mái cong căn phòng, thật sự cùng với tâm tình hẩn lúc này không hẹn mà gặp. Câu hỏi vừa rồi của Xác Châu như một nhát búa tạ, đập vụn tất cả biện giải của hẩn từ trước.

Xem ra, người kia hết tám chín phần là nhìn thấy hẩn tháo xuống nút đồng, nếu không phải như thế, làm sao có thể chú ý chi tiết nút áo bị sút?

Hẩn nắm nút đồng trong tay lại chưa kịp viện thủ.....

Hà Dung Cẩm nhẹ nhàng thở dài.

Nếu Xác Châu vừa rồi có hỏi, hẩn còn có thể tìm cái lý do mà qua mặt, như là không để ý hay gì đó, nhưng Xác Châu không hỏi, như vậy nghi vấn này chỉ có thể chôn vùi trong lòng Xác Châu, mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, kết quả, cuối cùng thối rữa.

Phủ của Sấn Bột Đặc thiết trước kia, phủ Tiểu Khả Hẩn hiện giờ, đã không là nơi có thể ở lâu.

Hẩn xoa đầu gối, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía nơi ở lâm thời của sứ tiết.

Nếu hẩn rời đi, Khuyết Thư cũng không còn có lý do để lưu lại, quả thực vẹn toàn đôi bên. Vấn đề duy nhất đích chính là, hẩn làm thế nào ôm cái chân gãy này rời đi.

Lúc trước đập gãy chân mà nương tay mấy phần có phải hơn không.

Hà Dung Cẩm không ngừng hối hận một lần lại một lần. Hẩn trở lại phòng, đang muốn đẩy cửa, chợt nghe tiếng hò hét cực khê từ phía bên sứ tiết truyền đến. Vì để tiện cho sứ tiết khi ở đây, Xác Châu sắp xếp cho bọn họ ở ngay bên cạnh chỗ Hà Dung Cẩm, chỉ cách có hai bức tường, bởi vậy tiếng động này trong sáng sớm rõ ràng hơn hẩn.

Hẩn đẩy cửa ra, thăm nghĩ Tháp Bồ không hổ là đội trưởng hộ vệ của vương cung Tây Khương, quả nhiên rèn luyện khắc khổ, hôm qua ngủ trễ như vậy hôm nay còn dậy sớm thể dục. Bất quá rất nhanh hẩn liền phát hiện không ổn, bởi vì tiếng hò hét càng ngày càng dồn dập, không giống như luyện công, ngược lại như là đối địch.

Đang lúc bàng hoàng, chợt nghe Kì Trạch hô to: “Bất thích khách!” tiếng hô của hẩn vang lên như sấm mùa xuân, nổ vang phủ Tiểu Khả Hẩn vừa mới yên tĩnh lại từ vụ kinh hồn đêm khuya.

Tâm tình chưa kịp thả lỏng của Hà Dung Cẩm lại bị ép lên, lập tức quay xe sang hướng đó.

May mắn phụ cận nơi này bố trí không ít thủ vệ, khi hẩn đuổi tới nơi, Kì Trạch cùng Khuyết Thư đã được thủ vệ che dưới mái hiên, Tháp Bồ một mình dẫn đầu thủ vệ chiến đấu hăng hái. Thích khách tổng cộng hai người, y phục tương tự như phó dịch trong phủ, thân thủ bất phàm. Bọn họ thấy chuyện càng dây dưa càng làm lớn, cố ý tạo sơ hở cho Tháp Bồ tiến tới đánh vào bả vai, sau đó mượn lực đá ra một cước, đá Tháp Bồ khỏi vòng chiến, song song nhảy lên mái hiên, hướng ra ngoài bỏ chạy.

“Trốn đi đâu!” Ngạch Đồ Lỗ xuất hiện ở phía bên kia mái hiên, thân như phi yến, lên xuống mấy lượt đã đuổi kịp.

Hà Dung Cẩm ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ một trước một sau rời khỏi tầm mắt mình, mới thu hồi ánh mắt.

“Hà tổng quản?” Thủ vệ bối rối đi tới.

Ngắn ngủn nửa ngày, phủ Tiểu Khả Hãn gặp phải hai đợt thích khách, mà một tên cũng không bắt được, chuyện này chẳng những là cho toàn bộ hộ vệ phủ Tiểu Khả Hãn mỗi đứa một bạt tai, còn nói lên thủ vệ phủ Tiểu Khả Hãn không chịu nổi một kích. Xác Châu là con trai ruột của Đột Quyết Khả Hãn, lại là người có khả năng thừa kế vương vị nhất, nếu để cho Khả Hãn biết được hai đợt sự kiện này mà trách tội, chỉ sợ thủ vệ của cả phủ Tiểu Khả Hãn cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Hà Dung Cẩm nói: “Còn không mau báo cáo cho Tiểu Khả Hãn.”

“Vâng.” Hộ vệ không dám chậm trễ, vội vàng phái một người nói năng linh hoạt nhất chạy về hướng phòng ngủ của Xác Châu.

Hà Dung Cẩm quay đầu lại nhìn đám Kì Trạch.

Bọn họ cũng đang nhìn hần.

Làm thỉnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, thấy khách quý trong phủ bị tập kích tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn chẳng thêm quan tâm. Hần đành phải đẩy xe lăn đến phía trước. “Kì Trạch đại nhân, ngài không có việc gì đi.”

Kì Trạch mỉm cười nói: “Đa tạ Hà tổng quản quan tâm, chúng ta cũng chưa làm sao.” Hần thâm ý nhìn về phía Khuyết Thư.

Hà Dung Cẩm nhìn như không thấy nói: “Vậy thỉnh các vị nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kì Trạch nhìn nhìn sắc trời, cười nói: “Đích xác rất sớm.”

Hà Dung Cẩm quay xe lăn lại, lập tức phát hiện lưng ghế bị nắm chặt, không cần quay đầu lại cũng có thể biết người đang giữ đó là ai.

“Ta đưa người trở về.” Khuyết Thư nói.

Hà Dung Cẩm không phản đối. Lấy cá tính Khuyết Thư, hần phản đối cũng không có tác dụng.

Hai người suốt đường đi đều không nói chuyện.

Tới trước cửa, Hà Dung Cẩm giống như lần trước, nắm lấy bánh xe, Khuyết Thư phối hợp ngừng tay.

“Người.....” Hà Dung Cẩm quay đầu lại muốn nói gì đó, lại nhìn thấy Khuyết Thư cúi đầu hôn lên tóc mình. Ký ức từ trong đầu cùng với thân thể bài sơn đảo hải cuộn cuộn dâng lên, làm cho hần nháy mắt cứng đờ tại chỗ, trơ mắt nhìn Khuyết Thư thỏa mãn, nghênh ngang bỏ đi, mà bản thân một chữ cũng nói không nên lời.

21. Quyển 3 - Chương 2: Động Phách Kinh Tâm (2)

Hà Dung Cẩm: Không dám vượt quá.

Thân thể là cực mệt, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ý thức của Hà Dung Cẩm lại vô cùng thanh tỉnh, mặc cho hần lăn lộn thế nào trên giường, vẫn khó thể ngủ được.

Mặt mũi đám Kỷ Vô Dịch rất nhanh đã mờ nhạt. Mặc dù không biết bọn họ lai lịch ra sao, có mục đích gì, nhưng giữa hai bên cũng không chung đường chung hướng. Có lẽ đúng như lời bọn họ, lý do tìm đến hần bất quá là bởi vì hần biết tiếng Trung Nguyên mà thôi.

Chân chính làm cho hần chú ý là nhóm thích khách thứ hai.

Nhìn thấy thích khách xuất hiện hần khiếp sợ quá mức, cho nên xem nhẹ rất nhiều chi tiết không hợp lý, hiện giờ tỉnh táo ngẫm lại, nhóm thích khách thứ hai này quả thực cả người là sơ hở, kỳ lạ như thể từ không trung hiện ra vậy.

Đầu tiên, đám Kỷ Vô Dịch đã bị Xác Châu đưa khỏi thành, tuyệt đối không có khả năng lại quay về làm cái hồi mã thương. Hơn nữa võ công hai người kia tuy có thể xếp vào nhất lưu, cũng chỉ có thể kính bồi ở ghếбет của nhất lưu, so với hạng siêu cao thủ nhất lưu như Viên Ngạo Sách quả thực là một trời một vực. Tiếp đó, bọn họ đến là đến chỗ của sứ tiết Tây Khương, nói cách khác mục tiêu của bọn họ là Kỳ Trạch, lại hoặc là.....

Khuyết Thư?!

Hà Dung Cẩm mạnh ngồi dậy.

Đúng rồi. Hai người kia nhìn thế nào cũng không giống thích khách, thứ nhất là võ công bọn hắn không tính cao cường, thứ hai là kế hoạch của bọn hắn rất không chu toàn, bằng không sẽ không bị Tháp Bố nhìn thấu nhanh như vậy. Nếu thật sự là thích khách, cơ hội lẫn vào phủ Tiểu Khả Hãn thật vất vả mới có được tuyệt sẽ không vì hai điểm này mà hao phí.

Nghĩ như vậy, thay vì nói bọn họ là thích khách, chẳng bằng nói, càng giống như là thám tử.

Thám tử chỉ cần thăm dò tin tức là được, võ công không cần quá cao cường. Xem tốc độ khi hai người họ bỏ chạy, khinh công có thể nói không tầm thường, cũng phù hợp với đặc thù khinh công quan trọng hơn võ công của thám tử.

Hai tên thám tử xuất hiện ở chỗ sứ tiết Tây Khương.

Nhìn ngoài mặt, mục tiêu bọn họ có thể xem là Kỳ Trạch, thế nhưng nghĩ sâu thêm một tầng, cũng không hẳn không phải Khuyết Thư. Liên tưởng đến lá thư Kỳ Trạch cho hắn xem, Hà Dung Cẩm chỉ cảm thấy toàn thân đều giống như bị nước lạnh tắm qua, lạnh đến run cầm cập.

Chẳng lẽ.....

Mẫn Mẫn vương thật sự chưa chết?

Tim hắn bắt đầu đập mạnh.

Mỗi một trường chiến sự giữa Mẫn Mẫn vương cùng Hồn Hồn vương hắn đều nhớ rõ rành mạch, thậm chí có bao nhiêu binh lính thương vong, bao nhiêu bách tính vô tội lưu tán, hắn đến nay vẫn có thể nói ra một con số tương đối. Chỉ vì trận chiến này thật sự quá mức bi tráng, quá mức thảm thiết.

Trên đời này còn có trận chiến nào so với nội chiến càng khiến người ta đau lòng?

Từng địch nhân tự tay đâm chết trên chiến trường đều là đồng bào của mình, nếu không phải chiến tranh, có thể bọn họ sẽ xuất hiện cùng một chỗ tại một thời điểm ngẫu nhiên nào đó, hoặc là thấy nhau mà không quen biết, hoặc là tươi cười chào nhau kiểu tình cờ mình gặp nhau, lại hoặc là trở thành chỗ tâm đầu ý hợp. Thế nhưng chiến tranh đã cướp lấy của bọn họ một phần sinh mệnh, cũng đem những cái có thể này mai táng vĩnh viễn. (đá cảm quá ;___;)

Nếu Mẫn Mẫn vương thật sự không chết, như vậy, cơn ác mộng từng quanh quẩn trong đầu hắn thật lâu không tiêu tan mỗi đêm sẽ lại tái diễn.

Hà Dung Cẩm ôm trán, mồ hôi trên trán từng chút một thấm ra, dính đầy lòng bàn tay.

Chuyện thích khách tuy rằng kinh động Xác Châu, bất quá hắn lần này rất sẵn sóc, chờ Hà Dung Cẩm rời giường sau mới gọi đến thư phòng.

“Ngủ ngon không?” Xác Châu hỏi.

“Tốt.” Hà Dung Cẩm trả lời uể oải.

Xác Châu cười, “Xem ra là không tốt.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đúng vậy.”

Xác Châu nói: “Tặc nhân hai lần xâm nhập phủ Tiểu Khả Hãn, quả thực như vào chỗ không người. Mặc cho ai ngủ ở chỗ như vậy cũng không thể ngủ yên ổn nổi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn cảm thấy hai nhóm này đều là cùng một phe?”

Xác Châu nói: “Phải hay không thì có quan trọng sao?”

Hà Dung Cẩm ngăn ra.

Xác Châu cũng không giải thích những lời này, mà là đổi giọng nói: “Sứ tiết Tây Khương chính là khách quý của Đột Quyết ta, an toàn tính mạng của bọn họ không thể có nửa điểm sơ sót. Ta đã thương lượng với bọn họ, để bảo đảm bình yên vô sự, ta đã mời bọn họ quay về nghênh tân quán. Nơi đó có trọng binh do Phụ Hân phái xuống, hẳn là vạn vô nhất thất.”

(*) Nghênh tân quán: chỗ tiếp khách.

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hãn anh minh.” Nghe tin tức này, hẳn không thể nói rõ trong lòng là nhẹ nhàng thở phào hay là căng thẳng, tóm lại là trăm mối ngổn ngang, hỗn loạn không phân được.

Xác Châu nói: “Nhưng sứ tiết Tây Khương lại đưa ra một yêu cầu.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nga?”

“Hắn muốn mời người cùng đến ở Nghênh tân quán.”

Hà Dung Cẩm trầm mặc. Tuy rằng yêu cầu này nằm trong dự kiến, nhưng trước mặt Xác Châu hẳn không thể lộ ra nửa phần.

Xác Châu nói: “Người là Thịnh văn tổng quản của ta, nắm giữ sự vụ trong phủ, có thể nào tách ra?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đúng vậy.”

“Thế nhưng, bọn họ dù sao cũng là khách quý của Đột Quyết, người tới là khách. Một yêu cầu hợp tình hợp lý như vậy ta cũng không thể bất kể nhân tình mà cự tuyệt, bởi vậy, ” Xác Châu vòng vo một vòng, mới chột một phát, “Ta đáp ứng rồi.”

Trăm mối trong lòng Hà Dung Cẩm đã sinh sản phân hóa thành tới trăm ngàn mối.

Xác Châu nói: “Bọn họ dự định buổi chiều sẽ bắt đầu, người dọn dẹp chút đồ đạc, rồi cùng bọn họ đi.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm định cáo lui, lại phát hiện đối phương đã đi tới, không khỏi ngược mắt lên nhìn.

Xác Châu đi đến trước mặt hắn, vươn tay, tựa hồ định nâng cằm hắn, lại bị Hà Dung Cẩm không dấu vết né ra. Liền cũng không dây dưa, thông dong thu tay lại nói: “Người đi đến Nghênh tân quán chỉ là tạm thời, mà bảo tọa Thịnh văn tổng quản của phủ Tiểu Khả Hãn sẽ vĩnh viễn lưu lại cho người.”

“Đa tạ Tiểu Khả Hãn, kỳ thật.....” Hà Dung Cẩm do dự có nên nhân thời cơ này mà xin thôi việc hay không, thế nhưng nói đến bên miệng lại cảm thấy nói ra trước khi đi Nghênh tân quán dường như cũng không thỏa đáng.

“Kỳ thật cái gì?” Xác Châu mỉm cười nhìn hắn.

Hà Dung Cẩm hoàn hồn nói: “Kỳ thật, thủ vệ trong phủ vẫn là phải tăng thêm người. Chỉ là ta mấy ngày này sẽ không có đây, chỉ có thể để Ngạch Đồ Lỗ hỗ trợ.”

Xác Châu nói: “Đây vốn chính là trách nhiệm của hắn, người không cần quan tâm.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm định cáo lui, lại nghe Xác Châu nói, “Lưu lại cùng ta dùng cơm trưa đi.”

“Vâng.”

Bữa cơm trưa này, ăn cực kỳ chậm.

Xác Châu còn lấy thêm bình rượu đối ẩm với hắn.

Rượu là rượu tốt, nữ nhi hồng thượng hạng.

Hà Dung Cẩm vốn còn có chút sốt ruột, vừa ngửi thấy hương rượu, chân đã không thể nhúc nhích, mắt nhìn bình rượu chờ mong. Xác Châu mới vừa rót ra, hẳn một ngụm uống cạn, còn lưu luyến liếm môi nói: “Đã lâu không nếm được mùi vị này.”

Xác Châu cười nói: “Người nếu thích, ta liền cho người chuẩn bị một ít. “

Hà Dung Cẩm nói: “Tiểu Khả Hân không phải không hy vọng ta uống rượu?”

Xác Châu nói: “Đúng vậy. Thế nhưng ngươi sẽ nghe lời sao?”

Hà Dung Cẩm cúi đầu rót rượu.

Xác Châu đến giới hạn liền biết dừng lại, không tiếp tục dây dưa vấn đề này, “Ngươi còn nhớ lúc ta bị mã tặc vây hãm, ngươi cứu ta không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Nhớ rõ. Tiểu Khả Hân lúc ấy ngồi trên lưng ngựa, kiêu dũng oai phong, khiến người ta thấy mà khiếp sợ.”

Xác Châu nói: “Khi đó ngươi từ trên trời giáng xuống, giống như thiên thần.”

Hà Dung Cẩm cuống quýt chấp tay nói: “Tiểu Khả Hân khen nhầm rồi.”

Xác Châu xua tay nói: “Đây là lời phế phủ.”

Hà Dung Cẩm nói: “Là Tiểu Khả Hân hồng phúc tề thiên.”

Xác Châu cười nói: “Ngươi lúc ấy cũng không trơn tru như hiện tại.” Hắc thở dài, “Ta nhưng thật có chút tưởng niệm ngươi lúc ấy, sáng sủa khí phách.”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Trung Nguyên có một câu, cật nhân chủ nhuễn, nã nhân thủ đoản. Hiện giờ Tiểu Khả Hân là áo cơm cha mẹ của ta, tự nhiên không giống lúc mới gặp.”

(*) Đại khái ăn của người ta dùng đồ của người ta thì phải biết điều.

Xác Châu nói: “Ta đối với ngươi mà nói..... chỉ là áo cơm cha mẹ sao?”

Tay cầm chén rượu của Hà Dung Cẩm hơi khựng lại, nhớ đến hiểu lầm năm xưa, đầu không tự chủ lại đau nhức. Đã qua nhiều năm, hiện giờ nghĩ muốn giải thích cũng giải thích không rõ, chỉ biết càng nói càng rối mù, nhưng nếu không giải thích, hiểu lầm này sẽ mãi tiếp tục.

Hắn không khỏi khó xử.

May mắn Ngạch Đồ Lỗ đột nhiên chạy tới, nói trong cung truyền ra khẩu tín, gọi Xác Châu tức khắc tiến cung yết kiến, lúc này Hà Dung Cẩm mới tránh được xấu hổ.

Xác Châu đứng lên, rót đầy hai chén rượu của hai người, sau đó nâng chén nói: “Ta liền ở trong phủ chờ ngươi trở về.”

Hà Dung Cẩm ngồi xe lăn, chỉ có thể nâng cao chén chạm nhẹ với hắn, hai người đều ngửa đầu uống cạn.

Trong mắt Ngạch Đồ Lỗ hiện lên một tia đồ kỵ, lại ở nháy mắt hai người buông chén mà che giấu đi. (đó có phải là hint không XD)

hint gì mà rõ ràng ràng ra thế =..=

Xác Châu đi rồi, Hà Dung Cẩm quay đầu nhìn tới phía kia của hoa viên.

Nơi đó có cây, dưới tàng cây có người, bóng người giấu trong bóng cây, cao lớn lại âm trầm.

Hà Dung Cẩm quay đầu lại, cầm lấy bình rượu trên bàn, kề miệng ừng ực uống sạch rượu trong đó

22. Quyển 3 - Chương 3: Động Phách Kinh Tâm (3)

Hà Dung Cẩm: Không dám vượt quá.

Trở về phòng thu thập hành lý, mới phát hiện ra ngoài quần áo với đồ dùng hàng ngày ra, hắn có bất quá là một cái hồ lô rượu sáng mới đổ đầy trầu sạch bách. Nhớ năm đó ngày ngày yêu triển vạn quán*, Hà Dung

Cẩm đột nhiên có chút hoài niệm Tuyệt Ảnh phong. Sớm biết thế, hẳn đã về đó kiếm chút lộ phí rồi mới ra ngoài, vẫn đỡ hơn cuộc sống vì miếng cơm mà chạy đi làm tổng quản ăn nhờ ở đậu.

(*) yêu triển vạn quán: lưng giắt đầy tiền. Tuyệt Ảnh phong giàu dữ vậy sao?”O

Tiếng bước chân không hề che giấu ở cửa khiến hắn để ý tới. Không cần quay đầu hẳn cũng biết là ai.

Người này mắt hững chưa bao giờ chịu ngẹn một mình.

Hà Dung Cẩm chậm rãi quay xe đẩy, mặt đối mặt nhìn người kia.

Khuyết Thư rảo bước qua cửa, “Rượu ngon không?”

Ghen tuông tận trời quanh quán mọi góc phòng, khiến Hà Dung Cẩm không có chỗ mà trốn. Bất quá hắn cũng chưa từng nghĩ tới chuyện chạy trốn, “Ngon.”

Khuyết Thư nói: “Người đẹp không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đẹp.”

Khuyết Thư nói: “Người thích hẳn.”

Mâu quang Hà Dung Cẩm hướng nơi khác lóe lên một cái, mới mạn bất kinh tâm nói: “Có chút đi?”

Nếu nói đáp án hai vấn đề trước còn có thể khiến Khuyết Thư bảo trì trấn định, vậy vấn đề cuối cùng hiển nhiên đã giẫm lên điểm mấu chốt trong hắn. Người vốn vẫn im lặng đứng nơi cửa thoảng cái vọt tới trước mặt hắn, mắt dao găm sắc lém từng cái một phóng lên mặt Hà Dung Cẩm, hầu như muốn đem hắn lãng trì.

Hà Dung Cẩm thấy hắn mặt đầy giận dữ, khóe miệng không nhịn được câu ra một nụ cười nhạt.

Khuyết Thư thấy nụ cười giễu cợt của Hà Dung Cẩm, thoảng dè cơn tức xuống, lạnh lùng nói: “Dọn đồ đi, chiều chúng ta cùng tới Nghênh tân quán.”

Cơn tức của Hà Dung Cẩm vì một phát bốc lên. Còn tưởng nhiều năm qua đi, hắn đối chuyện cũ đã có thể tâm như chỉ thủy, nhưng khi người này lần nữa xuất hiện trước mắt, hắn mới biết tâm như chỉ thủy cũng chịu không nổi cứ thêm dầu vào lửa mà đốt! “Hôm nay ta là Thịnh văn tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn.”

Khuyết Thư cũng không dùng Xác Châu để áp hắn, chẳng biết là không muốn hay không thèm, chỉ lạnh nhạt nói: “Người nếu không đi, ta lưu lại cùng người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Sứ đoàn Tây Khương sớm muộn gì cũng phải rời đi.”

Khuyết Thư nói: “Nếu hôm nay ngươi không theo ta đi, ngày mai vào cảnh nội Đột Quyết chính là đại quân Tây Khương ta!”

Hà Dung Cẩm cau mày hỏi: “Rốt cuộc ngươi xem bách tính Tây Khương là thứ gì?”

“Mở mang bờ cõi, vương giả chi trách.”

“Khiến cho bách họ an cư lạc nghiệp mới là trách nhiệm của vương giả!”

“Ngươi thừa nhận ta là vương của Tây Khương?”

Khuyết Thư ánh mắt sáng quắc, mang theo chờ mong rõ ràng rành rành, nhìn tới mức Hà Dung Cẩm bất giác ngoảnh mặt đi. “Ta thừa nhận thì sao mà không thừa nhận thì sao? Ngươi đã là Tây Khương vương danh phù kì thực.”

“Với ta mà nói rất quan trọng.” Khuyết Thư nói từng chữ một.

“Vậy thì ngươi phải quen với chuyện làm sao cho nó trở nên không quan trọng đi, bởi vì...” Hà Dung Cẩm chậm rãi nói, “Sợ là ngươi đời này không chờ được ngày đó.”

Khuyết Thư nhìn hắn, mắt lộ ra không phải thất vọng, mà là tiểu ý, “Được. Vậy thì chúng ta cứ dây dưa cả đời xem ta có chờ được ngày đó hay không.”

(*) vạn vẹo rồi = =

Hà Dung Cầm đỡ trán. Từ qua tới giờ, hắn mới ngủ được có một chút, tinh thần cực kỳ uể oải, đôi mắt với dây dưa kiểu này chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Đột nhiên một bàn tay nắm lấy cổ tay hắn.

Cổ tay Hà Dung Cầm theo bản năng rụt về, giống như cá chạch trượt ra khỏi tay hắn.

Khuyết Thư không để ý, trực tiếp đặt tay lên hai tay vịn, cúi người, mắt nhìn xuống hắn, thấy đôi mi nồng đậm bất an mà run rẩy, đổ kị cùng một bụng lửa giận cứ như bị thanh phong thổi qua quét cho tứ tán. “Không phải ngươi cảm thấy ta làm Tây Khương vương không tốt sao? Vậy thì tự mình coi chừng ta đi, lỡ như ta có đi sai bước nhầm, ngươi còn có thể sửa lại đúng lúc.”

Hà Dung Cầm há há miệng, đang định phản bác, nhưng đối phương không cho hắn cơ hội, nói xong thì tiêu sái cầm bọc hành lý trên bàn hắn, bước thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng đặc ý vì mới chơi xỏ được người ta xong, Hà Dung Cầm hầu như muốn hoài nghi hai con mắt của mình.

Người này thực sự là Hồn Hồn vương?

Là người từng bao lần xuất hiện trong ác mộng của hắn?

Kia một thân lệ khí, kia một thân bạo liệt, kia một thân cường ngạnh không thể nghi vấn bị giấu dấu mất tiêu rồi?

Hắn ngồi trên xe lăn, nhìn mặt trời buổi trưa đã treo cao trên đầu, tâm cùng thân thể không ức chế được mà cảm giác ra một tia lãnh ý chả biết từ đâu tới.

...

Sau giờ ngo, Kì Trạch tự mình tới mời.

Hà Dung Cầm biết chuyện này đã hết đường cứu vãn, đành không nói một lời theo bọn họ lên xe.

Lần xuất hành này cực kỳ long trọng, xa đội nghênh giá hầu như chiếm hết nửa con đường.

Hà Dung Cầm bị nhấc lên một chiếc xe ngựa rất rộng rãi. Trong xe ngựa, Khuyết Thư đã ở. Thập Bố làm xa phu đánh xe, Kì Trạch lên một chiếc xe ngựa khác, trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Nữ nhi hồng mà ngươi thích.” Khuyết Thư tự mình rót rượu cho hắn, dùng là một chén rượu so với ngón cái có vẻ thô hơn. (nhưng tóm lại là bé tẹo =)

Hà Dung Cầm nhìn thấy liền híp mắt.

Khuyết Thư nói: “Ta nhớ trước ngươi không uống rượu.”

Hà Dung Cầm nhìn chén rượu không chuyển mắt, ngón tay nhịn không được đi sờ sờ hồ lô.

“Ta mời ngươi.” Khuyết Thư nói xong, ngửa đầu uống cạn.

Hà Dung Cầm nhịn hoài nhịn mãi, cuối cùng vẫn nhịn không được con sâu rượu quấy phá trong bụng, đưa tay cầm bầu rượu đổ vào miệng. Nhưng vừa cầm lên thì hắn dần mặt rồi, bởi vì miệng bầu chỉ nhỏ ra được có ba giọt rượu.

“Uống rượu thương thân.” Khuyết Thư thản nhiên buông chén xuống.

Hà Dung Cầm đem bầu rượu đặt lại lên bàn, cầm chén rượu thô bằng ngón tay cái lên uống một ngụm.

Khuyết Thư nói: “Ta nghe nói người Trung Nguyên lúc thành thân có một phong tục gọi là uống rượu hợp cần, nghe rất là thú vị.”

Hà Dung Cầm nói: “Lúc nào đón dâu ngươi có thể thử một lần.”

“Không sai.” Khuyết Thư giống như nghĩ tới điều gì, cười rất hài lòng.

Hà Dung Cầm mở hồ lô ra uống lại Bồ đào tửu. Vị Bồ đào tửu vẫn chua như trước, khác xa với nữ nhi hồng, hắn phải ngậm trong miệng một lúc cho thích ứng mới nuốt xuống được.

Khuyết Thư nói: “Vậy người định lúc nào gả cho ta?”

Hà Dung Cẩm làm lơ mà cúi đầu lau miệng.

Khuyết Thư chưa từ bỏ ý định mà lập lại lần nữa.

“Người tính lập ta làm hậu?” Hà Dung Cẩm chế giễu mà ngẩng đầu, “Từ nay về sau đoạn tử tuyệt tôn?”

Ý cười trong đáy mắt Khuyết Thư đông lại, lạnh lẽo phát ra từ đáy lòng. Hàn ý trong cái nhìn kia khiến Hà Dung Cẩm nhớ tới quả gập mặt sau khi mình bị bắt làm tù binh, một roi không hề do dự giữa băng thiên tuyết địa.

(*) từ đối đầu biến thành mền mọ, cầu huyết tạt một phát dính từ đầu tới chân = =. cơ mà thô lỗ như A Hữu cũng chưa bao giờ đánh A Tả mà hấn dấm... (#)

Một roi kia tựa như đốc hết toàn bộ hận ý cùng phần nộ của Khuyết Thư. Áo da vỡ tan, lân phiến nhỏ vụn trên roi cạo qua cơ ngực, lật da thịt lên, đau tận tâm phế.

Hắn đã trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, lại chưa từng bị thương tới mức khắc cốt铭心 như thế. Không chỉ vì đau, lại càng vì sau cơn đau, bốn phía nổi lên tiếng hoan hô xa lạ, cùng với ánh mắt lạnh lùng như sắt của người kia.

Trong lúc Hà Dung Cẩm hốt hoảng nhớ lại chuyện cũ thì, Khuyết Thư đã hòa hoãn sắc mặt, thấp giọng nói: “Chỉ lấy một người, chỉ cần nàng sinh, sẽ không chạm tới nàng nữa, có được không?”

Hà Dung Cẩm cười cợt hỏi: “Vậy ta thì sao? Ta cũng có thể lấy một người, sinh một đứa?”

Khuyết Thư nắm chặt cái chén, mảnh chén vụn theo kẽ tay rơi xuống. Kỳ thực yêu cầu của hắn không hề quá phận, là đại tướng quân của Tây Khương, muốn lưu lại con cháu thì có gì đánh trách, bản thân mình cũng không phải chưa nghĩ tới chuyện này, nhưng vừa nghĩ tới có một người khác ngoài hắn cùng Hà Dung Cẩm thân mật tiếp xúc, tâm Khuyết Thư lại nhịn không được bị nhéo tới tởm, đau quất thẳng tới khóe mắt.

Hà Dung Cẩm du nhiên uống rượu, không thèm nhìn thần sắc của hắn, coi như thống khổ quần quýt của hắn chỉ là một trò xiếc vụng về.

Không lâu sau, xe từ từ dừng lại.

Khuyết Thư hít sâu một hơi nói: “Chuyện sau này, để sau này hãy nói được không?”

Tháp Bồ mở cửa thùng xe, hét to kêu những người khác tới nhắc Hà Dung Cẩm xuống.

Hà Dung Cẩm chậm rãi chuyển động xe đẩy, tới cửa, mới lạnh nhạt nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ chúng ta sẽ có sau này.” Nói xong mấy lời này, tâm đột nhiên có loại sung sướng thống khoái không nói nổi thành lời! Hắn không để ý sắc mặt người trong xe, tùy ý những người khác đem xe đẩy nhắc xuống, lùi qua bên từ từ đợi.

Khuyết Thư xuống, mắt thẳng đăm đăm mà nhìn hắn, không hề cố kỵ, phảng phất đứng cạnh đều là đám tượng rỗng.

Kì Trạch đi tới, thấy hai người thần sắc không vui, cố ý ho một tiếng, chấp tay đối quan viên Đột Quyết đến nghênh giá nói: “Làm phiền.”

Quan viên Đột Quyết có dẫn theo dịch quan, một đường hàn huyền đón bọn họ vào trong an trí.

An trí xong gian phòng Kì Trạch, những gian còn lại liền có Kì Trạch tự mình phân công. Hắn cúi đầu, qua loa đem Hà Dung Cẩm với Khuyết Thư cùng an bài một gian.

(*) muốn thấy sáng hôm sau mặt mày Khuyết Thư nở hoa xanh xanh tím tím (‘ ’)

23. Quyển 3 - Chương 4: Động Phách Kinh Tâm (4)

Khuyết Thư: Ta nghĩ không ra trên đời này còn có ai thích hợp hơn cả ta.

Quan viên Đột Quyết biết được bọn họ muốn ở lại dùng bữa trong phòng sau, liền sẵn sóc đưa từng người bọn họ về phòng nghỉ ngơi.

Mặc dù tự hiểu sau khi đến đây, nhất định không tránh khỏi chuyện sớm chiều tương đối với Khuyết Thư, nhưng ở chung một phòng thì quả thật vượt khỏi dự kiến của Hà Dung Cẩm quá lớn. Hắn đẩy xe lăn đến trước cửa phòng, đang định vươn tay, Khuyết Thư đã vượt lên giành đẩy cửa trước.

Cửa sổ đóng kín, trong phòng u ám.

Hà Dung Cẩm đột nhiên cảm thấy lồng ngực hít thở không thông, đến khi Khuyết Thư mở cửa sổ, ánh mặt trời rót vào trong mới thấy dễ chịu hơn chút ít.

Khuyết Thư quét mắt khắp phòng, bất mãn nhăn mày.

Trong này có hai chiếc giường, một trái một phải, cách nhau hai ba thước.

Hà Dung Cẩm đẩy xe đến bên giường, đặt hành lý lên trên.

Khuyết Thư chạy tới nói: “Ta giúp người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người nếu thật muốn giúp ta, thì nhanh nhanh rời đi đi.”

Khuyết Thư nói: “Chờng nào người theo ta đi, chờng đó ta liền rời đi.” Hắn nói xong, nghĩ đến Hà Dung Cẩm sẽ phản bác, không ngờ Hà Dung Cẩm chỉ cúi đầu nhìn xuống giường.

Hắn hỏi: “Người khát không? Ta đi lấy nước?”

Hà Dung Cẩm mất diếc tai ngơ, cầm hồ lô nhấp hai ngụm.

Khuyết Thư nhìn bóng lưng hắn, nắm tay đặt hai bên người xiết chặt lại, xoay người ra khỏi phòng.

Hà Dung Cẩm chờ tiếng bước chân của hắn xa hẳn, mới chậm rãi quay xe lại, bất đắc dĩ nhìn về hướng cửa.

Qua một nén nhang, Khuyết Thư bưng một chậu nước ấm trở lại, tự mình đặt trên giá, vắt khăn đưa cho hắn.

Hà Dung Cẩm ngửa đầu nhắm mắt, không đáp không nhìn.

Khuyết Thư cầm khăn hương tới định lau mặt hắn.

Hà Dung Cẩm bắt lấy tay đối phương, không kiên nhẫn mở to mắt.

Khuyết Thư nói: “Ngay cả chút việc nhỏ này người cũng muốn giành với ta?”

Hà Dung Cẩm rút lấy khăn, chậm rãi lau mặt.

Khuyết Thư ngồi một bên nhìn hắn. Nếu không phải tự mình trải qua, hắn tuyệt sẽ không tin tưởng bản thân có một ngày thể nhưng lại thích một người thích đến nông nổi chỉ cần nhìn thấy người kia cũng đã thỏa mãn.

“Còn nhớ không? Người từng hỏi ta vì sao không giết người.” Khuyết Thư chậm rãi nói, “Bởi vì ta không thể. Ta hận Mẫn Mẫn vương không chỉ bởi vì phụ thân, còn bởi vì người. Bởi vì các người đều đứng bên người hắn. Ta ganh tị, ganh tị đến phát điên.”

Hà Dung Cẩm thả khăn trở vào chậu, “Mẫn Mẫn vương thật sự chưa chết?”

Khuyết Thư đứng lên, đưa lưng về phía hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không muốn hắn chết dễ dàng như vậy.”

Những lời này kỳ thật có đến hai nghĩa.

Nếu Mẫn Mẫn vương không chết, những lời này chính là giải thích nguyên nhân Mẫn Mẫn vương không chết.

Nếu Mẫn Mẫn vương đã chết, những lời này cũng chỉ là cảm khái.

(*) Nếu là cảm khái, thì câu này là “Ta không nghĩ hấn chết dễ dàng như vậy”, vì ở đây dùng là chữ ‘tưởng’.

Nhưng con người thường có lối tư duy tiên nhập vi chủ. Cũng như Hà Dung Cẩm lúc trước đã xem phong thư khiển trách Sát Long, liền cho rằng Mẫn Mẫn vương quả thực thoát một kiếp, bị Khuyết Thư giam cầm, những lời này tự nhiên mà vậy bị lý giải thành ý nghĩa thứ nhất.

(*) Tiên nhập vi chủ: lối suy nghĩ áp đặt tư tưởng của bản thân.

Hắn nói: “Người nói chuyện biết giữ lời?”

Khuyết Thư xoay người, cẩn thận hỏi: “Người hỏi câu nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta nếu đi theo người, người liền rời đi?”

Khuyết Thư không dám tin nhìn hấn, mừng rỡ như điên nói: “Người đáp ứng rồi?”

Hà Dung Cẩm gật đầu nói: “Đáp ứng.”

Khuyết Thư cảm thấy lồng ngực có một luồng nhiệt lưu bắt đầu trỗi dậy, cơ hồ làm cho tim hấn nổ tung. Hấn liền nói ba tiếng ‘hảo’, kích động bước tới cửa mấy bước, lại lộn trở lại giải thích: “Ta cho Kì Trạch tức khắc tiến cung diện kiến Khả Hãn, chúng ta ngày mai liền khởi hành.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta hiện giờ vẫn là tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn.”

Nụ cười của Khuyết Thư nhất thời cứng đờ, “Người đáp ứng rồi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Lấy bút mực đến, ta viết thư cho hấn, từ chức tổng quản.”

Ở phủ Tiểu Khả Hãn nhìn thấy ái muội như có như không giữa Xác Châu với Hà Dung Cẩm sau, Khuyết Thư sớm đã coi Xác Châu như cái đinh trong mắt, nghe vậy không nói hai lời lao khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã mang bút mực đến.

Hà Dung Cẩm đề bút viết.

Hấn viết chính là ngôn ngữ Đột Quyết, Khuyết Thư một chữ nhìn cũng không hiểu, ngay cả như vậy, vẫn nhìn rất say sưa.

Hà Dung Cẩm viết xong, cắt thư vào phong bì, đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Khuyết Thư ngăn người hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Hà Dung Cẩm nói: “Tìm người đưa thư.”

Khuyết Thư nói: “Giao cho ta là được, ta phái người đưa đi.”

“Người muốn ta gánh tội phản quốc hay sao?”

Khuyết Thư bất mãn nói: “Người vốn là đại tướng Tây Khương ta! Trừ bốn vương ra, ai có thể nói người phản quốc.”

Hà Dung Cẩm không để ý tới hấn, thản nhiên nói: “Ta tối nay sẽ rời khỏi Nghênh tân quán, đến ở tạm khách điểm trong thành, ngày mai ra khỏi thành, sẽ hội hợp với các người ở thành trấn khác.”

Khuyết Thư nheo mắt nói: “Người thật sự sẽ đến hội hợp?”

Hà Dung Cẩm nói: “Người nếu không tin, phái người đi theo ta.”

Khuyết Thư hơi ngồi xổm xuống, tay nắm lấy tay vịn, nghiêng đầu nhìn hấn, ôn nhu nói: “Ta tự nhiên tin người, nhưng người hành động không tiện, có người ở bên cạnh chiếu cố, ta mới an tâm.”

Hà Dung Cẩm nhìn hấn chế giễu, dùng sức đẩy xe lăn, bỏ hấn lại phía sau.

Thư được giao cho thủ vệ ở quán, thủ vệ sau khi thông báo với cấp trên xong, liền vội vàng chạy đi truyền thư.

Hà Dung Cẩm nhìn thư cùng người rời đi tìm mắt mình, không khỏi âm thầm phỏng đoán phản ứng của Xác Châu sau khi đọc thư.

Bữa tối đưa vào trong phòng, Hà Dung Cẩm ăn mấy miếng qua loa, thừa dịp Khuyết Thư còn chưa từ chỗ Kì Trạch trở về, nhanh chóng thu thập hành lý đến khách điểm trong thành.

Khách điểm trong thành lúc hần tìm Thác Xích đã đến một lần, không phải nơi ở xa hoa thế nào, nhưng được cái thanh vắng.

Hà Dung Cẩm lấy khăn lau người, rồi cứ thế để nguyên y phục nằm lên giường.

Chẳng lâu sau, hần liền nghe thấy tiếng đập cửa truyền đến. Ngạch Đồ Lỗ lớn tiếng nói: “Mở cửa, là ta.”

Hà Dung Cẩm chậm rãi ngồi lên xe lăn, vừa lúc trước khi Ngạch Đồ Lỗ kịp phá tan cái cửa, khoan thai mở ra.

“Sao lâu như vậy?” Ngạch Đồ Lỗ vừa vào cửa, đã theo bản năng dò xét bốn phía.

Hà Dung Cẩm nói: “Kể bị què chân, hành động không tiện, còn thỉnh tổng quản thông cảm.”

Ngạch Đồ Lỗ thấy không còn có ai, mới thu hồi ánh mắt, đặt mông ngồi xuống, tự tiện rót cho mình chén nước nói: “Là Tiểu Khả Hãn lệnh ta đến.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nga.”

Ngạch Đồ Lỗ nói: “Tiểu Khả Hãn nói, ngươi nếu muốn như thế, thì cứ như thế đi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Thay ta cảm ơn Tiểu Khả Hãn.”

Ngạch Đồ Lỗ nhìn hần chăm chăm hỏi: “Tiểu Khả Hãn có phải là giao cho ngươi nhiệm vụ bí mật gì không?” Đây mới là chuyện hần chú ý nhất. Một câu ngắn ngủi, nghe như ám hiệu, chỉ có Tiểu Khả Hãn cùng Hà Dung Cẩm mới hiểu được, chuyện này khiến hần cảm thấy như có nguy cơ bị bài xích.

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu là nhiệm vụ bí mật, làm sao lại có thể truyền vào tai người thứ ba đây?”

Ngạch Đồ Lỗ mặt tím tái, cảm giận đập bàn đứng lên nói: “Hà Dung Cẩm, ngươi đừng ý được Tiểu Khả Hãn sủng tín, liền..... liền không coi ai ra gì!”

Hà Dung Cẩm nói: “Ngài nghĩ nhiều quá.”

Ngạch Đồ Lỗ nhìn vẻ mặt thản nhiên của hần, bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị khinh thường, một chưởng đánh vỡ bàn, lãnh đạm nói: “Hừ, sẽ có ngày ngươi biết, ai mới là người Tiểu Khả Hãn tin tưởng nhất.”

Hà Dung Cẩm trầm mặc không nói, để mặc người kia phẩy tay áo bỏ đi, cho đến khi tiếng bước chân hoàn toàn mất hần, mới nhìn chăm chăm cái bàn mà lẩm bẫm: “Người mà hần tin tưởng nhất, cho tới bây giờ vẫn là chính hần.”

Cửa bị mở tung, điếm tiểu nhị nghe thấy động tĩnh chạy lên, nhìn thấy cái bàn vỡ ra làm hai mảnh, sợ giật nảy, run giọng nói: “Khách quan, này, này là làm sao đây?”

Hà Dung Cẩm lấy bạc trong ngực ra ném cho hần.

Điếm tiểu nhị lúc này mới dụi mắt nói: “Ngài chờ, ta liền đổi cho ngài cái bàn khác.”

Hà Dung Cẩm thấy hành lang người đến người đi, người nào cũng ngó nghiêng nhìn vào phòng mình, liền đẩy xe lăn đến cạnh cửa định đóng nó lại, nhưng cửa còn chưa khép kín đã bị một bàn tay từ ngoài với vào chặn lại.

Khuyết Thư chậm rãi đẩy cửa ra, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, sắc mặt liền biến âm trầm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hà Dung Cẩm sắc mặt âm trầm không khác gì hần, “Sao ngươi lại tới đây?”

Khuyết Thư thấy hần không muốn nhắc đến, cũng không dây dưa, nhẹ giọng nói: “Ngươi không phải nói, cho ta phái một người đến theo ngươi?”

Hà Dung Cẩm ngậy người.

Khuyết Thư nắm tay vịn xe lăn, đẩy hần trở vào trong phòng, vươn tay đóng cửa lại, nói tiếp: “Ta nghĩ không ra trên đời này còn có người nào so với ta càng thích hợp.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Thích khách còn chưa sa lưới, người một mình chạy khỏi hộ vệ sứ đoàn, không sợ gặp phải bất trắc?”

Khuyết Thư nói: “Không phải có người đây sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta hành động không tiện, đến lúc mấu chốt không giúp được người.”

Khuyết Thư nói: “Vậy liền để ta bảo hộ người.”

Hà Dung Cẩm nghĩ đến công phu của hần, lại nhìn vẻ mặt hần bình thản ung dung không chút ngượng ngùng, nhất thời cảm nín.

24. Quyển 3 - Chương 5: Động Phách Kinh Tâm (5)

Khuyết Thư: Ta nghĩ không ra trên đời này còn có ai thích hợp hơn cả ta.

Đêm khuya dần.

Khuyết Thư ngồi bên cạnh cái bàn mới mang vào, mắt sáng rực nhìn chăm chăm Hà Dung Cẩm đang dùng khăn lau mồ hôi hai tay.

Hà Dung Cẩm thả khăn vào chậu, lấy trong ngực ra một lượng bạc, lưu luyến vuốt ve, rồi mới ném cho Khuyết Thư, “Người đặt thêm một gian phòng đi.”

Khuyết Thư thuận tay cất bạc vào trong lòng, “Không cần, ta ở đây ngủ ra đất nghỉ là được.”

Hà Dung Cẩm quay đầu nhìn hần, mày hơi hơi nhăn lại, hiển nhiên là không vừa ý.

Khuyết Thư đứng dậy nói: “Ta đi lấy thêm chiếu với hai cái chăn.”

“Khoan đã.” Hà Dung Cẩm nói, “Lấy chiếu với chăn thì không cần nhiều bạc như vậy.”

Khuyết Thư bật cười nói: “Có mỗi một lượng bạc, cũng phải tính toán?”

Hà Dung Cẩm chìa tay.

Khuyết Thư lấy ra một nén vàng, ném cho hần.

Hà Dung Cẩm nhướn mày.

Khuyết Thư nói: “Coi như tiền người thu lưu ta suốt chặng đường này.” Dứt lời, cũng không cho Hà Dung Cẩm cơ hội phản đối, mở cửa đi ra. Qua một lát, lại quay trở lại, hai tay trống trơn.

Hà Dung Cẩm nghi hoặc nhìn hần.

Khuyết Thư lúng túng nói: “Ta nói, hần không hiểu. Hần nói, ta không hiểu.”

Hà Dung Cẩm liền dạy hần phải nói chiếu với chăn thế nào.

Đến khi Khuyết Thư thiên tân vạn khổ đi lấy chiếu chăn từ chỗ tiểu nhị về, Hà Dung Cẩm đã đặt lưng nghỉ tạm trên giường.

Nén đã cháy chỉ còn một mẩu.

Điểm tiểu nhị giúp hần trải chiếu đàng hoàng xong, rón rén ra ngoài khép cửa lại.

Khuyết Thư đi đến bên giường, đang định vươn tay, chợt nghe Hà Dung Cẩm lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì?”

“Không có gì.” Khuyết Thư xác nhận chần của hắn đáp thật sự kín sau, mới chui vào ổ chần của mình nằm xuống.

Ánh nến bùng lên tụt xuống, trút hơi thở cuối cùng.

Khuyết Thư nói: “Thừa dịp phòng trong còn có chút ánh sáng, không bằng chúng ta.....”

Phụt.

Ánh nến bị một luồng kinh phong dập tắt, trong phòng nhất thời tối om, chỉ có ánh trăng mỏng dính tuôn qua khe cửa sổ.

Khuyết Thư lơ đãng tiếp tục nói: “Nói nói về Thánh Nguyệt giáo đi? Còn nhớ phụ vương năm đó từng đưa Mẫn Mẫn vương đi qua, nghe nói Thánh Nguyệt giáo nằm giữa núi non chập chùng, phong cảnh mê người hết sức, không biết là phải hay không?”

Trên giường không chút động tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng không nhanh không chậm, mấy may chưa biến.

Khuyết Thư lại nói tiếp: “Hắn chính là tại đó quen biết người đi?”

“Lần đó hắn trở về, ở trước mặt ta nhắc đến người có đủ một tháng.”

“Còn nói người dạy hắn mấy chiêu công phu.”

“Không biết người khi nào rảnh, cũng dạy bổn vương mấy chiêu?”

Hà Dung Cẩm rót cục mở miệng, “Người thích từ cửa sổ ngã ra hay là từ cửa chính lăn ra?” cho dù là quay mặt vào trong, lưng hướng ra ngoài, hắn vẫn có thể rõ ràng nhận thấy tiếng động Khuyết Thư ngồi bật dậy.

Vốn tưởng sau khi ngồi dậy sẽ còn có hành động gì khác, hoặc là tiến tới đấu khẩu với mình, hoặc là tức giận rời đi, nhưng Hà Dung Cẩm đợi hồi lâu, lại nghe thấy âm thanh hắn nằm xuống trở lại.

Qua rất lâu.

“Đêm đã khuya.” Khuyết Thư tựa hồ biết hắn vẫn chưa ngủ, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi.”

Hôm sau Khuyết Thư dậy thật sớm.

Mặc dù hắn trước đây bị Mẫn Mẫn vương cùng Ngân Linh công chúa bài trừ, nhưng Khuyết Thư dù sao cũng là con thân sinh của Tây Khương vương, trước nay đều là chần ản nệm êm, cả là xuất chinh cũng không ngoại lệ, có bào giờ phải qua cảnh chiếu đất màn trời? Thành thử hắn gần như là cả đêm chưa chợp mắt.

Hắn đi ra sân, tự mình luyện công một hồi, cân nhắc Hà Dung Cẩm hắn cũng dậy rồi, mới đi lấy một chậu nước ản vào.

(*) Hành trình tra công biến thể nô *lạy*

Hà Dung Cẩm quả nhiên đã dậy.

Khuyết Thư dâng chậu lên trước mặt hắn.

Hà Dung Cẩm mặc danh kỳ diệu nhìn hắn.

Khuyết Thư nói: “Rửa.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta rửa rồi.”

Điểm tiểu nhị cười hì hì cầm cái chậu đã mang đổ nước quay lại, “Khách quan, còn cần gì nữa không?”

Hà Dung Cẩm đem hồ lô đưa cho hắn, nói: “Đổ đầy bồ đào tửu.”

Khuyết Thư nói: “Thêm mười cái màn thầu hai cân thịt bò, chuẩn bị một chiếc xe ngựa, dùng để đi đường xa, ước chừng một tháng. Tiền không thành vấn đề, quan trọng là người phải ngoan, kín miệng, quen thuộc địa hình Đột Quyết.”

Hắn nói một tràng, điểm tiểu nhị đương nhiên nghe như nghe ngoại ngữ, chỉ có thể quay sang nhìn Hà Dung Cầm mắt long lanh.

Hà Dung Cầm nhìn hắn một cái, tóm tắt đơn giản lại.

Điểm tiểu nhị rồi rít đáp lại.

Khuyết Thư chờ điểm tiểu nhị xuất môn sau mới nói: “Kì Trạch hôm nay diện kiến Sa Nạp Lợi, nếu không có gì ngoài ý muốn, buổi trưa liền có thể xuất phát.”

Hà Dung Cầm nói: “Để an toàn, người vẫn là cùng bọn đi thì tốt hơn.”

Khuyết Thư nói: “Người nếu đồng ý, vậy thật không còn gì tốt hơn.”

Hà Dung Cầm nói: “Ta muốn lên phố một lúc.”

Khuyết Thư nói: “Ta cùng người.”

“Chúng ta còn chưa rời khỏi kinh đô, không tiện rêu rao.” Hà Dung Cầm đẩy xe lăn ra bên ngoài vài thước, phát hiện Khuyết Thư cũng theo sát mình, “Người.....”

Khuyết Thư trước khi hắn kịp ý kiến ý cò, chủ động nói: “Chỉ cần bảo trì khoảng cách ba trượng với người, không để bị phát hiện là được.”

Hà Dung Cầm đùa cợt nói: “Người vì sao cho rằng người sẽ không bị phát hiện?”

“Bị phát hiện thì đã sao?” lửa giận ẩn nhẫn mấy ngày nay của Khuyết Thư rốt cục bùng nổ trong chuỗi cự tuyệt không ngừng này, “Người đến tột cùng là lo lắng an nguy của bốn vương, hay là lo lắng đến tâm tình Đột Quyết Tiểu Khả Hãn!”

Hà Dung Cầm trầm mặc.

Trầm mặc của hắn trong mắt Khuyết Thư liền biến thành cam chịu, ngọn lửa thiêu đốt trong lòng nhất thời lan tràn thật lớn, “Câu hỏi lần trước của bốn vương người còn chưa trả lời! Xác Châu, chính là nguyên nhân người ở lại Đột Quyết?”

Hà Dung Cầm lạnh nhạt liếc hắn một cái nói: “Nếu là đúng, ta lại vì sao phải đi?”

“Chẳng lẽ không phải để dụ ta rời đi, tránh làm lỡ hảo sự giữa các người?!” Khuyết Thư cười lạnh.

Hà Dung Cầm nói: “Tây Khương vương quả nhiên mưu tính sâu xa, nếu không có người nhắc nhở, ta còn quên mất là có cái thượng sách thế này.”

Khuyết Thư nheo mắt nguy hiểm, “Người thừa nhận?”

Hà Dung Cầm ngẩng đầu, không chút cảm xúc nhìn hắn, “Trong lòng người sớm có định luận, ta thừa nhận hay phủ nhận lại có quan hệ gì đâu?”

Khuyết Thư quay lưng lại, dùng sức nện một quyền lên bàn. Lửa giận sau khi phát tiết xong thì không còn ngập ngựa như lúc đầu, hắn bình khí, cố hết sức nhẹ giọng nói: “Người nếu phủ nhận, ta tự nhiên tin tưởng người.”

Hà Dung Cầm theo bản năng sờ sờ hồ lô, sờ không thấy gì xong mới nhớ ra hồ lô bị tiểu nhị cầm đi lấy rượu. Hắn đành phải sờ sờ xuống tay vịn, “Thừa nhận cũng tốt, phủ nhận cũng tốt, có can hệ gì người đâu?”

Khuyết Thư đột nhiên nhào đến phía hắn.

Hà Dung Cầm đẩy xe lăn lui sau ba thước, giơ tay đánh tới Khuyết Thư.

Khuyết Thư nghiêng người né, nắm lấy tay vịn, dùng sức kéo về phía mình.

Hà Dung Cầm nhíu mày, chỉ đành phải dùng tay còn lại chụp vào yết hầu Khuyết Thư.

Khuyết Thư không tránh không né, để mặc hắn khống chế bộ vị yếu ớt nhất thân thể mình, hai tay nắm chặt tay vịn, yên lặng nhìn hắn.

Tay Hà Dung Cầm hơi hơi dùng sức, “Buông tay.”

Khuyết Thư vẫn cười lạnh.

Hà Dung Cẩm lạnh lùng nói: “Đừng tưởng ta không dám giết người.”

Khuyết Thư chậm rãi mở miệng, thanh âm thoảng khàn khàn, “Giết đi.”

“Người!”

“Người không phải rất hận ta, rất muốn đem ta nghiền xương thành tro sao?” Khuyết Thư chủ động đưa cổ tới trước.

Ngón tay Hà Dung Cẩm hơi hơi nhấc lên, “Nếu không phải vì dân chúng Tây Khương, người tuyệt sẽ không sống đến bây giờ!” Nói xong, hất buông tay. Ai ngờ Khuyết Thư đột nhiên bắt lấy vai hắn, áp môi lên, chặn lấy môi hắn, dùng sức mút vào.

Hà Dung Cẩm đầu tiên là ngây người, tới khi cảm thấy trên môi đau đớn mới phản ứng lại được, trở tay đánh hắn một chưởng văng ra ngoài.

Khuyết Thư bị đánh bay ra ghế dựa xong vẫn chưa ngưng, lại ngã nhào ra sau xong mới khó khăn đứng dậy. Hắn xoa xoa tơ máu ở khóe miệng, mỉm cười đắc ý, “Người không nỡ giết ta.”

Hà Dung Cẩm hai mắt đỏ sẫm, ngón tay xiết chặt tay vịn, tựa hồ muốn bóp rời cả tay vịn.

Khuyết Thư thấy hắn giận dữ, xoa xoa chỗ bị đánh trên ngực, đang định nói mấy câu làm dịu không khí, liền nghe thấy tiếng bước chân của điểm tiểu nhị vang lên ở hành lang, theo sau đó là một tràng tiếng đập cửa.

Hắn mở cửa.

Điểm tiểu nhị bưng bánh mì, thịt bò cùng hồ lô đứng ở cửa, cười lấy lòng nói: “Hết thấy đều an bài thỏa đáng. Xa phu trước từng là lính, trên chiến trường bị gãy chân, đi đường có chút bất lợi, nhưng đối với đường xá các nơi rất quen thuộc. Cũng đồng ý chạy đường dài, tính tình cũng tốt, đáng tin, khách quan cứ yên tâm.”

Khuyết Thư nghe không hiểu hắn huyền thuyên cái gì, liền nhìn Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm đang nổi nóng, liếc mắt cũng không muốn liếc hắn.

Điểm tiểu nhị làm nghề này nhiều năm như vậy, trình độ sát ngôn quan sắc đương nhiên lên tới khá giỏi, thấy hai người không phản ứng, đặt các thứ lên bàn, thuận tay nâng ghế dựa lên, liền rút lui ra ngoài.

25. Quyển 3 - Chương 6: Động Phách Kinh Tâm (6)

Khuyết Thư: Ta nghĩ không ra trên đời này còn có ai thích hợp hơn cả ta.

Khuyết Thư thấy Hà Dung Cẩm ngồi trên xe lăn không nhúc nhích, thả mềm khẩu khí nói: “Trước ăn chút gì đi.”

Hà Dung Cẩm đẩy xe tới bên bàn, đưa tay nắm hồ lô.

Khuyết Thư sớm đã ở bên đúng lúc đề tay hắn xuống.

Hà Dung Cẩm mí mắt cũng không thèm nhấc, liền dùng nội kinh đánh văng tay hắn.

Khuyết Thư dùng tay trái xoa xoa tay phải bị chấn tê rần, “Mượn rượu giải sầu, cũng phải chú ý thân thể.”

Hà Dung Cẩm một ngụm rượu nghẹn cứng trong miệng, không lên không xuống, lát mới nuốt xuống được nói: “Ta uống rượu, đơn giản là ta thích uống.”

Khuyết Thư nghe vậy cư nhiên gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Hà Dung Cầm nhìn nhìn, vẫn nhìn không được hiểu kỳ, hỏi: “Tốt cái gì?”

“Uống rượu thương thân. Người nếu vì uống rượu thương thân mà triển miên nằm trên giường bệnh, bản vương sẽ chiếu cố người suốt cả đời.” Khuyết Thư nói rất chăm chú.

(*) rửa con người ta nữa = =

Hà Dung Cầm há miệng, cắn răng nói: “Không dám làm phiền! Nếu có một ngày, ta thật sự nằm ẹp trên giường không dậy nổi, ta sẽ lập tức kết thúc bản thân, tuyệt không để Hồn Hồn vương phí tâm một chút.”

Khuyết Thư biến sắc, đang định phát tác, đã thấy Hà Dung Cầm càng uống rượu ác hơn. Hắn biết luận võ công mình không phải đối thủ của hắn, tiếp tục dây dưa vấn đề này cũng không có kết quả, trái lại càng khiến hắn táo bạo hơn, bởi vậy đành phải tự kiềm chế lửa giận của mình, ngồi xuống bên cạnh gặm màn thầu.

Qua buổi trưa, bên ngoài dần có tiếng người.

Gian phòng bọn hắn ở vừa lúc nằm ngay mặt phố, Khuyết Thư đẩy cửa sổ ra, liền nghe tiếng lao nhao ồn ào như sấm bên tai.

Quan đạo xuyên qua kinh đô nam bắc cách chỗ này một con đường, chỗ đó động tĩnh lớn hơn, đứng đây cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

Khuyết Thư đứng bên giường, thấy tinh kì giờ cao phát qua giữa kẽ hở hai gian nhà đối diện, nói: “Chúng ta khởi hành đi?”

Hà Dung Cầm cầm một cái màn thầu trên bàn, sau đó xách bao quần áo để lên đùi, chậm rãi đẩy xe ra ngoài.

Xe ngựa điểm hỏa kế chuẩn bị đã chờ sẵn. Quả như hắn nói, vừa nhìn đã biết là lính chuyên vào nam ra bắc, tay đầy vết chai, cười rộ lên trông rất nhiệt tâm, cả Hà Dung Cầm tâm tình không đủ cũng phải cười đáp lễ lại hắn.

Khuyết Thư thanh toán tiền đặt cọc, lão lính chào hỏi lại càng ân cần chu đáo hơn.

Bất quá dù có xe ngựa rồi, nhưng lên xe kiểu gì mới là cái vấn đề.

Thùng chiếc xe này chỉ là khổ phổ thông, không dung nổi Hà Dung Cầm ngồi xe đẩy, chỉ có thể từng cái một nhấc lên. Mà dù là thế, thùng xe cũng bị nhét chật ních.

Khuyết Thư thấy vậy, tự giác khom lưng xuống.

Hà Dung Cầm nhìn ra ý đồ của hắn, một tay đẩy hắn ra, thân thể bật mạnh vào trong, tay hướng bệ thùng xe kéo một phát, xoay người ngồi cạnh cửa sổ.

Khuyết Thư mặt lộ vẻ tiếc nuối, nhấc chân lên xe.

Lão lính đem xe đẩy để lên xe, hỏi: “Không biết hai vị muốn đi đâu?”

Hà Dung Cầm nói: “Trước tới Tế Tế Nhĩ thành.”

“Được.” Lão lính quả nhiên là người từng trải, nghe vậy không hỏi nhiều nữa, trực tiếp đóng cửa xe, ngồi trên càn xe, điều khiển xe ngựa chạy đi.

Kinh đô là vào khó ra dễ.

Thủ vệ thành chỉ hỏi sơ mấy câu, liền thả cho bọn họ qua.

Hà Dung Cầm chờ xe ngựa ra khỏi thành một hồi, mới cầm màn thầu miếng được miếng không mà gặm.

Khuyết Thư nhưng thật chuẩn bị đầy đủ hết, thấy hắn ăn được hai ba miếng, liền đưa túi nước lên.

Hà Dung Cầm định cầm hồ lô, lại nghe Khuyết Thư nói: “Đột Quyết không lắm thành trấn như Trung Nguyên và Tây Khương, không biết phải đợi mấy ngày mới vào thành mua rượu được.”

Một câu nói bỏ luôn cử động hoang phí của Hà Dung Cẩm, dù sao cuộc sống không rượu hần cũng đã được hưởng qua một lần, đúng là dày vò.

Khuyết Thư thấy hần cầm túi nước ừng ực hai cái, mới lộ ra nụ cười.

Xe ngựa đi hướng nam, đến gần tối mới dừng bánh.

Lão lính nói: “Trước có ngôi miếu thờ, chính là cúng Ta Túc Tư.”

(*) không có cái phía dưới thì mình cũng chả biết Ta Túc Tư này là cái gì = =

Hà Dung Cẩm từ trong lòng móc ra một thỏi bạc nói, “Dọc đường người cứ an bài.”

Lão lính thả bạc vào trong ngực, trầm ổn nói: “Khách quan cứ yên tâm.”

Vị thần được cung phụng trong miếu mà hần mới nói Hà Dung Cẩm chưa từng thấy qua. May mà tăng nhân trong miếu không bắt bọn hần dâng hương, mang bọn họ vào phòng xong liền cáo từ.

Lão lính từ trong bao đồ lấy ra một bọc nhỏ, tháo ra để lộ năm sáu cái bánh nướng, “Bọn họ chỉ cung cấp chỗ nghỉ chân, không bao luôn ăn uống, cho nên ta đã chuẩn bị trước ít thứ, mời hai vị dùng.” Hần nói, trực tiếp cầm một cái, tùy ý tìm một chỗ trên thông pho nằm xuống.

Khuyết Thư nhìn mấy cái bánh nướng khô khốc mà nhíu mày, chờ Hà Dung Cẩm cầm một cái, mới không cam không nguyện cầm một cái lên.

Thông pho chỉ có ba người bọn họ ở, Hà Dung Cẩm, Khuyết Thư cùng với lão lính mỗi người chiếm một góc. Đi nửa ngày, ba người đều mệt mỏi, ăn xong liền tự nằm xuống không hề nói chuyện.

Sáng sớm ngày kế, ba tiếng trống chấn động cả tòa miếu thờ.

Hà Dung Cẩm mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Lão lính giải thích: “Đây là bọn họ làm tảo khóa. Quy củ trong miếu này là, khách phải đi trước khi bọn họ làm xong tảo khóa.”

(*) tảo khóa: kiểu kiểu như mấy ông sư sáng dậy đọc kinh sớm vậy đó

Hà Dung Cẩm cùng với Khuyết Thư dù cảm thấy quy củ này có chút kì quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hai người đều xuống giường, đang định rửa mặt, chợt nghe cửa bị gõ hai cái, tăng nhân ở cửa nói: “Ba vị khách quý hữu lễ, trụ trì cho mời.”

Hà Dung Cẩm sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn lão lính.

Lão lính cũng mặt đầy ngỡ ngàng nói: “Ta tới đây tá túc mấy lần, lần đầu gặp phải chuyện trụ trì cho mời.” Hần hỏi tăng nhân có chuyện gì.

Tăng nhân nói: “Không biết.”

Hà Dung Cẩm vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng bọn họ ra ngoài thì, tăng nhân còn ở cửa chờ. Bất người tay ngăn cản người miệng mềm, ngủ giường người ta rồi, mở miệng chối cũng khó, Hà Dung Cẩm giải thích một chút, không thấy Khuyết Thư phản đối, liền theo tăng nhân đến trụ trì viện.

Trụ trì so với bọn hần tưởng tượng còn trẻ hơn, tuổi chừng bốn mươi, mắt lộ tinh quang, tay đầy vết chai. Hà Dung Cẩm âm thầm cảnh giác, người này võ công bất phàm, không biết gốc gác thế nào, càng không biết sao lại ở đây làm trụ trì. Hần mới mở miệng thì Hà Dung Cẩm ngơ ngẩn rồi, “Khách quý dị quốc tới chơi, lão tăng không thể tiếp đón từ xa.”

Hà Dung Cẩm không biết lai lịch của đối phương, hàm hồ nói: “Trụ trì khách khí.”

Trụ trì nói: “Hiếm khi vương giá lâm đến bốn miếu, thứ cho lão tăng mặt dày đòi một phần mặc bảo, treo ở trong miếu, để cho khách hành hương lui tới cũng được dính ân của vương.”

(*) mặc bảo: dạng giống tranh chữ

Hà Dung Cẩm cảm thấy hần nói có chút dở dở ương ương. Nghe ngữ khí hần thì hình như là biết thân phận của Nguyệt Thư, cũng biết Nguyệt Thư là Tây Khương vương vậy sao còn muốn bách tính Đột Quyết dính ân trạch của một vị vương đệ quốc, chẳng phải là rất cổ quái sao?”

Trụ trì nói: “Chẳng lẽ quý khách không muốn?”

Nguyệt Thư nghe Hà Dung Cẩm thuật lại xong, bình tĩnh mà hỏi thăm: “Các người muốn đề bút chữ gì?”

Trụ trì nói: “Tây Khương là chúc thần Đột Quyết!”

(*) chúc thần: sứ thần lệ thuộc

Hà Dung Cẩm nhíu mày. Hần tuy ẩn cư Đột Quyết, nhưng trước giờ vẫn xem mình là con dân Tây Khương, nghe hần nói năng lỗ mãng như vậy, trong lòng giận tới tái mặt.

Nguyệt Thư thấy hần sắc mặt xấu xí, vội hỏi: “Hần nói cái gì?”

Hà Dung Cẩm như thực nói thẳng.

Nguyệt Thư nói: “Tây Khương sứ đoàn tới để xúc tiến tình hữu nghị hai nước, khiến mối quan hệ minh hữu giữa Đột Quyết và Tây Khương lần nữa được thắt chặt. Giờ sứ đoàn Tây Khương còn chưa rời khỏi biên cảnh Đột Quyết, Đột Quyết đã muốn lấy oán trả ơn vong ân phụ nghĩa rồi sao?”

Lời như thế, Hà Dung Cẩm đương nhiên là thuật lại thập phần cấp tốc.

Trụ trì nói: “Tây Khương sở dĩ cùng Đột Quyết ta nối lại tình hữu nghị, bất quá là e ngại Đột Quyết ta binh tình tương mạnh. Tây Khương các người mấy năm nay nội chiến liên tục, khiến dân chúng lầm than, đói chết khắp nơi, sớm đã nên đầu nhập Đột Quyết ta, để Đột Quyết ta che chở.” Hần nói xong, thân thể lập tức đánh tới Nguyệt Thư.

Hà Dung Cẩm đẩy Nguyệt Thư ra, hai tay đem xe đẩy lách qua, vừa lúc che hướng tấn công của trụ trì.

Hai người vừa giao thủ, liền biết hai bên thực lực không kém.

Hà Dung Cẩm võ công cao hơn một chút, nhưng khổ cái hành động bất tiện, không thể tấn công triệt để được.

Nguyệt Thư nhìn một chút, liền nhìn thấu kết quả. Võ công hần tuy không cao, nhưng bên người cao thủ như vân, ánh mắt coi như là hạ đẳng nhất. Bởi vậy lúc thấy Hà Dung Cẩm không thể phân thân đối phó với kẻ địch thì, hần liền đẩy xe, phối hợp công thủ.

Bất quá hần chú ý tới trận chiến của Hà Dung Cẩm với trụ trì, ngược lại bỏ quên mất một người.

Ngay lúc Nguyệt Thư đẩy Hà Dung Cẩm lui về sau, một chương sắc bén đánh về phía lưng hần.

Hà Dung Cẩm nghe thấy tiếng xé gió, bản năng muốn đẩy Nguyệt Thư ra đi cản, nhưng trong mắt Nguyệt Thư chỉ có trụ trì đang đá về phía Hà Dung Cẩm. Hai người vì đối phương, một cái quay đầu, một cái đưa tay đón đỡ, giao thác mà ngăn cản đối thủ của đối phương.

Trụ trì cùng lão lính đồng thời sửng sốt.

Hà Dung Cẩm trở tay đẩy lão lính ra, vươn tay, đem Nguyệt Thư bảo vệ sau người, “Ai phái các người tới?”

(*) mợ ơi bạn Cẩm cool quá luôn đi

26. Quyển 3 - Chương 7: Động Phách Kinh Tâm (7)

Hà Dung Cẩm: Ta dù không có vũ khí, lại vẫn có thể giết người như thường.

Trụ trì không đáp, vỗ vỗ tay.

Từ trong viện lập tức có rất nhiều tăng nhân cầm trường côn chạy ra vây quanh bọn họ.

Hà Dung Cẩm kéo Khuyết Thư, đang định nói chuyện, chợt nghe Khuyết Thư trầm đĩnh chặt sắt nói: “Ta tuyệt sẽ không bỏ lại người mà đi một mình!”

Lão lính một chân đã tới.

Hà Dung Cẩm đẩy Khuyết Thư ra, bắt lấy chân ông ta dùng sức vặn một cái.

Thân thể lão lính xoay vòng theo, trở mình ngã xuống đất.

Hà Dung Cẩm thở dốc một hơi, lạnh lùng nói: “Người ở đây sẽ chỉ vướng chân vướng tay, liên lụy ta!”

Các tăng nhân xông lên.

Hà Dung Cẩm cùng Khuyết Thư lưng tựa lưng ngăn địch.

Đám tăng nhân này chỉ dựa vào vũ khí trong tay, võ công vô cùng bết bát, Khuyết Thư đánh trong chớp lát, đã cảm thấy thuận lợi không ngờ được, cười nói: “Ta cầm chân truy binh, người rời đi cũng được.”

Hà Dung Cẩm hừ lạnh một tiếng, chưởng phong thoáng chốc trở nên sắc bén, làm cho trụ trì đỡ trái đỡ phải, cực kỳ chật vật.

Khuyết Thư biết bọn họ chỉ tạm thời chiếm thượng phong, nếu kéo dài, độ hao phí sức lực sẽ hơn địch thủ rất nhiều, thế thượng phong sẽ dần dần tuột xuống. Thế nhưng Hà Dung Cẩm hai chân không tiện, muốn xông ra khỏi vòng vây còn phải suy tính biện pháp.

Ý niệm này chỉ vừa lóe qua trong đầu hần, liền phát hiện chiếc xe lăn nguyên bản dựa sát sau lưng mình đã xê dịch tới trước.

Trụ trì đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể lao về phía sau.

Cùng lúc đó, Hà Dung Cẩm đang an tọa trên xe lăn thế nhưng dùng hai tay vỗ xuống tay vịn, bay theo hướng trụ trì.

Cục diện trong khoảnh khắc biến hóa.

Khuyết Thư vừa nghe động tĩnh của Hà Dung Cẩm liền biết hần tính toán chuyện gì, một cước đá văng tăng nhân đang đánh tới bên cạnh, một tay cầm lấy xe lăn dùng sức quét qua, che giữa lão binh cùng hần.

Lão binh hơi ngạc nhiên, giơ tay muốn đập xuống xe lăn, liền nghe một tiếng hét thảm, ngay sau đó là tiếng Hà Dung Cẩm hô to: “Dừng tay!”

Cho dù tiếng hô là của địch thủ, lão binh cùng tăng nhân vẫn bớt thời giờ liếc mắt một cái sang hướng đó, lập tức liền thật sự dừng tay.

Chỉ thấy Hà Dung Cẩm chặt vật ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, nhưng hai mắt tỏa sáng kinh người, một bàn tay chặt chẽ nắm ở cổ họng trụ trì. Tình hình trụ trì cũng không tốt đi đâu, bị hần dí vào ngồi sát bên tường, cổ không tự chủ được ngửa lên, mồ hôi lạnh thỉnh thoảng từ trên trán chảy xuống, hiển nhiên là khẩn trương hết sức.

“Buông hần ra!” Lão binh nói.

Hà Dung Cẩm không để ý tới hần, nhìn Khuyết Thư nói: “Đẩy xe lăn lại đây.”

Lão binh không đợi Khuyết Thư tiến lên, liền bước một bước dài chắn giữa hai người, uy hiếp: “Người dám động, ta liền giết hần. Một mạng trụ trì đổi lấy một mạng Tây Khương vương, trao đổi đáng giá!”

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “Người bắt được hần rồi sao?”

Khuyết Thư đột nhiên đẩy xe lăn tới trước, thân thể bắn ngược lại thoát ra ngoài.

Lão binh ngăn người, cùng tăng nhân hướng ra phía ngoài định đuổi theo, nhưng còn chưa được vài bước, đã nhìn thấy có hai tăng nhân bị Khuyết Thư nắm lên, ném lại phía này. Hần cuống quýt tiếp lấy tăng nhân, hét lớn: “Giữ chặt cửa, đừng cho hần chạy!”

Tăng nhân cuống quít ngăn ở cửa.

Không ngờ bọn họ còn chưa đứng ổn, Khuyết Thư lại chạy ngược trở về. Đứng trông hẩn tướng tá cao to, thân thủ thể nhưng vô cùng nhanh nhẹn.

Lần này lão binh sớm có chuẩn bị, làm như khiêu khích đánh nát xe lăn, sau đó liền ba cước tới Khuyết Thư.

“A!” Trụ trì đột nhiên hét to một tiếng.

Lão binh động tác hơi khựng lại, Khuyết Thư nhắm đúng giờ cơ, đá hời cốt xe lăn lên, thân thể như cá chạch lặn tới bên cạnh Hà Dung Cẩm.

Chờ cho lão binh đẩy hời cốt xe lăn ra đuổi theo, đã chậm mất một bước.

Khuyết Thư ngồi xổm bên người trụ trì tiếp nhận nhiệm vụ khổng chế con tin.

Trụ trì vừa mới bị Hà Dung Cẩm bẻ gãy một ngón tay, đau đến run lấy lấy, bị hai người chuyển tay tới lui như vậy, cũng không có phản ứng gì.

Hà Dung Cẩm nhìn xe lăn bị tan thành từng mảnh, nhú mày nói: “Xe lăn của ta.”

Khuyết Thư nói: “Người có ta.”

Hà Dung Cẩm nhú mày càng tệ hơn.

Lão binh nhìn bọn họ cười lạnh nói: “Các người cho rằng chỉ một trụ trì có thể mang so tương đương với Tây Khương vương sao?”

Khuyết Thư nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, Hà Dung Cẩm lại nghe nhất thanh nhị sở, thần sắc không đổi nói: “Không thể.”

Lão binh nói: “Vậy các người còn bắt hẩn?”

Hà Dung Cẩm thản nhiên nói: “Ta bắt lấy hẩn, bắt quá là dễ nghỉ ngơi một lúc, thở cái lấy hơi. Chờ ta nghỉ ngơi đủ xong tự nhiên sẽ giết hẩn, sau đó lại bắt người. Bắt một tên, lại giết một tên, sẽ giết được hết thôi.” Hẩn mỗi câu mỗi chữ đều nói ra cực kỳ bình tĩnh, giống như chuyện cũng không phải giết người, mà là đi ăn cơm vậy, lão binh nghe thấy, từ đáy lòng lạnh lẽo lan tràn.

Lão binh ra sức cười to mấy tiếng nói: “Kế hoạch của người thật nghĩ đến không tồi, nhưng sai ở chỗ không nên nói cho ta biết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta sợ dĩ nói cho người, tự nhiên là bởi vì cho dù người có biết kế hoạch, cũng không thay đổi được.”

Lão binh đột nhiên biến sắc nói: “Người nói có ý gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Chính là ý người đang nghĩ.”

Lão binh nói: “Người tới!”

Trụ trì rốt cục nhịn không được, mở miệng hô to: “Dừng tay! Người, người sao có thể không cần biết sống chết của ta?”

Lão binh nói: “Để cho bọn họ thoát, chúng ta trở về cũng không thể nào ăn nói với đại nhân, chẳng bằng hy sinh người, thành toàn chúng ta.”

Trụ trì vừa đau vừa tức, ngay cả nói cũng không nói được trôi chảy, “Người, người, nói bậy.....”

Lão binh cười lạnh nói: “Yên tâm, việc này nếu thành, người lập công lớn, ta tuyệt sẽ không giành của người một phần.”

Chết đến nơi, tranh công lao làm gì.

Trụ trì sắc mặt tái xanh tái trắng, thân thể liên tục phát run, không biết là bởi vì sợ hãi, hay là vì phẫn nộ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Tiếng bước chân dồn dập, lại ngay ngắn chỉnh tề.

Lão binh cười to nói: “Xem ra viện binh đã đến.”

“Người nào ở đó?” người xông đến vừa mở miệng, chính là bằng tiếng Tây Khương.

Tươi cười của lão binh cứng đờ tại chỗ, vội vàng quay đầu lại nhìn, đã thấy Tháp Bồ mang theo một đám hộ vệ sứ đoàn Tây Khương xông vào. Hắn mất sắc, vừa nhìn đã thấy Khuyết Thư đang ngồi dưới đất, giận dữ nói: “Kẻ nào làm loạn ở đây!”

Lão binh không hiểu hắn huyền thuyên cái gì, nhưng nếu đã nói tiếng Tây Khương, tự nhiên sẽ không phải viện binh của mình, lập tức bất chấp tất cả, mang theo tăng nhân lao về phía Khuyết Thư cùng Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm sớm mở hồ lô, giữa đầu uống một ngụm, đột nhiên phun ra.

Giọt rượu như thiết châu, mạnh đến nỗi mọi người đều phải che mặt mà lùi lại.

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Vô duyên vô cớ phải lãng phí rượu ngon.”

Khuyết Thư cũng không cam yếu thế, kéo trụ trì dậy, một chưởng đánh ra.

Trụ trì bị đánh về phía chúng tăng, đẩy ngã ba người xong, oa một tiếng phun cả ngụm máu.

Lúc này, Tháp Bồ đã đuổi tới. Trọng trách của sứ đoàn Tây Khương chính là bảo vệ vương ở chỗ dị quốc, mỗi người tự nhiên đều là dũng sĩ ngàn người chọn một, chẳng bao lâu sau chúng tăng đã bị đánh tơi tả, chặt vật bỏ trốn.

Lão binh bị Tháp Bồ vây đánh, Khuyết Thư nhẹ nhàng thở ra, đi đến trước mặt Hà Dung Cẩm ngồi xổm xuống.

Hà Dung Cẩm nói: “Làm cái gì?”

Khuyết Thư nói: “Làm xe lăn cho người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người chỉ cần thay ta tìm cái gậy đến.”

Khuyết Thư nói: “Ta tìm không thấy có cái gậy chống nào linh hoạt như ta ở đây.”

Hà Dung Cẩm dứt khoát đẩy ra hắn, một tay vịn tường, lão đảo đứng lên.

Khuyết Thư thấy hắn thà rằng chịu khổ cũng không chịu nhận giúp đỡ từ mình, trong lòng nhất thời lại nổi lửa, các kiểu câu nói gây nhói đau chạy lòng vòng trong suy nghĩ, chỉ cần hơi dùng lực thôi cũng có thể khiến chúng ào ào thoát ra.

Đáng tiếc, hắn từ đầu tới đuôi không dám xuất nửa phần lực.

Cảm tình giữa hắn với Hà Dung Cẩm vốn đã chẳng còn có mấy, lại mạnh động nữa, chỉ sợ thật sự sẽ trở mặt thành thù.

“Nếu không công, ta chỉ có thể ôm.” Rõ ràng là lời uy hiếp, hắn vẫn cố nói cho được thành ôn nhu nhỏ nhẹ, chỉ sợ nặng hơn sẽ làm Hà Dung Cẩm phản cảm.

Nhưng hắn đã quên một điểm, Hà Dung Cẩm phản cảm chưa bao giờ là bởi vì khẩu khí của hắn, mà bởi vì chính bản thân hắn.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta tuy rằng gãy chân, nhưng không có gãy tay. Ta tuy không có vũ khí, lại vẫn có thể giết người.”

Khuyết Thư hai lần nhiệt huyết dán vào thẳng mông lạnh, rốt cục kiềm chế không được gần giọng nói: “Phải, người không có vũ khí, lại vẫn có thể giết người, hơn nữa giết đến vô hình.”

Hà Dung Cẩm đẩy hắn ra, từng bước từng bước nhảy ra ngoài.

Toàn bộ chúng tăng trong miếu bị bắt giữ, ngay cả lão binh cũng bị Tháp Bồ vịn tay trời lại. Ngôi miếu vốn hô đánh hô giết loạn xạ hiện tại đã trở nên yên tĩnh.

Khuyết Thư không cam lòng theo sát phía sau Hà Dung Cẩm, “Người có biết, những ngày người ở Đột Quyết phong lưu khoái hoạt, bốn vương sống thế nào?”

Hà Dung Cẩm giả điếc nhảy qua ngưỡng cửa.

Khuyết Thư nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bốn vương thường xuyên nghỉ, việc người không chết, có phải hay không bởi vì ta tư niệm quá độ mà ảo tưởng ra.”

Hà Dung Cẩm dừng bước, quay đầu nói: “Ý tưởng này không tồi, người vì sao không xem như bản thân đang ảo tưởng?”

Khuyết Thư lạnh lùng nói: “Bởi vì ta không muốn phát điên.”

27. Quyển 3 - Chương 8: Động Phách Kinh Tâm (8)

Hà Dung Cẩm: Ta dù không có vũ khí, lại vẫn có thể giết người như thường.

Chờ Thập Bố xử lý xong những người này, Kỳ Trạch rốt cục tiến vào dưới sự bảo vệ của hộ vệ.

“Vương!” ông ta lo lắng đẩy ra Thập Bố đang chắn trước mặt, đánh giá Khuyết Thư từ trên xuống dưới, đến khi xác định hần bình yên vô sự mới nhẹ nhàng thở ra.

Khuyết Thư nói: “Các người sao lại xuất hiện ở đây?”

Kỳ Trạch nói: “Ta âm thầm phái người hộ tống vương cùng tướng quân ven đường. Hần thấy vương cùng tướng quân sau khi tiến vào miếu thờ thì chậm trễ không khởi hành, liền thám thính, nghe thấy bên trong có tiếng đánh nhau mới biết có người muốn hại vương, cho nên khẩn cấp báo lại.”

Khuyết Thư nheo mắt nói: “Người âm thầm phái người theo dõi chúng ta?”

Kỳ Trạch cúi đầu nói: “Bảo hộ an nguy của vương là chức trách của ta cùng Thập Bố, thỉnh vương thứ tội.”

Khuyết Thư nhìn đỉnh đầu ông ta một lúc lâu, mới nói: “Mà thôi, các người lần này đến rất kịp thời, công tội xóa bỏ.”

Kỳ Trạch thở ra một hơi nói: “Vâng.”

Khuyết Thư nói: “Đi tìm một chiếc xe lăn đến.”

Kỳ Trạch nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn hai chiếc ghế phòng bất kỳ tình huống nào.” Hần nói xong, ra hiệu cho người phía sau, chốc lát, một chiếc xe lăn mới tinh đã được đẩy đến.

Khuyết Thư tự mình tiếp nhận, đẩy đến sau lưng Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm quay đầu nhìn hần một cái, chậm rãi ngồi xuống.

Khuyết Thư nói: “Các người còn không đi?”

Kỳ Trạch cùng Thập Bố liếc nhau. Kỳ Trạch nói: “Những thích khách này lai lịch bất minh, vì để an toàn, còn thỉnh vương cùng chúng ta khởi hành.”

Khuyết Thư quay đầu nhìn Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm nói: “Tùy người.”

Khuyết Thư nghĩ nghĩ nói: “Cũng tốt. Được rồi, lai lịch của đám người kia nhất thiết phải truy ra rõ ràng.”

“Vâng.” Kỳ thật không cần hần hạ lệnh, Thập Bố đã tiến hành bực cung rồi.

Khuyết Thư nói: “Đội hộ vệ của Đột Quyết đâu?”

Kì Trạch nói: “Đang hạ trại ở thôn trang cách đây không đến nửa dặm. Thỉnh vương yên tâm, ta lấy có nói phải cử hành một nghi thức bí ẩn, ngoại nhân không tiện tham dự, đẩy bọn họ đi. Bọn họ cho dù trong lòng có nghi vấn, cũng không thể theo tới.”

Khuyết Thư gật đầu.

Lão binh cùng trụ trì bị nghiêm hình tra tấn một hồi, trụ trì đã chịu thua trước, run cầm cập dùng tiếng Tây Khương hét ồm tỏi “Ai nha, ta nhận tội, nhận tội! Đừng đánh nữa, sắp chết rồi! Ta khai, khai hết.”

Tháp Bồ xách hấn tới trước mặt Khuyết Thư.

Khuyết Thư cười lạnh nói: “Thế nào? Đã nghĩ được nên nói cái gì chưa?”

Trụ trì đau đến nổi vắn vẹo cả mặt, quỳ rạp trên mặt đất thở dốc hồi lâu mới nói: “Rồi, rồi.”

Khuyết Thư nói: “Ai phái các người tới?”

Trụ trì yếu ớt nói: “Mật Gia Diệp Hộ.”

Câu trả lời này hoàn toàn ngoài dự đoán của Khuyết Thư, hấn nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Trụ trì nói: “Không, không biết.”

Khuyết Thư nói: “Hấn từ đâu biết được thân phận bốn vương?”

Trụ trì nói: “Không biết.”

Khuyết Thư sầm mặt nói: “Vậy hấn muốn như thế nào, người hấn cũng phải biết đi?”

Trụ trì nghe ra khẩu khí hấn không tốt, miễn cưỡng nhắc đầu lên nói: “Hấn, bảo ta bắt người, viết câu kia..... Tây Khương là, chúc quốc Đột Quyết..... Còn lại, nghe theo chỉ thị của Tạt Tát.”

Kì Trạch nghe vậy giận tím mặt nói: “Khẩu khí lớn lắm!”

Hà Dung Cẩm lặng im ngồi một bên nghe vậy không khỏi nhìn hấn một cái.

Khuyết Thư nói: “Tạt Tát là ai?”

Trụ trì nói: “Chính là, xa phu, đưa các người tới.”

Tháp Bồ xách cả lão binh tới. Lão binh nhìn qua chạt vật hơn trụ trì rất nhiều, nhưng vẻ mặt lại kiên cường hết sức, thấy Khuyết Thư còn có thể nhếch nhếch khóe miệng cười lạnh, “Muốn giết..... cứ giết.” trụ trì ở ngay bên cạnh, hấn cũng có liếc mắt một cái, thấy rõ là khinh bỉ.

Khuyết Thư không rõ hấn nói cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt liền đoán được mấy phần, cũng không nổi giận, lười biếng nhìn hấn một cái, lại nói với trụ trì: “Tạt Tát cầu thả, bị chúng ta phát hiện lúc hấn đang âm thầm động thủ động cước mà thất thủ bị bắt, người anh dũng mở được đường máu, trốn về Diệp Hộ phủ. Sau, Tạt Tát chịu không được khổ hình, khai ra kẻ chủ mưu phía sau, khiến cho Tây Khương Đột Quyết xung đột. Người cảm thấy câu chuyện này thế nào?”

Hiện giờ người là đao thớt, ta là thịt bò, trụ trì còn nói được cái gì, chỉ có thể cười làm lành: “Được, được.”

Khuyết Thư nói: “Là anh hùng hay là cẩu hùng, liền nhìn người có thể thiết trán hoa sen, man thiên quá hải hay không.” Hấn biết lão binh nghe cũng không hiểu, còn đặc biệt nhờ Hà Dung Cẩm thuật lại.

(*) Thiết trán hoa sen: gốc – hoa sen tòi ra từ lưỡi – nói chung là ảo diệu vô cùng *__*, nói riêng là biên bậy bạ để thoát thân.

Hà Dung Cẩm cảm thấy bản mặt cười nịnh hót của trụ trì sao chương mắt vô cùng, ngược lại đối với kiên cường của lão binh rất có hảo cảm, nhin không được nói: “Vì sao phải thế?” về phần lão binh thì thả người hay không với oan uổng hay không kỳ thật cũng không phải chuyện gì đại sự. Trụ trì sau khi trở về, Mật Gia Diệp Hộ nếu đủ thông minh hấn phải biết sự tình đã bại lộ, hấn cùng Khuyết Thư nhất định đã vào thế đối địch, lão binh cũng vậy, trụ trì cũng vậy, vốn chỉ là mấy quân cờ không quan trọng trong cuộc đấu giữa hai người, làm gì phải bỏ tâm tư vu hãm hấn?

Khuyết Thư nói: “Ta chỉ là muốn xem hấn rốt cuộc có bao nhiêu cốt khí.”

Hà Dung Cẩm trầm nghĩ, cho dù mình không nói, bên người Khuyết Thư cũng đầy cả đồng dịch quan, cho nên qua loa thuật lại.

Lão binh nghe xong, ngoảnh mặt đi không thèm nói một câu, hoàn toàn không để uy hiếp của Khuyết Thư vào mắt.

Khóe mắt Khuyết Thư co giật rất khó thấy.

Tháp Bồ rút đao chém lên người trụ trì hai nhát.

Trụ trì kêu đau hai tiếng, người ngã lăn ra đất lăn lóc mấy vòng mới đứng dậy được, run rẩy hai chân chạy đi mấy bước, lại lo lắng nhìn về phía sau một cái, thấy đám Khuyết Thư không phản ứng gì, mới nghiêng ngả lão đảo bỏ chạy.

Kì Trạch nói: "Mật Gia Diệp Hộ là thân đệ đệ của Đột Quyết Khả Hãn, quyền khuynh triều dã, hãn nếu đã có ý xuống tay, tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi mới tốt."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Tháp Bồ đã chỉ huy hộ vệ thu dọn xong miếu thờ, đám tăng nhân hề không nghe lời tức khắc sẽ bị giết chết tại chỗ, chỉ lưu lại một người còn giữ được bình tĩnh với cả lão binh, túm lại cùng một nhóm dẫn đi.

Bọn họ lần này đến quá gấp, chỉ có một chiếc xe ngựa của Kì Trạch ngồi, bởi vậy Khuyết Thư, Hà Dung Cẩm cùng Kì Trạch ba người không thể không cùng nhau chen chúc bên trong.

Đến được chỗ hạ trại ở thôn trang, quân quan Đột Quyết hộ tống bọn họ đã chờ hết cả kiên nhẫn, nhìn thấy bọn họ xuất hiện hai đầu mày mới giãn ra.

(*) Quân quan: tức là quan của quân.

Kì Trạch xuống xe hàn huyên mấy câu với hãn, sau liền đưa bọn họ đến chỗ trống khác hạ trại.

Hộ vệ Đột Quyết tuy gánh vác trách nhiệm bảo hộ dọc đường, nhưng từ đầu đến đuôi vẫn duy trì khoảng cách thích hợp, xem như là tôn trọng. Tựa như lần này, đội trưởng hộ vệ mặc dù cảm thấy việc Kì Trạch rời đi rất kỳ quái, nhưng cũng không thể hỏi đến, để tránh dẫn tới nghi kỵ giữa hai nước.

Hạ trại xong, Kì Trạch sắp xếp Khuyết Thư cùng Hà Dung Cẩm vào một doanh trướng.

Hà Dung Cẩm ngồi trên xe lăn thì không có vẻ bài xích như vừa rồi, Khuyết Thư sai người mang thùng tắm vào trong trướng cũng không biểu hiện gì cả, chỉ yên lặng địa đẩy xe lăn ra bên ngoài chờ.

Khuyết Thư rất nhanh đã tắm xong, sai người tìm Hà Dung Cẩm về, nói: "Người đã đầy mồ hôi. Ta cho người mang nước tới, người cũng tắm đi."

Hà Dung Cẩm nhú mày, ánh mắt nhìn về phía hãn mang theo phòng bị lộ liễu.

Khuyết Thư tức giận, "Người cho bốn vương là loại tiểu nhân mượn cơ hội để thân thiết?"

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: "Nghĩ nhiều rồi." Nói là nói như vậy, nhưng phòng bị trong mắt không chút suy giảm.

Khuyết Thư cho người gánh nước ấm vào xong, gọi Tháp Bồ đến, nói ngay trước mặt hãn: "Người canh giữ trước doanh trướng, không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập!"

Tháp Bồ nói: "Tuân lệnh."

Khuyết Thư nhìn về phía Hà Dung Cẩm, Hà Dung Cẩm làm như không nghe thấy gì chỉ nhìn thùng tắm. Hãn nghiêng chặt hai hàm, lại nói: "Kể cả bốn vương!"

"Tuân lệnh." Tháp Bồ đáp xong mới thấy không ổn, "Vậy buổi tối vương ngủ ở đâu?"

Khuyết Thư ôm một đồng giận hờn trong ngực đang định dỗ bảo ta tìm chỗ khác, tới cùng vẫn dẫn lại được, lời nọ lời kia lòng vòng đã đời ở môi với răng xong lại chui tọt vào trong bụng, cho nên dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn đứng gác ở đây hết đêm?"

Tháp Bó thấy hần mặt mày khó chịu, không dám nói nhiều, lẳng lặng thối lui ra ngoài đứng gác.

Khuyết Thư thấy Hà Dung Cẩm vẫn không phản ứng gì, cơn tức càng phình to, sải bước ra khỏi doanh trướng, đi tìm Tạp Tát để xả. (RIP chú ~)

Xả hết nguyên ngày, đến bữa trưa cũng không thấy về ăn.

Hà Dung Cẩm ngược lại sung sướng đến vênh váo, ăn xong thì nghỉ trưa, đến tận lúc mặt trời lặn, Khuyết Thư rốt cục cũng trở về, mặt mũi không còn khó coi như lúc bỏ đi. Hần đến cạnh giường, im lặng đứng nhìn mỹ nhân đang ngủ.

Hà Dung Cẩm giả ngủ nửa ngày không thấy động tĩnh, nhin không được mở mắt ra.

“Ngủ nhiều quá, sẽ dễ mất ngủ.” Khuyết Thư ôn nhu nói, “Ta đưa ngươi ra ngoài dạo một chút.”

Hà Dung Cẩm lườm hần, “Bằng chân gầy?”

Khuyết Thư đẩy xe lăn đến.

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định ngồi lên xe lăn.

28. Quyển 3 - Chương 9: Động Phách Kinh Tâm (9)

Hà Dung Cẩm: Ta dù không có vũ khí, lại vẫn có thể giết người như thường.

Tà dương miễn cưỡng chiếu khắp thôn xóm, khói bếp lượn lờ, tan vào trong ánh chiều.

Khuyết Thư đẩy Hà Dung Cẩm đi một vòng gần doanh địa.

“Ngươi không cảm thấy việc này kỳ lạ?” Hà Dung Cẩm thấy quanh mình không còn ai khác, rốt cuộc mở miệng.

Khuyết Thư hỏi: “Ngươi là nói Tạp Tát, trụ trì hay là Mật Gia Diệp Hộ?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đều có.”

Khuyết Thư cước bộ dừng lại, ngẩng đầu nhìn trời, một lát mới nói: “Đích xác.”

Hà Dung Cẩm nói: “Dù ngươi có thực sự tự tay viết xuống Tây Khương phải chúc quốc Đột Quyết thì cũng là làm nhục người mà thôi, đối với Đột Quyết căn bản không có nửa điểm tốt, chỉ được cái tăng thêm thù hận hai nước.”

Khuyết Thư im lặng nghe.

“Lại còn, đám tăng nhân đó võ công thường thường, chỉ có Tạp Tát cùng trụ trì là hơi mạnh một tý. Ngươi là Tây Khương vương, bọn họ sao chắc chắn được ngươi không có cao thủ theo đuôi mà phái ra một đám ô hợp như thế?”

Khuyết Thư nói: “Bên cạnh ta thật sự có cao thủ, có điều hần không theo ta, mà là ta theo hần.”

Hà Dung Cẩm làm ngơ tiếp tục nói: “Kì quái nhất chính là trụ trì cung khai ra Mật Gia Diệp Hộ. Trong tình huống này, hần có thể thuận miệng kéo một người nào đó, tốt nhất là kẻ địch của chủ tử hần, vậy vừa bảo vệ được bí mật của chủ nhân, lại vừa mưu hại được đối thủ, nhất cử lưỡng tiện. Mật Gia Diệp Hộ e chỉ là kẻ chịu tội thay.”

Khuyết Thư nói: “Có lẽ phải, cũng có thể không phải.”

Hà Dung Cẩm hỏi: “Nói vậy là sao?”

Khuyết Thư nói: “Nếu có người dự liệu trước được suy nghĩ của ngươi, chẳng phải có thể dùng một chiêu tự bôi bẩn để rửa sạch hiềm nghi?”

Hà Dung Cẩm mím môi, chậm rãi gật đầu nói: “Không sai.” Hắn lấy hồ lô ra, nhịn không được uống một ngụm.

Khuyết Thư nói: “Đừng nghĩ nữa, thương thân.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy ngươi định thế nào?” Đối phương ý đồ khó hiểu, hành động cổ quái, thực không dễ đoán. Lúc này, hắn đột nhiên lại nghĩ đến Xác Châu. Kỳ thực Xác Châu phòng bị hắn không phải không có lý. Làm Thịnh văn tổng quản lâu như vậy, hắn chưa từng hỏi Xác Châu phương án cùng với hướng đi trong bất cứ vấn đề gì, không phải không dám, mà là không quan tâm.

Phủ Đặc Cần như vậy, phủ Tiểu Khả Hãn cũng vậy, ở lâu mấy với hắn cũng chỉ là ở tạm.

Nhưng mà Khuyết Thư...

Không giống.

Khuyết Thư đẩy hắn về lại doanh trường, hai người yên lặng dùng hết bữa tối.

Khuyết Thư vốn định kiếm ít chuyện để tâm sự, nhưng thử mấy lần đều thấy hắn không có hứng thú, cũng không đề cập tới nữa.

Đêm xuống, hai người đều sớm đi nghỉ.

Lúc đầu là vì không có gì để nói, nhưng đầu vừa dính gối thì, uể oải như bài sơn đảo hải mà đến, rất nhanh đã ngủ say, thẳng đến khi quân doanh truyền ra tiếng ồn ào, mới đem hai người đánh thức.

Khuyết Thư khoác áo đứng dậy, nhắc trống mà ra.

Tháp Bố vội vã chạy tới, trầm giọng nói: “Vương, chúng ta bắt được một thích khách.”

(*) chúng ta bắt được một thích khách nghe cứ như là đang khoe ấy =3=

Khuyết Thư cau mày hỏi: “Lại là thích khách?”

Tháp Bố nói: “Hình như hắn nhắm vào Tập Tát.”

Khuyết Thư giận tái mặt, hừ lạnh nói: “Bản vương thật muốn xem thử, rốt cuộc là tên nào cứ thích động thổ trên đầu bản vương!” Hắn theo Tháp Bố bước mấy bước, lại lui trở về, hỏi Hà Dung Cẩm đang ngồi trên giường đối diện: “Muốn đi chung không?”

...

Thích khách bị bắt tuy mặc y phục dạ hành, nhưng Kì Trạch liếc mắt đã nhận ra hắn là hộ vệ trong đội hộ vệ Đột Quyết.

Lập tức sắc mặt Kì Trạch rất khó coi.

Đội hộ vệ Đột Quyết nhân số hơn cả trăm, nếu bọn hắn thực sự tâm hoài bất quỷ, vậy tình cảnh của cả sứ đoàn Tây Khương đều rất đáng lo.

(*) tâm hoài bất quỷ: trong lòng mang ý định quấy rối

Tháp Bố nắm cổ thích khách nói: “Ngươi là ai? Nửa đêm canh ba chạy vào doanh địa làm gì hả?”

Thích khách hai mắt lạnh băng băng nhìn hắn, bất vi sở động.

Tháp Bố giận lên, lực tay càng nặng, “Ngươi mà không nói, đừng trách ta dùng tới đại hình!”

Kì Trạch đột nhiên nói: “Liệu có thể hắn không hiểu ngươi đang nói gì không?”

Tháp Bố: “...”

Mọi ánh mắt đều tập trung lên người Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm: “...” Khuyết Thư không phải sớm đoán được tình huống này mới đem hắn kéo tới đây đi? Tuy nghĩ vậy, nhưng cũng quá trễ rồi, hắn đành phải mỗi câu mỗi chữ thuật lại cho thích khách.

Thích khách hét lớn: “Ta nghe nói các ngươi là khách quý từ Tây Khương tới, muốn đến thử vận may! Giờ rơi vào tay các ngươi, ta cũng không còn gì để nói.”

Tháp Bồ nghi hoặc hỏi: “Thử vận may? Nơi này không phải sòng bạc, thử vận may kiểu gì?”

Kì Trạch vừa bực vừa buồn cười nói, “Ý hần là hần tới trộm đồ.”

Tháp Bồ nói: “Trộm đồ, ta thấy trộm người thì đúng hơn!” Khuyết Thư cùng với Hà Dung Cẩm nghe vậy đều nhìn về phía hần, bản thân hần lại hoàn toàn không phác giác được nghĩa khác trong lời mình nói.

(*) mình cũng nghe thành nghĩa khác ==)) đem Tháp Bồ chôm về nhà chừng nó cũng hay hay háX”D

Khuyết Thư nói: “Hần nếu tới vì Tập Tắt, hơn phân nửa là có hai mục đích. Một là cứu người, một là diệt khẩu. Các ngươi đoán, hần là loại nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Còn một khả năng nữa, hần qua đây do thám, sau đó mới quyết định bước tiếp theo.”

Kì Trạch nói: “Là người của Mật Gia Diệp Hộ?”

Khuyết Thư lạnh nhạt nói: “Giờ Đột Quyết còn có người tin theo đảng Khả Hãn sao?”

Trước đây có lẽ có, nhưng đột rồi Sa Nạp Lợi Khả Hãn bệnh nặng đe dọa, khiến cho thế lực khắp nơi rục rịch, phe phái trong triều từ ám dẫu đã biến thành minh tranh. Tuy Sa Nạp Lợi vì Thiên thần châu mà chuyển nguy thành an, nhưng các nhóm đã xếp thành hàng thì rõ ràng không lui lại được, điểm này Xác Châu hiểu, Mật Gia hiểu, A Lực Phổ hiểu, Sa Nạp Lợi cũng hiểu. A Lực Phổ buộc tội Mật Gia chỉ là khúc dạo đầu, trò hay vẫn còn ở phía sau. Cái gọi là đội hộ tổng, cũng đã sớm bị các thế lực này thẩm thấu vào rồi.

Khuyết Thư đã sớm liệu trước mình sẽ bị cuốn vào trò hay này, bởi vậy đối với chuyện phát sinh tiếp tới vẫn bình chân như vại.

Bên ngoài có hộ vệ báo lại, “Đội trưởng đội hộ vệ Đột Quyết cầu kiến.”

Kì Trạch nói: “Tới thật là nhanh.”

Khuyết Thư hỏi: “Các ngươi ai nguyện ý thụ thương?”

Kì Trạch với Hà Dung Cẩm liếc nhau, Kì Trạch nói: “Ta cái tuổi này rồi...”

Hà Dung Cẩm nói: “Thích hợp tính dưỡng nhất.”

Kì Trạch chống lại ánh mắt Khuyết Thư quét tới, chỉ có thể cười khổ.

...

Doanh địa đèn đuốc sáng trưng.

Đội trưởng đội hộ tổng của Đột Quyết Bồ Khố đi tới bên ngoài trường dưới ánh mắt lạnh băng của hộ vệ Tây Khương, Tháp Bồ vén rèm đi ra, sắc mặt âm trầm, “Mời vào.” Dịch quan cạnh hần nhỏ giọng thuật lại, thanh âm run run.

Bồ Khố diện vô biểu tình mà gật đầu, theo sau hần vào trường.

Trong trường nồng nặc mùi thuốc trị thương.

Kì Trạch ngủ trên giường, nhúu mày, thỉnh thoảng đau đớn phát ra mấy tiếng rên ư ử.

Khuyết Thư ngồi cạnh giường, tay cầm quần áo dính máu ném vào trong chậu nước đã nhiễm máu bên cạnh. (máu gà ~ =)))

Bồ Khố nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Hà Dung Cẩm đang nhắm mắt dưỡng thần. Tựa hồ cảm giác được ánh mắt sấm soi của hần, Hà Dung Cẩm mở mắt.

Ánh mắt hai người mới chạm nhau, Khuyết Thư đã mở miệng, “Đội hộ vệ của Đột Quyết các ngươi hộ vệ đại nhân chúng ta như vậy sao?”

Bố Khố thấy hấn lên mặt nạt người, nói về khí thế uy nghiêm so với Kì Trạch chỉ hơn không kém, không khỏi âm thầm giật mình, không biết hấn lai lịch thế nào. Thừa dịp dịch quan thuật lại mà bình ổn ngạc nhiên trong lòng, hấn thông dong ôn quyền nói: “Hai doanh chỉ hơn kém nhau có mười trượng, hạ quan tự tin chỉ cần có gió thổi cỏ lay là có thể đến được kịp thời. Không biết Kì Trạch đại nhân sao lại...”

Kì Trạch từ từ mở mắt, môi run run, một chữ cũng không nói ra được.

Thấy ánh mắt lo lắng của Bố Khố, cả Hà Dung Cẩm thờ ơ lạnh nhạt cũng phải tán thán hấn đóng kịch quá giỏi, đúng là xuất thần nhập hóa.

Tháp Bố thở phì phì nói: “Đêm nay có gian tế Đột Quyết xông vào quân doanh, đâm đại nhân bị thương rồi!”

Bố khố kinh ngạc hỏi: “Có chuyện này nữa?” Hấn thấy quân doanh của sứ đoàn Tây Khương nửa đêm náo loạn, đang êm đẹp tự dừng đi đốt được mới mò sang xem thử, ai biết đụng trúng thích khách thật. Hấn thấy Kì Trạch hơi thở mong manh, lại liên tưởng đến hành vi rồi đi quá dị buổi sáng sớm, cảm giác chuyện không có đơn giản như vậy. Hấn lại không biết bọn họ muốn làm gì, đành phải thuận thế hỏi: “Không biết giờ hấn đang ở đâu?”

Tháp Bố nhìn về phía Khuyết Thư.

Khuyết Thư gật đầu.

Tháp Bố tự mình xuống dưới đem thích khách lôi lên.

Trải qua một phen nghiêm hình tra tấn, thích khách đã bị đánh tới hấp hối, co quắp nằm trên mặt đất.

Bố Khố tỉ mỉ quan sát một phen mới hỏi: “Là một tăng nhân?”

Tháp Bố nói: “Người biết lai lịch của hấn?”

Bố khố nói: “Miếu thờ ở Đột Quyết tuy không hưng thịnh như Tây Khương và Trung Nguyên, nhưng lớn nhỏ cũng được mấy trăm tòa, muốn tra ra thân phận của một tăng nhân thì không khác gì mò kim đáy bể a. Bất quá nếu chư vị tin ta, vậy đem người này giao cho ta, ta sẽ cố cạy cho được cái miệng hấn!”

Khuyết Thư sốt ruột khoát tay nói: “Không cần! Người đã không biết lai lịch hấn, vậy chuyện này cứ để chúng ta tự giải quyết đi.”

Hấn nói như đinh đóng cột, chọc cho Bố Khố một trận khó chịu trong lòng, ngoài miệng cần thăm hỏi Kì Trạch mấy câu lấy lệ, sau đó mượn cớ đi hạ trại lần nữa gì gì đó mà rời khỏi trường.

29. Quyển 4 - Chương 1: Biệt Hữu Dụng Tâm (1)

Khuyết Thư: Có chút đạo lý.

Hấn vừa rời đi, trong trường đang tử khí ngập ngụa tức khắc biến đổi, một lần nữa sống động trở lại.

Kì Trạch nghiêng người ngồi dậy, tay ôm thất lưng nói: “Quả nhiên tuổi đã cao, úp sấp một chút đã chịu không được.”

Tháp Bố đá đá “thích khách” quỳ rạp trên mặt đất, “Người còn muốn giả vờ tới bao giờ?”

“Thích khách” chần kinh nhảy dựng lên, kinh hoàng nhìn về phía Hà Dung Cẩm. Con người khi rơi vào hiểm cảnh, sẽ cực kỳ mất cảm, nhất là phân tích về việc ai nguy hiểm ai có vẻ đáng tin.

Hà Dung Cẩm dùng tiếng Đột Quyết nói: “Không có việc gì.”

“Thích khách” lúc này mới thoáng an tâm.

Tháp Bó cho người dẫn hần đi xuống, nghi hoặc nói: “Hần là thích khách không sai, nhưng đâu phải thích khách tối nay, vì sao lại dùng hần?” Vị “thích khách” này chẳng phải ai khác, chính là người duy nhất còn sống sót trong đám tăng nhân vây công Khuyết Thư cùng Hà Dung Cẩm trong miếu lúc trước.

Khuyết Thư hỏi Kì Trạch: “Người thấy thế nào?”

Kì Trạch nói: “Xem phản ứng của Bồ Khố, đối với việc thích khách bị thay đổi không hề kinh ngạc.”

Khuyết Thư nói: “Xem ra hần đích xác không biết thích khách là ai.” Bọn họ trước đó đã đoán Bồ Khố cùng phe với thích khách xông đến ban đêm, cho nên sau khi thích khách bị bắt mới cấp tốc chạy đến thăm dò tình hình, thế nhưng xem hần nhìn thấy thích khách này cũng không chút kinh ngạc, giống như chẳng biết gì cả.

Kì Trạch nói: “Có lẽ Bồ Khố cũng không phải người của Mật Gia Diệp hộ.”

Khuyết Thư âm ờ: “Có lẽ.”

Kì Trạch vuốt cằm nói: “Trên đời này vốn có một loại người trời sinh không giỏi biểu đạt cảm xúc, làm cho người ta không thể nào phỏng đoán suy nghĩ trong lòng.” Ông ta nói xong, ánh mắt chậm rãi hướng sang Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm lặng yên uống rượu.

Bồ Khố hành động hết sức nhanh nhẹn, ngày hôm sau Khuyết Thư vừa dậy, đã thấy cả đội nhân mã của hộ vệ Đột Quyết vây quanh bọn họ.

Tháp Bó sải bước từ xa đi tới, vẻ khó chịu, “Đây rốt cuộc là bảo hộ hay là giám thị?”

Khuyết Thư thấy hai mắt hần tơ máu dày đặc, thần sắc mệt mỏi, giống như một đêm chưa ngủ, bèn hỏi: “Đã có tiến triển?” Nếu không có có tiến triển, Tháp Bó cũng sẽ không mất cả đêm như vậy.

Tháp Bó nói: “Đêm qua vương quay về trưởng không bao lâu, ta liền bị hộ vệ gọi tới báo, thích khách kia đã cung khai.”

Khuyết Thư nói: “Quả nhiên là người của Mật Gia Diệp Hộ?”

Tháp Bó ngoài dự kiến lại lắc đầu nói: “Không, hần nói hần là do Tiểu Khả Hãn phái tới?”

Khuyết Thư ngắt ra, vừa lúc Hà Dung Cẩm đẩy xe lăn tới.

Tháp Bó thức thời ngậm miệng.

Khuyết Thư xua tay nói: “Hần có nói vì sao đến doanh địa hay không?”

Tháp Bó nói: “Hần nói là để ám sát.”

“Ám sát ai?”

Tháp Bó sắc mặt cổ quái nói: “Hà Dung Cẩm.”

Động tác lấy hồ lô của Hà Dung Cẩm hơi khựng một lúc.

Khuyết Thư nhíu mày, sau một lúc lâu mới nói: “Nga.”

Tháp Bó đang định hỏi thích khách phải xử lý thế nào, đã thấy Kì Trạch đi tới nói: “Vương, Bồ Khố hỏi khi nào khởi hành.”

Khuyết Thư nhìn nhìn sắc trời, “Khởi hành đi.”

Kì Trạch bởi vì “thân bị trọng thương”, không thể không bị Khuyết Thư cùng Tháp Bó nâng lên xe ngựa. Hà Dung Cẩm hai chân không tiện, trở thành một trong hai khách nhân ít ỏi của cỗ xe ngựa này, Khuyết Thư cùng Tháp Bó cười ngựa bên ngoài.

Bánh xe chậm rãi chuyển động, Kì Trạch ngồi xuống, lại cười nói: “Tướng quân, chúng ta đã lâu không yên tĩnh ngồi nói chuyện cùng nhau thế này.”

Hà Dung Cẩm nói: “Có lẽ trong tưởng tượng của người càng lâu hơn.”

Kì Trạch nói: “Ngài nếu đã quyết định quay về Tây Khương, chẳng lẽ còn không muốn bỏ xuống những chuyện lúc trước?”

Hà Dung Cẩm nói: “Người không bỏ xuống được không phải ta.”

Kì Trạch ngăn người, cười khổ nói: “Không sai, không bỏ xuống được là ta, là vương.”

Hà Dung Cẩm mở hồ lô, ngửi ngửi, rót cuộc không nở uống cạn chút rượu cuối cùng trong đó.

Kì Trạch nói: “Kiêng rượu không dễ a.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ai muốn kiêng rượu?”

“Tướng quân không định trọng chấn kì cổ trong quân sao?” Kì Trạch nói, “Tây Khương chiến sự liên tiếp, chính là lúc cần đến tướng quân.”

(*) Trọng chấn kì cổ: chỉnh đốn lại quân đội

Hà Dung Cẩm nói: “Người vì sao không hỏi, ta có cần các người hay không?”

Kì Trạch nói: “Nếu là không cần, tướng quân lại vì sao phải cùng vương trở lại Tây Khương?”

Hà Dung Cẩm nghe vậy, nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

Kì Trạch vội hỏi: “Ta chỉ là muốn khuyên tướng quân chớ để chuyện quá khứ ảnh hưởng tiền đồ sau này.”

Hà Dung Cẩm điềm tĩnh nhìn ông ta một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Người vẫn là Kì Trạch.”

Kì Trạch ngăn ra nói: “Ta tự nhiên là Kì Trạch, tướng quân lại cho ta là ai?”

Hà Dung Cẩm im lặng nhắm mắt lại.

Một đường vô sự.

Không biết có phải do Bồ Khố có chú ý, lộ trình sau đó trở nên rất cẩn mật chặt chẽ, đám người Khuyết Thư từ sau vụ thích khách xông vào doanh địa ban đêm thì không còn gặp bất cứ chuyện gì khác, Mật Gia Diệp Hộ không biết là sợ hãi hay đã hết hy vọng, không có thêm hành động nào cả.

Biên cảnh ngay trước mắt, tâm tình Hà Dung Cẩm thoáng lay động.

Hắn sờ dĩ đáp ứng Khuyết Thư cùng đi bất quá là muốn cho người kia mau chóng rời khỏi Đột Quyết quay về Tây Khương, chứ chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ trở lại Tây Khương. Bởi vậy cùng với khoảng cách tới Tây Khương ngày càng gần, hắn cũng bắt đầu tìm cơ hội tách đoàn.

Có điều việc này nghĩ thì dễ làm lại khó. Không nói cái khác, chỉ riêng con cáo già Kì Trạch này thôi đã rất khó đối phó rồi. Hà Dung Cẩm ban ngày cùng ông ta ngồi chung một chiếc xe, ban đêm cùng Khuyết Thư ngủ chung một gian phòng, căn bản không có cơ hội mất tích.

Xem ra, chỉ có thể tự mình chế tạo thời cơ.

Kể đầu tiên Hà Dung Cẩm muốn mượn tay chính là Bồ Khố.

Thân thế của Bồ Khố Khuyết Thư cùng Kì Trạch không biết, hắn lại rõ ràng hơn cả. Người này trước sau vẫn là một thành phần đáng tin của phe Xác Châu, lúc Xác Châu còn làm Thiết ở Sấn Bột Đặc, hắn đã qua lại rất thân thiết với Xác Châu, Hà Dung Cẩm có giao tiếp qua mấy lần, tuy rằng tương giao không sâu, nhưng đủ biết người này tâm tư kín đáo trầm ổn, đối Xác Châu trung thành tận tâm, nếu mượn danh Xác Châu nhờ giúp đỡ, có thể nói là mười phần chắc chắn.

Bất quá từ sau khi Khuyết Thư hai phen đụng độ thích khách, tất cả đều trở nên vô cùng cẩn thận đề phòng Đột Quyết, cho dù đêm hôm đó Bồ Khố ở doanh địa không hề lộ ra chút dấu hiệu khả nghi nào, bọn hắn vẫn âm thầm đề phòng. Cho nên muốn liên hệ với Bồ Khố lại không phải chuyện dễ. May mắn trời không tuyệt đường người, Hà Dung Cẩm đang phát sầu phải tìm cách nào, cơ hội đã đưa lên tới cửa.

Tháp Nhĩ Kì là trọng trấn cuối cùng trong hành trình từ Đột Quyết đến Tây Khương, Bồ Khố đặc biệt vì sứ đoàn, đã thiết yển ở chỗ này.

Hà Dung Cẩm vốn còn lo lắng Kì Trạch bản tính cẩn thận sẽ từ chối, không ngờ ông ta lại chủ động đề nghị Nguyệt Thư dự tiệc.

“Chỉ sợ lần này không phải chỉ là một bữa tiệc rượu bình thường.” Kì Trạch chỉ nói một câu đã đủ khiến Thập Bố kích động.

Thập Bố hét lớn: “Nếu không phải tiệc rượu bình thường, vì sao còn phải đi?”

Kì Trạch nói: “Người có từng nghe một câu, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng.”

Thập Bố nói: “Nghe qua, nhưng thế thì đã làm sao?”

Kì Trạch nói: “Bố Khố thiết yến, chúng ta dự tiệc, đó chính là mình thương. Bố Khố thiết yến, chúng ta không dự tiệc, thì cái theo đó mà đến chính là ám tiền. Thay bằng để cho bọn họ dấu đầu lòi đuôi nấp trong chỗ tối, chẳng bằng thoải mái đến dự tiệc, xem thử trong hồ lô của bọn họ tới cùng bán thứ được gì. Vương thấy thế nào?”

Nguyệt Thư nhìn Hà Dung Cẩm, không yên lòng đáp lại: “Có chút đạo lý.”

Thập Bố nói: “Từ đây đi Tây Khương bắt quá có mấy ngày lộ trình, chúng ta chỉ cần phái người đến biên cảnh Tây Khương thông báo một tiếng, gọi bọn hãn phái binh đến đây nghênh giá, lại tăng cước bộ một chút, đi nhanh hơn một chút, sao phải sợ bọn hãn ám tiền ám thương cái gì?”

Kì Trạch cười khổ nói: “Người nghĩ quá đơn giản. Nếu như bọn họ chặn đường binh sĩ do chúng ta phái đi thông báo thì thế nào? Lại hoặc là, bọn họ mai phục phía trước, một lưới tóm gọn tất cả chúng ta thì thế nào?”

Thập Bố cả giận nói: “Bọn họ dám? Vương nếu có chuyện gì không hay xảy ra, đại quân Tây Khương lập tức có thể vây quân bốn mặt!”

Kì Trạch nói: “Có gì không dám? Kể làm sứ giả xuất sứ của đoàn này là ta, Kì Trạch, làm gì có Tây Khương vương? Ai có thể chứng minh Tây Khương Hồn Hồn vương có trong sứ đoàn? Lui một vạn bước mà nói, cho dù bọn họ thừa nhận vương có trong sứ đoàn, thì là đường đường Tây Khương vương đi sứ Đột Quyết sao lại phải lén lút? Chẳng lẽ là có chuyện gì không dám cho người khác biết? Phải chăng là âm thầm bày ra mưu kế đối phó Đột Quyết?”

Thập Bố bị một tràng này chụp cho choáng váng, hồi lâu mới nói: “Cho dù người là sứ giả, thì cũng không thể tùy tiện chết ở Đột Quyết a.”

Kì Trạch thở dài nói: “Đúng vậy. Tây Khương nếu muốn truy cứu cũng không phải là không thể, có điều ai sẽ truy cứu đó mới là vấn đề.”

Hà Dung Cẩm nghe tiếng thở dài này, đột nhiên nhớ tới lá thư lúc trước, nhớ tới kẻ tưởng chừng đã chết trận kia, nhất thời âm thầm ra một thân mồ hôi lạnh. Nguyệt Thư không có con nối dòng, cũng chưa kịp chỉ định người thừa kế, nếu như Nguyệt Thư xảy ra chuyện không hay, ai sẽ là Tây Khương vương kế tiếp?

Đáp án không nói cũng biết.

Nếu Mẫn Mẫn vương một lần nữa đăng cơ trở thành Tây Khương vương, liệu có báo thù Hồn Hồn vương?

Đáp án lại là không nói cũng biết.

Hắn vốn là muốn Kì Trạch đáp ứng dự tiệc, thế nhưng sau một tràng phân tích vừa rồi, hắn cảm thấy bữa tiệc rượu này đã trở nên khó bề phân biệt mất rồi.

30. Quyển 4 - Chương 2: Biệt Hữu Dụng Tâm (2)

Nguyệt Thư: Có chút đạo lý.

Bị Kì Trạch ra sức thuyết phục, Khuyết Thư cuối cùng quyết định dự tiệc.

Có lẽ để tránh nghi kị, Bồ Khố không chọn địa điểm trong số các phủ đệ của quan viên tại trấn, mà chọn ở tửu lâu lớn nhất.

Hà Dung Cẩm vừa xuống xe ngựa, đã ngửi thấy mùi thịt ngào ngạt xông tới mũi.

Tửu lâu đèn đuốc huy hoàng, liếc mắt nhìn một cái, màu đỏ của hỷ ý rục rờ khắp nơi.

Bồ Khố sớm chờ ở ngoài, thấy hần cũng chỉ là khê gập đầu, liền quay sang đón Kì Trạch. Kì Trạch trong thời gian này tính đường cũng khá, “thương thế” không còn trở ngại, chỉ có lúc đi đường phải rất chậm rãi.

Bồ Khố không dám thúc giục, chỉ có thể cẩn thận theo sát.

Lên trên lầu, quan viên lớn nhỏ chào hỏi xong, Kì Trạch tươi cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh hoàn lễ từng người một, không khí vô cùng hòa hợp.

Bất quá Tháp Bồ bị Kì Trạch giảng giải cho một bài sau, không dám buông lỏng cảnh giác, theo sát phía sau Kì Trạch, bảo hộ Khuyết Thư. Khuyết Thư bình chân như vại, chỉ nhìn Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm thấy bọn họ ngồi vào vị trí, vốn định tìm đại một chỗ nào trống để ngồi, không nghĩ Bồ Khố lại mời hần đến bàn chính. Thấy hần lộ vẻ khó hiểu, Bồ Khố cười nói: “Người là tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, lại là dịch quan sứ tiết tự mình thỉnh, có thể nào ngồi ra xa như vậy.”

Kì Trạch nói: “Ngồi ở đây đi, có thể giúp ta cùng đội trưởng hộ vệ thân thiết một chút.”

Hà Dung Cẩm đành phải bồi ở chỗ thấp nhất.

Tiệc rượu ăn uống linh đình, Bồ Khố kính mấy chén, Kì Trạch đáp lễ một chén, song phương chỉ nói phong hoa tuyết nguyệt, không hề nhắc tới chuyện thích khách.

Đêm dần sâu, rượu dần nồng, tiếng cười nói không ngừng, một vài người loạn choạng.

Hà Dung Cẩm uống rượu, mặt càng ngày càng hồng, mắt càng ngày càng sáng, rượu qua thẳng họng, uống như uống nước.

Bồ Khố tựa hồ cũng quá chén, nói chuyện lớn tiếng, thái độ với Kì Trạch cũng bắt đầu tùy tiện.

Kì Trạch vẫn cười ha ha như lúc thường, tựa như vừa ngồi xuống vậy, đối với việc Bồ Khố thỉnh thoảng đập tay tới cũng chỉ lẳng lặng đỡ hết.

Hà Dung Cẩm thầm kêu không tốt. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ hần còn chưa kịp bắt chuyện với Bồ Khố, Bồ Khố đã say mềm tại tửu lâu mất. Hần cầm chén rượu nghĩ nghĩ, đột nhiên rời tiệc.

Ánh mắt Khuyết Thư từ đầu tới đuôi vẫn chưa từng rời hần, bởi vậy hần vừa có động, Khuyết Thư cũng theo sau.

Hà Dung Cẩm làm như không biết, chống gậy chậm rãi từ thang lầu đi xuống.

Khuyết Thư kiên nhẫn theo sát phía sau.

Hai người một trước một sau đi vào nhà xí.

Hà Dung Cẩm nghiêng người nói: “Thỉnh.”

Khuyết Thư nói: “Ta không buồn.”

Hà Dung Cẩm tựa hồ sớm đã liệu trước, đẩy cửa mà vào.

Khuyết Thư nói: “Người nếu đứng không vững.....”

Lời còn chưa dứt, cửa đã đóng sập. Qua một lát, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, lại qua một lát, Hà Dung Cẩm từ trong đi ra.

“Người có chờ ta không?” Khuyết Thư hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Người nghĩ thế nào?”

Khuyết Thư xoay người bước đi.

Hắn đi rất thẳng thắn, lại làm Hà Dung Cầm kinh ngạc, lập tức nhớ tới Khuyết Thư căn bản chưa có uống gì cả, tự nhiên không buồn. Nhìn bóng lưng Khuyết Thư càng lúc càng xa, hắn cũng không vội đuổi theo, mà nghĩ phải làm sao tìm người nhắn lời cho Bồ Khố. Nói đến cũng khéo, hắn còn đang nghĩ tới nghĩ lui, Bồ Khố đã xuất hiện.

“Tướng quân.” Hà Dung Cầm nói.

Bồ Khố uống đến đỏ bừng mặt, thế nhưng đi rất thẳng, nếu như có thuốc, hắn có thể vạch được một đường. “Hà tổng quản.” Hắn đi đến trước mặt Hà Dung Cầm, vốn định nghiêng người lách qua, nhưng nửa đường lại giống như nghĩ ra cái gì, lại thẳng người trở lại, che trước đường đi của hắn, “Người thật sự muốn đi Tây Khương?”

Hà Dung Cầm không chút ngạc nhiên. Hắn lúc trước gửi thư cho Xác Châu nói có việc tư, không thể không từ chức tổng quản, sau lại xuất hiện trong sứ đoàn Tây Khương, mặc dù bọn họ không biết thân phận của hắn, thì cũng nghĩ đến hắn hiện giờ đang dốc lòng vì sứ đoàn Tây Khương, có đoán như vậy cũng không ngoài ý muốn, có điều một cái phỏng đoán này lại mở được ra khỏi đầu cho thiên ngôn vạn ngữ trong lòng Hà Dung Cầm. “Tiểu Khả Hãn.....” Hắn mới nói ba chữ, chợt nghe đến bước chân Khuyết Thư quay lại, nhất thời im miệng, đem mẫu giấy đã chuẩn bị trước nhét vào đai lưng Bồ Khố.

Bồ Khố mơ mơ màng màng thốt ra một câu, “Người thật sự thích Tiểu Khả Hãn?”

Cánh tay thu lại nhất thời cứng đờ, Hà Dung Cầm ngạc nhiên nhìn hắn.

Tiếng bước chân của Khuyết Thư lập tức dừng lại.

Bồ Khố nghĩ hắn không nghe rõ ràng, lại nhắc lại: “Người thật sự thích Tiểu Khả Hãn?”

“Không phải như người nghĩ vậy.” Hà Dung Cầm một tay chống gậy, một tay đau đầu bóp cái trán.

Bồ Khố nói: “Bọn họ nói người uống rượu, tỏ tình với Tiểu Khả Hãn, còn hôn trộm hắn..... Còn nói muốn gả cho hắn.....”

Ba người thành hổ, nhân ngôn đáng sợ.

(*)Tưởng làm gì chứ làm thế này Xác Châu không hiểu lắm cũng lạ XD

Hà Dung Cầm không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được hơi thở âm lãnh từ chỗ tối phát ra, thế nhưng ba cái lời đồn thất loạn bát tao này bắt hắn phải giải thích nghiêm túc thế nào, chỉ có thể nói: “Tuyệt không có việc này.”

Bồ Khố nói: “Chính là rất nhiều người đều nói là nghe thấy vậy, như là Ngạch Đồ Lỗ.....”

Quả nhiên có phần tên này.

Hà Dung Cầm nghĩ đến mẫu giấy đã giao xong, không muốn tiếp tục dây dưa, hỏi: “Người không buồn à?”

Bồ Khố nói: “Buồn cái gì?”

“Buồn bụng.”

Bồ Khố vừa nghe nói vậy, liền cảm thấy hạ phúc tức khắc lồng lộn phiên giang đảo hảo, nghiêng người bỏ chạy vào trong.

Hà Dung Cầm đột nhiên lo lắng có khi nào hắn trong lúc tối lửa tắt đèn làm mất mẫu giấy của mình, không khỏi quay đầu nghe động tĩnh bên trong, có điều chưa nghe được gì đã bị người kéo mạnh một cái, quay đầu nhìn lại, đối diện phải ngay một đôi mắt lửa giận ngập trời.

Khuyết Thư túm lấy hắn, hận không thể cầm hết ngón tay vào cánh tay người này, “Người.....”

Mao xích truyền đến tiếng nước, cắt ngang lời hắn, ngay sau đó mấy quan viên Đột Quyết cũng lao đảo từ trên lầu đi xuống, lao đảo chạy về phía này.

Hà Dung Cầm chậm rãi giãy khỏi tay hắn nói: “Tiệc tàn.”

Kì Trạch cùng Thập Bố ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau, đang định rên rỉ đau đầu mấy câu, đã bị thần sắc âm lãnh của Khuyết Thư làm cho nuốt hết cả ca từ vào bụng.

Thập Bố lặng lẽ nhìn về phía Kì Trạch, muốn hỏi nguyên do.

Kì Trạch cười khổ lắc đầu. Hắn hôm qua nhìn như thanh tỉnh, kỳ thật suy nghĩ sớm bị trộn thành bê bết, làm sao còn có thể quan tâm chuyện xung quanh. Bất quá mặc dù không biết chân tướng, đoán bừa cũng được. Trên đời này kẻ có thể làm Khuyết Thư biến sắc chỉ có hai người, một là Mẫn Mẫn vương, bởi vì hận cực, một là Hà Dung Cẩm, bởi vì yêu cực. Mẫn Mẫn vương đã chết, còn lại thì không cần nói cũng biết.

Hà Dung Cẩm ngược lại sắc mặt như thường.

Nhìn đến bộ dáng hiện giờ của hắn, Kì Trạch trong lòng cảm khái thật nhiều. Hách Cốt đại tướng quân xưa kia rong ruổi chiến trường oai phong lẫm liệt, hiện tại trở thành một viên tiểu tống quản sống lớn không kinh, thu lại ngạo khí cùng sắc bén, khiến kẻ khác đột nhiên sinh ra loại cảm giác cô quạnh anh hùng quy ẩn.

Kì Trạch nghĩ đến đây, sợ Khuyết Thư vì tức giận mà làm ra chuyện để phải hối hận, mở miệng nói: “Đêm qua uống quá, ngủ một giấc sau vẫn còn đau đầu, không bằng ở thêm một ngày, ngày mai khởi hành?”

Thập Bố mờ mịt nói: “Chính là người không phải đã nói.....”

Kì Trạch liếc mạng nháy mắt.

Thập Bố tuy không thể hiểu nổi, vẫn thức thờ ngậm miệng.

Kì Trạch nói: “Nơi này là trọng trấn của Đột Quyết, ta phái người đi lòng vòng các nơi, có lẽ về sau sẽ hữu dụng.”

Điểm này Thập Bố nhưng thật ra rất tán thành.

Khuyết Thư thấy Hà Dung Cẩm không nói một lời, nhìn không thấy chột dạ hay áy náy, cơn tức nén cả đêm cuối cùng nén không được, đập bàn nói: “Các người trước đi ra ngoài!”

(*) Người này có tài đập mãi chả bàn nào gãy, phá đi quy luật của tất cả truyện võ hiệp, tạo nên hình ảnh một Bao Công thứ hai

~Kì Trạch cùng Thập Bố còn chưa hoàn hồn, Hà Dung Cẩm đã thức thờ quá chỉ tiêu, đẩy xe ra ngoài.

“Bổn vương không phải nói người!” Khuyết Thư nói.

Hà Dung Cẩm ngừng tay, hơi hơi nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu, “Ta vì sao phải nghe lời người?”

Kì Trạch vội nói: “Là lỗi của ta. Thập Bố!”

Thập Bố lúc này lại hiểu nhanh hơn hắn, không đợi hắn nói thêm, liền trực tiếp rời khỏi trường.

Kì Trạch trước khi đi, còn nhìn hướng Hà Dung Cẩm, dùng khẩu hình nói: “Tự giải quyết cho tốt.”

Khuyết Thư nhìn gáy hắn, một đồng lời khó nghe lại lòng vòng bên miệng, nhưng trước sau vẫn không dám bước qua lằn ranh. Hắn rất rõ ràng địa vị của mình trong lòng Hà Dung Cẩm, nếu lại đi sai một bước, Hà Dung Cẩm chỉ sợ sẽ thật sự cho hắn thành người lạ, bởi vậy mặc dù đồ kị đã đến mức sùi bọt mép, hắn vẫn không thể không dịu giọng nói: “Người buổi trưa cũng chưa ăn gì, trước ăn một chút đi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người nói xong rồi?”

Khuyết Thư nói: “Thịt bò rất tươi.”

“Cáo tử.”

“Đứng lại!” Khuyết Thư đứng dậy, sải bước đến trước mặt Hà Dung Cẩm, ánh mắt cúi đầu nhìn hắn cơ hồ muốn bắn ra băng tiễn, “Trong lòng người, thật sự có Xác Châu?”

31. Quyển 4 - Chương 3: Biệt Hữu Dụng Tâm (3)

Khuyết Thư: Có chút đạo lý.

Hà Dung Cẩm trấn định nói: “Sao lại hỏi vậy?”

Thái độ của hắn càng khiến Khuyết Thư khó chịu. So với thờ ơ, chẳng thà hắn tức giận, phản bác, thậm chí cười nhạo cũng được, so với bộ dạng không gợn chút sợ hãi này tốt hơn nhiều. “Người tưởng ta không hiểu tiếng Đột Quyết thật sao?”

Hà Dung Cẩm trong lòng khẽ động, lại bình tĩnh hỏi: “Nha. Lẽ nào người hiểu?”

Khuyết Thư khom lưng, tức giận chọc dọc theo khóe mắt thâm thúy, theo lông mi nồng đậm, theo ánh mắt chuyên chú hiển hiện không sót tí nào trước mắt Hà Dung Cẩm.

Cự ly hai người bất quá là mấy tấc, khí tức lẫn vào, tuy hai mà một, nhưng tâm tư lại khác nhau, tựa như cách thiên sơn vạn thủy.

Hà Dung Cẩm đang muốn ngửa đầu ra sau, lại bị Khuyết Thư nâng lấy, nghe hắn gần từng chữ một: “Dù ta nghe không hiểu tiếng Đột Quyết, nhưng hai từ Xác Châu này, ta biết.”

Hà Dung Cẩm ngẩn ra, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, chỉ là lóe lên quá nhanh, cho nên căn bản không lưu lại được gì cả.

“Người quả nhiên muốn về lại đó!” Khuyết Thư từ trong trầm mặc của hắn đọc ra kết quả hắn tự cho là đúng.

Hà Dung Cẩm nói: “Không phải.” Thực sự không phải. Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện về lại phủ Tiểu Khả Hãn, trước chỉ là muốn kiếm một nơi thanh tịnh, mà nơi đó giờ đã không còn thanh tịnh nữa.

Khuyết Thư thấy hắn lúc nào cũng nói một câu dừng một hồi, cho là hắn đang biên lời nói dối, lòng càng thêm tức giận, lạnh lùng nói: “Ta đang nghe.”

Hà Dung Cẩm nói: “Bố Khố tướng quân là thân tín của Tiểu Khả Hãn, ta với hắn đã gặp nhau trong phủ Tiểu Khả Hãn mấy lần, coi như là quen biết cũ, cho nên mới chào hỏi.”

“Chỉ có vậy?”

“Chỉ có vậy.”

Khuyết Thư nói: “Vậy sao hắn phải kích động như thế?”

Hà Dung Cẩm thở dài: “Hắn chất vấn ta vì sao rời khỏi phủ Tiểu Khả Hãn.”

Khuyết Thư sắc mặt hơi hòa hoãn, “Sao hắn biết người rời khỏi phủ Tiểu Khả Hãn?” Có một số chuyện tuy hắn biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn nghe người kia nói lại một lần.

Hà Dung Cẩm tựa hồ không muốn dây dưa với hắn, dị thường hợp tác mà hỏi đáp: “Đương nhiên là có người nói cho hắn biết.”

“Xác Châu?” Hắn căng thẳng sắc mặt. Nếu là Xác Châu nói, liệu này có nghĩa là người kia vẫn đang âm thầm theo dõi người của hắn hay không?

Hà Dung Cẩm nói: “Ngạch Đồ Lỗ.”

“Ai?” Đùng trách Khuyết Thư không nhớ rõ, với hắn mà nói, Ngạch Đồ Lỗ đúng là một nhân vật rất mờ nhạt.

“Xương vũ tổng quản của phủ Tiểu Khả Hãn.”

“Sao hắn phải nhớ nhưng người dữ vậy?” Khi một người đã rớt vào hũ giấm, vậy thì một thân nước chua kia không phải chỉ ba xạo mấy câu là có thể xong chuyện.

“Vì hắn ghét ta.” Hà Dung Cẩm không chờ hắn mở miệng đã nói tiếp, “Giờ người muốn hỏi sao hắn lại ghét ta chứ gì?”

Khuyết Thư mặt không chút xấu hổ, lễ thẳng khí hùng mà chờ đợi.

Hà Dung Cẩm nói: “Xương vũ và Thịnh văn tổng quản của Đột Quyết vốn là để kiềm chế nhau.”

Khuyết Thư nói: “Nha. Là vì tranh sủng?”

Từ ‘sủng’ này khiến sắc mặt Hà Dung Cẩm hơi đổi đổi.

Khuyết Thư nói: “Coi bộ, Xác Châu đối ngươi thật là tốt.”

Hà Dung Cẩm: “...” Xem ra Khuyết Thư không chỉ chui vào hũ giấm, mà còn chui vào hũ giấm bề ngoài y chang cái sừng trâu.

Khuyết Thư nói: “Lưu lại bên ta, ta sẽ tốt với ngươi hơn hẳn gấp trăm ngàn lần.”

Kí ức bị từ ‘sủng’ kia động tới như mãnh hổ xuống núi gào thét nhào tới, khuôn mặt bình tĩnh rốt cuộc vỡ ra một mảnh, Hà Dung Cẩm theo dõi hắn, trào phúng nói: “Chỗ tốt của Hồn Hồn vương, ta đã kiến thức qua.”

Khuyết Thư sắc mặt cứng đờ, tay đang ôm ót hắn từ từ trượt xuống, thấp giọng nói: “Lúc đó ta còn chưa hiểu làm thế nào để...”

Yêu.

Chỉ là một từ này dưới ánh mắt cười cợt kia rất khó để nói ra.

Hắn chặt vật tránh khỏi ánh mắt gây sự kia, cả lập trường lễ thẳng khí hùng lúc trước cũng theo trận đấu mắt giữa hai người mà bại trận, “Ta sẽ ở bên ngươi.” Lời này như nói với Hà Dung Cẩm, mà cũng có thể là nói với bản thân mình.

Hà Dung Cẩm thấy hắn chặt vật chạy đi, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Người này, thật sự đã thay đổi.

Nhiều lần hắn cảm giác được mình đã đập trúng giới hạn bạo phát của người này, người này lại vẫn cứ thể nhẫn nhịn xuống. Trước đây là chuyện không thể nào.

Nhưng mà...

Vậy thì sao?

Hà Dung Cẩm ngẩng đầu lên, đầu đau buốt vì đoạn hồi ức nghĩ đến mà kinh đó.

...

Nghỉ ngơi hồi phục một ngày, Hà Dung Cẩm lại không muốn đi đâu hết, ru rú trong doanh trướng chờ đợi. Mặc dù đã tự tay đem giấy nhét vào trong đai lưng của Bồ Khố, nhưng trong lòng hắn vẫn không nắm chắc hoàn toàn. Thứ nhất hắn và Bồ Khố giao tình không sâu, thứ hai là theo tình cảnh hôm qua, giấy có tới được trước mặt Bồ Khố không còn chưa biết.

Hắn nằm trên giường một chút, chợt nghe hộ vệ bên ngoài nói: “Tiên sinh, có rượu được đưa tới.”

Hà Dung Cẩm lơ mơ nghe không rõ, “Cái gì?”

“Rượu.”

Hộ vệ mới nói xong, đã thấy Hà Dung Cẩm nhắc rèm cửa, đẩy xe ra.

Ba cái xe đẩy chứa hơn mười vò rượu đang ở sau lưng hắn, trong doanh trại trang nghiêm nhìn rất không hài hòa.

“Ai đưa tới?” Hà Dung Cẩm ngoài miệng hỏi, lòng lại mơ hồ có được đáp án.

Quả nhiên, hộ vệ nói: “Là Khiết Túc tướng quân.”

(*) Khiết Túc với Khuyết Thư cũng hơi hơi đồng âm nữa =.,=

Hà Dung Cẩm nghĩ một chút, mới nhớ tên này là lúc hần giới thiệu Khuyết Thư thì hàm hồ lấy đại, ai biết hần cứ nhiên phổ biến trong quân luôn. “Để đó đi.” Rốt cuộc không chống được mê hoặc của con sâu rượu, hần đẩy xe qua bên, tiện tay lấy một vò, mở nê phong* ra, dùng mũi ngửi ngửi. Tuy không phải Nữ nhi hồng, nhưng cũng là Hoàng tửu ngon nhất.

(*) nê phong: thứ để niêm kín bình rượu

“Giúp ta đem rượu chuyển vào trong trưởng.” Hần nghĩ một chút, cảm thấy đặt mấy vò rượu này dưới mắt mình là chắc ăn nhất.

Hộ vệ không nói hai lời bắt đầu chuyển từng vò một.

Nhưng mà doanh trưởng diện tích có hạn, đắp hết rượu vào rồi, hoàn toàn biến thành một bức tường cao, đem doanh trưởng ngăn thành hai nửa.

Khuyết Thư một hồi trở về, thấy giường mình đã bị vất bỏ ở bên kia.

“Sao lại để trong này?” Hần cảm giác mình đang khiêng đá thả chân mình.

Hà Dung Cẩm nhắm mắt nằm trên giường, từng ngậm một ực rượu trong hồ lô.

Khuyết Thư ở bên giường nhìn hần một hồi, chậm rãi ngồi xuống, tay thăm dò khoát thử lên cẳng chân hần.

Hà Dung Cẩm lập tức mở mắt nhìn hần.

Dù cách quần áo, Khuyết Thư vẫn có thể cảm giác được cẳng chân hần cứng ngắc tới mức nào, “Sao lại đem rượu để trong này?” Hần lặng lẽ thu tay.

Hà Dung Cẩm cố nén khó chịu cường liệt tuôn ra trong lòng, yên lặng hít thở một lát mới nói: “Nhìn đẹp.”

Khuyết Thư nói: “Với ta mà nói, một chút đều khó coi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người muốn thu hồi?”

“Nếu có thể, ta càng muốn đem người thu hồi lại.”

“Ta chưa bao giờ là của người.” Từng chữ đều rất khí phách.

“Sẽ có một ngày.”

“Tuyệt đối không.” Hà Dung Cẩm thậm chí còn muốn phát luôn cái độc thệ để chứng minh quyết tâm của mình, chỉ là ánh mắt Khuyết Thư nhìn qua, hần rõ ràng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, tựa như điềm báo trước khi hần phát cuồng giống lúc trước.

Vết xe đổ vẫn khắc sâu trong kí ức, hần rốt cuộc đem xung động nhịn trở về.

Nhiều năm như vậy, kì thực thay đổi không chỉ có Khuyết Thư, còn có hần.

Khuyết Thư thu liễm đi nóng nảy năm nào, hần cũng mất đi dũng khí lúc trước.

“Hách Cốt.” Khuyết Thư ôn nhu nói, “Chúng ta ra ngoài chút được không?”

Hà Dung Cẩm xoay người nói: “Ta mệt.”

Khuyết Thư nói: “Ta giúp người thư giãn gân cốt?” Hần nói, một tay vươn qua.

Hà Dung Cẩm không chút nghĩ ngợi đem tay phất ra.

Khuyết Thư bất ngờ không đề phòng kịp, cả người bị đánh văng qua bên, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, đập rượu bị hần đựng cho lăn quay dưới đất, rượu tuôn như thác, vấy ra cùng mảnh vỡ của vò rượu.

Hà Dung Cẩm lẳng lẳng ngồi dậy.

Khuyết Thư trầm mặc nhìn rượu lênh láng khắp mặt đất.

Hộ vệ bên ngoài hét lên: “Đại nhân?”

Khuyết Thư hoàn hồn, lạnh nhạt nói: “Không việc gì.”

Hà Dung Cẩm đau lòng nhìn rượu chảy xuôi khắp nơi, hận không thể dùng tay mức lên uống.

Khuyết Thư lại đau lòng nhìn hắn, “Người phòng bị ta tới mức đó.”

Hà Dung Cẩm rất nhanh đã thu liễm biểu tình, thần thờ nói: “Người có thể sẽ phong võ công của ta một lần nữa, nếu như thiếu, người có thể sẽ trực tiếp phế bỏ luôn võ công của ta.”

Khuyết Thư nắm tay càng chặt.

“Kiểu gì thì,” Hà Dung Cẩm ngẩng đầu, giấu cợt nhìn hắn, “Lần đó, không phải người thiếu chút nữa đã thành công rồi sao?” Nếu không phải Ni Khắc Tư Lực kịp chạy tới, có khi giờ hắn đã là thứ cầm luyện tay trời gà không chặt rồi!

Khuyết Thư cắn răng nói: “Là người ép ta, là người muốn giết ta!”

Hà Dung Cẩm lạnh lẽo nhìn hắn, khóe miệng từ từ hiện lên một tia cười nhạt, “Một kẻ muốn đem ta biến thành nam sủng, không đáng giết sao?”

(*) không thể trách người ta vô tình được, ai mượn có lỗi trước màn chi XD

32. Quyển 4 - Chương 4: Biệt Hữu Dung Tâm (4)

Hà Dung Cẩm: Hận không được, buông không xong.

“Người quả nhiên hận ta.” Năm chữ này hút đi tất cả hào quang tự tin trong đáy mắt Khuyết Thư. Hắn suy sụp vén rèm đi ra.

Hận?

Hà Dung Cẩm mờ mịt nhìn mảnh vải lay động.

Hắn cũng không phải loại người dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt. Gặp những chuyện thế này hoặc là cứ thống thống khoái khoái mà buông, hoặc là cứ thống thống khoái khoái mà hận. Có điều, nếu nói hắn lựa chọn buông tay, nhiều năm như vậy, những chuyện đã qua cứ luôn quanh quẩn trong suy nghĩ hết lần này lần khác. Nhưng nói là hận, với tính tình của hắn, sau khi võ công khôi phục thì hắn đã lập tức liều mạng xông vào vương cung giết chết tên đầu sỏ kia.

Cho nên, hắn rõ ràng đã lựa chọn con đường thứ ba hoàn toàn khác xa với tính cách của mình.

Hận không được, buông không xong.....

Mặt trái rồi rắm đó chính là chân tướng hắn không muốn chạm vào.

Người có đôi khi cũng không nhất định phải sống rõ ràng ràng mình mình bạch bạch mới có thể khoái hoạt, có đôi khi hồ lí hồ đồ mơ hồ hồ lại càng dễ an tâm.

Hắn xuống giường, ngồi lên xe lăn, xoay người nhặt một mảnh võ của vò rượu lên, dùng đầu lưỡi liếm một miếng rượu nhỏ bên trong, sau đó ngửa đầu cho rượu chảy vào trong miệng.

(*) Cách uống này hơi xấu tướng, xin các bạn nhỏ đừng áp dụng ở chỗ đông người

Tiết kiệm đáng khen XD

Đến lúc Thập Bố vào trường gọi Hà Dung Cẩm, hắn đã ngồi uống cả gần nửa canh giờ.

Thập Bố chỉ nghe mùi rượu thôi đã muốn say mềm ra, “Tướng quân, Bố Khố dẫn rất nhiều mỹ thực mỹ tửu cùng mỹ nữ đến, người muốn đi xem thử không?”

Hà Dung Cẩm đỡ trán nghĩ nghĩ, cười nói: “Được.”

Tháp Bó thấy sắc mặt hần không lạnh băng băng như lúc thường nữa, vui mừng đẩy xe lăn đến bên ngoài lều chính của Kì Trạch.

Lúc này sắc trời chưa tối, tuy có gió, nhưng không lạnh.

Mỹ thực mỹ tửu của Bó Khố bày ngập cả mấy bàn.

Kì Trạch cùng Bó Khố một trái một phải ngồi đối diện nhau.

Khuyết Thư ngồi ở ghế dưới ngay cạnh Kì Trạch.

Tháp Bó đưa Hà Dung Cẩm đến bên cạnh Khuyết Thư, lại nghe Bó Khố nói: “Hà tổng quản với ta là chỗ quen biết, còn thỉnh cho hần ngồi cạnh ta thân thiết một chút.”

Phía sau Kì Trạch có dịch quan, tự nhiên không thể ngoảnh mặt làm ngơ. Ông ta nhìn nhìn Khuyết Thư, thấy hần không có biểu hiện khó chịu, liền cười nói: “Phải, phải.”

Tháp Bó tâm không cam tình không nguyện đẩy Hà Dung Cẩm đến ghế dưới Bó Khố.

Bó Khố nâng chén kính Hà Dung Cẩm nói: “Hôm qua gặp mặt vội vàng, vẫn chưa thể tử tế kính Hà tổng quản một ly. Hôm nay Bó Khố tiên kiên vi kính*.”

(*) làm trước xem như kính, trong câu này là uống trước xem như kính, đây uống trước đó uống sau.

Suy nghĩ của Hà Dung Cẩm đã từ trong hỗn độn mà thức tỉnh, ung dung nhắc chén rượu lên chạm nhẹ với hần, “Tướng quân khách khí.”

Bó Khố kính xong, vỗ vỗ tay, lập tức có mỹ nữ Đột Quyết múa hát tưng bừng.

Hà Dung Cẩm uống rượu không coi ai ra gì, một ly tiếp một ly, giống như không say không ngừng.

Khuyết Thư tìm kiếm bóng dáng Hà Dung Cẩm từ khoảng trống giữa điệu múa của mỹ nữ Đột Quyết, thấy hần không ngừng nốc rượu thì vừa tức vừa lo, chén rượu trong tay không khỏi cũng bị xiết chặt.

Kì Trạch thấy hần uống liên tù tì ba chén, vội nhẹ giọng khuyên giải: “Vương, thân thể làm trọng.”

Khuyết Thư nói: “Kì Trạch, người có tưởng niệm vong thê không?”

Cánh tay Kì Trạch hơi dừng lại, ảm đạm nói: “Tự nhiên là tưởng niệm. Đáng tiếc bao năm nay, nàng chưa từng nhập mộng.” Nói xong, cũng hung hăng tự chúc mình một ly.

Khuyết Thư nói: “Nàng là người mẫu thân ta tín nhiệm nhất.”

Kì Trạch nói: “Nàng cũng là người ta yêu mến nhất. Đáng tiếc, nàng không thể bồi ta đầu bạc đến già.”

Khuyết Thư nghiêng đầu nhìn hần một cái, giơ chén rượu, chua xót cười nói: “Nào, kính không thể đầu bạc đến già!”

Tiếng hần khá lớn, Hà Dung Cẩm không khỏi ngẩng đầu, đáng tiếc Khuyết Thư đang đắm chìm trong suy tư của bản thân, vẫn chưa phát hiện.

Sắc trời đen dần, Kì Trạch sai người nhóm lửa trại.

Hà Dung Cẩm uống đến cùng, cứ thế nằm úp xuống bàn ngáy o o.

Bó Khố gọi mấy tiếng không thấy đáp lại, xấu hổ nhìn hướng Kì Trạch.

Kì Trạch từ sớm đã chú ý động tĩnh phía bọn họ, lập tức sai người đưa Hà Dung Cẩm về trướng.

Khuyết Thư vốn cũng định rời tiệc, nhưng Bó Khố đã đi tới, nhìn Kì Trạch hạ giọng nói: “Có người muốn bàn chuyện làm ăn với Kì Trạch đại nhân.” Tâm tư hần lại khê động, Hà Dung Cẩm từng nói qua phía sau Bó Khố là Xác Châu, chẳng phải ý nghĩa người muốn mua bán là Xác Châu?

(*) Nhiều lúc mình không hiểu mấy người này có bị ngôn ngữ cách trở hay không nữa = = mô lê mấy chuyện này cũng là để dịch quan dịch ra, vậy còn gì bí mật nữa = =

....

Bọn họ đi cũng không phải là đi về doanh trường.

Hà Dung Cẩm nhìn theo lối đi dần dần lệch khỏi quỹ đạo, nắm tay lặng lẽ xiết chặt. Từ lúc Bồ Khố rót cho hần chén rượu pha nước, hần đã hiểu được Bồ Khố có đọc tờ giấy kia, cũng đã tìm ra cho hần cái kế kim thiên thoát xác này.

Thế nhưng, Khuyết Thư liệu có đuổi đến không?

Bồ Khố liệu có nghĩ đến chi tiết này?

Nhìn khoảng cách đến trung tâm doanh địa càng lúc càng xa, tâm tình Hà Dung Cẩm cũng dần dần buông lỏng.

Lại một lần nữa..... rời khỏi rồi.

Có điều chuyện đời đương nhiên sẽ không như là mơ, khi bọn họ gần đến lần ranh hai phe của doanh trường, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Người nào muốn xuất doanh?” một tiếng rít gào làm xe dừng bánh.

Sống lưng Hà Dung Cẩm khẽ chạm vào lưng ghế, hai tay đặt trên đùi chậm rãi chuyển sang nắm tay vịn.

Người đã chạy đến trước mặt, là hộ vệ bên người Kì Trạch.

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “Ta đi đâu còn phải báo với người?”

Hộ vệ nói: “Kì Trạch đại nhân nghiêm lệnh, Hà tổng quản vô luận đi đâu đều phải có mười người đi cùng.”

Hà Dung Cẩm không giận, ngược lại cười nói: “Đột Quyết Khả Hãn xem Kì Trạch đại nhân như khách quý, nơi nơi lễ nhượng, Kì Trạch đại nhân dựa vào cái gì xem một tổng quản phủ Tiểu Khả Hãn là ta đây như tù nhân, còn phải lệnh đến mười người giám thị?”

Hộ vệ vội nói: “Hà tiên sinh bớt giận, đại nhân tuyệt không có ý này. Đại nhân chỉ e tổng quản ra ngoài một mình, sẽ ra sơ suất.”

Thuộc hạ Bồ Khố phái tới cũng chẳng phải kém cạnh, thấy bọn họ nói mãi mà không đi, biết chắc sẽ có điều rầy rà, cả tiếng nói: “Tổng quản, đừng để ý bọn họ nói cái gì, chúng ta cứ đi thôi!”

Hà Dung Cẩm cũng biết hộ vệ chắc chắn muốn kéo dài thời gian để thông tri Kì Trạch, cho nên gật đầu.

Thuộc hạ của Bồ Khố tức khắc rút đao, đẩy tới xe lăn một phát, hô lên “Tổng quản hãy đi trước.”

Hần vừa ra binh khí, những người phe sứ đoàn Tây Khương lập tức vây đến.

Hà Dung Cẩm thầm thở dài, chuyện hôm nay đã khó lòng sắp xếp êm xuôi, chỉ không biết xuất phát từ lựa chọn là theo sắp đặt của Bồ Khố, hay là chuyện đã đến nước không thể làm khác, dù sao hần đúng thật là đã đến nước không thể làm khác rồi.

“Bảo hộ Hà tổng quản!” Thuộc hạ của Bồ Khố cao giọng hét to, Hà Dung Cẩm liền nhận ra có người đẩy xe lăn chạy hướng phía ngoài.

“Có người bắt Hà tổng quản!” sứ đoàn Tây Khương vừa la hét, vừa ào ào xách binh khí ngăn cản.

Ngôn ngữ hai phe ai cũng thi nhau gào, hoàn toàn không cần biết suy tính của nhau.

Hà Dung Cẩm bị che ở giữa, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh lấp lóe, bên tai là tiếng hò hét ầm trời, xe lăn bị giạt tới giạt lui. Hần nắm tay vịn, dễ dàng né đi những đường binh khí vô duyên lạc lối.

“Hách Cốt!”

Phía sau vang đến tiếng gọi tên liệt phé của Khuyết Thư.

Hà Dung Cẩm đang ngồi yên yên ổn ổn, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ gót chân ào lên, theo bản năng đoạt lấy binh khí của người bên cạnh, trong khoảnh khắc không kịp đề phòng đã cuốn bay vũ khí của ba hộ vệ Tây Khương, một tay đẩy bánh xe cấp tốc lùi lại.

Khuyết Thư thấy hần chủ động thối lui, chỉ thấy tâm như dao cắt.

Bố Khố tìm Kì Trạch bí mật bàn chuyện đối phó Mật Gia Diệp Hộ thế nhưng quanh đi quẩn lại chỉ nói đến những hành vi hung ác tại triều dã* Đột Quyết của Mật Gia đã khiến hấn thấy không ổn, nghe hộ vệ bẩm báo Hà Dung Cẩm bị bắt ép, hấn tức khắc hiểu ra tính toán của Bố Khố, liều mạng chạy đi cứu người, không nghĩ đến toàn bộ đều nằm trong kế hoạch Hà Dung Cẩm đã tử mĩ an bài!

(*) triều dã = trong triều đình + chốn dân dã, ý nói làm loạn khắp nơi khắp nước

Trách không được hôm đó hấn cùng Bố Khố đứng ngoài mao xỉ nói chuyện vui vẻ.

Trách không được hấn đối với mình trước sau không mặn không nhạt.

Khuyết Thư xiết chặt hai tay, mắt nhìn đăm đăm theo bóng người đang ra sức thoát khỏi vòng chiến.

Hấn dốc sức đến như vậy, chỉ để kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Khuyết Thư giống như bị người câu mắt hồn, vừa nhìn theo Hà Dung Cẩm, vừa nhấc chân bước tới.

“Cẩn thận!” Thập Bố từ một bên cố gắng ngăn cản lưỡi đao binh sĩ Đột Quyết chém tới, nhấc chân đá tên kia ra xa ba bốn bước sau, mới sợ hãi kéo tay Khuyết Thư “Vương!”

Một tiếng kinh hô đánh thức Khuyết Thư từ trong day dứt của bản thân. Hấn nhấc bàn tay đầy vết móng bấm vào, hươ mạnh xuống: “Mau bắt lấy Hà Dung Cẩm!”

Bố Khố cùng Kì Trạch vừa theo tới.

Kì Trạch sợ hấn làm lộ thân phận, nhanh chóng bổ sung: “Không được gây thương tích! Phải bắt sống!”

Khuyết Thư đột nhiên dùng mũi hừ lạnh một tiếng.

Kì Trạch nghiêng sang nhìn, âm thầm kinh hãi. Ánh mắt Khuyết Thư nhìn Hà Dung Cẩm, thế nhưng mang theo hận ý.

Bố Khố cũng không ngờ sự tình lại tiến triển đến nông nổi này, hét to mấy tiếng dừng tay, đáng tiếc bên Đột Quyết có dừng thì bên Tây Khương cũng không cho, cứ như vậy, lính Đột Quyết không dám tự tiện dừng tay, hai bên càng đánh càng ác liệt.

Bố Khố đành phải đến khuyên giải Kì Trạch.

Kì Trạch cố ý nghe không hiểu.

Bố Khố hồi thúc dịch quan.

Kì Trạch lạnh mặt nói: “Bố Khố tướng quân chẳng lẽ nhìn không ra chỗ này vẫn còn là doanh địa của Tây Khương ta?”

Bố Khố tự biết đuối lý, chỉ có cách cười ha ha nói: “Chuyện này chắc chắn đã có hiểu lầm.”

Nhìn thấy Hà Dung Cẩm đã lui đến cạnh ranh giới, Khuyết Thư rút cuộc kiềm chế không được, tự mình xông lên.

Thập Bố sợ ra chuyện, vội vã theo sát

33. Quyển 4 - Chương 5: Biệt Hữu Dụng Tâm (5)

Hà Dung Cẩm: Hận không được, buông không xong.

Khả năng chiến đấu của sứ đoàn Tây Khương và binh lính Đột Quyết đối với Hà Dung Cẩm mà nói tự nhiên không đáng để nhắc, mặc dù ngồi xe lăn cũng không gây trở ngại, có điều hấn tuy là thân thủ nhẹ nhàng, trong lòng lại phiêu giang đảo hải không thể kiềm chế, hơn nữa nhìn thấy Khuyết Thư thế nhưng tự mình đuổi theo, không thể không dùng một cái đầu vào hai việc, vừa phải cố lui, vừa phải chú ý an nguy của Khuyết Thư, trong lúc phân tâm, tốc độ lui về phía sau tự nhiên suy giảm rất nhiều.

Khuyết Thư có Tháp Bó dẫn theo mấy hộ vệ cùng nhau làm càn, tốc độ hơn hẳn người thường, Hà Dung Cẩm thối lui đến sát biên doanh địa*, Khuyết Thư đã đuổi kịp!

(*) sát biên doanh địa: sát biên phần đất dùng để cắm cọc dựng lều, qua khỏi đường biên là tới khu dân ở, trại này đóng ở ngoài trấn.

Hai người đối mặt nhau, một người nộ khí trùng thiên, một kẻ ba lan bất kinh.

“Vì sao phải đi!” Khuyết Thư vươn tay định nắm xe lăn, nhưng bị cản lại.

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “Bởi vì muốn đi.”

Khuyết Thư nói: “Người đã đáp ứng cùng ta quay về Tây Khương!”

Hà Dung Cẩm mặt không đổi sắc nói: “Ta nuốt lời.”

Con mắt Khuyết Thư trợn trừng nhìn hấn cơ hồ muốn xuất huyết.

Tháp Bó ở bên thấy kinh sợ, khuyên giải: “Việc này có thể có điều hiểu lầm.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vẫn luôn có.”

Khuyết Thư nghiêng răng kèn kẹt, râu ria che được hai má hấn, nhưng che không được gân xanh chằng chịt trên trán. Nhưng mặc dù trong lòng đã hận tới nước muốn dùng thiết liên trói chặt cả hai lại để người trước mắt này không thể bỏ đi bất cứ nơi đâu, hấn vẫn bình tĩnh nói: “Nói.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không phải cấm luyện của ngươi, chưa từng.”

Khuyết Thư đoạt lấy đao trong tay người khác chém tới Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm thờ ơ kệ hấn chém, nhưng phát hiện hướng chém của hấn nhằm vào tay vịn xe lăn mới nắm bánh xe xoay nhẹ, né được ngọn đao.

Phía này, bọn họ dây dưa không dứt, phía kia, Bồ Khố đã kịp ra quyết định.

Sự tình phát triển đến nước này hấn cũng không dự liệu được. Mẩu giấy của Hà Dung Cẩm chỉ nói là muốn quay về phủ Tiểu Khả Hấn nhưng bị sứ đoàn Tây Khương cản trở, bởi vậy nhờ hấn hỗ trợ, có ai ngờ loại cản trở này không chỉ dừng lại ở nói miệng.

Việc hấn đã giúp, họa cũng đã gây, nửa đường thu tay hay là khinh xuất đến cùng cũng đều đã là đắc tội sứ đoàn Tây Khương, một khi đã như vậy, chẳng bằng cứu lấy Hà Dung Cẩm, nói không chừng Tiểu Khả Hấn còn có thể bởi vì vậy mà bỏ công che chở.

Kì Trạch thấy vẻ mặt Bồ Khố từ mờ mịt dần dần hóa thành kiên định liền đoán được suy nghĩ của hấn, vội nói: “Đột Quyết cùng Tây Khương là nước bạn, nếu có hiểu lầm gì đi nữa thì cũng nên hóa giải thích đáng mới phải.”

Bồ Khố có lệ nói: “Không sai không sai.” Nói xong, người đã xông vào chiến trường.

Lúc này bên ngoài doanh trại có binh mã đuổi tới, làm cho song phương giao chiến nhất tề cả kinh.

Khuyết Thư nhìn thấy bọn họ mặc khôi giáp của vệ đội Đột Quyết trên người, cười lạnh nói: “Xem ra vì cứu người, Xác Châu thật sự bỏ được vốn lớn!”

Hà Dung Cẩm vừa đẩy xe lăn tránh đi cánh tay đưa tới của Tháp Bó, vừa nhú mày nói: “Liên quan gì đến Xác Châu?”

Khuyết Thư nói: “Nếu không có Xác Châu, Bồ Khố làm sao lớn gan đến mức công nhiên sai khiến binh mã xâm nhập doanh địa của sứ đoàn Tây Khương?!” vừa mới trước đó chỉ là một nhóm nhân mã đánh vào, nếu gọi là trộm vặt, thì hiện giờ số nhân mã này phải gọi là phô trương thế lực trắng trợn đánh cướp.

Hà Dung Cẩm sững sốt, cũng hiểu được kỳ hoặc khó lường.

“Hà tổng quân đi mau!” Bồ Khố rút cuộc đánh tới.

Hà Dung Cẩm nghe hấn hét như vậy, nhất thời phục hồi tinh thần, thầm nghĩ: Bố Khố lúc thường ngày có vẻ trầm ổn nội liễm, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại xúc động như vậy. Bất quá thời điểm này cũng không cho phép hấn suy nghĩ kỹ càng, mười mấy hộ vệ Đột Quyết xông đến vây hấn vào chính giữa, nhanh chóng kéo lui ra ngoài.

Khuyết Thư muốn đuổi theo, lại bị năm sáu người cản lại.

Hà Dung Cẩm được đưa ra xa ước chừng mấy trăm trượng, nhìn thấy một chiếc xe ngựa to đang chờ ở ven đường.

Hộ vệ nói: “Thỉnh Hà tổng quản lên xe.”

Hà Dung Cẩm đẩy xe lăn đến trước xe, càng nghĩ càng cảm thấy bất thường. Quay đầu nhìn lại, chỗ này địa thế khá cao, cho nên mặc dù đã rời xa doanh địa, lại vẫn có thể nhìn thấy bóng người lơ mơ chớp nhoáng, đánh nhau vô cùng kịch liệt. Theo lý thuyết, hấn nếu đã trốn thoát, Bố Khố nên hạ lệnh thu binh mới đúng, vì sao còn phải tiếp tục?

Chẳng lẽ muốn một lưới bắt hết sứ đoàn Tây Khương?

Nghĩ đến đây, đáy lòng đột nhiên phát lạnh.

“Hà tổng quản?” Hộ vệ không kiên nhẫn thúc giục.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta có thứ rất quan trọng bỏ sót trong doanh trướng, nhất định phải quay lại lấy.” xe lăn mới vừa động, hộ vệ cũng đã chắn trước mặt hấn. “Người đây là ý gì?” dự cảm bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Hộ vệ nói: “Tổng quản muốn lấy cái gì, chỉ cần bảo chúng ta đi.”

Hà Dung Cẩm thử nói: “Quân doanh của sứ đoàn Tây Khương các người cũng có thể ra vào tự nhiên sao?”

Hộ vệ nói: “Chúng ta cố sức là được.”

Thái độ của bọn họ làm cho dự cảm không hay của Hà Dung Cẩm cơ hồ trở thành sự thật. Hấn lập tức cười lạnh một tiếng, “Nếu ta càng muốn tự mình đi lấy thì sao?”

“Ta với người biết nhau lâu như vậy, đây vẫn là lần thứ hai thấy người kiên nghị thế này.” Tiếng thở dài vừa dứt, vải màn xe ngựa bị vén lên, Xác Châu từ trong xe bước ra. (*tung hoa*)

Hà Dung Cẩm ngạc nhiên nói: “Tiểu Khả Hấn?” Hấn vừa rồi có nghe thấy trong thùng phát ra tiếng động, nhưng bởi vì nhận thấy võ công đối phương cũng không đáng đề phòng, cho nên chưa chú ý, tưởng chỉ là một gã hộ vệ bình thường, không ngờ lại là Xác Châu đích thân tới.

Xác Châu nói: “Đã lâu không thấy.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ngài vì sao ở đây?” xuất hiện của người này làm cho hấn càng cảm thấy tập kích ngày hôm nay không đơn giản.

Xác Châu nói: “Đương nhiên là đến tiếp người. Người không phải muốn quay về phủ Tiểu Khả Hấn hay sao?”

Hà Dung Cẩm nhớ đến mẫu giấy, âm thầm kêu khổ. Hấn lại là bê đá đập chân mình.

Xác Châu từ trên xe nhảy xuống, đi đến trước mặt hấn, chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng cười nói: “Ta rất nhớ người.” Hấn diện dung anh tuấn, nói đến lời yêu thương, hiệu quả tự nhiên là vốn ít lời nhiều.

Nhưng đáy lòng Hà Dung Cẩm nửa vòng lăn tăn cũng không có, chỉ không dấu vết ngựa ra sau, “Tập kích sứ đoàn Tây Khương là ý của người?”

Xác Châu chậm rãi thẳng lưng, còn chưa trả lời đã thấy Hà Dung Cẩm đột nhiên xoay xe lăn, đẩy lại đường cũ.

Hộ vệ theo ra hiệu của Xác Châu nghiêng người chắn trước xe.

Xác Châu nói: “Người còn chưa nghe được đáp án của ta.”

Hà Dung Cẩm nói: “Còn cần thiết nữa không?”

“Người cho rằng không, mà ta lại cho rằng có.” Xác Châu nói, “Ít nhất ta rất muốn nghe thử đáp án của người. Người cùng Kì Trạch bắt quá gặp nhau có mấy lần, lại đã tới mức sinh tử tương tùy hay sao?”

“Sinh tử tương tùy?” Hà Dung Cẩm cau mày, thân thể đột nhiên bật mạnh lên khỏi ghế.

Hộ vệ Đột Quyết chặn phía trước cũng nhảy lên, lại bị hấn mỗi người một chưởng đánh bay.

“Hà Dung Cẩm!”

Tiếng gọi của Xác Châu rất nhanh bị hấn bỏ lại phía sau. Hà Dung Cẩm nhảy một chân, cấp tốc phi về phía doanh địa.

Doanh địa khói bốc, mơ hồ có ánh lửa lóe lên.

Tiếng đánh giết càng ngày càng gần.

Hà Dung Cẩm vừa lao vào, đã cảm thấy một trận khí nóng lửa vào mặt.

Sứ đoàn đã bị đánh tan, chỉ có thể nhìn thấy binh lính Đột Quyết đang vây đánh mấy hộ vệ còn sót lại.

Hà Dung Cẩm đoạt lấy đao trong tay hộ vệ Đột Quyết bên cạnh, liên tục chém qua mấy người, giết hết những kẻ xung quanh mấy người hộ vệ Tây Khương còn lại, hoảng loạn nói: “Khuyết..... Tháp Bó đâu?” Khuyết Thư cùng Kì Trạch có lẽ sẽ bị tách ra, nhưng Tháp Bó tuyệt đối sẽ không.

Hộ vệ Tây Khương đã vào thế nỗ mạnh hết đà, nhìn đến hấn mới có chút phản chấn tinh thần nói: “Bọn họ đã phá vây rồi!”

Người khác lại kêu lên: “Ta nhìn thấy quân Đột Quyết đuổi theo họ!”

Hà Dung Cẩm căng thẳng, “Hướng nào?”

Hai người lại chỉ hai hướng.

Hà Dung Cẩm đành phải mang bọn họ ra khỏi vòng vây trùng trùng, giết đến bên ngoài, liền nhìn thấy Xác Châu cao cao trên ngựa, từ trên nhìn xuống hấn, bốn phía đều là binh mã Đột Quyết, không chỉ có hộ vệ đội, còn có một nhóm sĩ binh mặc kiên giáp Phi ưng.

Phi ưng quân.

Tâm tình Hà Dung Cẩm nhất thời trầm xuống đáy cốc. Đó là một âm mưu, âm mưu tuyệt đối!

Ánh mắt Xác Châu nhìn về phía hấn tràn ngập lãnh ý, giống như đang nhìn một con cá chết nằm trên thớt gỗ, “Người quyết định phải đi con đường này?”

Hà Dung Cẩm nhìn ánh mắt lạnh lùng mà kiên định này, đột nhiên hiểu được đối phương từ đầu đến đuôi cũng chưa từng mất đi hoài nghi với hấn, đủ mọi hành vi trước đó bất quá chỉ là một phần để thử hấn mà thôi. “Trong lòng Tiểu Khả Hân không phải sớm đã có đáp án?”

Xác Châu nói: “Ta từng hy vọng người giúp ta phủ định nó.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta khiến người thất vọng rồi.”

Xác Châu rũ mắt nghĩ, “Về công về tư, ta đều không nên thả người đi.”

Ánh mắt Hà Dung Cẩm cứng lại.

“Bất quá ta cũng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa. Nể tình người năm đó liều chết cứu giúp, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, ta đều nguyện ý tha người một mạng. Bất quá chỉ có lần này, không có lần sau. Sau này gặp lại, chúng ta chính là địch nhân, ta tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình.” Xác Châu kéo dây cương, dong ngựa chậm rãi lướt qua bên người hấn, “Hách cốt tướng quân.”

34. Quyển 4 - Chương 6: Biệt Hữu Dung Tâm (6)

Hà Dung Cẩm: Hận không được, buông không xong.

Tà phong se lạnh, cát mịn sụt qua mặt, hơi hơi đau đớn.

Hà Dung Cẩm đưa tay vuốt lại tóc mai. Ở Đột Quyết, có khi đứng là cần cái mũ thật.

Sau khi Xác Châu rời đi, thủ hạ của hắn đem xe đẩy trước Hà Dung Cẩm bỏ quên trả về lại.

Hà Dung Cẩm nhìn đại quân Đột Quyết chậm rãi rút khỏi doanh địa, mới từ từ đi về hướng ngược lại với Xác Châu.

Xác Châu không phải là một người dễ từ bỏ ý đồ. Huống chi hôm nay là tha cho hắn một mạng chứ không phải tha cho đám người Kỳ Trạch một mạng. Việc đến nước này, hai bên đã xé hết mặt mũi, nói vậy là Đột Quyết cũng đã chuẩn bị để khai chiến với Tây Khương rồi, cho nên, mặc kệ bọn hắn có biết Khuyết Thư ở trong đoàn hay không cũng đều không chịu bỏ qua. Xác Châu buông tha cho mình e là muốn thả một cái mồi câu đi. Bởi vậy, lúc này, hắn quyết không thể cấp bách.

Hộ vệ Tây Khương theo hắn một đoạn, thấy binh sĩ Đột Quyết đã đi xa mất bóng, không trở về làm một chiêu hồi mã thương được nữa, mới hướng Hà Dung Cẩm nói câu cảm ơn cáo từ. Hà Dung Cẩm biết bọn hắn lo cho an nguy của đám Khuyết Thư, mình ngồi xe đẩy cưỡi trình chậm chạp, bởi vậy không nói nhiều, chỉ dẫn bọn hắn đi đường cẩn thận.

Sơn đạo đi được một đoạn, Hà Dung Cẩm nhìn không được quay đầu nhìn phé tích doanh địa. Doanh địa lửa ngập tràn lan, khói xông tận trời. Lúc đóng trại, Kỳ Trạch kiên trì đem doanh địa đóng bên ngoài trấn nhỏ, nghĩ lại có khi là muốn đề phòng chiêu này của Đột Quyết, ai ngờ vẫn dính chiêu như thường.

Hà Dung Cẩm theo sơn đạo xuống, tầm nhìn trống trải, trước mắt là bình nguyên bát ngát mênh mông.

Bụi cỏ khô vàng, đá vụn lung tung.

Bánh xe nghiêng qua, thỉnh thoảng vang lên tiếng xích nhè nhẹ.

Hà Dung Cẩm đột nhiên ngừng lại, nhìn quanh khắp nơi.

Chiều xuống dần tây, trời xám mờ xám mịn, tà dương vàng đỏ thê lương, bao phủ khắp mặt đất, trái không thấy thôn, phải không thấy điểm, chỉ có một ngọn núi phía sau, khói bụi lượn lờ.

Khuyết Thư có thể đi đâu?

Xác Châu sao lại biết thân phận của hắn? Là có người tiết lộ? Hay là bản thân mình giấu chưa kỹ?

Thân phận hắn bại lộ có liên lụy tới Khuyết Thư không?

Khuyết Thư lại đang nghĩ thế nào....

Những vấn đề liên tiếp khiến Hà Dung Cẩm cảm thấy tay chân càng lúc càng lạnh, hàn ý từng đợt chạy thẳng vào tim. Nhớ tới lúc mình kiên quyết ly khai, tiếng kêu tê tâm liệt phế của Khuyết Thư phảng phất còn vang vọng bên tai. Hắn đột nhiên trở tay tắt cho mình một cái.

Tiếng vang thanh thúy, đau đớn trên mặt, tất cả nhanh chóng đem hắn kéo ra khỏi kinh hoàng.

Chuyện xảy ra từ yến hội đến giờ lần nữa tái diễn lại trong đầu.

Hà Dung Cẩm đột nhiên ngửa đầu ực một ngụm rượu lớn, sau đó quay xe đẩy lại, nhanh chóng trở về theo đường cũ.

Đá dưới xe đẩy văng ra.

Hà Dung Cẩm đẩy nửa chừng, đột nhiên nhảy khỏi xe lăn, dùng một chân nhảy về hướng doanh địa.

(*) cái kiểu khinh công một chân chứ không phải lò cò đâu ấy = =

Lửa trong doanh địa dần tắt, khói đặc cuộn cuộn.

Hà Dung Cầm tiện tay nhặt một thanh trường mâu trên đất làm gậy chống, chậm rãi bước vào doanh địa. Doanh địa so với lúc rời đi không khác là bao, Hà Dung Cầm về cái lều mình ở lúc trước, phát hiện hành lý của mình và Khuyết Thư đã không còn.

Người này...

Hà Dung Cầm không biết nên thở ra một hơi hay là thở dài một cái.

...

Đêm khuya người tĩnh.

Trần nhỏ ồn ào náo động của ban ngày giờ đã ngủ say. Ánh trăng trải xuống ngã tư đường tĩnh lặng, thỉnh thoảng chó kêu mấy tiếng, gián đoạn, khi to khi nhỏ.

Hà Dung Cầm đứng trên nóc nhà, nhìn chó trong sân vừa kêu vừa nhảy, đau đầu mà đè trán.

Chó càng kêu càng sủa, rốt cuộc chủ nhân cũng kêu dậy luôn.

Chủ nhân đầu tiên là kiểm tra một vòng, không thấy gì khả nghi mới chửi con chó mấy tiếng, sau đó kẹp chó dưới nách xách về phòng.

Chờ hẩn đi rồi, Hà Dung Cầm mới nhẹ bước nhảy xuống khỏi mái hiên, thấy trong phòng không có động tĩnh, liền nhảy nhảy nhảy ra sau cửa hàng, dùng nội lực bẻ chốt trong, nhanh chóng mở cửa, lại nhanh tay tiếp lấy trước khi chốt rơi xuống đất.

Đây là một nhà làm tiệm may.

Hắn giờ đang cần một bộ đồ bản xứ để thay cho bộ trên người, sau đó âm thầm tìm hiểu tung tích của Khuyết Thư. Hắn có thể nghỉ tới, Xác Châu nhất định cũng nghỉ tới được, giờ so nhau chính là so thời gian so vận khí. Tuy Xác Châu rõ ràng đã thả hắn đi, nhưng chắc phải lén cho người theo dõi, hắn nếu nghênh ngang vào trấn, e không được bao lâu thì gốc gác đã bị lật lên hết.

Đáng tiếc doanh địa của sứ đoàn Tây Khương đã bị đốt mất tiêu, hành lý của hắn thì bị người lấy mất, đành phải chờ đêm xuống len lén vào trấn làm trộm một lần.

Nhỏ tới giờ hắn lần đầu đi trộm, một thân võ nghệ mà tim đập như sấm.

(*) lần trước hình như có trộm rượu trong cung một lần rồi mà XD

Trong phòng chủ quán ở sân sau lại vang lên tiếng chó sủa.

Hà Dung Cầm sờ soạn tìm y phục, tìm được rồi thì, bắt chập tất cả, cầm luôn.

Từ tiệm may đi ra, hắn thấp người nhảy mái nhà hồi lâu, mới nhìn thấy một lỗ điểm treo đèn lồng. Nhìn từ sân sau, đèn trong khách phòng đã tắt, tựa hồ đã ngủ.

Hà Dung Cầm từng cửa từng cửa một mò mẫm đi qua, rốt cuộc kiếm được một phòng bên trong không một tiếng động, vội vã làm lại trò cũ đánh bay then cửa sổ, đẩy cửa sổ mà vào. Lần này không kịp chụp lại then cửa, lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, may mà lỗ điểm không có chó, cho nên không gây thêm động tĩnh gì.

Hắn thở phào, đến trước cửa sổ nương sắc đêm* nhìn y phục, lập tức dờ khóc dờ cười.

(*) vốn là nương theo bóng đêm, nhưng bóng đêm thì chả biết nhìn kiểu gì nên để sắc đêm, ờ thì có sắc thì chắc kiểu gì nó cũng có tí sáng XD

Quần nữ, nội sam nữ, ngoại y nữ, khăn che mặt tránh cát... Nếu bảo là có gì đánh mừng thì chính là nữ tử Đột Quyết vóc người cao to, chưa tới mức mặc vào là toạc áo.

Sa sa sa.

Trong sân gió thổi qua lá, phát sinh mấy tiếng phản phật như tiếng phật cớ hò reo trên chiến trường.

Rõ ràng thân thể đã rã rời cực điểm, chân bị thương cũng mơ hồ phát đau, lại không muốn nghỉ ngơi lấy một chút.

Có lẽ chuyện hôm nay phát sinh quá mức rõ nét khiến cho trong lòng hắn, ánh mắt thụ thương phần nộ của Khuyết Thư lúc nhìn hắn rồi đi dần che lấp ánh mắt lạnh băng lúc Khuyết Thư vung roi lên hồi trước.

Vết thương ở ngực đã được Khuyết Thư tỉ mỉ điều trị chỉ để lại một vết sẹo mờ nhạt. Người kia bao giờ cũng làm những chuyện cực đoan nhất, hận cũng vậy, yêu... cũng thế, toàn theo ý mình.

Qua hôm nay, sợ là hắn lại hận còn cực đoan hơn nữa rồi.

Nghĩ tới đây, hắn cư nhiên lại rất bình tĩnh. Muốn hận một người, trước phải sống. Người đã chết không yêu không hận. Lấy cá tính của Khuyết Thư, sao có thể đơn giản buông thù hận mà đi như vậy được?

Hắn nhất định còn sống.

...

Miền man nghĩ một đêm, thẳng tới sắc trời đã mờ mờ sáng mới ngủ được hai canh giờ.

Ngoài lữ điểm rất ồn ào.

Hắn đứng dậy nhìn đồng quần áo trên bàn liền thở dài.

Nam mặc nữ trang không phải dự tính ban đầu của Hà Dung Cẩm, nhưng chuyện tới trước mắt rồi thì chỉ còn nước cố mà làm. An ủi duy nhất là, khăn che mặt rất dày, chỉ lộ có cặp mắt. Ngắm bản thân trong gương một chút, hắn đảm bảo dù có là Ni Khắc Tư Lực cũng chưa chắc nhìn ra được hắn.

Dù sao cũng là trọng trấn biên thù của Đột Quyết, náo nhiệt không kém gì kinh đô.

Hà Dung Cẩm từ góc đường đi ra, ngồi xuống tiệm bình dân trước cửa lữ điểm. Đùi hắn chưa lành, đi nhiều dễ lộ tẩy, chỉ có thể ôm cây đợi thỏ. May mà bộ đồ này của hắn rất phổ biến, ở trong đám người rất khó bị nhìn ra.

Hắn giờ có hai nhiệm vụ, một là tìm kiếm Khuyết Thư, có điều biến người mang mang, rất là không dễ. Một là hỏi thăm tin tức. Tập kích sứ đoàn Tây Khương không khác gì khiêu chiến với Tây Khương, nếu không nắm chắc mười phần, hắn tuyệt không dám làm như thế.

Hà Dung Cẩm nghĩ, cái này có hai khả năng. Một là Xác Châu có được sự ủng hộ của Đột Quyết, có thể là Sa Nạp Lợi Khả Hãn ủng hộ hắn, cũng có thể hắn đã nắm chắc được vị trí Khả Hãn của Đột Quyết. Hai là Đột Quyết không sợ bị Tây Khương chất vấn. Cái này lại có hai khả năng. Một là Đột Quyết đã có thực lực tuyệt đối có thể đánh bại Tây Khương, hai là Xác Châu nắm chắc Tây Khương sẽ không vì chuyện này mà hướng Đột Quyết làm loạn.

Đêm qua mới nghĩ tới đây, hắn đã mờ hồ hồ nhễ nhại.

Sứ đoàn Tây Khương tiêu thất trong cảnh nội Đột Quyết, bất kể xuất phát từ nguyên nhân nào, Tây Khương cũng không thể không quan tâm, trừ phi... Tây Khương hi vọng thế.

Ai có thể đại biểu cho Tây Khương?

Lúc này đương nhiên là Khuyết Thư. Nhưng nếu Khuyết Thư không còn nữa thì sao?

Hà Dung Cẩm đặt trăm loại giả thiết, phát hiện loại nào cũng đều là lừa mình dối người cả.

Mẫn Mẫn vương.

Đây là khả năng duy nhất

Bức thư Kì Trạch cho xem, những lời Kì Trạch nói toàn bộ đâm thẳng vào lòng, không ngừng trùng kích phòng tuyến của hắn. Bất kể thế nào, nếu không vì hắn, Khuyết Thư tuyệt đối sẽ không mạo hiểm chạy tới Đột Quyết.

Vô tâm cũng được, cố ý cũng tốt, lúc hắn đối địch với Khuyết Thư, Khuyết Thư lúc nào cũng chiếm thế thượng phong. Mặc dù chuyện này từ đầu tới cuối không do hắn làm chủ, nhưng cử động liêu lĩnh của

Khuyết Thư vẫn đem hấn kéo xuống nước, khiến hấn thân bắt do kỷ bị cuốn vào vòng xoáy. Nhưng lúc đối địch với Mẫn Mẫn vương thì, Khuyết Thư lại thua đến mức cử tử nhất sinh!

Hà Dung Cẩm nhìn những khuôn mặt xa lạ, lần đầu kinh sợ như vậy.

Hấn phải làm thế nào mới tìm được chút hi vọng sống?

Phía trước bụi bặm tung bay, người trên đường vốn đang đi vội dạt sang hai bên để né tránh.

35. Quyển 4 - Chương 7: Biệt Hữu Dụng Tâm (7)

Khuyết Thư: Quyết không tin.

Hà Dung Cẩm ngẩng đầu, liền nhìn thấy mười mấy người của đội hộ vệ Đột Quyết cầm tranh giấy trong tay hùng hùng hổ hổ tra soát khắp đường.

Dân chúng trên đường ra sức né tránh.

“Các người có nhìn thấy người này hay không?”

Hộ vệ đội rất nhanh đã đến trước mặt hấn.

Hà Dung Cẩm nhìn lướt qua, trong lòng chấn động. Bởi vì người trong tranh không phải là Kỳ Trạch như hấn nghĩ, mà là Khuyết Thư!

Hấn chần chừ khiến cho hộ vệ đội mất kiên nhẫn hỏi lại một lần, hấn vội vàng ép giọng nói: “Chưa từng gặp qua.”

Hộ vệ đội lại nhanh chóng chuyển sang nhà khác.

Hà Dung Cẩm ngồi trong quán nhỏ, tâm tư chằng chịt. Vì sao người bọn họ muốn tìm lại là Khuyết Thư mà không phải Kỳ Trạch hay Tháp Bố? Chẳng lẽ Kỳ Trạch cùng Tháp Bố đã rơi vào tay bọn họ? Thế nhưng Khuyết Thư ở trong sứ đoàn cũng đâu phải quá mức bất mắt, Xác Châu vì sao chỉ tìm hấn?

Chẳng lẽ.....

Nhớ lại một câu “Hách Cốt tướng quân” kia của Xác Châu, tâm của hấn không ngừng trầm xuống. Lúc ấy hấn chỉ nghĩ đến tìm Khuyết Thư, cho nên không dây dưa lâu, hiện tại nghĩ kỹ, Xác Châu biết hấn là Hách Cốt hiển nhiên không phải chỉ là chuyện một hai ngày, lại chưa từng nhắc đến, thậm chí chủ động xúc tiến cơ hội cho hấn tiếp xúc với sứ đoàn Tây Khương. Nói Xác Châu không có mưu tính, hấn ngàn vạn lần không tin. Mà nói đến điều gì đáng giá cho Đột Quyết Tiểu Khả Hấn tí mĩ sắp đặt như vậy, chỉ sợ chính là người trên mặt giấy hôm nay.

.....

Bầy rập!

Hà Dung Cẩm có phần đứng ngồi không yên, cứ nghĩ bản thân ngồi đây thông thả thêm một chút, Khuyết Thư có khả năng sẽ lọt vào bẫy của Xác Châu. Chuyện này còn rất nhiều nghi vấn phải giải quyết, mà trước mắt việc duy nhất hấn muốn làm chính là tìm cho ra người bị nghi vấn vây chặt trùng trùng này.

Bất chấp bản thân chống gậy đi cà nhắc cà nhắc có thể sẽ khiến người chú ý, hấn ra khỏi quán, đi theo con đường hộ vệ Đột Quyết đã qua, tìm từng nhà một.

Đang đến giữa trưa, nắng vàng rực rỡ.

Trên trán Hà Dung Cẩm đầm đìa mồ hôi chảy xuống, phân không rõ là mồ hôi nóng hay mồ hôi lạnh. Hấn chỉ biết phải theo sát mấy hộ vệ này, nếu Khuyết Thư rơi vào trong tay Xác Châu, nhất định sẽ có người đến báo cho bọn họ rời khỏi.

Hộ vệ Đột Quyết từ quán trà đi ra, hần đang định đuổi theo, lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ trong một góc quán nhôang lên, lén lút tiến vào một hẻm nhỏ.

Hà Dung Cẩm trong lòng khẽ động, theo bản năng bám theo.

Con hẻm quá hẹp, chỉ đủ một người đi, phía cuối có chỗ rẽ. Hần vừa định quẹo vào, đã cảm thấy mắt cá chân bị cái gì đó cản lại, lập tức sau đó vang lên tiếng chuông thanh thúy.

Phía trước truyền đến tiếng xé gió.

Hà Dung Cẩm đưa tay kẹp lấy mũi đao do đối phương bỏ xuống, không đợi cho người kia hoàn hồn đã hỏi: “Kì Trạch ở đâu?” Nếu hần không nhìn sai, người này chính là một trong những hộ vệ của sứ đoàn Tây Khương.

Đối phương cầm chặt chuôi đao không buông, “Ta không biết người đang nói gì!”

Hà Dung Cẩm buông đao, cúi đầu nhìn sợi dây buộc chuông trước mắt cá. Nếu không phải chân hần bị thương, bước chân tuyệt đối không thể bước thấp như vậy.

Đối phương vung tay lại định chém đao nữa, Hà Dung Cẩm búng văng lưỡi đao, đẩy người kia vào chỗ quẹo, nhắc chân bước qua dây, đang định nói chuyện, lại nhìn thấy người kia đã chạy ra mấy trượng. Bất đắc dĩ lắc đầu, hần đề khí lộn người mấy cái đến trước mặt đối phương.

“Muốn giết cứ giết, không cần lễ mễ!” Người kia tự biết mình không phải đối thủ, thẳng thân giữa đầu chia cổ.

Hà Dung Cẩm vạch khăn che mặt nói: “Là ta.”

Người kia nhìn hần một lúc lâu sau, mới thử nói: “Hà tổng quản?”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Phi thường thời kì, không thể không làm phi thường sự tình.....”

“Ta hiểu được.” Người nọ nhìn qua còn xấu hổ hơn hần, “Hà tổng quản là tới.....”

Mặc dù là nhận ra hần, nhưng đề phòng trong mắt đối phương chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm nồng đậm. Hà Dung Cẩm biết thân phận của mình dễ gây nghi ngờ, liền nói: “Ta đến hỗ trợ.”

Người kia nói: “Nga.” Nghe ngữ khí cũng không phải hoàn toàn tin tưởng.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta đã không còn là tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn.”

“Nga.”

Hà Dung Cẩm thấy bộ dáng sao cũng được này của hần, đành phải cắn môi nói: “Ta là Hách Cốt.”

Người kia kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Tây Khương thượng tướng quân, Hách Cốt.”

Người kia nhíu mày nói: “Ta đã thấy Hách Cốt đại nhân, hần là mãnh tướng số một dưới trướng vương ta không sai, nhưng mà từ lúc nào lại trở thành thượng tướng quân? A, người là thượng tướng quân do Mẫn vương hạ phong?”

Hà Dung Cẩm trầm mặc. Hai câu nói, một câu trước hần nghe không hiểu, một câu sau nghe mà chưa xót.

Người kia nhìn chằm chằm Hà Dung Cẩm, tay cầm đao âm thầm lấy sức, “Người là muốn tìm Kì Trạch đại nhân báo thù?”

Hà Dung Cẩm nói: “Cho dù ta muốn báo thù, cũng tuyệt sẽ không liên thủ với Đột Quyết đối phó Tây Khương. Cho dù ta không còn là thượng tướng quân, cũng vẫn là con dân Tây Khương.”

Một câu này người kia nghe xong không khỏi động dung, “Tướng quân.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu người còn không yên tâm, liền giúp ta truyền thư miệng cho Kì Trạch, ta sẽ ở quán trà chờ hần trả lời.” Hần dứt lời, xoay người bước đi, không chút nào do dự.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân chạy dồn dập, càng ngày càng xa.

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ, vẫn quyết định xoay người bám theo. Người kia từ đầu tới đuôi cũng chưa hề phủ nhận việc truyền tin cho Kì Trạch, có thể thấy hẳn biết tung tích của ông ta. Tuy nói làm như vậy có vẻ lật lọng, nhưng thời kì phi thường phải làm chuyện phi thường, vạn nhất trong lúc hẳn ôm cây đợi thỏ bên kia lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây mới là hối hận không kịp.

Bất quá đối phương tựa hồ cũng nghĩ đến chuyện sẽ có người theo dõi, chẳng những quanh co ở hẻm mất một lúc lâu, còn vòng thêm hai vòng trên phố, mãi đến chạng vạng mới chậm rì rì quay lại quán trà lúc ban đầu.

Hà Dung Cẩm trước khi hẳn kịp đến đã giành trước phi vào trong quán ra vẻ ngồi chờ. Hẳn cảm nhận được rõ ràng đối phương sau khi nhìn thấy mình vẻ mặt thoáng nhẹ nhõm, sau đó lại tự cho là thần không biết quỷ không hay chui trở lại trong hẻm.

Hẻm nhỏ chật hẹp, Hà Dung Cẩm không dám theo quá sát, chỉ có thể dựa theo tiếng bước chân, giữ khoảng cách không xa không gần.

Sớm nên nghĩ đến đối phương nếu đã đặt dây chuông ở đây, tất nhiên là sợ có người phát hiện ra chỗ này, tự mình khi không theo hẳn dạo lòng nhông, ở đây ôm cây đợi thỏ chẳng phải sướng hơn nhiều. Nghĩ là nghĩ vậy, cước bộ cũng không thả lỏng hơn chút nào.

Truy tung cả nửa ngày, cái chân bị thương của hẳn lại bắt đầu nhói đau từng cơn, có điều với hẳn mà nói, đau cỡ này cũng chỉ là mưa bụi li ti, không đáng để tâm, cái duy nhất đáng lo chính là thương thế đã chuyển biến tốt đẹp liệu có biến xấu đi hay không.

Tiếng đập cửa cắt ngang suy nghĩ của hẳn.

Hẳn tung người lên mái hiên, nằm ép xuống, thấy đối phương đi vào một hộ dân cư hồi lâu sau cũng không thấy trở ra, đoán biết nơi này khả năng hơn phân nửa chính là chỗ dừng chân lâm thời của sứ đoàn Tây Khương sau khi bị đánh tan.

Căn hộ này cực nhỏ, không có sân, muốn tiến vào chỉ có hai con đường hoặc cửa chính hoặc cửa sổ.

Hẳn do dự một lúc, vẫn quyết định thành thành thật thật đến gõ cửa.

Gõ liên tục suốt gần một nén nhang, từ đầu tới đuôi cũng không có ai lên tiếng trả lời, nhưng có thể nghe được tiếng đi lại mơ hồ phía sau ván cửa.

Hà Dung Cẩm bất đắc dĩ mở miệng nói: “Là ta.”

Bên trong vang lên một tràng hoảng loạn, qua một lát, cửa hé ra một cái khe. Người mở cửa đúng là tên hộ vệ Tây Khương bị hẳn theo dõi, đối phương giận dữ nói: “Người theo dõi ta!”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Ta bất đắc dĩ.”

Hộ vệ nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta muốn gặp Kì Trạch.”

“Hẳn không có đây.”

“Không có?” Hà Dung Cẩm nghiêng đầu, nhìn lướt qua hẳn soi vào trong phòng. Cho dù trong đó không đốt đèn, không gian mờ昧, vẫn lơ mơ nhìn ra được có một người đang ngồi.

Hộ vệ nói: “Chỉ có ta cùng với một đồng liêu của ta.”

Hà Dung Cẩm không hỏi tiếp vấn đề kia, “Các người có tính toán gì không?”

Hộ vệ nói: “Chúng ta định tìm tung tích của Kì Trạch đại nhân trước.”

Hà Dung Cẩm tỉnh bơ hỏi tiếp: “Có manh mối không?”

Hộ vệ ảm đạm lắc đầu.

Hà Dung Cẩm đột nhiên xuất một chưởng đẩy hẳn ra.

Tuy là bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng thân thể hộ vệ vẫn cố sức húc về phía trước, lại bị cường lực của hắc thủ đẩy ra càng xa.

Hà Dung Cẩm bước vào trong phòng.

Người đang ngồi trong hiên nhiên đã có chuẩn bị, cực nhanh trốn vào trong màn.

.....

Hà Dung Cẩm nghĩ, có lẽ hắc thủ đã đoán sai. Người này vừa không phải Kì Trạch cũng không phải Khuyết Thư. Thân thủ Kì Trạch không linh hoạt như vậy, Khuyết Thư lại không có lá gan nhỏ như vậy. Nhưng mặc dù là vậy, hắc thủ vẫn ôm một tia hy vọng tiến đến, vạch màn.

Tháp Bồ vô tội nhìn hắc thủ.

“Người.....” Nhìn thấy hắc thủ đối với Hà Dung Cẩm mà nói đã là vui mừng ngoài ý muốn! Hắc thủ ở đây, Khuyết Thư cùng Kì Trạch hắc thủ cũng sẽ không đâu xa. Hà Dung Cẩm thốt lên hỏi: “Khuyết Thư đâu?”

Tháp Bồ nói: “Ta với vương thất lạc.”

Hà Dung Cẩm đầu tiên là giật mình thảng thốt, lập tức lại phát hiện ánh mắt Tháp Bồ mập mờ, vẻ mặt vô cùng kích động, nhất thời trong lòng ngờ vực tràn lan.

36. Quyển 4 - Chương 8: Biệt Hữu Dung Tâm (8)

Khuyết Thư: Quyết không tin.

Hộ vệ tuy rằng đóng cửa lại, nhưng vẫn đứng sát cửa, vừa giống như đề phòng có người theo dõi bên ngoài, lại giống như đề phòng người bên trong chạy trốn.

Hà Dung Cẩm làm như không thấy, kéo một cái ghế ngồi xuống, “Người cùng vương làm sao lại thất lạc?”

Tháp Bồ nói: “Lúc ấy tình hình hỗn loạn, ta chặn đường truy binh, vương đi trước, đến khi ta thoát khỏi truy binh, vương đã biến mất. Tướng quân làm sao lại..... ăn mặc kiểu này?” Tuy nói cách ăn mặc của Ni Khắc Tư Lực còn ấn tượng hơn nhiều, nhưng người trước mắt này không phải Ni Khắc Tư Lực, mà là Hách Cốt tướng quân nổi tiếng luôn lấy cứng rắn trị quân a. Chẳng lẽ nói, đây kỳ thật là truyền thống của Tuyệt Ảnh phong?

“Phi thường thời kì, giấu tai mắt người ngoài mà thôi.” Hà Dung Cẩm không cần soi gương cũng có thể đoán được hình ảnh của mình giờ phút này, trả lời qua loa lấy lệ xong lơ luôn, hỏi ngược lại: “Kì Trạch đâu?”

Tháp Bồ nói: “Kì Trạch đại nhân cũng không thấy đâu.”

Hà Dung Cẩm nói: “Doanh địa dựng ở trong núi, chỉ có hai con đường để ra khỏi. Người đi đường nào?”

Tháp Bồ cúi đầu, do dự một lúc mới nói: “Là đường bên phải.”

Hà Dung Cẩm nói: “Là đường xuống trần hay là đường ngược lại?”

Tháp Bồ biết hắc thủ hỏi cẩn thận như vậy nhất định có nguyên nhân, nhưng lại không có cách nào ứng phó, đành phải nói: “Đường ngược lại.”

“Phải không?” Hà Dung Cẩm lạnh lùng cười, đột nhiên cầm lấy chén trà trên bàn ném về phía Tháp Bồ.

Tháp Bồ kinh hãi, hoàn toàn không phòng bị, huyết đạo bị điểm trúng, thân thể nhất thời cứng đờ, ngơ ngác nhìn hắc thủ.

“A!” Hộ vệ cầm lấy thanh đao đặt bên cửa chém tới Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm dùng phượng điểm đầu dễ dàng né đi, giơ tay điểm luôn huyết đạo đối phương.

Ba người trong phòng thế là đã có hai người không thể động đậy.

“Người làm cái gì?” Thập Bố khiếp sợ hỏi.

Hà Dung Cẩm nói: “Đây chính là câu ta muốn hỏi người. Người muốn làm cái gì, đang làm cái gì, đã làm cái gì?”

Thập Bố bị hỏi phát choáng váng, “Cái gì là cái gì?”

Hà Dung Cẩm nhìn hẩn, ánh mắt lạnh lùng, “Ta hỏi lại một lần, Khuyết Thư ở đâu?”

Ánh mắt Thập Bố nhìn hẩn dần dần từ kinh nghi đến khó tin, cuối cùng hóa thành giễu cợt cùng phần nộ, cầm hận nói: “Người tuyệt đối tìm không thấy vương!”

Thân ảnh Hà Dung Cẩm nhoáng lên một cái, chớp mắt đã xuất hiện bên giường, một tay bóp chặt cổ hẩn, lạnh lùng nói: “Phản đồ!”

Thập Bố lại choáng.

Hà Dung Cẩm nói: “Trách không được Xác Châu đối với chuyện tình của sứ đoàn Tây Khương lại rõ như lòng bàn tay.”

Thập Bố hoảng loạn nói: “Ai là phản đồ! Người mới là phản đồ!”

Hà Dung Cẩm ngẩn ra.

Thập Bố nói: “Rõ ràng là đầu phục Xác Châu, bán đứng vương.”

Hà Dung Cẩm nhú mày nói: “Ta không có.”

Thập Bố kêu gào: “Ta càng không có!”

Hà Dung Cẩm thấy hẩn cầm giận đùng đùng, vẻ mặt không giống diễn trò, chậm rãi buông tay, “Không phải người?”

Thập Bố nói: “Đương nhiên không phải ta. Phụ thân ta cùng họ với Vương phi, ta từ lúc năm tuổi đã thề sống chết trung thành với vương, làm sao có thể hội phản bội hẩn?!” Là dũng sĩ Tây Khương, chỉ trích này không thể nghi ngờ là gây khó chịu còn hơn bị giết.

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy người vì sao che che giấu giấu ấp a ấp úng?”

“Ta.....” Thập Bố kích động nói được mỗi một chữ, sau lại nhìn đi chỗ khác.

Hà Dung Cẩm nhìn hẩn, lại nhìn hộ vệ, giật mình nói: “Người hoài nghi ta.”

Thập Bố thấy vẻ mặt hẩn cô đơn, môi mấp máy, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải.”

Hà Dung Cẩm theo bản năng muốn lấy bầu rượu bên hông, nhưng đụng tay tới thắt lưng mới nhớ bản thân vì không muốn gây chú ý, đã tiện tay vứt luôn hồ lô.

“Kỳ thật là vương.....” Thập Bố nhin nửa ngày chung quy cũng không nhin được, “Là vương không muốn tướng quân biết.”

Hà Dung Cẩm trong lòng chấn động, không hề nhận ra bàn tay đặt ở bên hông đang run rẩy, “Người biết chỗ của Khuyết Thư?”

Thập Bố nói: “Phải, bắt quá vương.....”

Hà Dung Cẩm trong lòng chợt lạnh, tự giễu nói: “Ta đã hiểu, là hẩn hoài nghi ta.” Bất quá nếu xét tình cảnh lúc đó, ngay cả bản thân hẩn còn không thể tự thuyết phục mình chắc chắn đã không thông đồng với Xác Châu. Bỏ khổ trợ giúp hẩn rời đi, hẩn toàn tâm toàn ý thoát ra ngoài, Xác Châu dẫn quân đuổi tới..... Hết thấy đều phát sinh vô cùng hoàn hảo. Nếu hẩn là Khuyết Thư, hẩn sẽ nghĩ theo hướng đấy.

“Tướng quân sao có thể phỏng đoán như vậy?” Thập Bố lại kích động, “Vương chưa bao giờ hoài nghi tướng quân.”

Hà Dung Cẩm ngược mắt nhìn hẩn, đôi mắt tỏa sáng khó che giấu.

Tháp Bó nói: “Vương nói, nếu bảo tướng quân ám sát, hấn tin, nhưng nói tướng quân bán đứng Tây Khương, hấn quyết không tin.”

Tâm tình mới vừa đông lạnh đến hóa thành băng nhất thời được thái dương chiếu tới, từng dòng nước âm chấn động vào bụng với dạ. Hà Dung Cẩm nói: “Hấn thật sự nói như vậy?”

Tháp Bó kiên định nói: “Phải.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy hấn vì sao không muốn thấy ta?” tình hình hiện tại của Khuyết Thư nói bốn bề thọ địch cũng không đủ hình dung, phải nói là dụng nhân chi tế, tại sao còn muốn đẩy hấn ra ngoài?

(*) Dụng nhân chi tế: thời điểm nguy cấp cần có người giúp.

Tháp Bó nhìn hấn một cái, chậm rãi lắc đầu.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta muốn gặp hấn.”

Tháp Bó khó xử nói: “Việc này không phải do ta làm chủ.”

“Vậy để ta làm chủ.” Khẩu khí rất cương nghị.

Ánh mắt Tháp Bó lại bắt đầu đảo loanh quanh.

Hà Dung Cẩm nói: “Việc cấp bách, chẳng lẽ không phải là hộ tống hấn bình an trở về Tây Khương sao?”

Sắc mặt Tháp Bó buông lỏng.

Hà Dung Cẩm nói: “Người nếu sợ hấn trách tội, vậy để ta lên theo phía sau đi.”

Tháp Bó do dự một lúc, rốt cuộc đáp ứng.

Hà Dung Cẩm nhẹ nhàng thở ra. Từ sau khi Khuyết Thư mất tích, đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy vững tâm. “Hấn đang ở đâu, cách nơi này có xa không, các người vì sao phải tách ra?”

“Kỳ thật chúng ta vào trấn để thăm dò tin tức với mua ít đồ.” Tháp Bó khổ não, “Nhưng mà tiệm thuốc trong trấn trông coi thuốc trị thương rất nghiêm ngặt, ta định chờ đến khi trời tối chạy đi nhà thuốc mượn một chút.”

Nói là mượn thật ra chính là trộm.

Hà Dung Cẩm biến sắc nói: “Ai bị thương?”

“Vương.” Tháp Bó thấy Hà Dung Cẩm thất sắc, vội nói, “Không ảnh hưởng tính mạng.”

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ nói: “Bên ngoài khắp nơi đều có binh lính Đột Quyết, ở hiệu thuốc hấn đã có binh lính canh gác dày đặc, tùy tiện xông vào nhất định cử tử nhất sinh.”

Tháp Bó nói: “Nhưng cũng chỉ biết có vậy.”

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ nói: “Việc này để ta nghĩ cách.”

Tháp Bó nói: “Nhưng là.....”

“Đúng rồi, thương tích thế nào?”

“Ngoại thương.”

“Được.”

“Khoan đã.”

“Yên tâm, ta có chừng mực. tới thời điểm ta sẽ trở lại nơi này hội hợp với các người.” Hà Dung Cẩm vừa nói vừa đứng lên bỏ ra ngoài.

Tháp Bó gọi: “Tướng quân!” (Chưa giải huyết

~)

Hà Dung Cẩm cũng không quay đầu lại, khoát tay áo, lưu loát mở cửa đóng cửa, làm cho Thập Bố ôm một bụng chưa kịp nói cũng đành phải nín lại.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Hộ vệ mặt đau khổ nói: “Người nói tướng quân có thể nào nhớ tới chúng ta còn chưa giải huyết hay không?”

Thập Bố nói: “Ta có thể thử trùng huyết xem.” Hắn ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu vận chân khí trùng huyết đạo.

Ai ngờ mới vừa động tới, cửa lại bị người đẩy vào.

Hắn cả kinh, chân khí lập tức bị giật tung, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Bước vào vẫn là Hà Dung Cẩm. Hắn xấu hổ nhìn hai người từ lúc hắn rời khỏi đến lúc quay về vẫn duy trì một tư thế, bắn hai viên đá mới nhặt được trong tay ra, giải huyết đạo cho bọn họ, sau đó không đợi bọn họ hoàn hồn đã đóng cửa lại bỏ đi lần nữa.

Hộ vệ giật giật cánh tay run lên, nói: “Xem ra tướng quân vẫn còn nhớ.”

“Phụt!” Thập Bố phun ra một ngụm máu, nằm trên giường thở hồng hộc nói: “Ta lại hy vọng hắn nhớ muện một chút.” Tốt xấu chờ hắn trùng phá xong huyết đạo hãy trở về a.

Hộ vệ cực kỳ sợ hãi nói: “Đại nhân bị thương lúc nào? Vì sao không nói?”

Thập Bố nín thính. Tẩu hỏa nhập ma không phải chuyện vinh quang gì, hơn nữa trước mặt thuộc hạ, cái gì không cần nói thì thôi khỏi nói.

Hộ vệ nói: “Người sao vừa rồi không nhờ tướng quân mang chút dược trị nội thương về luôn?”

Thập Bố: “.....” Hắn lại không thể biết trước!

Hà Dung Cẩm đi mất gần hai canh giờ mới trở về.

Thập Bố thấy hắn cầm theo một bọc nhỏ, giật mình nói: “Lấy được rồi?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta tìm mấy hộ săn bắn, xin bọn họ. Có điều số lượng ít, cho nên phải chạy tới mấy nhà.”

Thập Bố giật mình nói: “Đúng rồi, hộ săn bắn nhất định có sẵn thuốc chữa thương.”

Hà Dung Cẩm nghe hắn nói chuyện, trung khí không thấy đầy đủ như hồi chiều, ngạc nhiên hỏi: “Người bị thương?”

Thập Bố vừa định trả lời, hộ vệ đã giành trước: “Đúng vậy. Đại nhân còn giấu diếm không nói, nếu có thuốc trị nội thương thì tốt rồi.”

Hà Dung Cẩm nghe vậy cười cười, lấy trong bao ra mấy cây thảo dược, “Vừa hay. Nghe nói trong núi có loại thảo dược này có thể trị nội thương. Chúng ta trước đi tìm Nguyệt Thư, sau ta lại vào núi tìm giúp người.”

Thập Bố nói: “Chúng ta chính là phải đi vào núi.”

37. Quyển 4 - Chương 9: Biệt Hữu Dụng Tâm (9)

Nguyệt Thư: Quyết không tin

Hộ vệ ở lại tiếp tục tìm hiểu tình huống, Thập Bố cùng với Hà Dung Cẩm lợi dụng tối trời lên lút rồi khỏi trấn. Mặc dù Xác Châu bày bố trọng binh trong trấn, nhưng đối với cao thủ như Hà Dung Cẩm và Thập Bố mà nói, thực không đáng nhắc tới.

Tháp Bó thấy Hà Dung Cẩm dùng một chân nhảy tới trước, lo lắng nói: “Chân của tướng quân...”

Hà Dung Cẩm khoát tay nói: “Không ngại.”

Trong núi so với trong trấn tối gấp mấy lần, hai người vừa vào núi, liền giống như nhảy vào cái bao tải đen tuyền, đưa tay không thấy ngón.

Tháp Bó sợ Hà Dung Cẩm đi lạc, vội nói: “Tướng quân theo sát ta.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta nghe tiếng bước chân của người, không sao.”

Tháp Bó lúc này mới an tâm lao về phía trước.

Đi chừng một canh giờ, bọn họ đã ở sâu trong núi. Hà Dung Cẩm đột nhiên chỉ vào ánh lửa gần đỉnh núi hỏi: “Phải ở đó không?”

Tháp Bó biến sắc nói: “Không phải, nhưng lại cách đó không xa! Vương tuyệt sẽ không nửa đêm đốt lửa.”

Hà Dung Cẩm nhất thời minh bạch ngụ ý của hắn, trong lòng cấp bách, đang định giục hắn lên đường, chợt nghe phía trước truyền tới tiếng tất tất tác tác, giống như tiếng người đi ngang qua bụi cây.

Hà Dung Cẩm vội kéo Tháp Bó nhảy lên đại thụ bên cạnh.

Chỉ lát sau, liền thấy một đội nhân mã chạy tới, giống như đang tìm thứ gì, rất nhanh thì đi về phía chân núi.

Tháp Bó vội la lên: “Bọn họ nhất định là đang tìm chúng ta!”

Hà Dung Cẩm nói: “Nhưng nhất định là chưa tìm được.”

Tháp Bó nói: “Ý người là Vương còn chưa bị tìm thấy?”

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu đã tìm được, bọn họ phải nóng lòng về phục mệnh mới đúng.”

Tháp Bó nói: “Vì sao?”

Hà Dung Cẩm trầm ngâm nói: “Ta đoán, Xác Châu đã biết thân phận của Khuyết Thư rồi.”

Tháp Bó thất thanh nói: “Vương?”

Hà Dung Cẩm kéo hắn nhảy xuống cây nói, “Đi nhanh đi.” Bất kể thế nào, giờ quan trọng nhất là nhìn thấy Khuyết Thư. Hắn chưa bao giờ bất an như vậy, coi như phía trước là đầm rồng hang hổ sương mù dày đặc bao phủ tầng tầng, hắn vẫn có thể đứng đó, lại không thể trở mắt nhìn Khuyết Thư từng bước một tiến về phía trước, thẳng đến khi sương mù dày đặc thôn phệ hắn.”

Trên đường lên núi bọn họ đã gặp hai đám nhân mã.

Lòng Hà Dung Cẩm nặng trĩu.

Xác Châu phái nhiều người lên núi thay vì tìm ở trong trấn, chứng tỏ đã tra được vết tích gì rồi. Ngọn núi này không lớn, không chịu được mấy lần lục soát, chỉ sợ chưa tới hai ngày, nơi này đã bị lật ngược lại. Phải đưa Khuyết Thư đi trước khi Xác Châu tìm tới.

Tháp Bó thấy khí tức trên người hắn phát ra càng lúc càng lạnh, lại càng không dám mở miệng.

Tháp Bó rút cuộc dừng lại trước một sơn động.

Hà Dung Cẩm cau mày nói: “Các người trốn chỗ này?” Sơn động lớn như vậy, thủ hạ của Xác Châu phải mò cỏ nào mới tìm không ra.

Tháp Bó tựa hồ cũng nghĩ tới vấn đề này, lúng túng nói: “Lúc chúng ta đi, binh sĩ Đột Quyết còn chưa vào núi.”

Hà Dung Cẩm thấy nơi này cách chỗ lửa tắt không xa, đoán là đám người lúc này xuống núi thì đốt, nhẹ giọng nói: “Người vào động xem Khuyết Thư có để lại vết tích gì không, ta tới trước xem một chút.”

“Được.”

Hà Dung Cẩm chờ thân ảnh hần hoàn toàn chui vào động, mới dè dặt đi tới trước.

Giữa cây và vách núi có một mảnh đất trống, trên đó có củi đã bị đốt. Hần tới trước đồng củi, ngồi xổm xuống sờ sờ, còn dư ôn như không bỏng tay, khả năng là nhóm người cuối cùng dập tắt.

Hồi tưởng lại, trong đám người cuối cùng có một người võ công cao hơn những người khác, thiếu chút nữa phát hiện chỗ trốn của Tháp Bồ, nếu không nhờ hần dùng chưởng phong tạo tiếng lá cây rung động phân tán chú ý, e là hần và Tháp Bồ đã bị lộ rồi.

“Không có.” Tháp Bồ từ trong động đi ra.

Hà Dung Cẩm nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm.”

“Vương...” Tháp Bồ muốn nói lại thôi, sau đó đáp: “Được.”

Kỳ thực hần muốn nói gì, Hà Dung Cẩm nhất thanh nhị sở, chỉ là lúc này bọn hần cần nhất là hi vọng.

Theo sơn đạo đi lên, hần không ngừng quét mắt nhìn hai bên, phỏng đoán những vị trí có thể ẩn thân. Ngọn núi này cây cối dày đặc, muốn giấu một người cũng không khó, tựa như lúc trước bọn hần trốn trên cây cũng không ai phát giác ra. Không phải binh sĩ Đột Quyết lười không muốn soát, mà là ngàn vạn cây như vậy, nhất nhất soát hết, chưa được một phần ba đã kiệt sức hết rồi.

Chân thụ thương đập phải một mẩu đá vụn, đau đớn theo xương đùi lan lên, khiến hần nhất thời dừng bước. Khoảnh khắc dừng lại, phảng phất có một tiếng hít thở rất ngắn rất nhỏ vang lên rồi biến mất.

Hà Dung Cẩm trong lòng khẽ động, dịch mấy bước về bên trái.

Sơn đạo chật hẹp, dưới là vách đá, cây cối mọc nghiêng, nếu nói là ẩn thân, nơi này tuyệt nhất.

Hần suy nghĩ một chút, dùng tiếng Tây Khương nói: “Chiến bại chính là dừng sĩ, cố ý chiến bại chính là kẻ nhu nhược.” Những lời này là lúc trước khi Khuyết Thư luận võ cùng Mẫn Mẫn vương, cố ý thua Mẫn Mẫn vương trước mặt Tề Khê vương và Ngân Linh công chúa, hần đã nói với hần.

Có gió thổi từ bên cạnh tới, lá cây khe khẽ rung động.

Hà Dung Cẩm lắng nghe nửa ngày không thấy động tĩnh gì, định cho là mình nghe lầm thì, một bóng người đột nhiên nhảy ra. Dù cho bốn phía tối đen như mực, chỉ thấy được đường viền mơ hồ, hần lại liếc mắt liền nhận ra đối phương.

“Khuyết Thư.” Hần rất cuộc yên tâm.

“Người ở đây làm gì?” Ngự khí lạnh tới mức không thể lạnh hơn được nữa.

(*) ngúng nguẩy thiệt rồi kia =)))

Hà Dung Cẩm thân thể cứng đờ, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng vậy, hần ở đây làm gì? Khuyết Thư là ốc còn không tha nổi vỏ ốc, Xác Châu tha cho hần một mạng, là thời cơ tốt để hần rời đi. Sao còn muốn lẩn vào vùng nước dơ này nữa? Nhưng trong lòng có một thanh âm yếu ớt nhanh chóng đáp lại: hần là con dân Tây Khương, sao có thể trở mặt nhìn Đột Quyết mưu hại Tây Khương vương mà không để ý được?

Khuyết Thư không chờ được câu trả lời của hần, khí tức trên người càng tối tăm hơn, lạnh lùng từ sát bên người hần mà qua.

Hà Dung Cẩm thở dài. Câu trả lời yếu ớt trong lòng cả hần cũng không tin được, nhưng mà sao nào? Dù không nghĩ ra lý do, hần cũng đã ở đây rồi, sao cứ nhất định phải tìm cái lý do làm chi?

Hần yên lặng theo sau Khuyết Thư, Tháp Bồ đi xuống một đoạn không tìm thấy lại lộn ngược trở về, nghe tiếng bước chân đầu tiên là cả kinh, sau đó nhận ra Khuyết Thư, kích động nói: “Vương! Ta mới thấy ánh lửa dưới chân núi, còn tưởng là người...”

Khuyết Thư nói: “Lửa là ta đốt.”

Tháp Bồ nói: “A?”

Không chỉ Tháp Bó giật mình, liền Hà Dung Cẩm cũng nhú mảy không đồng ý. Trong thời khắc này mà đi đốt lửa, có khác nào chỉ chỗ ẩn thân cho đám người Đột Quyết, cỡ nào không sáng suốt!

Khuyết Thư nói: “Bọn họ tổng cộng có bốn nhóm, ta thừa dịp hai nhóm trước đi rồi mới đốt lửa, sau đó cố ý thả ít xương chim đã gặm xong, bọn hăn cho là có tên ăn vụng, đùn đẩy nhau, tiếp đương nhiên là mặc kệ.”

Hà Dung Cẩm đứng ở lập trường của binh sĩ Đột Quyết thử nghĩ vấn đề này, cũng hiểu được người đang bị lục soát mà còn chạy tới đây mỗi lửa nướng chim ăn đúng là rất khó tin, nghĩ tới nghĩ lui, hình như có tên ăn vụng nghe có lý hơn.

Tháp Bó nói: “Vương hà tất phải mạo hiểm?”

Hà Dung Cẩm giải thích: “Hắn đó là nhắc nhở chúng ta.” Nghĩ tới Khuyết Thư lúc đó cũng là bất đắc dĩ, Tháp Bó tuy là người trung thành đáng tin nhưng làm việc lại cầu thả, nếu hăn về một mình, khả năng bị phát hiện thật rất lớn.

Tháp Bó nói: “Tướng quân có mang thuốc chữa thương tới, chúng ta về động trước rồi nói.”

Khuyết Thư không nói một lời xoay người vào động.

Hà Dung Cẩm theo sau bọn hăn, lập tức biết vì sao bọn hăn lại chọn cái động này để dừng chân. Thứ nhất là cái động này rất sâu, cứ nhiên xuyên từ nam tới bắc, bị chặn đầu này còn có thể ra ngoài bằng đầu kia, thứ hai là động này rất cong queo, tổng cộng rẽ năm lần, như vậy, chỉ cần mỗi lửa ở giữa động, ánh lửa sẽ không lọt ra ngoài, đúng là một chỗ trốn rất được thiên nhiên ưu đãi.

Tháp Bó châm lửa, Khuyết Thư làm bộ không để ý mà liếc Hà Dung Cẩm một cái, lập tức sưng sốt.

Vội vàng rời khỏi trần, Hà Dung Cẩm còn chưa kịp đổi lại bộ đồ nữ trên người, tuy nói y phục nữ tử Đột Quyết cũng mang theo mấy phần anh khí, nhưng anh khí kiểu gì thì váy cũng là váy.

Tháp Bó thấy Khuyết Thư nhìn chằm chằm Hà Dung Cẩm, mà Hà Dung Cẩm thì đang lúng túng nhìn chằm chằm đồng lửa, vội giải vây cho hăn: “Tướng quân là phi thường thời kì mới bất đắc dĩ làm vậy.”

(*) ẽm thiệt ngây thơ, bảo gì tin nấy =)))

Hà Dung Cẩm cảm thấy khuôn mặt bị ánh lửa chiếu tới càng trở nên nóng hơn.

Khuyết Thư chậm rãi thu ánh mắt, như trào như không mà nói: “Xác Châu đối người không tốt nữa rồi?”

Hà Dung Cẩm ngẩn ra, một cổ tức giận mọc lên từ bụng, thẳng tới yết hầu, từng đợt như muốn nâng khốp hàm hăn lên. Hăn cắn răng, cuối cùng nhịn xuống. Khuyết Thư dường như lúc nào cũng có thể đơn giản kích thích tâm tình hăn, mặc dù đa số đều là phần nộ.

38. Quyển 5 - Chương 1: Cao Hạ Tại Tâm (1)

Hà Dung Cẩm: Vạn nhất ta lừa ngươi thì sao?

“Bên trong có thương dược.” Hăn ném bọc đồ cho Tháp Bó, không quan tâm sắc mặt Khuyết Thư, đi thẳng đến một góc sơn động khoanh chân ngồi xuống.

Tháp Bó vội vàng lấy thuốc trị thương trong bọc đồ ra.

Khuyết Thư nhìn thấy mấy bình thuốc đủ màu đủ kiểu đủ cỡ bên trong, nghi hoặc nói: “Người lấy đâu ra..... nhiều kiểu thuốc thế này?”

Tháp Bó nói: “Là tướng quân lấy được từ hộ sản bản.”

Khuyết Thư cười y phục.

Ánh mắt Hà Dung Cẩm nhìn không được đảo qua, lập tức kinh ngạc, thấy hấn còn nói được đi được cho nên nghĩ là thương thế không nặng, tận mắt nhìn thấy mới hoảng sợ. Vết thương của Khuyết Thư nằm sau lưng, miệng vết thương mặc dù được băng bó tạm thời, nhưng băng vải đã ướt đầm.

Lúc Thập Bố gỡ băng vải xuống, hấn nghe thấy Khuyết Thư rít một hơi rất rõ.

“Phải rửa sạch miệng vết thương trước.” Hà Dung Cẩm đứng lên, “Ta đi lấy nước.”

Khuyết Thư nén đau nói: “Người biết ở đâu có nước?”

Hà Dung Cẩm thoáng dừng bước.

Thập Bố đi đến bên vách đá, đột nhiên nhảy lên, dùng động tác như thạch sùng bò lên vách chừng hai ba trượng, sờ vào một chỗ lõm trên vách mò mẫm lấy ra hai túi nước.

Cái mũi Hà Dung Cẩm linh mẫn cực kỳ, Thập Bố vừa mở túi, đã ngửi thấy hương rượu bốn phía, mặt giãn ra nói: “Rượu!”

Thập Bố cười đưa rượu cho hấn.

Hà Dung Cẩm ngửa đầu uống một ngụm trơn hòng.

Thập Bố mở túi còn lại, xử lý miệng vết thương với máu động cho Khuyết Thư, sau đó thuận tay đoạt lấy túi rượu trong tay Hà Dung Cẩm đưa cho Khuyết Thư. Khuyết Thư cũng không quay đầu cầm lấy uống ừng ực mấy ngụm.

Thập Bố thấy Hà Dung Cẩm nhìn Khuyết Thư chăm chăm không chớp mắt lấy một cái, liền nhét băng vải với thuốc trị thương trong tay hết cả vào ngực hấn, quay đầu đi nướng bánh.

Hà Dung Cẩm ngặc nhiên nhìn băng vải thuốc trị thương trong lòng, hồi lâu cũng không có động tĩnh.

Khuyết Thư quay đầu lại nhìn hấn một cái, đột nhiên vớ lấy y phục muốn mặc vào, lại bị Hà Dung Cẩm giật lấy vứt trở lại mặt đất, sau đó mở nắp bình, đắp thuốc. Động tác hấn không nặng không nhẹ lại làm Khuyết Thư đau đến mức gồng cứng người, phải uống thêm mấy ngụm rượu nữa.

Đến khi Hà Dung Cẩm băng bó xong, nhìn thấy Khuyết Thư vứt túi rượu khô quắt xuống mặt đất, sau đó mặc quần áo.

.....

Làm gì phải chấp nhất một cái hồ lô? Mang túi rượu thuận tiện cỡ nào.

Hà Dung Cẩm nhìn chăm chăm cái túi rượu đã hoàn thành sứ mệnh mà ảo não không thôi.

Thập Bố nướng xong bánh, đưa cho Khuyết Thư.

Khuyết Thư cắn hai miếng, hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào?”

Thập Bố nói: “Đột Quyết về một bức chân dung truy nã vương, trên trán đầy người của đội hộ vệ với binh lính. Vẫn chưa có tin tức của Kỳ Trạch đại nhân.”

Khuyết Thư cúi đầu ăn bánh, không biết đang suy nghĩ gì.

Hà Dung Cẩm nói: “Kỳ Trạch là lão hồ ly, nhất định có thể bình an vô sự.”

Khuyết Thư làm như không nghe thấy.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta cảm thấy lần này Xác Châu giống như đã chuẩn bị trước.” Nói như vậy vẫn còn rất hàm súc, đầu chỉ là chuẩn bị trước, căn bản càng giống đã sắp đặt tỉ mỉ.

Khuyết Thư nhét mẫu bánh cuối cùng vào miệng, sau đó nằm sấp ngủ ngay bên cạnh đồng lửa.

Thập Bố lấy từ cái hốc nhỏ lúc nãy cất túi rượu ra hai tấm thảm, một cái nhẹ nhàng đắp lên người Khuyết Thư, một cái đưa cho Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không buồn ngủ, người ngủ trước đi.”

Tháp Bó cũng không miễn cưỡng, kéo thảm nằm xuống, “Đến giờ tỵ gọi ta, ta canh giữ tới sáng.”

“Được.” Hà Dung Cẩm tìm vị trí vách núi ở gần cửa động, ngồi xuống, lẳng lặng nhìn về hướng cửa động.

Đêm dài đằng đẵng.

Một người ngồi không rất dày vò.

Hà Dung Cẩm lúc đầu còn ngồi được, sau cảm thấy quá nhàm chán, lấy túi nước uống thay rượu. Uống nhiều khắc phải ra nhiều. Hắn đứng dậy đi ra ngoài giải quyết một lúc, lúc trở lại phát hiện lửa vẫn cháy, nhưng Khuyết Thư cùng Tháp Bó thì không thấy.

Nếu có người ngoài xâm phạm, tuyệt đối không thể không có một chút động tĩnh nào, hắn vừa rời đi cũng không xa. Cách giải thích duy nhất chính là hai người nằm ở chỗ này tự mình bỏ đi.

Hà Dung Cẩm tập tễnh đi đến chỗ lúc này Tháp Bó để túi rượu, dùng một chân bật lên, một tay bám vào bên hốc, một tay sờ vào trong, quả nhiên sờ thấy ba bao đồ, một bao là của Khuyết Thư, một bao của hắn, còn một bao hắn là của Tháp Bó.

Bọn họ không phải rời đi, mà là ám hiệu cho hắn rời đi.

Hà Dung Cẩm vâng vâng bao đồ, lẳng lẽ quay về ngồi xuống bên đồng lửa, dùng nhánh cây gậy gậy.

Ước chừng qua một canh giờ, cửa động bên kia rốt cuộc có động tĩnh.

Khuyết Thư đi vào, gương mặt cứng đờ tái nhợt, “Vì sao không đi?”

Hà Dung Cẩm nói: “Vì sao phải đi?”

Khuyết Thư cúi đầu, hai tay đặt bên hông thả ra rồi lại xiết chặt, lặp lại hai lần, mới nói: “Xác Châu đối với người..... là có tình.”

Hà Dung Cẩm sững sốt ngẩn đầu, lại nhìn thấy Khuyết Thư ảo não quay mặt đi chỗ khác, bộ dáng như là hận không thể cắn lưỡi mình. Hắn nhìn chăm chăm Khuyết Thư, lạnh nhạt nói: “Thì đã sao?”

Khuyết Thư nói: “Người lấy thân phận Hà Dung Cẩm tìm hắn, hắn sẽ không làm gì người.” Hắn nói xong, quay lại bên vách đá ngồi xuống, mặt hướng ra ngoài, cố ý không nhìn Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm nói: “Hắn biết ta là Hách Cốt.”

Khuyết Thư kinh ngạc quay lại.

Hà Dung Cẩm nói: “Bất quá hắn đúng là đã thả cho ta một con đường sống.”

Khuyết Thư nói: “Người nên quý trọng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta có a. Ta đầu cũng không quay lại mà đi rồi.”

Khuyết Thư nhìn hắn, cho dù cách đồng lửa một khoảng, vẫn có thể thấy được rõ ràng đôi mắt người này trong khoảnh khắc bị lửa ánh vào sáng rực.

Hà Dung Cẩm dời chú ý trở lại đồng lửa, lẩm bẩm nói, như là nói cho người kia nghe lại càng như là thuyết phục bản thân: “Xác Châu cũng không phải loại người dễ xúc động, hắn hôm nay nếu dám làm vậy, tất nhiên đã nắm chắc cái gì, nói không chừng cũng đã có kế sách đối phó Tây Khương. Người thân là Tây Khương vương, bảo hộ Tây Khương là chuyện không thể thoái thác. Ta sao có thể để người vô trách nhiệm bị vây ở Đột Quyết như vậy?”

Khuyết Thư lắc đầu nói: “Người sai rồi.”

Hà Dung Cẩm ngơ ngác.

“Đột Quyết vậy không được ta, nếu như ta không muốn, trên đời này không ai có thể vây hãm ta.” Khuyết Thư nói, “Có thể vây hãm ta, từ đầu tới đuôi chỉ có một mình người.”

Hà Dung Cẩm mặt không chút thay đổi nói: “Nếu như mưu kế vô công của Hồn Hồn vương được bằng một nửa năng lực miệng lưỡi, chúng ta hôm nay cũng sẽ không ra nông nổi này.”

Khuyết Thư không giận, ngược lại cười nói: “Chúng ta..... Không nghĩ tới ta thế nhưng có thể nghe thấy từ này trong miệng người lúc sinh thời.”

Hà Dung Cẩm lơ đãng dùng nhánh cây gậy đồng lửa, không cẩn thận gậy tung lửa, thiếu chút nữa làm tắt nó, vội vàng đẩy lại.

Khuyết Thư cười tủm tỉm nhìn bộ dáng luống cuống chân tay của hắn, không có chút ý định hỗ trợ nào.

Hà Dung Cẩm lườm hắn.

Khuyết Thư vội vàng thu lại tươi cười.

Hà Dung Cẩm buông nhánh cây nói: “Người nói không ai có thể vậy hãm, vậy người có tính toán gì không?”

Khuyết Thư nói: “Ta nói chính là có một người có thể vậy hãm ta.”

Hà Dung Cẩm mắt diếc tai ngơ, thần nhiên nói tiếp: “Người tìm được người tiếp ứng?”

Khuyết Thư cũng hiểu được nên dừng thì phải dừng, trả lời câu hỏi của hắn: “Có thể nói như vậy.”

Hà Dung Cẩm hỏi: “Ở nơi nào? Giao giới giữa Tây Khương Đột Quyết?”

Khuyết Thư nói: “Cái đó là tất nhiên.”

Hà Dung Cẩm hơi do dự, vẫn quyết định hỏi thẳng vào vấn đề gây khó chịu trong lòng mấy ngày nay, “Mẫn Mẫn vương thì sao?”

Khuyết Thư dài giọng nói: “Hắn a.....”

Hà Dung Cẩm nói: “Hắn thật sự không chết?”

Khuyết Thư đột nhiên cười lạnh, con người mới vừa có được mấy phần ấm áp nháy mắt lại lạnh như băng sương, “Có người không muốn hắn chết, hắn tự nhiên không thể chết.”

Hà Dung Cẩm cảm thấy trong lời hắn có vấn đề, “Là ý gì?”

Khuyết Thư trầm ngâm một lát mới nói: “Đến thời điểm phải chết, hắn tự nhiên sẽ chết.”

Hắn nói càng mơ hồ, nghi hoặc trong lòng Hà Dung Cẩm lại càng lớn, có điều nhìn ra Khuyết Thư không muốn nhiều lời, lại nhớ tới vị trí của mình lúc trước, cảm thấy thật mất hứng. Tuy rằng đã nghe Tháp Bồ nói Khuyết Thư tín nhiệm hắn, nhưng lúc ấy nói chính là phản bội Tây Khương, ủng hộ Mẫn Mẫn vương lại không xem là phản bội Tây Khương, về mặt này hắn tự nhiên sẽ không còn nằm trong hàng ngũ được tín nhiệm.

“Tháp Bồ đâu?” Hắn thuận miệng chuyển đề tài phá vỡ im lặng.

Khuyết Thư nói: “Hắn dừng ở chỗ khác.”

Hà Dung Cẩm hồ nghi nhìn hắn.

Khuyết Thư nói: “Phải tản ra, để khỏi bị một lưới bắt hết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người đang đuổi ta đi?”

“Người võ công cao cường, nếu chịu lưu lại bảo hộ ta, tự nhiên không thể tốt hơn.” Từ sau khi nghe được Hà Dung Cẩm trước mặt Xác Châu bỏ đi đầu không ngoảnh lại, thái độ Khuyết Thư thay đổi hẳn, vô luận diễn đạt cái gì cũng không giấu được tiêu ý sâu trong đáy mắt.

Hà Dung Cẩm cố ý nói: “Vạn nhất ta lừa ngươi thì sao?”

Ý cười của Khuyết Thư dần dần thu lại, gần từng chữ một nói: “Ta hận ngươi suốt đời suốt kiếp.” Hắn nói vô cùng nghiêm túc, thành kính gần như đang phát lời thề.

39. Quyển 5 - Chương 2: Cao Hạ Tại Tâm (2)

Hà Dung Cẩm: Vạn nhất ta lừa người thì sao?

Hà Dung Cẩm dần dần thu lại ý trêu tức, lặng im nhìn kiên định cùng tín nhiệm trong mắt hắn, nhất thời lại không muốn dời mắt đi đâu.

Khuyết Thư thử đứng lên, ngồi xuống trước mặt hắn, đưa tay ra đỡ sau gáy, chậm rãi hôn lên môi hắn. Từng động tác đều chậm rãi mà cẩn thận, không có lúc nào là không chú ý về mặt phản ứng của Hà Dung Cẩm, giống như chỉ cần đối phương mở miệng, lập tức sẽ dừng lại.

Hà Dung Cẩm lại ngây dại, khi Khuyết Thư đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong, hắn lại phối hợp cực kỳ mà hé miệng.

Lưỡi với lưỡi dây dưa tựa như củi khô lửa bốc, không thể vãn hồi.

Khuyết Thư vốn lúc đầu còn có chút không chế sau khi có được hồi âm của đối phương liền hóa thành ngựa hoang đứt cương, hoàn toàn thể hiện bản chất phóng túng.

Ánh lửa nhảy nhót.

Hai thân ảnh càng quấn càng chặt.

Hà Dung Cẩm bị áp đảo trên mặt đất, thuận thế ôm lấy lưng đối phương, không cẩn thận chạm vào miệng vết thương, khiến Khuyết Thư đau đến nhúm mày, khe khẽ cắn môi dưới. Mặc dù phản ứng này chỉ thoáng qua lại rất nhỏ, nhưng Hà Dung Cẩm đang môi dán môi với hắn, mặt với mặt lại kề sát nhau, bất kỳ một động tác nhỏ nào cũng không lọt khỏi mắt, cho nên hắn lập tức giây thoát khỏi trầm luân, vội vàng rút tay lại đẩy lên vai Khuyết Thư, kéo giãn khoảng cách hai người.

Khuyết Thư nghi hoặc nhìn hắn, “Hách Cốt.....”

Hà Dung Cẩm đẩy hắn ra, hít một hơi thật sâu ngồi dậy.

Khuyết Thư vẫn duy trì tư thế bị đẩy ra, vạt áo phía dưới rõ ràng hiện lên một cái lều, mặt tái xanh tái đỏ, kinh ngạc nhìn chằm chằm sườn mặt Hà Dung Cẩm, tựa hồ đang cần lời giải thích.

Hà Dung Cẩm ngay cả đầu cũng không dám quay lại, hàm hồ nói: “Trên người người còn có thương tích.”

“Kệ xác nó!” Khuyết Thư từng chữ một đều là rít ra từ kẽ răng.

(*) cô muốn tui sửa kiểu gì (_ _) như trên vậy có được không

Hà Dung Cẩm nói: “Ta cũng có thương tích.”

Khuyết Thư nói: “Ta tuyệt đối sẽ không đề lên chân người.”

Hà Dung Cẩm bất đắc dĩ đành thở dài nói: “Chúng ta..... bỏ qua đi.”

Khuyết Thư giống như đầu pháo bị đốt, lập tức nổ tung, “Bỏ qua đi là cái quỷ gì?”

Hà Dung Cẩm nhìn ra cửa động, nhúm mày nói: “Người sợ Xác Châu tìm không ra chúng ta sao?”

Lửa giận của Khuyết Thư nhất thời từ tứ chi bách hải dồn hết cả lên hai đồng tử, nộ ý như kim đâm, nhỏ nhưng cô đọng, tựa như muốn đốt thủng hai lỗ trên gương mặt Hà Dung Cẩm, “Xác Châu, quả nhiên là Xác Châu, lại là Xác Châu! Trong lúc thế này người cư nhiên nghĩ đến Xác Châu!” Hắn nói liên tiếp bốn lần Xác Châu, hiển nhiên đã tức giận đến mức nói không nghĩ ngợi.

Hà Dung Cẩm vốn còn có chút áy náy, bị hắn rống như vậy, ngược lại dở khóc dở cười, “Chúng ta đang bị vây trong bẫy rập, tự nhiên lúc nào cũng phải chú ý động tĩnh xung quanh.”

Khuyết Thư nói: “Người giờ phút này chỉ sợ đang hận Xác Châu không dẫn người đánh lên đây thì có!”

Hà Dung Cẩm nhìn hắn một cái, sau mặc kệ nằm luôn xuống đất, nhắm mắt lại.

Khuyết Thư một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, tay xiết cứng đờ, trừng mắt nhìn khuôn mặt kia nửa ngày, vừa muốn bỏ nhào đến, lại vừa muốn bỏ cho một phát chết luôn. Hai loại cảm xúc giằng co trong

lòng, rút cuộc chẳng bên nào thắng, hần phần nộ lui lại bên vách đá, trợn mắt nhìn chằm chằm gương mặt say ngủ của Hà Dung Cẩm.

Ánh lửa dần dần tối tăm.

Đêm tối lặng lẽ trôi qua.

Cho đến khi hừng đông nhú lên.

Khi Hà Dung Cẩm mở mắt dậy, Khuyết Thư vẫn đang ngủ. Hần đứng lên đuổi đuổi cánh tay, cầm túi đi ra ngoài tìm nguồn nước.

Ngọn núi này tuy là cây cối rậm rạp, lại không có thú, Hà Dung Cẩm đi ra ngoài lượn một vòng cũng chỉ mang được túi nước đầy về.

Khuyết Thư đã tỉnh, đang ngồi dần mặt một góc, thấy hần trở về cũng không tỏ vẻ gì.

Hai người mỗi người một góc uống nước ăn bánh, sau đó vẫn là ai lo việc nấy hoặc đàn mặt hoặc luyện công.

Đến giữa trưa, lại có binh lính Đột Quyết đi rà soát, lần này lượng người so với bốn tốp hôm qua thì dư sức gấp đôi.

Hà Dung Cẩm cùng Khuyết Thư lại nấp xuống chỗ hôm qua Khuyết Thư ẩn thân, thấy bọn họ không ngừng vòng qua vòng lại, có mấy lần thậm chí đến gần sát chỗ ẩn thân. May mắn Khuyết Thư chọn được chỗ này hơi hơi lõm vào trong, bên cạnh cây cỏ lại vô cùng rậm rạp, trừ phi tự mình tiến vào, bằng không rất khó phát hiện.

Bọn họ tra hết cả buổi trưa, sau bắt đầu đóng quân trên núi.

Nhìn khói bếp lượn lờ, Hà Dung Cẩm cảm thấy có hơi đói bụng. Sau khi thấy động tĩnh bọn họ liền vội vàng thu dọn, căn bản chưa kịp ăn trưa. Đang lúc hần ôm bụng tưởng tượng ra các loại mỹ thực, nửa miếng bánh nướng chia tới trước mặt.

Hà Dung Cẩm quay đầu nhìn Khuyết Thư.

Khuyết Thư trực tiếp nhét bánh vào tay hần.

Hà Dung Cẩm bẻ miếng bánh thành hai nửa, lại đưa một nửa qua, Khuyết Thư thu tay lại nhất quyết không cầm.

“Vì sao?” Hần thấp giọng hỏi.

Doanh địa Đột Quyết cách chỗ ẩn thân của bọn họ một khoảng, chỉ cần không nói quá to, cũng sẽ không bị phát hiện.

“Không đói.” Khuyết Thư nói xong khề nhúc nhích, lập tức phát ra tiếng rên ngắn ngủi. Hần vừa rồi tựa vai vào phía vách đá bị nhô ra, tận lực giữ khoảng cách với nó, để tránh chạm vào miệng vết thương, nhưng mà giữ tư thế này suốt mấy canh giờ làm cả người tê dại, vừa nhúc nhích là vừa đau vừa ê ẩm.

Một bàn tay đột nhiên chìa ra trước mặt, Khuyết Thư sửng sốt, quay đầu nhìn lại, phát hiện gương mặt Hà Dung Cẩm với mặt hần đang kề sát nhau, gần đến mức có thể cảm giác được hơi thở người kia.

Bàn tay đưa tới lại đẩy về trước mấy tấc, Khuyết Thư cảm thấy trên môi truyền đến cảm giác thô ráp, theo bản năng hé miệng, một miếng bánh nướng bị nhét vào. Cơ giận nguyên một đêm cơ tức từ sáng sớm lại thêm vụ ngúng nguẩy hết buổi trưa cứ thế tan vào hư không. Hần có đôi khi thậm chí hoài nghi cực độ bản thân mình có còn là gã Hồn Hồn vương trước mặt người khác nên giận sau lưng gây dựng thế lực cho đến khi đủ vậy đủ cánh mới nhất cổ tác khí lật đổ Mẫn Mẫn vương hay không, vì sao mỗi lần ở trước mặt Hà Dung Cẩm, hần cứ phải chạy loanh quanh giữa hai lần ranh nổi xung thiên với mừng như điên vậy?

Hà Dung Cẩm chỉ dứt cho một miếng rồi nhét bánh vào tay hần.

Khuyết Thư cũng rất nhanh nhét trở lại, sau đó hai mắt long lanh nhìn Hà Dung Cẩm.

Tối lửa tắt đèn, thế mà Hà Dung Cẩm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng ngời ngời trong mắt Khuyết Thư, rừng cây lạnh lẽo vẫn như cũ truyền đến nhiệt độ làm người ta phải nóng mặt. Hắn cầm bánh, rất nhanh đã ăn xong, sau đó tựa lưng vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

(*) nửa miếng bẻ đôi thì còn có bao nhiêu mà bày đặt = =

Khói bếp dần dần nhạt đi, cao thấp lại truyền đến động tĩnh.

Hà Dung Cẩm vươn người thám thính, mơ hồ có tiếng đàn ngựa hí, âm thầm giật mình. Nếu chỉ có hơn mười con quyết không thể hí vang xa như vậy, lần này ít nhất phải cả trăm con ngựa.

Khuyết Thư cũng nghe thấy, hơi hơi thẳng lưng.

Thời điểm thế này, bọn họ chỉ có thể lặng yên xem biến.

Ước chừng qua một nén nhang, Hà Dung Cẩm nhìn thấy dưới chân núi có động tĩnh, chỗ đang đóng quân trên núi bị triệt hồi, chẳng mấy chốc, toàn bộ người trên núi cũng bắt đầu rút hết.

Hà Dung Cẩm nhẹ giọng nói: “Hay là bọn họ bỏ cuộc?” Xác Châu lại không phải loại người dễ bỏ cuộc, có thể làm cho hắn thu binh chỉ có ba loại khả năng. Một là mục đích đã đạt, này thì hiển nhiên không phải. Hai là hắn khẳng định nơi này không có người hắn muốn tìm, cái này thì có mấy phần khả năng. Ba là đã xảy ra chuyện khác còn quan trọng hơn, làm cho hắn không thể không từ bỏ.

Nhưng nửa canh giờ sau, hắn nhận ra mình còn chưa hiểu biết Xác Châu đầy đủ.

Khói đen chậm rãi bốc lên từ dưới chân núi, mơ hồ có thể thấy được ánh lửa.

Hà Dung Cẩm biến sắc: “Đốt núi?”

Khuyết Thư nói: “Bọn họ nhất định đã vây quanh chân núi.”

Hà Dung Cẩm tim đập như nổi trống. Núi này cây cối tươi tốt, nhưng đã lâu không mưa, cành lá khô khốc, chỉ cần một mối lửa, lại mượn sức gió, rất nhanh sẽ đốt lên đỉnh núi.

Khuyết Thư nói: “Chúng ta trở lại sơn động, nơi đó hai đầu thông gió.”

Bọn họ chạy về trong động, lại phát hiện đầu kia của động đã bị người dùng đá chèn kín.

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Chịu, cho dù trốn được nhất thời, cũng trốn không được tốp lục soát tiếp theo. Đúng rồi, Tháp Bồ đầu?”

“Hắn lên trần có việc.” Khuyết Thư nói xong, im lặng sau một lúc lâu mới nói: “Người trời ta lại, giao cho Xác Châu.”

Hà Dung Cẩm cứng đờ, giây lát sau mới nói: “Sau đó thì sao?”

Khuyết Thư nói: “Nếu có cơ hội, liền nhất cổ tác khí bắt giữ hắn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Bắt chức Kinh Kha?”

Khuyết Thư nói: “Nếu không có cơ hội, thì cố mà chờ.”

Hà Dung Cẩm nhìn hắn, nghĩ ngợi một lát, sau lại nói: “Ta tuyệt sẽ không để người gặp chuyện không hay.”

Khuyết Thư mỉm cười nói: “Ta tin người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Chúng ta xuống suối trước, làm ướt y phục.”

Khuyết Thư đi theo hắn, không nói một lời.

May mắn lửa còn chưa lan đến suối, hai người nhảy vào trong, nghịch nước cho ướt.

Hà Dung Cẩm đang định ngồi xổm xuống, liền cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, bị Khuyết Thư dội ướt sũng. Hắn mở mắt quay đầu lại, còn chưa kịp mở miệng, lại dội từ đầu trở xuống. “Người làm cái gì?” Hắn dùng tay áo lau mặt, lại nhìn thấy Khuyết Thư đang nhìn hắn cười rộ rỡ.

“Cẩn thận thương thế sau lưng.” Hà Dung Cẩm lời còn chưa dứt, đã xoay người múc nước tát thẳng lên mặt đối phương.

...

40. Quyển 5 - Chương 3: Cao Hạ Tại Tâm (3)

Hà Dung Cẩm: Vạn nhất ta lừa ngươi thì sao?

Hai người tạt nhau một lúc, không hẹn mà cùng dừng lại, ánh mắt đối diện có chút phức tạp, cuối cùng đều bị hai người cười cười bỏ qua.

Lửa thiêu tới giữa sườn núi, nhưng vẫn còn khoảng trống có thể đi.

Khuyết Thư xông lên trước.

Hà Dung Cẩm ở sau vừa đuổi theo vừa nói: “Cẩn thận vết thương của ngươi!”

Khuyết Thư không quay đầu lại đáp: “Ta thương ở sau lưng, ngươi che chỗ đằng sau.”

Đang nói, ngọn lửa đột nhiên lủi lên.

Khuyết Thư xoay người định bảo vệ Hà Dung Cẩm, lại bị Hà Dung Cẩm ôm lấy nhảy tới trước mấy trượng. Khuyết Thư vừa thở phào nhẹ nhõm, đã nghe Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Không phải ngươi nói ta che chỗ đằng sau sao?”

Khuyết Thư cười nói: “Phải a, nhưng mà đằng trước của ngươi ta che chỗ. Lúc đằng sau ta là đằng trước ngươi, đương nhiên là che cho ngươi trước.”

Hà Dung Cẩm không được tự nhiên ngoảnh mặt đi, nói: “Đi mau.”

Dù cẩn thận muôn vàn, hai người vẫn bị bỏng mấy chỗ.

Hà Dung Cẩm thấy Khuyết Thư càng chạy càng chậm, ánh mắt rã rời nhìn con đường phía trước, phảng phất như tùy thời có thể bất tỉnh, trực tiếp đem hần công lên chạy.

Khuyết Thư thần trí vẫn còn mấy phần thanh tỉnh, nhắc nhở hần: “Tới chân núi... thả ta xuống, làm con tin, ngươi... ngươi cẩn thận.”

Hà Dung Cẩm nói thảm một câu.

Khuyết Thư không nghe rõ, “Cái gì?”

“Đừng có nhiều lời vô ích như vậy!” Hà Dung Cẩm lần này là rống lên. Hần bình sinh trải qua không ít trận khổ chiến, lại chưa bao giờ hoảng trương* đến mức này. Dù trước kia binh bại, trước kia bị Mẫn Mẫn vương bán đứng, hần vẫn như trước ngẩng cao đầu lễ thẳng khí hùng, thậm chí còn âm thầm tính toán làm sao để Đông Sơn tái khởi, đem tất cả những gì phải chịu đựng hung hăng đáp trả lại. Chưa bao giờ hần khủng hoảng như lúc này, khủng hoảng tới mức muốn bái thần cầu phạt.

(*) hoảng trương: diễn tả bộ dạng rất khản trương rất hốt hoảng rất bối rối

“Khuyết Thư.”

Hần nhẹ giọng gọi.

Tiếng hô hấp nặng nề bên tai ngày càng yếu, Hà Dung Cẩm rất muốn dừng lại quay đầu nhìn thử một cái, lại sợ kết quả thấy được làm hần mất hết dũng khí để tiếp tục xông lên, đành phải cắn răng nhìn xuống cảm giác bất an đang tràn lan trong lòng.

Thế lửa nhỏ dần.

Một đám binh gia đen đặc như mực đang đóng quân dưới chân núi, khí thế kinh người.

Hà Dung Cẩm không để ý cái chân bị thương, đạp mạnh một phát, thân như chim ưng phi từ trên núi xuống.

“Hãy!”

Đám lính đem vũ khí chìa thẳng vào người hắn.

Hà Dung Cẩm vững vàng đứng ở chỗ cách đại quân chừng năm sáu trượng, ôn độ của lửa lớn đằng sau không ngừng truyền tới.

“Thịnh văn tổng quản của phủ Tiểu Khả Hãn Hà Dung Cẩm ở đây, cầu kiến lĩnh quân tướng quân.” Biết rõ người tới rất có thể là Xác Châu, Hà Dung Cẩm lại vờ như không biết.

Đối phương nghe hắn giới thiệu quả nhiên rất kinh hãi, nhanh chóng đi hồi báo.

Không lâu sau, binh lính tách ra hai bên nhường đường, Xác Châu ngồi trên lưng ngựa, áo choàng đỏ sẫm, tuần mã tuyết trắng, lại thêm khuôn mặt như quan ngọc, phong thần tuần lãng, cùng vẻ chật vật của bọn hắn như một trời một vực.

“Ta đã cho là chúng ta đời này không gặp lại.” Xác Châu mắt như nhìn hắn, lại giống như đang nhìn lửa lớn.

Tay Hà Dung Cẩm xiết chặt lấy bắp chân Khuyết Thư, nói từng chữ một: “Ta đầu hàng.”

Lúc bị Mẫn Mẫn vương bán đứng, hắn chưa từng nói ta đầu hàng.

Lúc bị Khuyết Thư bắt làm tù binh, hắn cũng chưa từng nói ta đầu hàng.

Thậm chí lúc phải nếm trải chuyện mà một nam nhân không cách gì tiếp thu được, hắn cũng chưa từng nói ta đầu hàng.

Mấy thứ đó, hắn nhin được. Nhưng hôm nay, hắn nói, đơn giản là vì hai vai đã không chịu nổi trọng lượng ở trên đó.

Xác Châu lạnh nhạt nói: “Ta và ngươi vốn không phải kẻ thù, sao lại nói đến chuyện đầu hàng?”

Hà Dung Cẩm nói: “Cứu hắn.” Mạng Khuyết Thư như chỉ mảnh treo chuông, hắn đã không làm được cái gì mà kẻ Kinh Kha đâm Tần. Giờ duy nhất hắn có thể nghĩ đến là xin Xác Châu cứu người.

Xác Châu nói: “Người biết người đang công là ai không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Bằng hữu của ta.”

Xác Châu nói: “Hắn là Hồn Hồn vương của Tây Khương, là kẻ địch lớn nhất của Đột Quyết ta!”

Hà Dung Cẩm nói: “Tây Khương cùng Đột Quyết phải nước bạn!”

Xác Châu cười lạnh: “Người thật sự cho là vậy? Tây Khương trước giờ đều xem Đột Quyết ta như hồng thủy mãnh thú, ngược lại cũng vậy. Hai nước nếu có hòa bình thì đó đều là để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo. Hách Cốt tướng quân, lẽ nào ngươi muốn phủ nhận chuyện đã từng tham gia trận chiến Tây Khương Đột Quyết?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đây chẳng qua là ma sát hiểu lầm thỉnh thoảng xảy ra nơi biên cảnh. Hòa bình của hai nước trước giờ vẫn không đổi, ngươi dù không lo lắng cho tính mệnh của binh sĩ thì cũng nên lo lắng đến an nguy của bách tính Đột Quyết vô tội đi? Một khi dấy lên chiến hỏa, đứng mũi chịu khổ chính là bách tính.”

Xác Châu nói: “Không, lần này sẽ không.”

Hà Dung Cẩm đột nhiên có một cảm giác bất hảo, thử hỏi: “Vì sao?”

Xác Châu nói: “Hồn Hồn vương chết ở cảnh nội Đột Quyết, chính là ý nguyện của Mẫn Mẫn vương, hắn sao lại làm khó Đột Quyết được?”

Lo lắng dài dằng dặc của Hà Dung Cẩm rốt cuộc đã trở thành sự thực, sắc mặt hần nhất thời trở nên xấu xí, “Người cầu kết với Mẫn Mẫn vương?”

(*) không phải ông này chết rồi sao, không phải bảo là một tên xuyên tim rồi sao (‘ ’)

Xác Châu nói: “Hồn Hồn vương là nghịch thân mưu triều oán vị, ta chỉ giúp Mẫn Mẫn vương bình loạn mà thôi, sao có thể gọi là cầu kết? Phải gọi là ra tay viện thủ mới đúng. Hách Cốt tướng quân, nếu ta nhớ không lầm, người là đệ nhất dũng tướng dưới tay Mẫn Mẫn vương. Chủ cũ lại thấy ánh mặt trời, người không nên vui vẻ hai tay dâng nghịch thần lên sao?”

Hà Dung Cẩm cả người run lên. Mỗi câu mỗi chữ Xác Châu nói, hần không cách gì phản bác được.

Không sai, Mẫn Mẫn vương là Tây Khương vương danh chính ngôn thuận, cũng là chủ cũ của hần, dù đã từng bán đứng hần, nhưng đó cũng là hành động bất đắc dĩ mà bất đắc dĩ phải làm. Tính ra, những chuyện Khuyết Thư làm với hần càng khó tha thứ hơn, nhưng vì sao lý trí đối với lời Xác Châu nói đã hoàn toàn tiếp thu, mà tình cảm lại khiến hần đem Khuyết Thư ôm càng chặt.

Xác Châu nói: “Người nếu không chịu tha thứ cho những việc Mẫn Mẫn vương đã làm trước kia, vậy thì lưu lại. Ta nói rồi, cửa phủ Tiểu Khả Hãn phủ lúc nào cũng mở rộng cho người, những lời này giờ vẫn tính.”

Hà Dung Cẩm lãnh tĩnh nói: “Người định làm gì hần?”

Xác Châu nói: “Ta không muốn gạt người.”

Trong lòng Hà Dung Cẩm co rút.

“Giết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Hần dù sao cũng là Hồn Hồn vương, Tây Khương vẫn còn nhiều người của hần, người giết hần rồi, không sợ những người kia tạo phản?”

Xác Châu mỉm cười, nụ cười đầy tàn khốc.

Hà Dung Cẩm nhất thời minh bạch. Tây Khương nội loạn chính là việc hần mơ còn không được. Chẳng trách Khuyết Thư chỉ nói đại khái không nói chi tiết kế hoạch, thậm chí còn chơi đùa với hần trong suốt, hoàn toàn không đem chuyện ám sát để trong lòng, bởi vì hần đã biết Xác Châu không muốn cho hần sống, hần chỉ cố vì bản thân mà kiếm một đường sinh cơ.

Y phục ướt sũng dán trên người, chân còn mơ hồ đau, nhưng tất cả đều không khó chịu bằng trong lòng.

“Đã như vậy,” Hà Dung Cẩm ngẩng đầu lên, quyết tuyệt trong mắt so với hỏa quang còn thê thảm hơn, “Ta đây đành phải sấm thử một lần rồi.”

(*) sấm = xông

Xác Châu thở dài.

Hà Dung Cẩm rốt cuộc nghiêng đầu, hướng Khuyết Thư nhẹ giọng nói: “Chúng ta phải sấm trận rồi.”

Trả lời hần là lọn tóc bị gió phất lên.

Dù vậy, hần vẫn ôn nhu nói: “Giữ chặt.”

(*) Kool quá đi *tung hoa tung hoa tung hoa*

Hà Dung Cẩm lấy một hơi, hai chân đá ra liên hoàn thích, cực nhanh xẹt qua đầu binh sĩ, lao thẳng tới chỗ Xác Châu.

(*) liên hoàn thích: đá liên hoàn

“Bảo hộ Tiểu Khả Hãn!”

Quân đội phía sau đột nhiên nhảy ra một loạt cung thủ, tên bay như hoa tuyết, đổ ập tới trước mặt.

Hà Dung Cẩm không rảnh tay, đành phải từ trên không đáp xuống đám binh sĩ. Xung quanh lập tức đem cương đao bổ tới, hấn một chân đạp đất, chân còn lại nhanh chóng xoay tròn, đem người đều quét văng ra hết.

“Đồ phản bội, nạp mạng đi!” Tiếng hô quen thuộc vang lên từ đằng trước.

Hà Dung Cẩm vừa nhắc đầu, đã thấy Ngạch Đồ Lỗ lao ra từ đám người, giơ lưỡi đao sáng loáng, phảng phất như lưỡi hái tử vong luyên ra từ địa ngục liệt hỏa. Thân thể hắn hơi nghiêng qua phải, lại bị bức lui sau, nhìn lần nữa, Ngạch Đồ Lỗ đã nhào tới bên cạnh, Xác Châu dưới sự bảo vệ của mọi người rời vòng chiến.

Kế hoạch bắt giặc trước bắt vua đã bị ngâm nước nóng, tâm hắn nhất thời lạnh nửa đoạn.

“Cẩn... thận.” Bên tai giờ lên một cánh tay, nắm lấy tay một binh sĩ Đột Quyết.

Hà Dung Cẩm một cước đá văng binh sĩ ra, nghiêng đầu hỏi: “Người có sao không?”

Khuyết Thư cả người đều hư thoát, ghé lên vai hắn, vừa theo động tác của Hà Dung Cẩm mà lắc lắc, vừa chậm chạp nói: “Người còn không... không sao, ta sao lại có chuyện được?”

Hà Dung Cẩm đá văng Ngạch Đồ Lỗ, cũng lười chiếu cố ánh mắt khiếp sợ của hắn, đối Khuyết Thư nói: “Là người nói, người nhớ kỹ!”

Đây là trận đánh cực nhất mà Hà Dung Cẩm từng đánh.

Không có hi vọng thắng lợi, không có hi vọng chạy trốn, có, chỉ là trách nhiệm cùng gánh vác nặng nề trên vai.

Nhưng dù là vậy, hắn vẫn kiên trì.

Huyết hoa tung toé, phân không rõ là máu của ai, toàn thân cao thấp chỉ có lỗ tai là còn tri giác, bởi nó vẫn nghe được Khuyết Thư đang nhẹ giọng kể lại ít chuyện cũ thất loạn bát tao... Nếu như miệng còn sức, hắn thật muốn phản bác một câu ——

Nói vậy.

41. Quyển 5 - Chương 4: Cao Hạ Tại Tâm (4)

Khuyết Thư: Chung quy sẽ có một ngày bốn vương khiến cho người cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân bốn vương.

Xa xa truyền đến tiếng kêu gọi to rõ mà sâu thẳm.

“Sát!” tiếng động rung trời.

Hà Dung Cẩm thấy miệng đắng ngắt, tầm mắt dần dần mơ hồ, khung cảnh đầu người chuyển động trước mắt như sóng lớn nhấp nhô, mảnh liệt lan tràn về phía này, không ngừng bao phủ lấy hắn.

Chẳng lẽ lần này thật sự đã tới bước đường cùng?

Hà Dung Cẩm mở trừng mắt nhìn Ngạch Đồ Lỗ đá tới ngực mình một cước, hai chân giống như bị đổ chì không cách nào nhắc lên được, thân thể cương ngạnh nghiêng sang bên phải một chút, ngay sau đó lồng ngực đau đớn, cả người bị đá ra xa ba bốn trượng.

Hắn phun một ngụm máu ứ, giãy dụa đứng lên, lạnh lùng nhìn Ngạch Đồ Lỗ đang lao tới.

Hắn vẫn còn chưa thua.

Tây Khương dừng sĩ trước khi rơi xuống giọt máu cuối cùng, tuyệt đối không nhận thua.

“Khuyết Thư!” Hà Dung Cẩm không quay đầu lại, nhưng vẫn biết hắn ở đâu.

Lưng đập xuống đất, vừa lúc dè vào miệng vết thương, Khuyết Thư đau đến mức suýt nữa bất tỉnh, lại kiên trì nghiêng rặng, dùng hết sức lực toàn thân đáp lại một tiếng.

Âm thanh cực nhẹ, trong tiếng gào thét đương rung trời này, có vẻ nhỏ bé như hạt gạo.

Nhưng Hà Dung Cầm nghe được.

Hắn vô lực cười nói: “Ta không làm vương hậu của người.”

Con mắt lơ đãng sắp nhắm lại của Khuyết Thư đột nhiên trợn to!

“Nhưng chúng ta.....” Lời chưa dứt, Ngạch Đồ Lỗ vung trường đao, giống như phát điên mà bổ xuống hắn, Hà Dung Cầm dùng một tay bắt lấy, bắt kể lưỡi dao cắt vào lòng bàn tay, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, “Sức người, không đủ!”

Ngạch Đồ Lỗ hai tay cầm đao, dùng sức ấn xuống.

Hà Dung Cầm mồ hôi lạnh từng chút một chảy xuống trán, không khí trong ngực giống như bị ép tới cực điểm, hoàn toàn không thở nổi.

Ni Khắc Tư Lực.....

.....

Khuyết Thư.

Suy nghĩ trống rỗng chậm rãi đắm chìm vào hắc ám tịch diệt, sau đó, hắc ám như nước, từng bức họa quen thuộc bắt đầu nổi bông bênh trên mặt nước, lúc ẩn lúc hiện, lên xuống dập dềnh ——

(*) Tịch diệt: tiêu tán, còn chỉ cõi Niết Bàn.

Khuyết Thư nắm lấy cằm hắn, nói từng chữ một: “Bổn vương nhất định là Tây Khương vương.”

“Thành Tây Khương vương thì lại thế nào? Người vĩnh viễn rửa không sạch máu tanh của huynh đệ dính trên người, người vĩnh viễn xua không đi vong hồn quân sĩ dính trên người, người vĩnh viễn lau không hết nước mắt bách tính dính trên người!”

“Một ngày nào đó, bổn vương sẽ khiến người cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân bổn vương, moi hết tâm can, cục cung tận tụy!”

“Nếu có ngày đó, nhất định là thiên địa đảo ngược, sơn hà biến sắc!”

.....

Một luồng chân khí từ linh đài chậm rãi rót vào, chạy vào kỳ kinh bát mạch.

(*) Một huyết phía sau lưng trên cột sống, tằm ngang ngực.

Chân khí tản mát trong cơ thể Hà Dung Cầm dưới sự dẫn dắt của đối phương dần dần tụ lại, rất nhanh đã tự phát chạy khắp kinh mạch. Chỉ chốc lát sau, chân khí chạy hết một chu thiên, hắn chậm rãi mở mắt. Tiếng sát phạt không dứt bên tai chứng minh hắn còn đang ở trong chiến trường, chính là được bảo hộ trong tầng tầng lớp lớp.

“Tướng quân!” Tháp Bồ kích động từ phía sau chạy lên cạnh hắn, “Người không việc gì là tốt rồi.”

(*) lần nào bạn Tháp Bồ cũng được làm anh hùng phút chót hết:”x

Hà Dung Cầm phát hiện miệng vết thương đã được băng bó, chân cũng băng bó lại, bên cạnh còn đặt một cây gậy chống, nhưng hắn chỉ đảo mắt qua mấy thứ này, rồi lại theo bản năng tìm tới bốn phía.

Tháp Bồ tựa hồ biết hắn đang tìm cái gì, lập tức mở miệng nói: “Vương không có đại sự, chỉ bị hôn mê, thái y đang chăm sóc.”

Hà Dung Cầm nói: “Người tại sao lại ở chỗ này?” Nói tới đây, hắn đột nhiên nhớ tới, tiếng “sát” cuối cùng từ xa truyền tới là tiếng Tây Khương. Có điều lúc ấy hắn đã là nỗ mạnh hết đà, căn bản không có hơi phân biệt.

Con người Tháp Bó hơi lóe lên, “Nga, ta là.....”

“Hắn ở trên trần gặp được thám tử ta phải đến, bởi vậy Tây Khương đại quân mới có thể tìm đến đúng lúc.” Có một người từ phía sau đi ra. Dáng người gầy yếu, mặt đen thùi, mũi dẹt quá lông mày, đuôi mắt hơi xếch, loại tướng mạo cực kỳ không dễ chú ý. Nhưng Hà Dung Cẩm rất rõ ràng bản lĩnh mưu tính giấu dưới tướng mạo bình thường này, Hồn Hồn vương có thể đoạt vị thành công, người này không thể không kể đến.

Đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Hồn Hồn vương, Sát Long.

Có người này ở đây, Hà Dung Cẩm cũng không cần phải lo lắng làm sao đột phá vòng vây. Hắn nhắm mắt lại điều tức.

Tháp Bó mấp máy miệng, lại nhìn thấy Sát Long liếc mắt ý cảnh cáo, lập tức ngoan ngoãn khép miệng.

Lần này tựa hồ đã diễn tiến thành một trận chiến thực sự.

Khi Hà Dung Cẩm điều tức xong, chống gậy đứng lên mới phát hiện nhân số tham gia vào chiến trường so với trong tưởng tượng của hắn chênh lệch rất nhiều. “Tây Khương dẫn bao nhiêu đại quân đến?” Hắn hỏi.

Sát Long thể nhưng vẫn còn bên cạnh, “Năm vạn.”

Hà Dung Cẩm âm thầm kinh hãi, “Đột Quyết thì sao?”

“Phỏng chừng trên dưới ba vạn.” Sát Long dừng một chút nói, “Bất quá năm vạn đại quân trước mắt chỉ điều động ba vạn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người từ trước đã biết sẽ có một trận đại chiến như thế này?” Nếu không phải biết trước, làm sao có thể vừa nhận tin đã lập tức triệu tập được năm vạn đại quân?

Sát Long mỉm cười nói: “Đột Quyết, lang hổ quốc gia. Có cường địch như vậy nằm kề bên cạnh, ta lại có thể nào không lo lắng đề phòng tất cả mọi mặt?”

Hà Dung Cẩm cũng không vạch trần hắn, “Khuyết Thư đâu?”

“Vương đang ở trong trướng nghỉ ngơi.” Sát Long nói xong, cũng không có ý dẫn dắt hay chấm dứt đề tài, mà là nói tiếp, “Vương lần này sở dĩ rơi vào thảm cảnh cứu tử nhất sinh, đều là bởi vì quá mức xử trí theo cảm tính.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người nếu muốn răn dạy hắn, nên vào trong trướng.”

Sát Long nói: “Vương đã không phải là lần đầu tiên.”

Hà Dung Cẩm nhướng mày.

“Năm đó người tụ tập tàn quân của Mẫn Mẫn vương định được ăn cả ngã về không, Kỳ Trạch lại thuyết phục Mẫn Mẫn vương dùng người làm một cuộc giao dịch, vì thế, người hận thấu xương vương ta. Nhưng người có biết, giao dịch là do vương đưa ra. Kỳ Trạch trước đó đưa ra trao đổi không phải là dùng người, mà là cái đầu của Mẫn Mẫn vương!”

Hà Dung Cẩm có chút ngạc nhiên. Phần này hắn chưa bao giờ nghe nói.

Sát Long nói: “Chính bởi vì vương xử trí theo cảm tính, cho nên trận nội chiến này lại kéo dài gần hai tháng. Ta từng khuyên can vương buông tha người, bởi vì ta biết rõ một khi Mẫn Mẫn vương còn sống, người tuyệt sẽ không phản chủ theo địch, kể cả khi hắn bán đứng người. Sự thật quả nhiên chứng minh ta đã đúng, vô luận vương đối với người chiêu hiền đãi sĩ thế nào, người vẫn bất vi sở động. Vì không để người tiếp tục ở lại bên người vương gây ảnh hưởng, ta cố ý tại thời điểm Thánh Nguyệt giáo lên vào quân doanh cứu người, thả người một con đường.”

Hà Dung Cẩm lần này kinh ngạc không nhỏ. Lần đó Thánh Nguyệt giáo cứu hắn đúng là có chút thuận lợi, hắn vẫn cho rằng là do Hồ Diệp trưởng lão bố trí thích đáng, không nghĩ tới thế nhưng còn có Sát Long âm thầm hỗ trợ.

Sát Long nói: “Ta nguyên tưởng rằng người trải qua biến cố trăm bàn như thế hẳn phải nản lòng thoái chí, tuyệt sẽ không sa vào trận phân tranh này lần nữa, lại không ngờ người thế nhưng còn liều chết ám sát vương!”

Hà Dung Cầm im lặng không hé răng. Ám sát Hồn Hồn vương chính là điều kiện hãn trao đổi với Hồ Diệp trưởng lão, từ nay về sau, hãn cùng Ni Khắc Tư Lực liền không có liên quan gì với Thánh Nguyệt giáo.

Sát Long nói: “Đáng tiếc, vương thủy chung đối với người tình căn thâm chủng.”

(*) Tình căn thâm chủng:... rẽ tình cảm sâu.....

Hà Dung Cầm mặt ửng hồng. Chuyện giữa hãn cùng Khuyết Thư nói ra từ miệng ngoại nhân, trước sau vẫn làm cho hãn cảm thấy lúng túng.

Sát Long trầm mặc sau một lúc lâu, mới nói: “Kỳ thật có một việc ta vẫn luôn tò mò. Ngày đó Ni Khắc Tư Lực cứu người rời đi, người rõ ràng có cơ hội giết vương, vì sao không xuống tay?”

Hà Dung Cầm hồi tưởng lại ngày hôm đó. Khuyết Thư không biết võ công hãn khôi phục ba phần, vẫn lui tới như thường định cùng hãn thân thiết, lại bị hãn dùng bút đâm vào bụng..... Bút chỉ cắm vào hai tắc đã buông tay. Hãn cũng không biết vì sao như thế, chỉ là theo bản năng mà buông. Còn nhớ rõ bộ dáng Khuyết Thư khi Ni Khắc Tư Lực dẫn hãn rời đi, cực lực vì hãn giấu diếm. Có lẽ là khi đó, hãn mới chính thức tin tưởng vô luận hãn làm cái gì, Khuyết Thư cũng không muốn hãn chết.

Sát Long nhìn hãn, nhưng không phải thật sự muốn nghe hãn chính mồm nói ra đáp án. Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt hãn giờ này khắc này, liền đã cảm thấy mỹ mãn, “Thôi. Vương ở trong trường, nếu như tỉnh lại, người thứ nhất vương muốn gặp nhất định là người.”

Tâm tình Hà Dung Cầm vì lời này mà nhộn nhạo một vòng gợn sóng. Khi hãn mở mắt tỉnh lại, người thứ nhất hãn hy vọng nhìn thấy thế nhưng cũng là Khuyết Thư. Điều này có phải có ý nói

(*) Nói chung là yêu đó, mà đó có phải là yêu hông?

Địa vị Khuyết Thư trong lòng hãn cũng không chỉ là Tây Khương vương, cũng không chỉ là hận không thể bỏ không xong.

Hãn chống gậy cà nhắc cà nhắc đi vào đỉnh lều duy nhất trên chiến trường, mới biết vì sao mình lại nằm bên ngoài. Bởi vì cái lều này chứa không nổi mấy người, có lẽ do Sát Long vội vã chạy đến, cho nên chỉ mang theo lều trại đơn giản chứa được hai người. Hãn vén rèm vào, liền nhìn thấy thái y đang ngồi chồm hổm trước giường Khuyết Thư.

Thái y nhìn thấy hãn, sắc mặt nhất thời biến đổi, thất thanh nói: “Hách Cốt tướng quân? Người không có việc gì?”

Hà Dung Cầm nói: “Thương thế của vương thế nào?”

Thái y khấn trương vươn tay, muốn che chắn thân thể Khuyết Thư, lại cảm thấy bằng thân thủ chính mình tất nhiên không phải đối thủ, hai tay vung vẩy một hồi, mới giựt mình kêu lên: “Người tới a, có thích khách! Có thích khách!”

Tháp Bố vọt đến trước tiên, bởi vì xông đến quá mạnh, thiếu chút nữa đụng vào Hà Dung Cầm, may mắn dừng chân đúng lúc, “Thích khách ở đâu?”

Thái y run rẩy chỉ vào Hà Dung Cầm.

Hà Dung Cầm lặng im không nói.

Tháp Bố tay đề binh khí, kinh nghi nói: “Tướng quân, người.....”

Hà Dung Cầm nói: “Ta chỉ tới xem thương thế của hãn.”

Tháp Bố nhìn về phía thái y.

Thái y nhỏ giọng nói: “Hãn là Hách Cốt tướng quân a.”

Tháp Bó thể mới biết Hà Dung Cẩm cũng chưa làm cái gì, hết thấy đều là thái y hoảng loạn. Hắn thở phào, đang định mở miệng, chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn vang lên, “Yên tâm, hễ nếu muốn giết ta, ta sẽ không sống đến bây giờ.”

“Vương!” Tháp Bó kinh hãi nhìn phía giường.

Khuyết Thư nằm trên giường, ra sức quay đầu lại, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hà Dung Cẩm, không coi ai ra gì.

Thái y nhìn về phía Tháp Bó, do dự không thôi.

Tháp Bó thức thời dùng mắt ra hiệu, tiên phong rời khỏi.

Trong lều rất nhanh chỉ còn lại hai người.

Khuyết Thư vất vả nhấc tay lên.

Hà Dung Cẩm chống gậy, chậm rãi ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Sao lại thế này?”

Khuyết Thư buông tay, thả măn cọ cọ gối đầu, cười tủm tỉm nhìn hắn nói: “Chúng ta đều sống sót.”

Hà Dung Cẩm nói: “Đây không phải ngoài ý muốn.”

Khuyết Thư nói: “Người tựa hồ còn một câu chưa nói hết.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nói cái gì?”

“Người nói chúng ta.....” Khuyết Thư nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Hà Dung Cẩm nói: “Chúng ta đều an toàn.”

“Không phải câu này!” Khuyết Thư nghiêng răng.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta vừa rồi hỏi cũng không phải câu này.”

Con người Khuyết Thư hơi lóe lên.

Mà ánh mắt này Hà Dung Cẩm vô cùng quen thuộc, bởi vì vừa mới này Tháp Bó cũng có vẻ mặt y hệt, chờ đợi trong lòng theo thời gian từng chút một tiêu tán. Khuyết Thư do dự hắn chỉ có thể có hai suy đoán, một là Khuyết Thư không tín nhiệm hắn, một là Khuyết Thư lừa hắn chuyện gì. Vô luận là loại nào, đều làm hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của Khuyết Thư, cố nén bức bối tại nội tâm, chậm rãi nói: “Cố gắng dưỡng thương, ta ra ngoài nhìn xem.”

(*) Lại có mùi âm mưu nữa rồi XD

Thấy hắn chống gậy đứng lên, đáy mắt Khuyết Thư toát ra một tia kinh hoảng. Hắn nói: “Ta vừa mới tỉnh, rất nhiều chuyện ta cũng không rõ ràng.”

“Thật không?” Hà Dung Cẩm lâm bầm, tựa hồ là hỏi hắn, lại tựa hồ tự hỏi.

“Vương!” Sát Long không đợi đáp lại đã vén rèm mà vào, “Đột Quyết giống trống thu binh.”

Khuyết Thư nói: “Nơi này dù sao cũng là Đột Quyết, đuổi cùng giết tận đối quân ta cũng không có lợi, lệnh chúng tướng sĩ thu binh.”

Sát Long nói: “Vâng.”

Khuyết Thư nhắm mắt nói: “Kế tiếp chính là nghị hòa đi?”

Sát Long cười lạnh nói: “Mật Gia không phải loại đèn thiếu dầu, ta đã mệnh lệnh cho người ẩn nấp trong phủ Diệp Hộ kích động Mật Gia làm phản. Xác Châu lần này âm mưu thất bại, trong ngoài đều khốn đốn, không cầu hòa thì còn có năng lực làm cái gì?”

Trong mắt Khuyết Thư lóe lên lệ quang, đang định trầm trồ khen ngợi, chỉ thấy Hà Dung Cẩm vén rèm đi ra ngoài.

“Vương?” Sát Long nghi hoặc nhìn hắn.

Vui mừng trên mặt Khuyết Thư tan hết sạch, rũ mắt không nói.

Xác Châu quả như Sát Long sở liệu, rất nhanh phái tới sứ giả cầu hòa.

Hai người ngồi ở khu vực hòa hoãn trước hai phe tiến hành hoà đàm.

Sát Long nhân cơ hội ra một đồng điều kiện.

Sứ giả nói: “Nơi đây chính là cảnh nội Đột Quyết, đại nhân dẫn binh tới nước ta lại còn đòi trâu bò lương thực, làm như vậy có khác gì cường đạo?”

Sát Long nói: “Sứ giả vì sao cầu hòa, người ta đều biết. Đến tột cùng ai là cường đạo, các người càng biết rõ ràng.”

Sứ giả nói: “Tiểu Khả Hãn là vì đông thì sắp đến, lo lắng quân sĩ cùng dân chúng hai nước, mới bỏ qua chuyện quý quốc tự tiện xuất binh nhập cảnh không đề cập tới, không nghĩ người nhưng lại mượn cơ hội được đằng chân lân đằng đầu, thật sự là vô sỉ cực kỳ.”

Sát Long nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền chẳng có gì để đàm phán.” Hãn nói xong, thần nhiên đứng lên.

Sứ giả sắc mặt cứng đờ, ngồi tại chỗ do dự không thôi, vừa muốn mở miệng gọi, lại sợ một khi mở miệng sẽ khiến đối phương càng thêm lấn lướt, đang lúc mâu thuẫn, thình lình nghe phía sau hét lớn một tiếng: “Sát Long cứu ta!”

Sứ giả cùng Sát Long đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy Kì Trạch bị trói trên một cây cọc gỗ, bị mấy binh lính Đột Quyết khiêng tới trước mặt quân Đột Quyết.

“Sát Long!” trên người trên mặt Kì Trạch đầy bụi đất cùng vết máu, có thể thấy được đã ăn không ít đắng.

Sát Long cả kinh nói: “Kì Trạch đại nhân!”

Sứ giả nhất thời nắm được thế mạnh, ha hả cười nói: “Còn thỉnh đại nhân nghĩ kỹ.”

Mặt Sát Long đen đến mức sắp phát sáng. Hãn lạnh lùng liếc mắt sứ giả một cái, hít sâu một hơi nói: “Việc này còn phải bẩm báo vương ta rồi mới quyết định!”

“Như thế, ta liền ở đây chờ tin tốt lành.” Sứ giả thông dong đứng lên.

“Sát Long đại nhân.” Trong mắt Kì Trạch hàm chứa một tia quyết tuyệt.

Sát Long thở dài, quay đầu bước đi.

42. Quyển 5 - Chương 5: Cao Hạ Tại Tâm (5)

Khuyết Thư: Chung quy sẽ có một ngày bốn vương khiến cho người cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân bốn vương.

Trong trường, Sát Long tóm tắt giản lược lại tình hình.

Khuyết Thư dựa vào tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

Sát Long nói xong, lẳng lặng chờ quyết định của Khuyết Thư.

Khuyết Thư chậm rãi mở mắt, “Đổi lấy hãn về đây.” Hãn nói xong thấy Sát Long đứng yên tại chỗ bất động, nhướn mày nói: “Người không đồng ý?”

Sát Long trầm ngâm nói: “Kì Trạch cũng không phải nhân vật không thể không có. Chúng ta có thể nhân cơ hội này, khiến hãn biết thời biết thế mà ở lại Đột Quyết, chẳng lẽ không phải chuyện tốt.”

“Người này không trừ, khó tiêu mỗi hận trong lòng bốn vương!”

“Vương có từng nghĩ tới Hách Cốt tướng quân?”

Lông mày xéch lên của Khuyết Thư chậm rãi bằng xuống, giống như bị một tảng đá lớn đè lên trên, sau một lúc lâu mới nói: “Hắn sớm muộn gì cũng biết.”

“Kì Trạch không trở lại, thần có tự tin có thể lừa qua cửa.”

“Người làm sao giải thích việc Mẫn Mẫn vương chết rồi sống lại?”

Sát Long không nhanh không chậm nói: “Mẫn Mẫn vương chết rồi sống lại, mưu đồ khởi sự, đã bị ta bắt chết tại trận.”

Khuyết Thư trầm mặc không nói.

Sát Long nói: “Nếu vương tâm ý đã quyết, thần liền có một câu khuyên bảo. Hách Cốt tướng quân nhìn như lãnh ngạo khó thân cận, kỳ thật rất trọng tình nghĩa, lo lắng quốc sự cùng dân chúng, hoàn toàn không giống Ni Khắc Tư Lực tự tung tự tác. Vương nếu trước nói đến hiểu chi dĩ lý, hắn có lẽ nghe vào được mấy phần.”

Khuyết Thư cười khỏ nói: “Bốn vương sao lại không biết? Chính là, hắn khó được cho ta chút hòa nhã, ta thật sự không bỏ được.....”

Sát Long thở dài nói: “Tự cổ anh hùng khó qua cửa mỹ nhân. Không nghĩ tới ngay cả vương cũng khó qua ải này.”

Khuyết Thư nói: “Thiên hạ mỹ nhân bốn vương đều xem như bùn đất, chỉ có Hách Cốt..... Ngay cả là bị hắn xem như bùn đất, bốn vương vẫn như cũ kim lòng không đậu.”

Sát Long trợn mắt há mồm nhìn hắn, tựa hồ bị chấn kinh trước Hồn Hồn vương hùng tài đại lược lại vì tình mà trở nên hèn mọn đến nước này.

(*) Đến giờ này rồi vẫn còn kinh à? =))

“Được rồi, việc này giao cho người. Thuận tiện, giúp ta mời Hách Cốt đến.”

“Vâng.”

Sát Long ra ngoài trường không bao lâu, Hà Dung Cẩm liền vén rèm tiến vào, trong tay còn bưng một chén canh bánh mì nóng hằm hập.

(*) Bánh làm từ bột mì gọi là bánh mì, bánh mì cắt loạn xạ nấu canh gọi là canh bánh mì, phổ cập chu đáo thế cơ nhế * *

~~Hình như hồi bữa Xuân Xuân có nấu canh bánh bao thì phải, cũng nấu theo cái cách này ==

Khuyết Thư nhìn đến canh, nhất thời mắt sáng rỡ, cười nói: “Ta đang đói.”

“Có thể ngồi dậy ăn không?” Hà Dung Cẩm đặt bát xuống xong, mới chậm rãi ngồi xuống.

Khuyết Thư không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không thể.”

Hà Dung Cẩm nhìn hắn, tựa hồ muốn xác nhận những lời này đáng tin được bao phần.

Khuyết Thư mềm nhũn nằm chèm bẹp, bộ dạng như là nhúc nhích cái ngón tay cũng không đủ sức.

Hà Dung Cẩm bắt đắc dĩ, cầm bát, múc một thìa đưa đến trước mặt hắn.

Khuyết Thư mở to hai mắt nhìn hắn, nói: “Nóng.”

Hà Dung Cẩm thả thìa lại trong bát, kệ cho nó nguội.

(*) Thật ra là khoảng cho nguội, nhưng mình tiếc cái thái độ của câu này ORZ

Khuyết Thư: “.....” Nếu có thể lấy lại những lời đã nói, hẳn nhất định ra sức nuốt lại câu vừa rồi. Hắn thù người chờ đợi một lát, tính toán lúc này Sát Long hẳn đã triển khai đàm phán với sứ giả Đột Quyết, rốt cục nhện không được mở miệng nói: “Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Hà Dung Cẩm nhìn hắn.

“Về hành trình Đột Quyết lần này của ta.” Khuyết Thư nói thật cẩn thận, vừa nói vừa quan sát sắc mặt Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Khuyết Thư lại càng thêm bất an, hắn đắn đo thật lâu sau, mới tiếp tục nói: “Tin tức người ở Đột Quyết là thái y Thác Xích thông qua Kỳ Trạch báo cho bốn vương, nhưng thật ra từ trước đó, bốn vương đã thu được tin người ở Đột Quyết rồi, cũng chính là vì tin này, khiến ta thay đổi chủ ý, quyết định tự mình đến Đột Quyết.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Thay đổi chủ ý?”

Khuyết Thư vuốt cằm nói: “Nguyên bản, ta là định cho Sát Long đi sứ Tây Khương, ta trên danh nghĩa là đi theo, kỳ thật âm thầm ở lại trong nước canh chừng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Bởi vì Thánh Nguyệt giáo?”

Khuyết Thư lắc đầu nói: “Bởi vì Kỳ Trạch.”

Hà Dung Cẩm kinh ngạc. Hắn tuy phát hiện Khuyết Thư cùng Sát Long có việc giấu diếm, lại không thể tưởng bọn họ chính là vì đối phó Kỳ Trạch. “Vì sao?”

Khuyết Thư nói: “Ngươi có biết lúc trước Kỳ Trạch vì sao muốn bán đứng ngươi?”

Hà Dung Cẩm nói: “Để tiêu tan chiến hỏa? Hoặc là, để bảo mệnh?”

Khuyết Thư nói: “Miễn cưỡng tính vào cái sau. Lúc ấy Mẫn Mẫn vương đại thể đã mất, vô luận thế nào cũng không thể Đông Sơn tái khởi, hẳn vì thế lực đã tích lũy bao năm, không thể không đầu nhập vào phe ta.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ngươi là nói, hắn là kẻ tiểu nhân tham luyện quyền thế?”

Khuyết Thư lắc đầu nói: “Hắn không phải là tham luyện quyền thế, hắn chính là trung trinh báo quốc.”

Hà Dung Cẩm bị hắn nói cho chẳng hiểu ra sao, mờ mịt nhìn hắn.

Khuyết Thư nói: “Kỳ Trạch kỳ thật là mật thám Đột Quyết phái đến Tây Khương.”

Hà Dung Cẩm ngây người. Từ nãy đến giờ, hắn đã tưởng tượng ra đủ loại đáp án trong đầu, lại thủy chung không nghĩ đến chuyện này. “Ngươi làm sao biết được?”

Khuyết Thư cười lạnh nói: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Năm năm nay, hắn âm thầm liên lạc với Xác Châu đến mười tám lần, lại làm sao không lưu lại dấu vết?”

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ, giật mình nói: “Ngươi tới Đột Quyết là để dẫn xà xuất động?”

Khuyết Thư khó chịu ngắt lời: “Ta đến Đột Quyết chỉ là vì ngươi! Ta nói rồi, kế hoạch lúc trước là để hắn lại trong nước, ta cùng Sát Long đi sứ Đột Quyết, vẫn là có thể dẫn xà xuất động!”

Hà Dung Cẩm nói: “Cho nên chuyện Xác Châu công kích sứ đoàn từ sớm đã nằm trong dự đoán của ngươi?”

Khuyết Thư nói: “Ta không nghĩ tới hắn mình mục trương đâm như vậy.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ngươi bị thương cũng chỉ để đóng kịch?”

“Không, là ta tính toán sơ hở.”

“Việc ngươi bị bức trốn trong núi cũng chỉ để xây dựng ra màn kịch Tây Khương Hồn Hồn vương cùng đường, làm cho Kỳ Trạch cùng Xác Châu đắc ý, lại cho Sát Long dẫn quân cứu viện, giết bọn hắn một trận trở tay không kịp!”

Khuyết Thư hít một hơi thật sâu nói: “Bổn vương nói qua, hết thấy là do bổn vương tính toán sơ hở! Nếu không có người liều chết bảo hộ, có lẽ bổn vương đã mất mạng dưới lưỡi đao của binh lính Đột Quyết!”

Hà Dung Cẩm ngược mắt nói: “Người vì sao phải kích động?”

Khuyết Thư biết đây là thời cơ tốt nhất để thổ lộ, liền nhìn hẩn chăm chăm không chớp mắt, thâm tình nói: “Ta chỉ là muốn có được tín nhiệm của người.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người là Tây Khương vương, chính là thống soái cao nhất của toàn bộ quân đội Tây Khương. Đây là kế hoạch chiến lược của người, giữ bí mật là chuyện lẽ thường nên làm, hoàn toàn không cần tín nhiệm của ta.”

Khuyết Thư mở miệng, lại nhận ra tất cả cũng bị hẩn nói hết.

Hà Dung Cẩm nói: “Nói như thế, Mẫn Mẫn vương hẩn là đã chết?”

Khuyết Thư nói: “Không sai. Kì Trạch cố ý dụ ta viết thư khiển trách Sát Long là để tạo ra giả tượng Mẫn Mẫn vương chưa chết, sau đó thuận lý thành chương đưa ra một tên Mẫn Mẫn vương thế thân đã chuẩn bị từ sớm, triệu tập tàn quân Đông Sơn tái khởi. Chỉ cần bổn vương vừa chết, Mẫn Mẫn vương giả đồng thời là con rối thật sự của Đột Quyết liền sẽ khống chế Tây Khương.”

“Trách không được hẩn nhất định ép người vào chỗ chết.” Hà Dung Cẩm nghe mà toát mồ hôi lạnh. Nếu như thế, Đột Quyết thật sự là không đánh mà thắng, thâm tóm cả Tây Khương!

Khuyết Thư bản năng sẽ không bỏ lỡ cơ hội đả kích tình địch, vội nói: “Xác Châu người này âm ngoan tàn độc. Hẩn trước đó mượn tay đám tăng nhân bức người ta quay về sứ đoàn, một là để cho Kì Trạch dễ dàng giám thị, hai là vì giá họa cái chết của ta cho Mật Gia. Như vậy có thể một lúc diệt trừ hai mối họa lớn trong lòng.”

Hà Dung Cẩm lẩm bẩm nói: “Hay cho kế một mũi tên chết hai chim!”

Khuyết Thư nghe hẩn khen ngợi Xác Châu, càng là khó chịu, vội nói: “Đáng tiếc, một bụng mưu kế của hẩn thoát không được lòng bàn tay bổn vương!” Hẩn nói xong, phát hiện Hà Dung Cẩm đang im lặng nhìn mình, nhất thời phát hiện hình như đã lỡ đắc ý quá mức, sáng rọi trong mắt nhất thời tiêu hơn phân nửa, cười gượng nói, “Canh nguội rồi.”

Hà Dung Cẩm chống gậy đứng lên, lạnh nhạt nói: “Ta gọi Thập Bố vào dứt cho người.” (facepalm ~)

Khuyết Thư cuống lên, “Kỳ thật ta sớm đã muốn tìm cơ hội nói rõ với người, lại sợ người hiểu lầm thành ý đến Đột Quyết của ta, vì vậy mới kéo dài đến hôm nay!”

Hà Dung Cẩm cước bộ hơi dừng, lập tức không nói một lời vén rèm đi ra. Gió bên ngoài thổi lên mặt hẩn, khiến cái đầu mờ mịt cũng thanh tỉnh hơn một chút. Hẩn báo cho Thập Bố tiến vào sau, yên lặng đi đến một bên doanh địa ngồi xuống.

Nói chuyện với Khuyết Thư tuy làm hẩn cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng còn chưa đủ đến trình độ gây chấn động, chân chính gây chấn động chính là ở nội tâm. Bởi vì sau khi nghe đến chân tướng hẩn thế nhưng thật sự sinh ra mấy phần tức giận, chuyện này vốn không nên có. Thân là tướng quân, hẩn biết rõ tầm quan trọng của bí mật chiến lược. Mà nói đến hẩn lại ở Đột Quyết nhiều năm, còn từng ám sát Khuyết Thư không thành, Khuyết Thư đề phòng hẩn đúng là chuyện đương nhiên, nhưng dù vậy, hẩn vẫn là tức giận. Chuyện này hẩn cảm thấy khiếp sợ!

Chẳng lẽ, kỳ vọng của hẩn với Khuyết Thư đã sớm vượt qua giới hạn một con dân Tây Khương đối với Tây Khương vương, lại hoặc là một tướng quân đối với Tây Khương vương?

Hồi tưởng lại các loại tâm tình khi đưa Khuyết Thư xuống núi, Hà Dung Cẩm phát hiện hẩn bị bản thân bức tới đường cùng, một ngõ đường cùng không thể trốn tránh. Phía trước là bức tường chặn đi hết mọi hướng, phía sau là con đường hẩn cố sức lừa mình dối người.

—— tiến thoái lưỡng nan.

43. Quyển 5 - Chương 6: Cao Hạ Tại Tâm (6)

Khuyết Thư: Chung quy sẽ có một ngày bốn vương khiến cho người cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân bốn vương.

Quân đội đứng nghiêm chờ lệnh đột nhiên bắt đầu di chuyển.

Hà Dung Cầm hơi nhíu mày. Sát Long đang đàm phán với sứ giả Đột Quyết, chẳng lẽ trong quá trình đàm phán đã xảy ra chuyện gì? Hắn đứng tại chỗ một lát, vẫn là nén không được tò mò, lại chống gậy cà nhắc cà nhắc đi qua đó.

Hai hộ vệ nhìn thấy hắc tiễn đến khu vực hòa hoãn giữa hai bên, lập tức tự động theo sát.

Hắn còn chưa đến được ranh giới, đã thấy Sát Long bình tĩnh đi tới trước mặt. “Xác Châu đến đây.”

Xác Châu vẫn chưa quay về kinh đô?

Hà Dung Cầm ngạc nhiên. Sát Long không phải nói đã âm thầm mệnh lệnh gián điệp bố trí bên người Mật Gia Diệp hộ giết dây tạo phản sao? Chẳng lẽ sự tình có biến?

Hắn vội đi theo Sát Long trở lại lều trại. Lúc vào đến thấy Khuyết Thư đang nghe Sát Long hội báo, sắc mặt âm trầm, nhìn thấy hắc tiễn vào mới thoáng dịu đi.

“Chuyện Kì Trạch bại lộ, Xác Châu có lẽ đã đoán được.” Sát Long nói.

Khuyết Thư nói: “Bên trong dự kiến. Nếu tin tức phía bọn họ đủ linh thông, hẳn đã biết được Mẫn Mẫn vương giả kia còn chưa kịp lộ diện đã bị người trực tiếp thiêu chết trong viện, tâm huyết của Kì Trạch ở Tây Khương bao năm đã hóa thành tro tàn. Bốn vương chỉ thấy khó hiểu Xác Châu cư nhiên sẽ che chở cho Kì Trạch.”

Sát Long nói: “Kì Trạch là một nhân tài.”

Khuyết Thư nói: “Kì Trạch già rồi, toàn bộ những gì hắn vất vả an bài đã bị hủy hoại chỉ trong chớp lát. Hắn còn được bao năm sử dụng? Hắn sống trên đời này một ngày chính là chứng minh rõ ràng Đột Quyết đã sử dụng âm mưu đối phó bốn vương thế nào. Đã như vậy, Tây Khương cùng Đột Quyết vĩnh viễn không thể hòa bình, vô luận là bề ngoài hay bề trong. Huống chi Mật Gia phản loạn, chính trị Đột Quyết đang nội loạn, chẳng lẽ Xác Châu muốn hai mặt thụ địch?”

Sát Long nói: “Có lẽ hẳn cho rằng chúng ta mới vừa đại chiến cùng Thánh Nguyệt giáo một trận, không có dư lực tấn công Đột Quyết.”

Khuyết Thư cười lạnh nói: “Tấn công Thánh Nguyệt giáo bốn vương chỉ sử dụng năm phần binh mã, hơn nữa Thánh Nguyệt giáo chẳng màng chống cự, căn bản không thương tổn đến nguyên khí. Xác Châu nếu bởi vậy mà khinh địch, thì bốn vương đành phải dùng kỵ binh Tây Khương đến nói cho hắn biết hậu quả của khinh địch.”

Sát Long nghĩ nghĩ nói: “Ta hiểu được.” Hắn xoay người rời khỏi trường, hiển nhiên là muốn triển khai một cuộc đàm phán khác.

Hà Dung Cầm hỏi: “Người vừa nãy nói Thánh Nguyệt giáo không màng chống cự, đây là vì sao?”

Khuyết Thư biết hẳn từng là trưởng lão Thánh Nguyệt giáo, đối Thánh Nguyệt giáo đối Tân Cáp cũng có chút cảm tình, bèn nói: “Thánh Nguyệt giáo dù sao vẫn là con dân Tây Khương, lại làm sao sẽ thật sự là kẻ địch của bốn vương?”

Hà Dung Cầm nói: “Vậy người vì sao lại tấn công Thánh Nguyệt giáo?”

Khuyết Thư nhìn thẳng hắc tiễn, nói: “Vì người.”

Hà Dung Cầm Nhướng mày.

Khuyết Thư nói: “Bổn vương sở dĩ chán ghét Thánh Nguyệt giáo như vậy, có một nguyên nhân chính là nó từng cướp đi người từ trong tay ta.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta càng nguyện ý gọi là, cứu đi.”

“Hơn nữa, cả tâm cũng vậy.” Khuyết Thư nói đến đây, trong mắt thoáng hiện lên sương mờ, lại biến mất rất nhanh.

Hà Dung Cẩm nhớ tới những chuyện đã qua, phát hiện tâm tình của mình thế nhưng thật sự đã thay đổi rất nhiều. Ít nhất hẳn hiện tại có thể cùng Khuyết Thư bình tĩnh đối diện nói chuyện quá khứ như thế này, nếu là trước kia, hẳn không phải xoay người bước đi, thì là rút đao chém người.

Khuyết Thư nhìn vẻ mặt hắn rõ ràng là đã phiêu ra tận thiên ngoại xa xăm, trong lòng rất bất mãn. Hà Dung Cẩm giả chết từng ấy năm, hẳn chỉ có thể dựa vào tưởng niệm để an ủi mình, kể cả bù đắp chỗ trống trong tâm, nhưng hôm nay người ở ngay trước mắt, hẳn thật sự không muốn chịu đựng thấy tâm của đối phương còn ở thiên lý chi ngoại.

“Hư!” Hắn rít sâu một tiếng.

Hà Dung Cẩm rũ mắt hắn.

Khuyết Thư nhăn mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi giống như động đến miệng vết thương.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người từ nãy đến giờ, trừ mắt với miệng, làm gì có động cái khác, sao có thể động vào miệng vết thương?”

Đối mặt với nghi ngờ, Khuyết Thư không có nửa phần mất hứng, “Người nãy giờ vẫn nhìn ta?”

Hà Dung Cẩm buột miệng nói: “Ta hiện tại là tù nhân đi, tự nhiên phải.....”

Sắc mặt Khuyết Thư âm trầm hẳn đi, so với lúc hắn vừa vào trường còn khó coi hơn.

Hà Dung Cẩm tự biết nói lỡ, thầm mắng bản thân mình có lẽ là tên đại ngu ngốc số một trên đời này, cư nhiên nói một câu lại biến mình thành tù nhân.

“Không.” Khuyết Thư chậm rãi nói, “Ta mới là tù nhân của người.”

Hà Dung Cẩm ngẩn ra.

Khuyết Thư nói: “Người giam giữ tâm của ta, làm cho ta không thể đào thoát.”

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập thâm tình của hắn, Hà Dung Cẩm bất đắc dĩ thở dài, “Hà tất?” hà tất, là với Khuyết Thư, cũng là với chính mình. Không, có lẽ nói, chủ yếu là cho chính mình. Nếu đã rời đi, hà tất lưu luyến? Nếu đã lưu luyến, hà tất bất quyết? Tiến thoái lưỡng nan như lúc này hoàn toàn là hắn tự làm tự chịu. Nếu như hắn có được quyết đoán của Ni Khắc Tư Lực, lúc trước sẽ không can thiệp chuyện Khuyết Thư có quay về Tây Khương hay không, nếu như hắn có được tiêu sái của Ni Khắc Tư Lực, có lẽ đã sớm thừa nhận cảm tình với Khuyết Thư. Tiến tới, lùi lại, chính là do dự của hắn cho Khuyết Thư cơ hội thừa nước đục. Nhưng đồng thời, cũng là do dự của hắn, làm cho cả hai người cùng lún xuống bùn lầy, càng ngày càng sâu.

“Tâm bất do kỷ, thân bất do kỷ.” Khuyết Thư nói.

“Nếu ta lúc trước có thể quả quyết một chút, có phải đối với người ta đều tốt.” Hà Dung Cẩm nhìn hắn, như đắm chiêu.

Khuyết Thư chấn động, định vùng dậy lại chạm vào miệng vết thương, lập tức nằm úp sấp trở lại. Hắn nhe răng trợn mắt nên đau, tức tối ghen tuông cùng nhau bốc lên đằng đẳng, “Người có phải tưởng quay lại Tuyệt Ảnh phong?”

Hà Dung Cẩm tuy không biết hắn vì sao lại nói sang chuyện khác, nhưng vẫn gật đầu nói: “Tưởng.”

“Đừng có tưởng!” Khuyết Thư thô bạo cắt ngang.

Hà Dung Cẩm chợt biến sắc, “Người đã làm gì Tuyệt Ảnh phong?”

“Người sao không hỏi xem tên sư đệ bảo bối của người đã làm gì bốn vương?” Khuyết Thư tức giận đến mức cả râu trên mặt cũng bị đỏ lấy.

(*) Đã cường ép bốn vương đó

Hà Dung Cẩm cảm thấy với cá tính cùng võ công của Ni Khắc Tư Lực hơn phân nửa sẽ không chịu thua thiệt, nhẹ nhàng thở ra nói: “Hắn làm cái gì?”

Khuyết Thư nói: “Hắn khống chế bốn vương, uy hiếp bốn vương, khiến bốn vương mất hết mặt mũi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vì Thánh Nguyệt giáo?”

“Không chỉ là Thánh Nguyệt giáo, còn có tình nhân của hắn.” Khuyết Thư nói, “Sư đệ bảo bối của người đã có bảo bối tình nhân của chính mình rồi.” ánh mắt cũng không ngừng quan sát nét mặt Hà Dung Cẩm, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút ít dấu vết nào đó, phần nộ, mất mát, hoặc giả ganh tỵ.

Chính là, không có.

Hà Dung Cẩm cao hứng nói: “Nga? Là người thế nào?”

“Là một nam nhân.” Khuyết Thư thấy hắn không có chút nào không vui, tâm tình thoáng chuyển biến tốt đẹp, miêu tả một hồi Đoan Mộc Hồi Xuân vừa tượng thanh vừa tượng hình.

Hà Dung Cẩm nói: “Người Trung Nguyên a. Không biết hắn ở lại Tây Khương có tịch mịch hay không.”

Khuyết Thư nói: “Người không cần quan tâm, bởi vì hắn không ở lại Tây Khương.”

Hà Dung Cẩm lo lắng nhíu mày.

“Ni Khắc Tư Lực theo hắn đến Trung Nguyên. Đây chính là nguyên nhân mà ta nói, không cần phải về Tuyệt Ảnh phong. Bởi vì nơi đó đã là người đi nhà trống.” Khuyết Thư trầm nghĩ, xem như bọn họ chạy được nhanh! Bằng không hắn nhất định bắt Ni Khắc Tư Lực lại, trả thù cho bố.

Hà Dung Cẩm lạnh nhạt nói: “Nơi đó là nhà ta, đúng lúc Ni Khắc Tư Lực không ở, ta cũng nên trở về.”

Khuyết Thư nói: “Người không trở về Thánh Nguyệt giáo?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta cũng không còn là trưởng lão Thánh Nguyệt giáo.” Lúc nhận nhiệm vụ ám sát Khuyết Thư, hắn đã thỏa thuận rõ ràng với Hồ Diệp trưởng lão, từ nay về sau hắn là Hà Dung Cẩm, Hà Dung Cẩm của Tuyệt Ảnh phong, không còn liên quan gì đến Thánh Nguyệt giáo. Mặc kệ ám sát thành công hay không, giao dịch vẫn có hiệu lực.

“Theo ta về vương cung.” Khuyết Thư nói.

Hà Dung Cẩm không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không có khả năng.” Thừa nhận thích Khuyết Thư đã là hắn nhượng bộ bản thân hết mức rồi, hắn tuyệt đối không thể sa đoạ đến nỗi cùng nữ nhân đi tranh giành nam nhân!

Khuyết Thư nổi giận, “Người quả nhiên vẫn là nghĩ đến Ni Khắc Tư Lực!”

Hà Dung Cẩm mặc danh kỳ diệu hỏi: “Cái gì?”

“Người nghĩ ta không nghe thấy sao? Lúc trước khi người hôn mê kẻ cuối cùng người gọi tên là Ni Khắc Tư Lực. Khi đó người cho là bản thân chết chắc rồi, cho nên gọi tên nhất định là người mà mình quan tâm nhất. Ni Khắc Tư Lực!” Nói xong lời cuối cùng, Khuyết Thư càng là nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh liên tục.

Sau cùng hôn mê.....

Hà Dung Cẩm nói: “Người nghe được?”

“Ta thà rằng mình điếc!” một khắc kia, Khuyết Thư cơ hồ hoài nghi hắn sẽ chết là vì ghen tỵ đến chết. Nếu không phải Hà Dung Cẩm hôn mê một thời gian rất dài đủ cho hắn kịp điều chỉnh tâm tình, chỉ sợ hắn vừa nhìn đến Hà Dung Cẩm liền lập tức chất vấn, chứ không phải nhịn đến giờ này.

Hà Dung Cẩm cường chế lửa giận trong lòng, nghiêm mặt nói: “Hắn từng cứu ta, là kẻ duy nhất trên đời này tốt với ta mà không cần hồi báo. Ta làm sao không thể nghĩ đến hắn trước khi chết?”

Khuyết Thư tức giận đến phát run, nhưng một câu cũng không phản bác được. Không sai, hắn làm không được, hắn làm không được giống Ni Khắc Tư Lặc không cầu hồi báo! Chết tiệt, hắn quả thực muốn được hồi báo muốn đến phát điên rồi!

44. Quyển 5 - Chương 7: Cao Hạ Tại Tâm (7)

Hà Dung Cẩm: Hách Cốt cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân Hồn Hồn vương, moi hết tâm can, cung tận tụy.

“Vương!” Tháp Bồ đột nhiên vén rèm tiến vào.

“Cút!” Khuyết Thư không chút nghĩ ngợi cầm gối ném qua.

Tháp Bồ theo bản năng chụp được, sau đó nhìn Khuyết Thư lại nhìn Hà Dung Cẩm, cung kính đặt gối xuống bên giường Khuyết Thư, thúc thời đi ra ngoài.

Hà Dung Cẩm thấy Khuyết Thư bởi vì hành động vừa rồi chạm đến miệng vết thương mà đau đến ứa mồ hôi lạnh, trong lòng cảm xúc khó nói. Hắn xoay người cầm gối đặt đến chỗ Khuyết Thư có thể với tới, khẽ thở dài: “Người thật sự cần cút là ta.”

Khuyết Thư nắm lấy cổ tay hắn, kiềm nén lửa giận nói: “Rốt cuộc ta phải làm thế nào mới có thể khiến người lưu lại?”

Hà Dung Cẩm cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm cổ tay mình, trầm mặc thật lâu sau mới nói: “Lưu lại làm thủ hạ của người?”

“Người biết ta muốn nói cái gì.”

“Như vậy cũng rất tốt.” Hắn ngược mắt lên, thần nhiên đối mặt với ánh mắt nóng rực của Khuyết Thư, “Kỳ thật, ta vẫn nguyện ý vì Tây Khương mà chiến.”

Khuyết Thư cảm giác lòng bàn tay mình chảy ra mồ hôi, bị vết thương trên lưng kéo ra, lại bị phiền muộn đổ kỵ phần nộ trong lòng thu vào. Ngón tay hắn co lại, không ngừng co lại, giống như hận hai tay của hai người không thể dựa vào chỗ liên kết này mà hóa thành nhất thể.

Hà Dung Cẩm thấy hành động ngây thơ lại cố chấp này của Khuyết Thư, bất đắc dĩ nói: “Người nếu như không tin ta.....”

“Rõ ràng là người không tin ta!”

“Ta cũng không phải không tin người.” Hà Dung Cẩm dùng nội kinh đẩy tay hắn ra, lạnh nhạt nói, “Mà là chúng ta không thích hợp.”

“Ngụy biện!”

Phần tốt tính Hà Dung Cẩm vất vả giữ gìn từ nãy đến giờ bị hắn ép cho bay sạch. Cúi đầu nhìn vết hằn ở cổ tay, hắn hít một hơi thật sâu nói: “Người đối với ta chấp nhất bất quá bởi vì cầu mà không được.”

Trong mắt Khuyết Thư hiện lên vẻ tổn thương, cười lạnh tự giễu nói: “Người quả nhiên không tin ta.”

Hà Dung Cẩm nói thẳng: “Chính như trước đây Mẫn Mẫn vương được Tề Khế vương cùng Ngân Linh công chúa hết mực sủng ái, người bị bỏ rơi, cho nên người cướp vương vị. Bởi vì người muốn chứng minh người mạnh nhất, Mẫn Mẫn vương căn bản không thể so sánh. Người thích ta bất quá bởi vì ta là tướng quân của Mẫn Mẫn vương, từng đánh bại bộ hạ của người. Người chính là muốn chinh phục ta, làm cho ta thuận theo. Tựa như người đã nói, một ngày nào đó, người muốn ta phủ phục dưới chân người, những lời này đã trở thành chấp niệm của người.”

“Người luôn thay đổi.”

“Phải. Cho nên cũng sẽ có một ngày người không còn chấp nhất ở ta.” Hà Dung Cẩm bình tĩnh nhìn hấn. Khuyết Thư ghen không nói được lời nào.

Hà Dung Cẩm yên lặng nhìn hấn, đột nhiên buông gậy, lê chân gầy gian nan quỳ xuống.

Khuyết Thư kinh hãi, nói: “Người muốn làm gì?”

“Ta, tiền thượng tướng quân Hách Cốt dưới trướng Mẫn Mẫn vương,” Hà Dung Cẩm cung kính dập đầu nói, “Cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân Hồn Hồn vương, moi hết tâm can, cúc cung tận tụy.”

Khuyết Thư nhìn xuống gáy hấn, tâm giống như bị một bàn tay vô hình túm lấy, không ngừng ép ra máu.

Đau lòng đến mức không thể nói bất cứ điều gì.

Hà Dung Cẩm nói không sai, hết thấy vốn là chấp niệm của hấn, mà hấn hiện tại lại một chút cũng không thấy vui sướng, chỉ có đau lòng cùng vô lực lấp kín tâm tư.

Lúc Sát Long tiến vào chính là nhìn thấy một cảnh tượng thế này.

Hách Cốt tướng quân trước nay vẫn cao ngạo, đang quỳ gối trước giường, đầu dán mặt đất, tư thái hèn mọn.

Hồn Hồn vương trước nay vẫn lạnh lùng, đang thống khổ dùng một tay chống người dậy, thần thờ vờn tay còn lại ra, như muốn nâng hấn dậy, hoặc như là muốn an ủi hấn, nhưng cánh tay này lại chân chừ giữa không trung, mà không có thêm bước tiến nào khác.

“Vương.” Sát Long vội ho một tiếng.

Kỳ thật hấn chưa cần tiến vào, Hà Dung Cẩm cũng đã nghe được tiếng bước chân. Có điều nếu như đã làm được đến nước này, hấn cũng không cần biết sẽ có bao nhiêu người nhìn thấy, dù sao..... đều đã thừa nhận, từ tâm đến thân thể.

Khuyết Thư chặt vật khoát tay nói: “Còn không đỡ Hách Cốt tướng quân đứng lên.”

Sát Long vội vàng tiến lên, nâng Hà Dung Cẩm dậy, lại nhặt quả trượng lên đưa cho hấn.

Chung quy có chút xấu hổ. Hà Dung Cẩm không đợi Sát Long mở miệng, liền khẩn cấp nói: “Ta ra ngoài một chút.”

Khuyết Thư nói: “Hách Cốt tướng quân.”

Hà Dung Cẩm cước bộ hơi dừng.

“Người ở Đột Quyết khá lâu, lại từng ở dưới tay Xác Châu mưu sự, tất nhiên hiểu rõ hấn.”

Hà Dung Cẩm chậm rãi trở lại, “Xác Châu thiện mưu mà đa nghi. Những năm ta ở phủ Tiểu Khả Hân làm tổng quản, hấn vẫn âm thầm đề phòng ta. Chỉ sợ trên đời này trừ chính bản thân hấn, căn bản không ai có thể hiểu rõ hấn.”

Sát Long nói: “Xác Châu nguyện cắt nhường Tháp Nhĩ Kỳ.”

Hà Dung Cẩm ngăn ra, không nghĩ tới địa vị của Kỳ Trạch trong lòng Xác Châu lại cao như vậy.

Khuyết Thư cười lạnh nói: “Định lấy một cái trấn nhỏ để đuổi bốn vương, quả thực người si nói mộng.”

Sát Long nói: “Vậy từ chối hấn?”

“Không. Bốn vương càng muốn được đăng chân lân đăng đầu!” Khuyết Thư nói xong, lại lấy hai tay chống xuống giường, chậm rãi ngồi quỳ dậy.

Sát Long thấy hấn mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt như tuyết, vội nói: “Vương! Việc này giao cho ta được rồi.”

Khuyết Thư đau đến môi trắng bệch, mồ hôi tràn xuống lông mi, rơi xuống, hòa vào trong mắt. Mơ hồ thấy, Hà Dung Cẩm cùng Sát Long đều tiến lên, giúp hắn một lần nữa nằm xuống.

Chờ hắn lau mồ hôi nhìn lại, Hà Dung Cẩm đã đứng lại chỗ cũ.

Sát Long nói: “Vương muốn thế nào?”

Khuyết Thư không chút nghĩ ngợi báo tên ba tòa thành.

Hà Dung Cẩm nghe thế âm thầm kinh hãi. Khuyết Thư nói ra thông thuận như vậy, hiển nhiên là sớm có dự mưu. Ba tòa thành này tuy không tính là trọng trấn, lại hoàn hảo tạo thành gọng kìm đánh vào thành trì phồn hoa nhất của Đột Quyết, Mạo Thổ Lỗ Tắc. Nơi đó là trung tâm giao dịch của Tây Khương, Trung Nguyên cùng Đột Quyết, quan trọng gần như kinh đô Đột Quyết. Nếu như Tây Khương lấy được nó, đối Đột Quyết mà nói, chắc chắn là một đả kích nghiêm trọng!

Nhưng là với khôn khéo của Xác Châu, chỉ sợ sẽ không đồng ý.

Khuyết Thư giống như căn bản không cần biết Xác Châu có đồng ý hay không, úp sấp trên giường nói: “Đương nhiên, Thập Nhĩ kỳ đưa đến bên miệng, không đạo lý không lấy.”

“..... Phải.”

Quả nhiên là được đăng chân lân đăng đầu. Hà Dung Cẩm cảm nín.

Khuyết Thư nói: “Hách Cốt cũng cùng đi đi.”

“Vâng.” Hà Dung Cẩm dịch chân một bước, cùng Sát Long cung kính cáo lui.

Chờ bọn hắn đi rồi, sắc mặt Khuyết Thư mới trở nên âm trầm.

Sát Long cùng Hà Dung Cẩm đi đến khu vực hòa hoãn, không ngừng thăm dò, tựa hồ muốn biết nguyên do của tình huống vừa rồi.

Hà Dung Cẩm hàm hàm hồ hồ trả lời.

Sát Long thấy hắn không muốn nói, đành phải chuyển đề tài.

Trở lại khu vực hòa hoãn, sứ giả Đột Quyết còn ngồi đó, kiêu ngạo cười nói: “Từng nghe Sát Long đại nhân chính là trí nang của Hồn Hồn vương, cột trụ của Tây Khương, không nghĩ tới mắt thấy không bằng nghe tên, Sát Long đại nhân hóa ra cũng chỉ là một gã truyền lời cho Hồn Hồn vương mà thôi.”

(*) Trí nang: ‘nang’ là cái túi, trí nang là cái túi đựng trí tuệ.

Sát Long không bận tâm cười nói: “Làm thần tử sở dĩ không ngừng xin chỉ thị từ vương, chính là bởi vì vương anh minh ngút trời, tính toán không kê hở, có thể chỉ rõ phương hướng cho Tây Khương ta. Ngược lại là người, gặp phải vấn đề còn cần Tiểu Khả Hãn tự mình tiến đến chỉ điểm..... Ha ha, người nói như vậy là người rất không tin vào trí mưu của Tiểu Khả Hãn hay là Tiểu Khả Hãn quá không tin vào trung thành của các người?”

Sứ giả Đột Quyết biến sắc, tựa hồ không nghĩ tới cứ như vậy bị đánh lại một gậy. Bất quá hắn cũng là loại bụng dạ sâu xa, rất nhanh lại ha ha cười nói: “Xem ra Tây Khương cùng Đột Quyết về mặt dùng người, còn có chút khác nhau. Bỏ đi, trở lại chuyện chính. Không biết Hồn Hồn vương anh minh ngút trời, tính toán không kê hở của quý quốc có nguyện ý nhận điều kiện này hay không?”

Sát Long nói: “Người đã cho rằng vương ta anh minh ngút trời, tính toán không kê hở, lại làm sao cho rằng chỉ một cái trấn nhỏ có thể vãn hồi những chuyện các người gây ra trước đó.”

Sứ giả Đột Quyết nói: “Thập Nhĩ Kỳ không phải chỉ là trấn nhỏ, chính là.....”

“Chính là một cái trấn căn cốt ngay cả trấn nhỏ cũng không đáng bằng.” Hà Dung Cẩm tiếp lời.

Đột Quyết sứ giả nói: “Tôn giá lại là người nào?”

(*) Tôn giá: kính cần gọi người trước mặt.

Hà Dung Cẩm cũng không để ý hấn, tự bắt đầu kể ra thông tin về Tháp Nhĩ Kỳ. Như là thuê đánh hàng năm, như là phụ cận từng xuất hiện mã tặc các loại.

Sứ giả Đột Quyết nghe hấn nói rõ ràng như vậy, vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: những tin tức này trừ quan tại trấn, cũng chỉ có quan kinh đô mới có thể biết được, chẳng lẽ là mật thám Tây Khương vương đã xếp vào Đột Quyết?

Sát Long nhìn Hà Dung Cẩm với cặp mắt khác xưa. Từ việc này có thể nhìn ra, hấn ở Đột Quyết những năm này, không phải hoàn toàn là ý chí tinh thần sa sút, lại hoặc là nói, tuy rằng ý chí tinh thần sa sút, nhưng trong lòng vẫn chứa Tây Khương, cho nên mới sưu tập những tin tức này theo bản năng.

Một trận vó ngựa từ sau lưng sứ giả Đột Quyết truyền đến.

Nhìn sang, liền thấy Xác Châu cùng Kỳ Trạch cưỡi ngựa một trước một sau chạy tới đây.

Sát Long thấy Kỳ Trạch xuất hiện, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

45. Quyển 5 - Chương 8: Cao Hạ Tại Tâm (8)

Hà Dung Cẩm: Hách Cốt cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân Hồn Hồn vương, moi hết tâm can, cung tận tụy.

“Tiểu Khả Hãn.” sứ giả Đột Quyết nhìn thấy hấn, lập tức hành lễ.

Xác Châu gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía Hà Dung Cẩm, “Thương thế như thế nào?”

Hấn hồi tự nhiên vô cùng, giống như hoàn toàn quên mất thương tích trên người Hà Dung Cẩm hoàn toàn là từ hấn ban tặng.

Hà Dung Cẩm mỉm cười nói: “Nhờ phúc.”

Xác Châu ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói: “Đột Quyết thật lòng giải hòa với Tây Khương.”

(*) Thái độ thật lòng ghê =))

Sát Long biết Hà Dung Cẩm từng sống trong phủ Xác Châu được một thời gian, sợ hấn mềm lòng, vội tiếp lời nói: “Vậy hấn phải đưa ra thành ý.”

Xác Châu nói: “Kỳ Trạch đại nhân của quý quốc đã quyết tâm đầu nhập vào Đột Quyết, còn thỉnh Sát Long đại nhân bao dung.”

Sát Long cười ha ha, trong mắt lại không có lấy nửa phần ý cười, “Tiểu Khả Hãn nói đùa. Kỳ Trạch đại nhân chính là rường cột của Tây Khương ta, đối với vương trung thành tận tâm, làm sao có thể bị mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của người mê hoặc, làm ra loại sự việc bất trung bất nghĩa này!”

Xác Châu lạnh nhạt nói: “Sát Long đại nhân sao không nói thẳng điều kiện của quý quốc?”

Sát Long mỉm cười, báo tên sáu tòa thành trì của Đột Quyết, lại không đề cập đến ba tòa Khuyết Thư đã nói.

Hà Dung Cẩm âm thầm chặc lưỡi. Đây chính là cái gọi là giá trên trời trả giá dưới đất đi.

Kỳ Trạch nói: “Sát Long đại nhân không bằng trực tiếp đòi lấy hấn vị Đột Quyết có hơn không.”

Sát Long nói: “Trong cảm nhận của vương, Kỳ Trạch đại nhân còn quan trọng hơn hấn vị Đột Quyết.”

Xác Châu quay đầu nhìn Hà Dung Cẩm, nhưng lại không lộ nửa phần tức giận, “Giao ra sáu tòa thành này, có thể đổi về Thịnh văn tổng quản của ta không?”

Hà Dung Cẩm hơi ngạc nhiên. Theo ngữ khí vẻ mặt Xác Châu lúc này, chỉ e đã cho hấn là mật thám ẩn nấp bên người, cũng giống như Kỳ Trạch. Bất quá cũng khó trách, chuyện giữa hấn với Khuyết Thư vốn không

có chỗ cho ngoại nhân nói, lấy thời gian cùng sự kiện mà xét, hẳn lúc ấy xuất hiện bên cạnh Xác Châu thật sự quá mức trùng hợp, hơn nữa lại thêm chuyện sau này, đừng nói Xác Châu không tin, ngay cả chính hắn còn nhin không được phải hoài nghi bản thân.

Sát Long nói: “Nga? Quý phủ đánh mất một vị tổng quản sao? Chuyện này lại không khó, Tây Khương ta địa linh nhân kiệt, nhiều chính là người tài. Nếu Tiểu Khả Hãn thích Kì Trạch đại nhân, ta đây liền thay ngài tìm chọn một vị tổng quản thâm sâu khó lường như Kì Trạch đại nhân thì thế nào?”

Xác Châu nói: “Tổng quản của ta tên là Hà Dung Cẩm.”

Sát Long nói: “Vị này chính là Hách Cốt tướng quân.”

Hai người ai nói đằng người nấy, lại đấu nhau âm ỉ, làm cho Kì Trạch nhìn xem rất lo lắng, chỉ sợ căng thẳng chọc vào là nổ, đang muốn chuyển hướng mấy câu, chợt nghe Xác Châu nói: “Thì ra là thế, đường đường Tây Khương thượng tướng quân lại làm Thịnh văn tổng quản trong phủ ta, thật sự nhân tài không được trọng dụng.”

Mặc dù đã biết lúc này có biện giải cũng vô dụng, Hà Dung Cẩm vẫn nói một câu, “Năm đó đích thật là vô tâm.”

Xác Châu nhìn hắn, nhãn mâu luôn bình thản vô ba lại giống như có chút hào quang lóe ra, chỉ là hắn đứng ngược sáng, lại thu đi cực nhanh, Hà Dung Cẩm cũng nhìn không ra quang mang trong mắt đó là hỉ hay là nộ.

“Tửu hậu cáo bạch cũng là vô tâm?”

Hà Dung Cẩm tựa hồ không nghĩ tới hắn nhưng lại nhắc đến hiểu lầm bao năm ngay trước mặt người khác như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Ánh mắt Sát Long vô cùng thức thời mà dời đi, nhưng lỗ tai đương nhiên phải vĩnh cửu cao. Cho dù là Khuyết Thư cùng Hà Dung Cẩm không thể hiện rõ ràng quan hệ giữa hai người, nhưng hắn dù sao cũng là thân tín bên người Khuyết Thư, gút mắt này hẳn tuy không tính biết được nhất thanh nhị sở thì cũng được tám chín phần mười, hiện giờ nghe thấy Hà Dung Cẩm với Xác Châu còn có chút liên quan, tự nhiên phải vì vương cảnh giác mười hai phần.

Xác Châu yên lặng nhìn Hà Dung Cẩm, trong mắt hào quang mất hết, chỉ còn lại một mảnh âm trầm.

Hà Dung Cẩm chậm rãi mở miệng nói: “Là hiểu lầm.”

Xác Châu phản ứng bình tĩnh đến mức ngoài ý muốn, chỉ hơi gật gật đầu nói: “Người lúc trước gọi tên là Khuyết Thư đi.”

Hà Dung Cẩm trước nay lãnh tĩnh thế nhưng đỏ bừng mặt.

Xác Châu đột nhiên nở nụ cười, chỉ là không hề có tiểu ý, “Ta lần đầu phát hiện, người lại thành thật đến thế.”

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Ta chưa bao giờ lừa người.”

Xác Châu nói: “Giấu diếm so với lừa gạt cũng không nhiều thiện ý hơn là bao.”

Đã nói đến vậy, tự nhiên cũng không còn gì để cãi lại. Hà Dung Cẩm chỉ có thể nói: “Người ta cho tới bây giờ vẫn chỉ là hai người qua đường.” Trước kia Xác Châu là Tiểu Khả Hãn đã tâm bình bực, hắn là Tây Khương tướng quân một lòng ẩn cư. Hiện giờ, Xác Châu như trước là Tiểu Khả Hãn đã tâm bình bực, mà hắn đã là tướng quân vì Tây Khương mà chiến. Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng chưa từng nhìn về cùng một phương hướng.

Xác Châu nói: “Yêu cầu quý quốc đưa ra xin thứ cho không thể đáp ứng.” Hắn nói xong, thẳng thắn xoay người rời đi. Kì Trạch cũng đi theo, cứ như vậy để cho sứ giả đàm phán của Đột Quyết cùng Sát Long Hà Dung Cẩm bị vứt lại.

Sứ giả Đột Quyết mờ mịt nhìn Sát Long.

Sát Long nói: “Xem ra ta lúc nãy nói không sai.” Hấn nói xong, cũng không cần biết đến sắc mặt rất khó coi của sứ giả Đột Quyết mà xoay người bước đi.

Hà Dung Cẩm đi theo phía sau, muốn nói lại thôi.

Mà Sát Long chủ động mở miệng nói: “Tướng quân cảm thấy cuộc đàm phán này thế nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Xác Châu không có ý hòa đàm.” Nguyên nhân chính là không có ý hòa đàm, cho nên dù bọn họ ra điều kiện thế nào cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hấn căn bản không định đáp ứng.

Sát Long gật đầu nói: “Người Đột Quyết hiếu chiến, điểm này nhưng thật ra cực giống Tây Khương.”

Nét mặt Hà Dung Cẩm hiện lên dấu vết thờ dài.

Sát Long vô cùng nhanh nhạy hiểu được, “Tướng quân không tán thành?”

“Chiến tranh vô luận thắng bại, đối dân chúng mà nói đều là gánh nặng.”

Sát Long cười nói: “Chỉ cần chúng ta tiên hạ thủ vi cường, đánh vào Đột Quyết, lấy chiến dưỡng chiến, lại làm sao liên lụy dân chúng Tây Khương?”

Hà Dung Cẩm nghe hấn nói quá tự tin, giống như đã sớm có chuẩn bị, cũng không tiện nói tiếp. Hấn rời Tây Khương nhiều năm, đối Khuyết Thư đối Tây Khương đều đã xa lạ, nhất là ý tưởng của Tây Khương đối với Đột Quyết, đòi lấy ba tòa thành hấn đã đủ kinh hãi, có chút mơ hồ hiểu được dã tâm của Khuyết Thư, nếu hiện tại Khuyết Thư nói muốn lấy cả Đột Quyết, chỉ sợ hấn vẫn là giật mình khiếp sợ.

Sát Long quay về trưởng trình bày lại sự việc.

Khuyết Thư cười nói: “Người nhưng cũng biết công phu sư tử hống.”

Sát Long không chút hoang mang nói: “Xác Châu đã không có ý hòa đàm, ta cần gì phải cho hấn cơ hội tổn nước miếng kéo dài thời gian.”

Khuyết Thư nói: “Người làm sao biết hấn không có ý hòa đàm?”

Sát Long nói: “Xác Châu nếu đoán ra chúng ta đã biết thân thế Kì Trạch, lại đưa hấn đến cùng chúng ta gặp mặt, này không giống nhân nhượng tìm yên ổn, mà là lửa cháy đổ thêm dầu.”

Khuyết Thư trầm ngâm nói: “Chỉ sợ thế cục Đột Quyết không giống như chúng ta vẫn nghĩ. Xác Châu dám khiêu khích Tây Khương như thế, tất nhiên đã có nắm chắc.”

Sát Long nói: “Mật Gia Diệp hộ cùng hấn bất hòa, điều này là chắc chắn. Những năm gần đây, bọn họ tranh đấu gay gắt bao nhiêu lượt, có mấy lần đã thương gân động cốt. Nếu nói bọn họ làm nhiều chuyện như vậy đều là thủ thuật che mắt, thì thật sự làm người ta khó có thể tin.”

Khuyết Thư nói: “Nếu không phải Mật Gia.....”

Hà Dung Cẩm đột nhiên nói: “A Lực Phổ thì sao?”

Sát Long cùng Khuyết Thư đều ngẩn ra.

Sát Long nói: “A Lực Phổ cùng Xác Châu là quan hệ như thế nào?”

Hà Dung Cẩm cúi đầu nghĩ nghĩ, phát hiện chính mình đối với những mối quan hệ của Xác Châu lại nhớ rõ ràng mạch, có thể thấy được vốn là có lưu tâm. Nhớ tới Xác Châu nhìn đến mình không có tin tưởng, hấn bỗng nhiên chợt dạ. Vô tâm..... Chỉ sợ hấn vô tâm không đủ hoàn toàn. Tuy nói có chút thói quen vì hấn vốn là Tây Khương tướng quân, nhưng vô luận thế nào, hấn vẫn là là rình coi chuyện cơ mật của Đột Quyết, từ điểm này mà nói, hấn cũng không hơn Kì Trạch bao nhiêu. Khác nhau duy nhất của bọn họ chỉ là chủ động cùng bị động mà thôi.

“Nghe đồn, bọn họ luôn luôn bất hòa. Hợp Hợp Khả Đôn vẫn hy vọng A Lực Phổ Đặc cần có thể kế thừa hấn vị, nhưng vậy cánh trong triều của Xác Châu lại tốt hơn, cho nên song phương ngẫu nhiên sẽ có chút ma sát, chính là..... chưa bao giờ gây chiến.”

Sát Long nói: “Như thế, đã rất rõ ràng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người là nói, Xác Châu cùng A Lực Phổ kỳ thật không hề xích mích?”

Sát Long nói: “Mật Gia nếu âm mưu phản loạn, tuyệt sẽ không thiếu dấu vết để nhận ra, nhưng chuyện tới hiện giờ Xác Châu vẫn có thể dương dương tự đắc mà ở lại biên quan, không phải rất bất thường? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một loại giải thích, chính là hấn đối với thế cục ở kinh đô cực kỳ yên tâm.”

Hà Dung Cẩm nói: “Có lẽ người hấn tín nhiệm chính là lão Khả Hãn?”

Sát Long lắc đầu nói: “Lão Khả Hãn cùng Mật Gia cảm tình rất thân thiết, ta từng có mấy lần phái người châm ngòi ly gián cùng giá họa, đều không thành công. Lấy cẩn thận của Xác Châu, tất nhiên không dám đặt hết vốn lên lão Khả Hãn.”

Khuyết Thư nói: “Người hoài nghi Xác Châu với A Lực Phổ là một phe, bất hòa từng đó năm chỉ là diễn trò?”

Sát Long nói: “Vô cùng có khả năng. Bằng không A Lực Phổ vì sao không buộc tội kẻ đã trở thành Tiểu Khả Hãn là Xác Châu mà lại phải buộc tội Mật Gia?”

Hai mày Hà Dung Cẩm đột nhiên nhăn lại, bởi vì hấn nghĩ tới một sự kiện.

Sát Long thở dài nói: “Xem ra Hách Cốt tướng quân cũng đã nhìn ra.”

Hà Dung Cẩm gật đầu nói: “Như vậy, Xác Châu chính là đã chuẩn bị tốt để khai chiến với Tây Khương.” Cái gọi là hoà đàm cũng chỉ là để che mắt kéo dài thời gian mà thôi.

Sát Long nói với Khuyết Thư: “Vì an toàn, còn thỉnh vương sáng hôm nay khởi hành về Tây Khương.”

46. Quyển 5 - Chương 9: Cao Hạ Tại Tâm (9)

Hà Dung Cẩm: Hách Cốt cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân Hồn Hồn vương, moi hết tâm can, cung tận tụy.

Đám Khuyết Thư phản ứng mặc dù nhanh, vẫn là không nhanh bằng Xác Châu sớm có dự mưu.

Sát Long mới vừa phân công binh lính hộ tống Khuyết Thư rời đi, Đột Quyết đã vang lên hiệu lệnh tấn công.

Tiếng kèn như sóng lớn thổi thúc, từ phía sau mãnh liệt truyền đến. Hà Dung Cẩm một chân móc vào mã đăng, nghe thấy quay đầu lại, trong mắt lóe ra ngọn lửa hiếu chiến đã bị nhóm lên.

(*) Mã đăng: cái bàn đạp ở hông con ngựa.

Tháp Bồ từ phía sau xông đến, thả chậm tốc độ, gọi to: “Tướng quân, đi mau!”

Xe ngựa Khuyết Thư đang nằm chạy ở phía trước, theo vó ngựa mà chòng chênh lắc lư, cũng có chút đáng dấp đi thuyền trong mưa. Hà Dung Cẩm nhìn theo, tay nắm chặt cương, đáy lòng khê thở dài, biết lúc này không phải thời điểm phô trương, thúc ngựa đi nhanh.

Bọn họ vốn đã loanh quanh ở phụ cận giao giới giữa Đột Quyết cùng Tây Khương, bởi vậy không cần đến hơn một canh giờ là bao, liền nhìn thấy cờ chiến Tây Khương phất phơ phía trước, chỉ nhìn từ xa như vậy, bên tai Hà Dung Cẩm đã giống như nghe thấy âm thanh quen thuộc khi cờ chiến bị gió thổi phấp phật.

“Hách Cốt tướng quân!” Tháp Bồ đột nhiên kêu lên.

Hà Dung Cẩm ngẩn ra, thầm nghĩ: bọn họ cách nhau cũng không xa, làm gì phải gọi lớn như vậy? Đang định đáp, liền nhìn thấy một gã Trung Nguyên mặc giáp Tây Khương cưỡi ngựa chạy nhanh đến, lớn tiếng đáp: “Tháp Bồ tướng quân!”

Đây là..... dụng hàng?

Trong lòng Hà Dung Cẩm có chút tự vị nói không nên lời. Trùng tên là chuyện ngẫu nhiên khó tránh, lịch sử Tây Khương cũng không phải không có, chính là Hách Cốt này của hắn là sự phụ tự mình lấy cho, cực kỳ hiếm thấy, không nghĩ tới vẫn có thể trùng.

Hách Cốt hướng tới đây, ánh mắt cực nhanh lướt hết một vòng khuôn mặt, không thấy được Khuyết Thư, khẩn trương hỏi, “Vương đâu?”

Tháp Bồ nói: “Trong xe ngựa.”

Hách Cốt cả kinh nói: “Vương bị thương?”

Tháp bồ nói: “Phải.”

Hách Cốt không nói hai lời quay đầu ngựa, tự động dẫn trước mở lối cho bọn họ.

Hà Dung Cẩm xem vẻ mặt Tháp Bồ không chút ngoài ý muốn, liền biết địa vị người kia ở trong quân không thấp.

Hách Cốt đưa bọn họ thẳng tới quân doanh, sau đó tự mình dẫn người đưa Khuyết Thư xuống xe.

Khuyết Thư nằm sấp trên đệm, sắc mặt hơi hơi tái xanh, xóc nảy trường kỳ khiến miệng vết thương có chút ma xát rạn nứt, y phục bị máu thấm ra một chút, đủ cho Hách Cốt bé xé ra to một phen.

Quân y rất nhanh bị đẩy vào.

Hà Dung Cẩm đứng ngoài trường, nhìn sĩ binh đứng canh hai bên, bật cười tự giễu, cà nhắc tìm chỗ ngồi xuống.

“Người là ai?” Hách Cốt một lòng lo lắng Khuyết Thư không chú ý đến, không có nghĩa là phó tướng của hắn không phát hiện ra người vừa nhìn đã thấy bất đồng với các hộ vệ bên người của vương này.

Hà Dung Cẩm nói: “Vương thần.”

(*) Ý chỉ thần tử, nghĩa chung.

Hắn nói như vậy, càng làm phó tướng nổi cơn tò mò, hỏi: “Là chức quan nào?”

Hà Dung Cẩm ngây người, nhất thời đáp không được. Quan chức của hắn là do Tề Khế vương cùng Mẫn Mẫn vương hạ phong, trước mặt Khuyết Thư, hắn tựa hồ không phải tù nhân thì là thích khách. “Người..... Có rượu không?”

Lần này đến phiên phó tướng sửng sốt, “Cái gì?”

“Rượu.” Hà Dung Cẩm liếm liếm môi nói, “Tốt nhất là nữ nhi hồng.”

“Trong quân có nghiêm lệnh, không được uống rượu.” Phó tướng nhíu mày, càng không đoán được thân thể người này.

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Đúng vậy, không được uống rượu.” nhận biết là một chuyện, mà hiện thực lại là chuyện khác. Miệng hắn đang nhát đến phát điên, hận không thể phá lấy một miếng gỗ mà gặm.

(*) thể thì giống ghen nhỉ ^^

Tháp Bồ đột nhiên từ trong trường đi ra, kéo tay Hà Dung Cẩm lôi vào, “Tướng quân, vương tìm người khắp nơi.”

Hà Dung Cẩm bị kéo lê mấy bước, cảm thấy một trận đau nhói từ lòng bàn chân truyền đến, không khỏi gạt tay Tháp Bồ nói: “Ta tự mình đi.”

Tháp Bồ không so đo, giúp hắn vén màn trường.

Hành động này làm cho Hách Cốt cùng phó tướng ở trong ở ngoài đều phải kinh hãi. Tháp Bồ là đội trưởng hộ vệ đội của Hồn Hồn vương, chức vị không cao, nhưng lại trực tiếp dưới vương, trừ Khuyết Thư ra không người có thể sai phái hắn. Một phen hành động này mặc dù là vô ý, lại càng thể hiện Hà Dung Cẩm thân phận bất phàm.

Trong trường trần ngập mùi thuốc, thương thế của Khuyết Thư được băng bó lần nữa, bộ dáng có chút buồn ngủ, chỉ có đến lúc Hà Dung Cẩm tiến vào mới phần chấn tinh thần, oán giận nói: “Người đi đâu vậy?”

Hà Dung Cẩm nói: “Tìm rượu.”

Khuyết Thư thở dài nói: “Trong quân không có rượu.”

Hà Dung Cẩm nói: “Hiện tại đã biết.”

Khuyết Thư nói với Hách Cốt: “Người ra ngoài tìm hai vò nữ nhi hồng đến đây.”

Hách Cốt kinh ngạc trừng to mắt, liền nói: “Vâng.”

“Từ từ.” Hà Dung Cẩm cố nén cơn giận sắp sửa chui lên tận họng, nói, “Trong quân không được uống rượu, sao có thể vì ta mà phá đi quân kỷ?”

Khuyết Thư đột nhiên cười, “Thiết luật không được uống rượu trong quân cũng chỉ là do người phát huy, người Tây Khương thị rượu, trước kia cũng không quy định chặt chẽ như vậy, chỉ có đêm trước đại chiến không được uống thôi.”

Hà Dung Cẩm rất có cảm giác tự làm bậy không thể sống.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, “Báo cáo tướng quân, phía trước có chuyện khẩn cấp!”

Hách Cốt bất chấp Khuyết Thư ở đây, vội nói: “Mau trình lên!”

Tiểu binh trình quân báo, Hách Cốt sắc mặt đại biến.

Khuyết Thư trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Hách Cốt nói: “Xác Châu tụ tập mười vạn đại quân tiếp cận, Sát Long đại nhân liên tiếp bại lui, rất nhanh sẽ thối lui đến cảnh nội Tây Khương.”

Khuyết Thư đột ngột biến sắc, hết sức vi diệu. Trước hắn còn cùng Sát Long cao hứng vô cùng bàn chuyện tấn công Đột Quyết, không nghĩ tới chỉ chớp mắt Đột Quyết đã đánh tới cửa, châm chọc cỡ nào!

“Hách Cốt!”

Hách Cốt cùng Hà Dung Cẩm đồng thời giật mình, bất quá Hách Cốt là quang minh chính đại đáp một tiếng ‘Có’, mà Hà Dung Cẩm chỉ hơi ngược mắt lên.

Khuyết Thư đột nhiên phản ứng ra, xấu hổ nhìn về phía Hà Dung Cẩm.

Không khí nhất thời đông cứng.

Hách Cốt chờ mãi không thấy Khuyết Thư hạ mệnh lệnh, không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ: thời cơ buông tay là mất, sao có thể chậm trễ nửa phần? Có điều Khuyết Thư là chủ tử, hắn trong lòng có bất mãn hơn nữa cũng chỉ biết tạm thời kiềm chế.

Khuyết Thư rất nhanh hoàn hồn lại, “Dẫn hai vạn binh mã tiếp ứng Sát Long, lui về trấn giữ Thanh Phong thành.”

“Vâng!” Hách Cốt lĩnh mệnh ra ngoài.

Khuyết Thư nhìn Hà Dung Cẩm vẻ mặt thản nhiên, yết hầu hơi hơi khô đắng, sau một lúc lâu mới nói: “Ta rất nhớ người.”

Hà Dung Cẩm với tay sờ soạng bên hông mấy lần, giống như ở đó vẫn còn đeo một hồ lô rượu, xa lạ có lẽ nói: “Đa tạ vương nhớ.”

Khuyết Thư ghen lời không nói được gì. Hắn sợ dĩ sửa tên Phó Viêm Tổ thành Hách Cốt bất quá là để chính mình có thể quang minh chính đại mà gọi Hách Cốt, thật giống như người kia cũng không rời đi, mà là cam tâm tình nguyện đứng bên hắn, trung thành tận tâm vì hắn mà ra sức. Có điều loại tâm tính vi diệu này thật là làm hắn khó thể mở miệng, hơn nữa Hà Dung Cẩm phản ứng lại lãnh đạm như thế, hắn thở dài, không nói đến nữa, “Hạ lệnh nhổ trại, chúng ta lui tới Thanh Phong thành.”

“Vâng.”

Thanh Phong thành thành trì đằng đằng, tường thành lại phòng thủ kiên cố, chính là phòng tuyến thứ nhất của Tây Khương đối đầu với Đột Quyết.

Khuyết Thư dẫn quân vào thành sau, lập tức triệu thành chủ Tề Kha đến, lệnh hắn trao binh quyền trong thành cho Hà Dung Cẩm. Hà Dung Cẩm nghe vậy nhú mày, nhưng cũng không muốn trước mặt người khác làm khó hắn, đến khi Tề Kha rời khỏi mới nói: “Ta mấy năm không ra chiến trường, hết thầy trong quân đều lạ lắm, chỉ sợ không gánh nổi trách nhiệm.”

Khuyết Thư trong lòng không vui. Phải biết có thể làm Hà Dung Cẩm cam tâm tình nguyện dốc sức dưới trướng từng là một trong những mộng tưởng của hắn, tuy rằng giấc mộng này về sau có biến chất một chút, nhưng tâm tình vẫn còn đây, tự nhiên tận lực thuyết phục, “Xác Châu thế tới ào ạt, ta lại bị thương trong người, trừ người ra, ta nghĩ không ra còn có ai đảm đương được nhiệm vụ.”

Hà Dung Cẩm tựa hồ nhìn ra hắn bất mãn, thở dài nói: “Ta vốn nghĩ đến sau khi vào thành có thể uống rượu.”

Khuyết Thư cười, “Chờ trở lại vương cung, người muốn uống bao nhiêu ta cho người mang tới bấy nhiêu.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta trước lên tường thành xem thử.”

“Hách Cốt.” Khuyết Thư gọi.

Hà Dung Cẩm hơi dừng bước, nhưng không xoay người lại.

Khuyết Thư nói: “Chờ chiến sự qua, ta cho Phó Viêm Tổ sửa lại tên cũ.”

Hà Dung Cẩm nhìn bạch quang chiếu lòa lòa trên đỉnh đầu, chậm rãi nói: “Khởi bẩm vương, ta tên là Hà Dung Cẩm.”

Liên quân của Hách Cốt cùng Sát Long phân ra ba đợt về thành, đến sáng sớm ngày thứ hai mới điểm quân vào thành. Thanh Phong thành tuy là trọng trấn biên phòng, nhưng lập tức nhét vào lương thực cho mấy vạn đại quân cũng là miễn cưỡng cực kỳ. Thành thủ thấy kho lương mới thoáng cái đã mất cả nửa số, chạy đi tố khổ với Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm định đá chuyền sang cho Sát Long, ai biết Sát Long sáng sớm đã bị Khuyết Thư phái về nước. Đá chuyền Hách Cốt thật ra cũng được, dù sao Hách Cốt mới là Thống soái đại quân, có cái là bọn hắn dù sao cũng không quen mặt, tùy tiện nhét việc khó cho người ta, dễ hiểu lắm lắm.

Hà Dung Cẩm nghĩ nghĩ, vừa cho thành thủ tính toán lương thực, vừa đến hỏi Khuyết Thư định thế nào, xem là đánh hay là hòa.

“Đánh.” Khuyết Thư không cần nghĩ ngợi trả lời.

47. Quyển 6 - Chương 1: Phỉ Thạch Chi Tâm (1)

Khuyết Thư: Nếu bốn vương đáp ứng, người liền đáp ứng?

Câu trả lời này không chút nào nằm ngoài dự kiến của Hà Dung Cẩm, chưa nói đến Khuyết Thư cùng Xác Châu oán hận đã tích tụ đủ sâu, cho dù không có vụ ân oán này, Khuyết Thư cũng không thể nào bị người vô duyên vô cớ đánh đến tận cửa mà không hoàn trả.

Hà Dung Cẩm nhìn bộ dáng nghênh ngang bình thản kia, bao nhiêu vấn đề đã lên tới cổ họng đều lần lượt bị nuốt trở xuống. Thân phận lúc này của hắn có thể nói là lúng ta lúng túng, cho dù Khuyết Thư giao toàn bộ quân quyền trong thành cho hắn, nhưng cái chức vị thống lĩnh thành vệ quân này, nói chuyện quân nhu trong thành còn tạm được, chứ nói đến chiến sự hai nước thì là quá trớn rồi. Vì thế hắn chỉ nói những

gì nằm trong phạm vi phận sự, còn lại chuyện xung đột giữa Tây Khương cùng Đột Quyết thì không nhắc nữa chứ.

Khuyết Thư nói: “Sát Long về nước cũng chính là để triệu tập lương thực quân đội. Quân Phi Dực, Tật Phong, Sậu Vũ đều đã sớm có chuẩn bị, chỉ sợ mười vạn đại quân này của Xác Châu đến được về không được!”

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy thì tốt.”

Khuyết Thư do dự một thoáng, nhẹ giọng nói: “Ta còn cho hấn đi Thánh Nguyệt giáo điều động nhân thủ nữa.”

Hà Dung Cẩm thoáng căng thẳng. Rời khỏi Thánh Nguyệt giáo là vì không muốn bản thân cùng Ni Khắc Tư Lực lại bị trói buộc, vẫn chưa đến nông nỗi trở mặt thành thù, nơi đó dù sao cũng là nơi hấn lớn lên, tình nghĩa đâu thể chỉ dùng một cuộc giao dịch liền xóa sạch? Có điều gặp lại trong tình huống này, hấn không biết mình nên dùng loại tâm tình nào. Là cao hứng vì gặp lại, hay là xấu hổ vì lập trường song phương chuyển biến.

Khuyết Thư nói: “Người nếu không muốn thấy bọn họ.....”

Hà Dung Cẩm hoàn hồn nói: “Thật lâu không gặp, ta cũng rất nhớ bọn họ.”

Khuyết Thư cảm thấy không vui. Hấn còn chưa quên lúc trước là ai cướp đi Hà Dung Cẩm từ trong tay hấn, càng không quên là ai đã xúi giục Hà Dung Cẩm ám sát hấn, món nợ này hấn sẽ không tính trắng ra, nhưng cảm ở trong lòng đã phân lượng được rõ ràng không sót mảy may.

Hà Dung Cẩm thấy trong mắt Khuyết Thư lóe lên lãnh lệ, nhất thời rùng mình, “Người nghĩ cái gì?”

Khuyết Thư thuận miệng nói: “Nghĩ người a.”

Hà Dung Cẩm nói: “Nghĩ đến mặt tỏa hung quang?”

Khuyết Thư nói đùa: “Mỗi khi nghĩ đến người không chịu cùng ta hảo, ta đâu chỉ lộ vẻ hung quang, quả thực có thể nói cùng hung cực ác.”

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy người chẳng lẽ không phải sẽ cùng hung cực ác cả đời?”

Tươi cười của Khuyết Thư lập tức tắt hấn, “Có ý gì?”

“Hảo tức là tử nữ hữu tử, người ta đều là nam tử, làm sao có thể hảo?”

(*) Tử nữ hữu tử: như là vợ con đề huề, cũng là chiết tự, vì chữ hảo gồm bộ nữ và bộ tử.

“Đó là Trung Nguyên. Tây Khương cũng không viết chữ hảo như vậy!” Khuyết Thư có phần giận đến khó thở, biểu hiện của Hà Dung Cẩm hoàn toàn vượt khỏi ý liệu, rõ ràng đã chịu theo hấn quay về Tây Khương, hai người hòa hảo hấn là chuyện nước chảy thành sông, vì sao nhìn xem lại vẫn hư ảo như kính hoa thủy nguyệt?

Hà Dung Cẩm nói: “Bởi vì ta tên là Hà Dung Cẩm.”

Khuyết Thư nhìn hấn, chậm rãi bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: “Có phải bởi vì cái tên Hách Cốt?”

Hà Dung Cẩm nói: “Phải cũng không phải.” Nói hoàn toàn không ngại tự nhiên là không có khả năng. Cẩm giác bị người khác thay thế không hề dễ chịu, hơn nữa tên có thể thay thế, có phải chính là người cũng có thể bị thay thế? Hấn thủy chung cho rằng chấp nhất của Khuyết Thư đối với hấn là đến từ không cam lòng, không cam lòng hấn thân phục Mẫn Mẫn vương, không cam lòng hấn năm xưa khinh thường nhất cổ, lại càng không cam lòng bản thân chấp nhất nhiều năm vẫn không chiếm được hồi đáp. Nhưng bảo hấn miễn cưỡng góp vui lấy lệ để thỏa mãn Khuyết Thư, hấn lại làm không được, vì thế, biến thành bực tức.

Khuyết Thư truy hỏi: “Ý gì?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta muốn là Hà Dung Cẩm, không muốn làm Hách Cốt. Vừa lúc có người thành Hách Cốt, thỏa mãn nguyện vọng của vương, cũng cởi bỏ sợi dây trói buộc ta, nhất cử lưỡng tiện.”

Khuyết Thư nhìn hấn, sau một lúc lâu đột nhiên nở nụ cười, “Quả nhiên là có giận hờn.”

.....

Khi một người tự nói tự cổ vũ, có mười con ngựa cũng kéo lại không nổi.

Hà Dung Cẩm đành phải trầm mặt.

Khuyết Thư nói: “Phó Viêm Tổ không giống như người, hắn cho dù mang tên Hách Cốt cũng chỉ là ngoại nhân, người lại là người trong lòng của ta.”

Hà Dung Cẩm bày tỏ khiếp sợ với da mặt càng ngày càng dày của hắn, ngay cả nói ra ba chữ người trong lòng mà mặt cũng không đỏ hơi không ghen.

Khuyết Thư nói: “Kỳ thật lúc trước cho hắn đổi tên cũng là để hắn có thể nhanh chóng dung nhập vào Tây Khương, dù sao hắn xuất thân Trung Nguyên, thống lĩnh đại quân thủy chung khó thể phục chúng.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Ý nói, người định đổi tướng?”

Khuyết Thư nói: “Lâm trận đổi tướng là tối kỵ, ta tự nhiên sẽ không làm như thế. Chỉ định chờ cho thương thế khá hơn, tự mình ra trận mà thôi. Đến lúc đó, người lĩnh cánh trái, hắn lĩnh cánh phải, ta tọa trấn trung quân, Sát Long phụ trách phía sau, không lo không bắt được mười vạn đại quân Đột Quyết đưa đến cửa.”

Hà Dung Cẩm nhiệt huyết bùng bùng một thoáng. Rồi đi quân doanh lâu như vậy nói hoàn toàn không tưởng niệm thì đúng là giả, bằng không cũng sẽ không vừa nghe tiếng kèn vang lên đã muốn quay lại quyết một trận tử chiến cùng Xác Châu. Nhưng cơn xúc động này chỉ duy trì trong chốc lát, liền bị lý trí áp chế. Hắn lắc đầu nói: “Ta sợ không gánh nổi trách nhiệm lớn.”

Sắc mặt Khuyết Thư trầm xuống, “Người thủy chung không muốn ra trận vì bốn vương.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta chỉ là chán ghét chiến trường.”

“Tướng quân chán ghét chiến trường, người muốn bách tính chịu bảo hộ phải ra sao?” Khuyết Thư lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ người nào người nấy đều bó tay chịu trói chờ trở thành vong quốc chi nô?!”

Lời này nói thật nặng.

Hà Dung Cẩm quỳ rạp xuống đất, trong lòng lại bị lời hắn nói kích ra mấy phần tâm huyết cùng hổ thẹn.

Khuyết Thư cũng không vì hấn yếu thế mà hựu buông tha, thừa thắng xông lên nói: “Năm đó trận chiến giữa bốn vương cùng Mẫn Mẫn vương, người ta không cùng trận doanh, ân oán trước kia bốn vương không nhắc đến, nhưng hôm nay đại quân Đột Quyết đột kích chính là ngoại xâm, người có thể nào dùng một câu chán ghét chiến trường để từ chối? Chẳng lẽ ngày hôm đó người quỳ gối trước bốn vương nói mọi hết tâm can cục cung tận tụy đều là giả?”

Hà Dung Cẩm nhất thời nói không nên lời. Hắn lúc trước nói ra đích xác là lời từ chân tâm, có điều lúc đó hắn còn ở Đột Quyết, những lời này đối với hắn vẫn còn rất xa xôi, mà hiện giờ hắn đứng trên đất đai Tây Khương lại phát hiện vị trí mà hắn từng tự mình hủy diệt dễ dàng, hiện giờ phải ra sức vực dậy một lần nữa. Chuyện này với hắn mà nói, quá mức khó tiếp nhận.

Hắn cúi đầu, vì yếu đuối và lùi bước của bản thân mà hổ thẹn không thôi, rồi lại khó thể quyết định, vì điều đó có ý nghĩa phải dây dưa không dứt với Khuyết Thư.

Khuyết Thư dụ giọng nói: “Hôm nay nếu đã nói đến tận mức này, chúng ta liền đem hết thảy nói thẳng ra đi. Người đến tột cùng muốn thế nào?”

Hà Dung Cẩm trầm tư một lát mới nói: “Ta nguyện theo vương chống ngoại địch, chờ chiến sự qua đi sẽ cáo lão hồi hương.”

Khuyết Thư giãn cực phản cười, “Người nhất định muốn cáo lão hồi hương?”

Hà Dung Cẩm nói: “Thỉnh vương thành toàn.”

Về mặt hấn rất kiên định, giống như đã hạ quyết tâm mấy trăm năm, vững chãi như bàn thạch không thể dời đi, khiến toàn bộ phản bác cùng lửa giận của Khuyết Thư đều bị ghen tại lòng ngực, tiết không được

khí, phát không được hỏa. Khuyết Thư chỉ có thể thở dài nói: “Ta sẽ dùng hết hết thủy biện pháp giữ người lại.”

Hà Dung Cẩm không nghĩ tới hắn có thể nói thẳng ra được như vậy, “Hà tất phải vậy?”

“Người luôn hỏi bốn vương hà tất! Chẳng lẽ người nhất định ép bốn vương hết lần này lần khác thừa nhận bốn vương thích người, thích đến nỗi cho dù tâm không cam tình không nguyện cũng không thể không bắt chấp giữ người lại bên người? Lại hoặc là muốn bốn vương thừa nhận ta vì người thần hồn điên đảo đến nỗi tình bất tự cầm?!”

Lời nói tựa như roi, nóng bỏng quất xuống hai má Hà Dung Cẩm, làm hai gò má hắn lập tức đỏ như bị hỏa thiêu.

Khuyết Thư dịu giọng nói: “Người chớ trách bốn vương dùng thủ đoạn lưu người lại. Ta nhìn ra được người đối ta cũng không phải không chút hảo cảm nào, bằng không người năm xưa làm sao lại hạ thủ lưu tình?”

Hà Dung Cẩm theo bản năng phản bác: “Ta chỉ là không muốn Tây Khương mất đi một vị minh quân.”

“Đó chính là hảo cảm rồi.” Khuyết Thư nói, “Lâu ngày, người tự nhiên sẽ phát hiện bốn vương trừ việc là minh quân, còn là một bạn đời rất tốt.”

Bế tắc, lại là bế tắc.

Hà Dung Cẩm hai má nóng lên, tay chân lại rét run.

Khuyết Thư nhìn mặt hắn đỏ bừng bừng, cho rằng hắn thoáng hồi tâm chuyển ý, vội nói: “Bốn vương cũng không phải kẻ bảo thủ, người nếu là có gì bất mãn, cứ việc nói thẳng. Bốn vương liền hạ lệnh cho Phó Viêm Tổ khôi phục tên cũ là được, thế nào?” Hắn nói đến sau cùng, trong giọng nói thậm chí mang theo mấy phần nịnh nọt lấy lòng.

Hà Dung Cẩm nhắm mắt lại, tư lự hỗn loạn đột nhiên bị đuổi thẳng, mà vấn đề hắn vẫn canh cánh mới là nguyên nhân chính của rối rắm, nếu hắn đã muốn trình bày song phẳng, bản thân mình tự nhiên cũng không cần giấu giếm nữa. “Người có thể nào chỉ cần một mình ta?”

Tiểu dung của Khuyết Thư tan sạch.

Hà Dung Cẩm nói: “Trong suy nghĩ của ta, bạn đời là một đôi.”

Khuyết Thư chậm chậm nói: “Người nói nghiêm túc?”

Hà Dung Cẩm nói: “Phải.”

“Nếu bốn vương đáp ứng, người liền đáp ứng?”

Môi Hà Dung Cẩm run lên.

“Nếu bốn vương đáp ứng, người liền đáp ứng?” vẫn là một câu này, mà lần này ngoại trừ nghi vấn, còn thêm mấy phần cường thế bức bách.

Hà Dung Cẩm nhìn hắn, cắn chặt răng nói: “Phải!”

Khuyết Thư nhìn hắn chăm chăm, hô hấp thoáng dồn dập, hồi lâu mới mệt mỏi xua tay nói: “Bốn vương đã biết, người trước đi ra ngoài đi.”

Hà Dung Cẩm im lặng đứng lên, quỳ xuống quá lâu, khiến hắn lão đảo một chút mới đứng vững.

Khuyết Thư nhíu mày nói: “Chân người……”

“Không việc gì!”

Câu trả lời vội vã của Hà Dung Cẩm rất có bộ dáng giấu đầu hở đuôi. Khuyết Thư nhướng mày nói: “Người vào phòng chờ, ta cho quân y tới xem thử.”

Hà Dung Cẩm đành phải đồng ý.

Trở lại trong phòng, Hà Dung Cẩm tim đập nhanh thật lâu không thể bình tĩnh. Lờn thốt ra không tự chủ nghe sao giống tranh sùng uy hiếp đến như vậy, sau nghĩ lại, cảm thấy vô cùng hối hận. Nếu đã quyết rời đi, hà tất phải kiểm chuyện? Đau đớn dưới chân truyền đến thoảng làm điệu ảo não trong lòng, hần tập tễnh về giường, chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi, không ngờ giày còn chưa cởi, quân y đã tới cửa.

Quân y am hiểu nhất chính là ngoại thương thế này, sờ sờ, lại xem hần bước đi một vòng, sau liền thở dài.

Hà Dung Cẩm nói: “Có để lại di chứng?”

“Vết thương không liền đúng chỗ.” Quân y nói, “Về sau đi đường sẽ hơi khập khiễng.”

Hà Dung Cẩm sớm sờ liệu, cũng không ngoài ý muốn, “Có thể đi là tốt rồi.”

Quân y giúp hần băng bó một lần nữa, rồi đến chỗ Khuyết Thư báo cáo, lập tức bị Khuyết Thư chửi như tát nước.

Quân y nằm rạp dưới đất không hé một tiếng.

Khuyết Thư mắng xong tựa vào giường, hồi lâu mới bình tĩnh được, lại nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự trị không hết?”

Quân y thấy phản ứng như vậy liền biết thân phận người kia không giống bình thường, uyển chuyển nói: “Xử lý đã trễ rồi.”

Khuyết Thư trầm mặc thật lâu sau lại nói: “Nếu là thiên thần châu thì sao?”

Quân y mờ mịt nhìn hần, hiển nhiên không biết thiên thần châu là vật gì.

Khuyết Thư giải thích một chút.

Quân y kinh ngạc nói: “Thiên hạ lại có bảo vật thần kì như thế?”

Khuyết Thư thấy vậy liền biết tên này ừng không biết thiên thần châu có dùng được hay không, mất kiên nhẫn xua tay, sau đó gọi Thập Bố tiến vào.

Thập Bố thấy hần sắc mặt không tốt, nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì, cũng tỏ ra khẩn trương.

Khuyết Thư nói: “Bốn vương muốn biết tung tích thiên thần châu.”

Thập Bố càng khẩn trương, “Thương thế của vương.....”

“Không phải cho ta dùng.”

Thập Bố nói: “Chẳng lẽ là Hách Cốt tướng quân.....”

Khuyết Thư nói: “Đừng cho hần biết.”

“Vâng.”

Chân lưu lại di chứng kỳ thật Hà Dung Cẩm ít nhiều cũng hiểu rõ, chính là sau khi chứng nhận sự thật rồi vẫn cảm thấy có phần buồn bực. Nhìn xe lăn được đưa tới, hần chậm rãi ngồi lên, đẩy bánh xe ra cửa.

Dân chúng trong thành còn không biết Đột Quyết sắp sửa quân vây bốn mặt, vẫn là một phen khung cảnh hài hòa.

Hà Dung Cẩm nhin không được quẹo vào một tiệm rượu mua một bầu.

Rượu Tây Khương không giống như Trung Nguyên thanh liệt, cũng không giống Đột Quyết nồng liệt, có một phen tư vị khác hẳn, hơn nữa ngâm đủ mười phần. Hà Dung Cẩm uống hết một bầu, đã cảm thấy có chút ít xộc lên. Vì thế đẩy xe lăn tìm một bóng cây tĩnh lặng hưởng chút mát mẻ.

Không biết qua bao lâu, dân chúng đột nhiên chạy tán loạn.

Hà Dung Cẩm không rõ ngọn nguồn, không lâu sau đã nghe tiếng gióng trống.

Khai chiến?

Hắn định đứng dậy đi tuần tra trên tường thành, đã thấy thành thủ ngồi bên trong kiệu, vẻ mặt lo lắng gọi hắn, “Vương tuyên chúng ta vào phủ nghị sự.”

Hà Dung Cẩm gật gù đầu, đẩy xe lăn theo sau hắn, đến phủ đệ, Tháp Bó đã đứng ở cửa, thấy hắn mới nhẹ nhàng thở ra nói: “Vương đang chờ tướng quân.”

Thành thủ nghe vậy, tò mò liếc mắt sang Hà Dung Cẩm một cái.

Hà Dung Cẩm mắt diếc tai ngơ.

Khuyết Thư muốn bàn luận quả nhiên là chiến sự, chỉ là bọn hắn căn bản không có thời giờ nghị luận, tường thành không ngừng có quân báo trình lên, Xác Châu thể công mãnh liệt, làm như muốn đánh đến cá chết lưới rách!

Thành thủ nói: “Đột Quyết nhất định là sợ lương thảo không đủ, muốn tốc chiến tốc thắng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Tháp Nhĩ Kỳ cách đây không xa, từ đó cung cấp lương thảo cũng có thể cầm giữ nhất thời, thật sự không cần sốt ruột như vậy.”

Thành thủ nói: “Chẳng lẽ là chiến lược?”

Khuyết Thư nói: “Theo ý tướng quân, Đột Quyết có am hiểu công thành?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đột Quyết am hiểu kỵ binh, so với công thành chiến, đã chiến càng thích hợp bọn họ.”

Khuyết Thư nói: “Vậy người nói, hắn vì sao vội vàng như vậy?”

Hà Dung Cẩm nói: “Dụng binh đánh giặc bất quá hư thực chi đạo. Hư giả, hư trương thanh thế, phía sau lại vô lực, bởi vậy không thể không đánh nhanh mê hoặc địch nhân, làm tăng dũng cảm. Thực giả, thực lực hùng hậu, bất kể thương vong, quyết dùng nhất cổ tác khí làm nhục duệ khí địch quân!”

Khuyết Thư nói: “Người cảm thấy Xác Châu là loại nào?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta không biết Xác Châu lần này là loại nào, nhưng ta nghĩ Xác Châu không phải loại người bất chấp hậu quả. Hắn làm việc, luôn nghĩ kỹ rồi mới hành động.”

Khuyết Thư nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, nói: “Truyền lệnh xuống, cho Phó Viêm Tổ..... Hách Cốt tướng quân cố thủ cửa thành, chờ bọn hắn thoái lui liền xuất thành truy kích!”

Thành thủ kinh hãi nói: “Vương, chuyện này, có phải rất mạo hiểm? Đột Quyết là mười vạn đại quân, mà chúng ta.....”

Khuyết Thư nói: “Nếu là phô trương thanh thế, liền không có gì đáng lo lắng.”

Thành thủ nhìn về phía Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm mỉm cười. Tuy rằng hắn không nói rõ, lại đích xác đưa ra ám chỉ, mà Khuyết Thư hiển nhiên là đứng về phía hắn. “Thần nguyện tiên phong xuất chiến!”

48. Quyển 6 - Chương 2: Phỉ Thạch Chi Tâm (2)

Khuyết Thư: Nếu bốn vương đáp ứng, người liền đáp ứng?

Thế công của Đột Quyết so với tưởng tượng càng thêm mãnh liệt, tình hình chiến đấu duy trì một ngày một đêm, tường thành mấy lần báo nguy! Hà Dung Cẩm hai lần lên thay Phó Viêm Tổ, Phó Viêm Tổ mỗi lần đều nghỉ ngơi một nén nhang rồi lại xông lên.

Chiến sự căng thẳng. Tiếng va chạm của cây cột phá cửa nghe như tiếng chuông báo tử, thang dài bên bể gác lên tường thành, binh lính Đột Quyết liều chết không ngừng leo lên, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cuộn cuộn không dứt.

Hà Dung Cẩm nhìn thấy tình kỳ đại diện cho vệ đội thân tín của Xác Châu giữa thiên quân vạn mã, mắt có hơi nhức nhối.

Phó Viêm Tổ thở hổn hển nói: “Bọn họ chính là nhằm vào Thanh Phong thành mà đến!” Tường thành của Thanh Phong thành cao hơn các tường thành khác gần ba trượng, mà thang của bọn họ lại dài vừa đúng, không chỉ như vậy, sắp xếp trận hình sắp xếp thành viên tiến công tác chiến không cái nào là không hướng thẳng vào thủ vệ Thanh Phong thành, tuyệt không phải là xúc tiến trong phút chốc.

Hà Dung Cẩm nói: “Xác Châu đã tính ra chúng ta sẽ lui về thủ Thanh Phong thành.”

Phó Viêm Tổ bắt lấy tên bay lên tường thành bề thành hai nửa, cắn răng nói: “Ta xuất thành phản thủ vì công.”

Hà Dung Cẩm nói: “Lính gác hồi báo Đột Quyết phân binh ra nam môn, có khả năng sẽ hai mặt giáp công. Thủ vệ trong thành đã không đủ, nếu lại chia binh ra khỏi thành, đánh trúng yếu hại của địch quân làm bọn hấn biết khó mà lui tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không thể, chính là uống phí tính mạng.”

Lời này nghe vào tai Phó Viêm Tổ tự nhiên cực kỳ khó chịu, mặc dù ngại chuyện mặt mũi không thể thẳng thắn bật lại, nhưng đáp lại cũng không còn khách khí như lúc ban đầu, “Ta nếu đã xin chỉ thị xuất thành, tự nhiên có nắm chắc.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Tướng quân là Nguyên soái thống quân, làm sao có thể tự tiện rời vị trí? Người bỏ mấy vạn đại quân trong thành đặt vào đâu?”

Phó Viêm Tổ nghẹn lời. Nói thật, hấn đầu nhập dưới trướng Hồn Hồn vương tới nay, còn chưa bao giờ tự mình đảm đương một phía, tấn công Thánh Nguyệt giáo là Khuyết Thư tự mình lãnh binh, đây là đầu tiên của hấn, tự nhiên hy vọng lập đại công, mở cờ là thắng.

Hà Dung Cẩm nhẹ giọng nói: “Nếu vương hạ lệnh tử thủ, chúng ta tử thủ là được.”

Phó Viêm Tổ trầm mặc.

Hà Dung Cẩm bận rộn mới một lúc, đã bị Tháp Bồ lôi cả người lẫn gậy chống xuống. Hấn đặt Hà Dung Cẩm lên xe lăn, vẻ mặt rất không tán đồng, “Vương lệnh cho tướng quân tĩnh dưỡng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Ta gánh trên vai an nguy của bách tính cả thành, làm sao tĩnh dưỡng?”

“Chân của người đã như vậy, còn bước?” Khuyết Thư cũng ngồi xe lăn, được đẩy ra từ trong một cửa tiệm ăn vặt bên đường.

Hà Dung Cẩm nói: “Đây là nhờ ai ban tặng?” Nếu không phải Khuyết Thư mặc danh kỳ diệu chạy tới Đột Quyết, lại trêu chọc Xác Châu rồi bị đuổi giết, hấn làm gì lại đến nỗi này?

Khuyết Thư cười, “Chẳng lẽ là ta đánh gãy?”

Hà Dung Cẩm: “.....” hấn đời này tuyệt sẽ không thừa nhận tự mình đánh gãy chân mình, như vậy quá ngu ngốc!

“Bỏ đi, người còn chưa ăn gì đi? Lại đây.” Khuyết Thư xua tay, người đứng sau thúc thời đẩy hấn quay lại trong tiệm ăn vặt.

Hà Dung Cẩm nhìn bóng lưng hấn, tâm tình phức tạp. Biết rõ hiện tại không phải lúc so đo tư tình, nhưng mỗi lần nhìn đến Khuyết Thư lại không khỏi nhớ tới lần đó nói thẳng nói thật xong rồi tịt luôn khỏi hỏi.

Hấn vào cửa, Khuyết Thư đã bày xong bát đĩa.

“Ngồi đi.” Khuyết Thư đưa bánh bao cho hấn. Chiến tranh vừa lên, giá cả trong thành tức khắc bị điều chỉnh ào ào, may mắn Hà Dung Cẩm liên hợp với thành thủ nghiêm lệnh các cửa hàng không được tự ý nâng giá, cưỡng chế bình ổn, bằng không trong thành chắc chắn đã loạn một trận.

Hà Dung Cẩm ngồi xuống cầm bánh bao lại không có ý ăn uống.

Khuyết Thư nói: “Ta định cho Phó Viêm Tổ xuất thành, người ở lại trong quân tọa trấn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Bên ngoài là mười vạn đại quân.”

Khuyết Thư nói: “Sát Long trên đường hồi đô sẽ tới La Hãn, Xích Phong hai thành này triệu tập binh mã, tính toán cước trình, nhiều nhất năm ngày liền có thể tới trợ giúp, đến lúc đó, liền có thể trong ngoài giáp công ở nam môn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Xác Châu chưa chắc sẽ kiên trì năm ngày.”

Khuyết Thư vuốt cằm nói: “Đây chính là mục đích ta cho Phó Viêm Tổ xuất trận.”

Hà Dung Cẩm nói: “Dự địch?”

Khuyết Thư nói: “Cho hẩn một miếng thịt, để hẩn ngửi thử, rồi liếm một miếng, đợi đến khi ăn vào miệng mới biết, miếng thịt này là thịt thối!”

.....

May mắn Phó Viêm Tổ không nghe thấy vụ hình dung này.

(*) Càng ngày càng thể hiện bản chất bản bựa =))

Hà Dung Cẩm vội ho một tiếng nói: “Xác Châu không phải loại dễ xúc động.”

Hảo ý nhắc nhở nghe vào tai Khuyết Thư lại bị ướp dấm đến biến mùi, biết rõ hẩn đã đứng phe mình, trong lòng vẫn không tránh được chua loét, “Người đối hẩn đúng là rõ như lòng bàn tay.”

Hà Dung Cẩm cúi đầu ăn bánh bao.

Khuyết Thư nói xong lại có chút hối hận, trước mặt Hà Dung Cẩm, hẩn luôn biến thành hẹp hòi cùng keo kiệt, hoàn toàn không giống bình thường, nhưng hết lần này lần khác lại nhịn không được. Người này hẩn theo đuổi không ngừng đến chừng ấy năm, cho đến hiện giờ vẫn chỉ có thể si ngốc ngồi nhìn, ngay cả chạm nhẹ một cái cũng phải tìm cơ hội, dày vò nội tâm sớm làm cho lý trí vụn vụn, mỗi lần đều phải dùng ý chí mà ra sức khắc chế.

“Uống miếng trà.” Hẩn đẩy chén đến trước mặt Hà Dung Cẩm, sau đó nhìn chằm chằm vào miệng Hà Dung Cẩm, miệng khô lưỡi đắng.

Hà Dung Cẩm bị hẩn nhìn chòng chọc nhìn đến nỗi phải biết xấu hổ, nhanh chóng nhét cho xong bánh bao, nói: “Ta đi chỗ thành thủ xem thử.”

Khuyết Thư mặc dù rất không cam lòng, lại vẫn gật đầu, “Cẩn thận chân cẳng.”

Thành thủ có lệnh của Phó Viêm Tổ, đang ở trong thành tích trữ nôi, dầu với củi.

Hà Dung Cẩm tò mò hỏi nguyên do.

Thành thủ nói: “Ta cũng không biết, tướng quân chỉ nói là dùng để thủ thành.”

Hà Dung Cẩm nghĩ một lượt, nghĩ ra đáp án. Tây Khương cùng Đột Quyết đánh giặc rất ít khi dùng thủ đoạn thế này, nhưng thật là thua kém người Trung Nguyên. Hẩn nghĩ, sau đó mang một phần gom góp được đến tường thành.

Dầu rất nhanh đã được đun lên, sau đó từng nôi một được chuyển lên tường thành.

Hà Dung Cẩm nhìn theo dầu đổ xuống, phía dưới phát ra từng trận kêu thét tê tâm liệt phế. Nhưng vẫn chưa đủ, Phó Viêm Tổ còn tự mình giương cung bắn hỏa tiễn. Tên bắn đến đâu, lửa bốc đến đấy, tràng cảnh đúng là kinh tâm động phách, khiến người run sợ.

Tiếng kêu thảm thiết khiến cho binh lính Đột Quyết dù dũng mãnh đến đâu cũng phải rùng mình.

“Dầu không đủ.” Phía dưới có tiếng hô.

Phó Viêm Tổ nhíu mày.

Hà Dung Cẩm nói: “Không cần dầu, dùng nước nóng cũng được.”

Phó Viêm Tổ nói: “Hắt dầu để làm địch nhân kinh sợ, chỉ dựa vào cách đánh bàng môn tả đạo này, khó có thể giành thắng lợi.”

Hà Dung Cầm trầm nghĩ, đánh trận thì làm gì có bằng môn tả đạo? Hắn nhìn ra Phó Viêm Tổ là cố ý chột mình, cố ý mà ôm khúc mắc vì bị phản bác lúc này, bởi vậy cũng không nhiều lời, tự mình đi xuống.

Xem tình thế, nếu chiến thuật không biến hóa, trong vòng hai ngày Xác Châu tuyệt đối không chiếm được thành, Hà Dung Cầm yên lòng hồi phủ.

Nhưng Xác Châu làm sao lại để mặc thời cơ chiến đấu thần nhiên trôi mất?

Đêm vừa quá nửa, Xác Châu đã từ nam môn phát động công kích mãnh liệt, không chỉ như vậy, ngay cả các vị trí khác trên tường thành cũng lục tục có đầu người nhô lên, Thanh Phong thành không hề có sông ngòi che chở, vốn liếng duy nhất là tường thành cao chọc mây. Nhưng cũng chính là nhờ đó, địch quân cho dù trèo qua được tường thành cũng phải dùng dây thừng thang gỗ mới trèo xuống được, đây lại là cơ hội cho cung tiễn thủ Tây Khương thể hiện.

Đau khổ duy nhất chính là tường thành quá dài, không thể không phân bố canh phòng nghiêm ngặt tại các góc trong thành.

Hà Dung Cầm bị tiếng ồn đánh thức, khoác áo chạy ra, thấy bên ngoài ánh lửa khắp nơi, lập tức xuất môn, vừa lúc gặp được quân đội từ bắc môn trợ giúp nam môn, vội vàng đuổi theo. Bất quá xe lẫn thủy chung không nhanh bằng cang hải, chờ hắn đuổi tới nơi, cửa thành thế nhưng đã lung lay sắp đổ.

“Giữ vững!”

Binh lính Tây Khương dùng thân thể liều chết chèn cửa.

Hà Dung Cầm bật người lên, bay qua đỉnh đầu bọn họ, một chân đứng trên vai một người trong số đó.

Binh lính nọ sửng sốt, thân thể theo bản năng dịch sang một bên, Hà Dung Cầm thừa cơ đáp xuống vị trí vừa trống.

Có người nhận ra hắn, kêu một tiếng, “Tướng quân.”

Phanh.

Cửa lại bị đánh vào.

Hà Dung Cầm tính toán thời gian, sau đó nói với bọn họ: “Lui về phía sau.”

Binh lính Tây Khương dù không hiểu lý do, lại vẫn nghe lệnh lui nửa bước.

Hà Dung Cầm tính tính, một chưởng đánh lên cửa.

Cách sơn đá ngửa.

Chân khí đánh qua ván cửa cùng cột phá cửa kích vào binh lính Đột Quyết đang ôm cột bên ngoài, chỉ nghe tùng một tiếng, binh lính nhất thời không kịp phòng bị ngã lăn một lượt, cột gỗ rơi xuống đất.

Hà Dung Cầm nghe tiếng kêu liền biết bọn họ không bị thương, chỉ kinh sợ, trong lòng không khỏi than nhẹ, nếu là Ni Khắc Tư Lực ở đây, những người này chỉ e không nội thương không được. Công lực hắn dù sao cũng kém một bậc.

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa cùng bánh xe dồn dập, Hà Dung Cầm quay đầu lại, nhìn thấy binh lính đang hạ nổi cùng củi gỗ xuống. Hắn đang vui mừng, chợt nghe trong thành truyền tiếng hò hét om tổi. Hắn theo tiếng hét chạy vào một đoạn mới nghe rõ tiếng hét chính là, “Đột Quyết đánh vào rồi!”

49. Quyển 6 - Chương 3: Phỉ Thạch Chi Tâm (3)

Khuyết Thư: Nếu bốn vương đáp ứng, người liền đáp ứng?

Ý niệm đầu tiên trong đầu Hà Dung Cầm chính là sao có thể!

Phó Viêm Tổ đã ngăn cản sự tấn công toàn lực của Xác Châu một ngày một đêm, sao có thể bị công phá lúc đối phương chia quân đánh cửa nam được? Hắn rất nhanh thì tìm được nguyên nhân, không phải từ hai cái cửa chính rách nát, mà là từ tường thành hai bên, đánh vào cũng không phải là binh sĩ Đột Quyết phổ thông, xem cách bọn hắn phóng xích sắt lên tường thành rồi nhanh nhẹn trượt lên trượt xuống là biết võ công không tầm thường.

Hỏa quang chiếu rọi mấy thân ảnh này, binh sĩ Tây Khương đã vây quanh bọn hắn.

Hà Dung Cẩm trốn dưới mái hiên, mò lấy mấy cục đá nhỏ dưới đất sau đó dựa vào tường yên lặng bắn lên.

“Giết sạch đám mọi rợ Tây Khương!” Trong tiếng binh khí đơn điệu đột nhiên vang lên một tiếng la hét bằng tiếng Đột Quyết kinh thiên động địa, cổ vũ các binh sĩ Đột Quyết đang ở thế hạ phong.

Tay ném đá của Hà Dung Cẩm khựng lại, thanh âm kia...

Một thân ảnh cao lớn trong đám quân tập kích của Đột Quyết đột nhiên giơ trường đao lên chém xuống một binh sĩ Tây Khương!

Đột nhiên, một bàn tay trắng nõn nắm lấy lưỡi trường đao.

Mắt tên tập kích kia co rút lại, nổi giận nói: “Đồ phản bội!”

Ngón tay nắm đao của Hà Dung Cẩm khẽ búng, đem binh sĩ Tây Khương bảo vệ đằng sau khẽ đẩy đi, lạnh nhạt nói: “Ta vốn là người Tây Khương.”

“Đồ gian tế!” Đối phương rất phối hợp thay đổi cách xưng hô.

Hà Dung Cẩm cười khổ. Cái mũ này dù hắn có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, bởi đôi khi trong lòng hắn cũng cho là như thế, nếu không sao trong lúc lơ đãng lại đi thu thập tin tức của trấn Tháp Nhĩ Kỳ.

“Ngạch Đồ Lỗ...”

Trả lời hắn là tấn công sắc bén.

Võ công hai bên chênh lệch thế nào không cần nói cũng biết, mặc dù chân hành động bất tiện, Hà Dung Cẩm vẫn như cũ điều luyện có thừa, thỉnh thoảng còn giúp hai bên thoát khỏi hiểm cảnh.

Ngạch Đồ Lỗ mắt thấy kế hoạch mở cửa thành tiếp ứng đại quân của mình muốn sanh non, trong lòng quyết tâm, trực tiếp bắt chấp tất cả dùng đấu pháp không cần mạng.

Võ công Tây Khương chiếm ưu thế ở chỗ có thể làm nhiều việc cùng lúc, Hà Dung Cẩm vì bị thụ thương, không thể hành động như thường, động thủ không khỏi có hại, bởi vậy dù võ công cao hơn Ngạch Đồ Lỗ, dưới thế công như ăn cướp của hắn, đã hơi hơi ở thế hạ phong.

“Đi!” Ngạch Đồ Lỗ hét lớn một tiếng, tiện tay kéo một binh sĩ Tây Khương.

Binh sĩ Tây Khương dù bị túm áo, tay nắm đao vẫn theo bản năng đâm về phía bụng hắn.

Ngạch Đồ Lỗ tuy tránh được một chút, nhưng gần như vậy làm sao tránh hết được, lưỡi đao nhập da thịt, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn, gân xanh nổi lên, mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hà Dung Cẩm, cố sức đem người ném đi, sau đó mang những người khác hướng cửa bắc đột phá vòng vây.

Hà Dung Cẩm tiếp được binh sĩ, đơn chân chạm đất, nhảy lên nhảy xuống mấy cái, đem mấy hòn đá nhỏ vẫn nắm trong tay bắn ra.

Ngạch Đồ Lỗ ôm bụng xoay người xung đao.

Hà Dung Cẩm thừa cơ nhào qua, hai tay thoáng cái công ra năm sáu chiêu.

Ngạch Đồ Lỗ liều mạng trúng một chiêu, thân thể mượn lực lăn trên đất, lăn xong lại tiếp tục đứng lên lao đảo chạy về phía trước.

Hà Dung Cẩm đoạt lấy đao của binh sĩ bên cạnh, phi thân ngăn chặn.

Ngạch Đồ Lỗ hét lớn một tiếng, quay người đón nhận.

Đao hai bên ở giữa không trung chạm nhau mấy cái, không ngừng phát sinh tiếng leng keng.

Hà Dung Cẩm trở tay một đao, chém lên vai hấn, Ngạch Đồ Lỗ bắt lấy, nắm chặt trong tay, miệng “A” một tiếng thật lớn, dùng lực bức về phía Hà Dung Cẩm.

Máu loãng phun tung tóe từ tay Ngạch Đồ Lỗ, Hà Dung Cẩm theo bản năng mở to hai mắt. Mặt cùng môi Ngạch Đồ Lỗ đều không còn chút huyết sắc, thân thể run rẩy, giống như con diều chập chờn trong gió, khe chọc một phát là rụng từ trên trời xuống.

“Khạc, Hà...”

(*) cái từ khạc bên trên là tiếng nhỏ máu = =

Ngạch Đồ Lỗ trừng to mắt, khoe miệng co giật hai cái.

Hà Dung Cẩm trở tay nắm vai hấn, lại đột nhiên cảm thấy thân thể hấn rung động một chút, nặng nề ngã nhào vào người hấn.

Một mũi tên cắm trên lưng Ngạch Đồ Lỗ, lông vũ ánh vàng trong bóng tối đặc biệt chói mắt không gì sánh được.

Hà Dung Cẩm ngẩng đầu, thấy tùy tùng đang đỡ Khuyết Thư đứng trên thềm đá ở thành đầu, tay cầm cung lớn chói mắt y như lông vũ màu vàng kia. Phải, ở khoảng cách xa như thế mà bắn được mũi tên lực đạo lớn như vậy, chỉ có Khuyết Thư Thập Bổ cùng với số ít người làm được. Dù khoảng cách rất xa, thậm chí mặt mũi cũng nhìn không rõ, Hà Dung Cẩm vẫn có thể tinh tường nhận ra ánh mắt thâm trầm nhìn về phía mình của Khuyết Thư.

(*) cuối cùng cũng được thể hiện một lần X”D

Đem thi thể Ngạch Đồ Lỗ đặt xuống cạnh cửa một hộ gia đình, hấn co chân nhảy xuống dưới thành.

Khuyết Thư đã đến dưới cầu thang, đang ngồi trên xe lăn.

Trước mặt hấn, thi thể của đám binh sĩ Đột Quyết đến tập kích bị xếp thành một loạt, chờ Hà Dung Cẩm tới, hấn mới mở miệng nói: “Treo ra ngoài!”

“Vâng.”

“Cái xác người ôm đầu rồi?” Khuyết Thư diện vô biểu tình hỏi: “Luyện tiếc?”

Hà Dung Cẩm không đáp mà chỉ nói: “Cảm ơn.” Dù không có mũi tên kia Ngạch Đồ Lỗ cũng không thể làm hấn bị thương được, nhưng mà dù gì thì cũng là một mảnh tâm.

Khuyết Thư thoáng cái hòa hoãn sắc mặt, mồm lại vẫn không nhin được cứ dây dưa vấn đề vừa nãy, “Cảm giác tốt hay là cảm tình tốt?”

Hà Dung Cẩm nói: “Tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

Khuyết Thư thấy hấn không muốn nhiều lời, nhân tiện nói: “Cửa nam bắc đều đã nằm trong lòng bàn tay.”

Hà Dung Cẩm gật đầu, có mấy người đến bên thi thể Ngạch Đồ Lỗ, nâng thi thể hấn lên lại đi tới trước cửa thành, thả xuống.

Khuyết Thư theo dõi hấn.

Hà Dung Cẩm nói: “Vương không phải tính treo ra ngoài sao?”

Khuyết Thư chậm chạp nói: “Người nếu là...”

“Ngạch Đồ Lỗ là Xương vũ tổng quản trong phủ Tiểu Khả Hãn, thi thể hấn sẽ đả kích mạnh sĩ khí của Đột Quyết, khiến Xác Châu càng phải dâm lao theo lao.” Hà Dung Cẩm ngừng một chút lại nói, “Ta cùng hấn tuy có giao tình, nhưng người chết như đèn tắt, ta với hấn đều là ai thờ chủ nấy, chiến trường không cha con, hà tất nói mấy chuyện hư tình giả ý đó?”

Khuyết Thư nghe nói hần với người Đột Quyết chỉ là hư tình giả ý, trong lòng lập tức thoải mái hẳn, nhấc mắt ra hiệu cho binh sĩ đứng sau một cái, chờ bọn hần đem thi thể lấy đi hết, mới cười nói: “Lần này Xác Châu đúng là mất cả chì lẫn chài.”

Hà Dung Cầm trầm mặc không nói.

Khuyết Thư hỏi: “Người không ủng hộ?”

Hà Dung Cầm nói: “Ta chỉ không muốn lại trả lời thêm ít vấn đề mạo danh kỳ diệu nữa.”

Khuyết Thư cười khan mấy tiếng.

Lúc Xác Châu thu được tin thi thể đám người Ngạch Đồ Lỗ bị treo ở thành đầu thì, phương đông đã ló ánh bình minh.

Kì Trạch thức một đêm, trông mắt tràn đầy tơ máu, nhú mày nói: “Ngạch Đồ Lỗ quá xung động rồi. Hần mang đi tất cả đều là cao thủ trong quân và trong phủ Tiểu Khả Hãn, giờ bị chôn vùi trong tay Hồn Hồn vương, thực đáng tiếc!”

Xác Châu ngồi trong trường, thần sắc có vẻ thờ ơ, nhưng ngón tay nắm địa đồ lại trắng bệch.

“Giờ bị Tây Khương treo lên thị chúng, tất sẽ đả kích sĩ khí!” Kì Trạch thở dài.

“Kì Trạch.” Xác Châu chậm rãi mở miệng, “Người biết vì sao ta không tiếc cùng Đột Quyết đánh một trận cũng muốn bảo trụ người không?”

Kì Trạch nói: “Tiểu Khả Hãn nhân từ.”

Xác Châu nói: “Bởi vì người tận tâm trung thành lại có công lao hiển hách. Trước kia người ở Tây Khương đùa giỡn thủ đoạn giúp ta xây dựng Kỳ thành, nhưng giờ người đã trở lại Đột Quyết, không nên đùa giỡn mấy trò xiếc vớ vẩn này nữa.”

Kì Trạch nghe mà cả kinh trong lòng.

“Ngạch Đồ Lỗ bị ai giết đây, ta và người trong lòng đều rõ.”

Kì Trạch phịch một phát quỳ rạp xuống đất, sợ hãi cúi đầu, một chữ cũng không dám biện giải.

Xác Châu hít sâu một hơi, việc đã đến nước này, một mực quở trách cũng không làm gì được, giờ quan trọng nhất là làm thế nào thu thập tàn cục, “Ta biết người tự giác được mình làm hỏng chuyện, nóng lòng muốn lập công bổ cứu, nhưng dựa người không bằng tự dựa mình. Ta cho người một cơ hội, trong vòng hai ngày phải lấy được Thanh Phong thành, chuyện cũ ta có thể bỏ qua, nếu không thể, người tự xem mà làm đi!”

“Vâng.”

“Ngày mai thu binh!”

“Vâng.”

Ác chiến một đêm, hai bên đều rơi vào tình trạng tinh lực cạn kiệt, nghe được Đột Quyết ngày mai thu binh, đối với binh lính hai bên mà nói đều là tin mừng.

Binh sĩ Tây Khương mới thở phào một cái, đã thấy Phó Viêm Tổ hùng hổ xuống khỏi tường thành.

Trống tiếng nổ vang.

Cánh cửa bị binh sĩ Đột Quyết công gần hai ngày không sút mẻ chủ động mở ra, Phó Viêm Tổ dẫn năm ngàn kỵ binh thừa thắng xông lên.

Khuyết Thư cùng Hà Dung Cầm đều leo lên thành đầu.

Sắc trời chưa rõ, người ngựa Tây Khương khoác bóng tối chưa cam lòng tàn sát, huy binh khí mang trọng trách bảo vệ Tây Khương, không chút lưu tình thu lấy tính mệnh của đám Đột Quyết chưa kịp rút lui.

Tiếng sát phạt xa dần.

Khuyết Thư nói: “Xác Châu sẽ đi hay ở lại?”

Hà Dung Cẩm nói: “Ồ lại.”

“Nga?”

“Còn chưa tới mức không đi không được.” Hà Dung Cẩm nói xong, đang chờ mấy câu châm chọc ngọt ngào mùi giấm của Khuyết Thư, ai ngờ hần chỉ gật đầu.

50. Quyển 6 - Chương 4: Phỉ Thạch Chi Tâm (4)

Hà Dung Cẩm: Cố gắng nghỉ ngơi.

Đại quân Đột Quyết tạm lui, Phó Viêm Tổ thắng lợi trở về, bị vây hai ngày, Thanh Phong thành rốt cuộc chào đón tin tốt.

Phó Viêm Tổ một đường mang theo thủ cấp binh lính Đột Quyết trở về báo công với Khuyết Thư thuận tiện nghe xong một tràng khen ngợi, lập tức hồi phủ ngủ. Ai cũng biết trước khi đại quân Đột Quyết rời khỏi cảnh nội Tây Khương, thắng lợi đều chỉ là ngắn ngủi.

Khuyết Thư thấy Hà Dung Cẩm dựa vào bàn ngủ gật, sinh ra thương tiếc, đẩy xe lăn đến bên cạnh hần, ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve trên khuôn mặt.

Hà Dung Cẩm mắt vẫn nhắm, nói: “Nhiều nhân thanh mộng.”

Khuyết Thư càng nhìn càng ngứa, nhịn không được ghé miệng tới.

Hà Dung Cẩm đột nhiên nhoáng một cái chuyển sang ngồi trên ghế khác.

Khuyết Thư vẻ không bằng lòng nói: “Không sợ sái chân?”

Hà Dung Cẩm nói: “Sợ bị phi lễ.”

Khuyết Thư vừa buồn cười lại vừa cảm thấy khó giữ thể diện, khóe miệng co giật mấy cái, mới nói: “Lên giường nghỉ một lúc đi.”

Hà Dung Cẩm nói: “Cung tống vương.”

“Ta ngồi trong phòng một chút.” Hần mặt dày không chịu đi.

Hà Dung Cẩm lại úp vào bàn định ngủ tiếp.

“Quên đi.” Khuyết Thư thở dài, đẩy bánh xe đi ra ngoài, thềm cửa đã bị dỡ bỏ, ra ra vào vào cũng tiện. Hần ra tới cửa lại nghĩ đến Hà Dung Cẩm vừa rồi cũng không dùng xe lăn, đang định quay đầu lại nhắc nhở, đã nhìn thấy ván cửa bị chướng phong của Hà Dung Cẩm đánh vào bang bang hai tiếng, ngăn cách hần ra bên ngoài.

Hần ngơ ngác nhìn chằm chằm ván cửa, hồi lâu mới thở dài.

(*) Cửa ơi cửa...

Tháp Bố nhìn ra hần tâm tình không tốt, lặng lẽ theo sát phía sau.

“Tháp Bố a, người định khi nào thành thân?”

Câu hỏi bất chợt của Khuyết Thư làm cho Tháp Bố ngây ra, nghĩ nghĩ mới nói: “Có người vừa ý liền thành thân.”

Khuyết Thư ngẩng đầu nói: “Như thế nào tính là vừa ý?”

Tháp Bố do dự thật lâu cũng không đáp lại.

Khuyết Thư biết hần tính tình chất phác, cũng không cưỡng cầu, ngay vào lúc nghĩ đến sẽ không có trả lời, Tháp Bố đột nhiên nói: “Giống vương cùng Hách Cốt tướng quân, là được rồi.”

Bánh xe đang đi tới hơi hơi dừng lại, tay Khuyết Thư chặn bánh xe, phong vân bắt đầu quay cuồng trong đáy mắt, các loại cảm xúc lần lượt thay phiên, sau một lúc lâu mới nói: “Đừng giống như chúng ta.”

Tháp Bồ ngẩn ra.

“Đừng làm cho người trong lòng cực khổ như vậy.” Khuyết Thư nhớ tới bộ dáng của Hà Dung Cẩm, lòng đau âm ỉ.

Tháp Bồ nói: “Vương vì sao không cho tướng quân bớt cực khổ một chút?”

Khuyết Thư bị hỏi nghẹn không nói được.

Hà Dung Cẩm ngoài lạnh trong nóng, người khác cho dù đối hấn không tốt, hấn cũng chỉ nguyện ý nhớ đến những cái tốt của người ta. Điểm này có lẽ ngay cả Hà Dung Cẩm cũng không tự mình phát hiện, nhưng Khuyết Thư phát hiện, cho nên hấn không ngừng hạ mình, không ngừng nhân nhượng, không ngừng nói ra những câu tình cảm tự hấn nghe còn muốn nữa, bởi vì đó đều là nhược điểm của Hà Dung Cẩm. Biết rõ những chuyện đã làm năm xưa là không thể tha thứ, lại thà rằng nhìn Hà Dung Cẩm thu hồi cánh chim tiêu sái mà khó xử trong lưới tình hấn giăng ra, miễn cưỡng ở lại bên cạnh hấn, đơn giản là hấn chung quy không chịu nổi thống khổ vì mất đi.

Kỳ thật, hấn chính là nhìn trúng Hà Dung Cẩm mềm lòng, mới không ngừng thăm dò giới hạn mà thôi.

Không có lý do, cảm thấy bắt đầu chán ghét chính mình.

Tháp Bồ nhìn thấy Khuyết Thư mặt không chút thay đổi, lại cảm thấy một trận chua xót cùng bi ai.

Đánh lén thất lợi vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng đáng kể tới sĩ khí của quân Đột Quyết. Ngay lúc Khuyết Thư cùng Phó Viêm Tổ đều nghĩ Đột Quyết nhất định phải nghỉ ngơi lấy sức nửa ngày mới tấn công trở lại, đại quân Đột Quyết lại ngoài ý muốn nghỉ có mỗi một canh giờ.

Phó Viêm Tổ bị đánh thức, hận không thể một đao chém chết đối phương, sau tự chém mình một nhát nghỉ ngàn thu luôn.

Nhưng hấn chung quy không thể làm như vậy.

Đột Quyết cường công, hết như hôm qua.

Phó Viêm Tổ trấn ở tường thành, đã không còn cuống cuống như trước.

Tới chạng vạng, tịch dương tây hạ, chỉ còn lại ánh sáng nhợt nhạt đủ để nhận biết bóng người, Đột Quyết giống trống thu bình.

Phó Viêm Tổ chưa mở miệng, đã nghe Hà Dung Cẩm nói: “Lần trước chịu thiệt lớn, lần này Đột Quyết tất có chuẩn bị, không thể thừa thắng xông lên.”

Hà Dung Cẩm lúc nói câu này thật cũng không nghĩ nhiều, hấn làm thượng tướng quân đã quen, làm quan chỉ huy càng quen, nói những lời này là tự nhiên không có gì vướng mắc, nhưng nói xong mới nhớ ra không được, quả nhiên, sắc mặt Phó Viêm Tổ có xấu đi một miếng.

“Tướng quân lời này rất đúng.” Phó Viêm Tổ chung quy cũng cố kỵ thân phận của hấn, không muốn mở miệng phản bác, chỉ cộc lốc đáp lại, “Bản tướng tự biết cẩn thận.”

Nói vậy tức là vẫn đi rồi.

Hà Dung Cẩm bắt đầu dĩ nhiên theo hấn xuất thành.

Bất quá lần này nhưng cũng không phát sinh chuyện mà Hà Dung Cẩm lo lắng, Phó Viêm Tổ vẫn mang theo mấy đầu người trở về, lượng quân tổn thất thì gấp hai, đúng là có phòng bị.

Hà Dung Cẩm mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, rồi lại nói không rõ nguyên do.

Phó Viêm Tổ hai phen xuất chiến thể xác và tinh thần đều kiệt quệ, cũng không hồi phủ, tùy tiện tới tiệm cơm gần tường thành lấy băng ghế nằm ngủ lẩn quay.

Hà Dung Cẩm trong lòng bất an, quyết định vẫn là tìm Khuyết Thư thương lượng thử xem, không ngờ mới vào phủ đã nghe nói Khuyết Thư bị bệnh. “Ta vừa rồi thấy hấn còn tốt lắm.” Hấn hoài nghi nhìn chăm chăm Thập Bố.

Thập Bố thở dài nói: “Vương là cố chống cự.”

Hà Dung Cẩm vào cửa, liền nhìn thấy Khuyết Thư nằm sấp trên giường, mặt đỏ bừng bừng, không chút sinh khí, áp chế không nổi trong lòng, hấn tiến lên sờ trán, nhưng lại thực sự nóng phồng tay.

Một gã tiểu đồng bưng thuốc vội vội vàng vàng vào cửa, nhỏ giọng nói: “Phải uống thuốc.”

Hà Dung Cẩm tiếp bát, nhẹ nhàng vỗ vỗ Khuyết Thư, “Vương, uống thuốc đi.”

Khuyết Thư hé mắt, nhìn thấy hấn, đáy mắt sáng bừng lên, lại vẫn nằm úp sấp bất động.

“Uống thuốc rồi ngủ tiếp.” Hà Dung Cẩm muốn đỡ hấn dậy, nhưng Khuyết Thư nhúc nhích cũng không chịu nhúc nhích.

“Như vậy làm sao uống thuốc?” Hấn định tìm Thập Bố hỗ trợ, lại phát hiện Thập Bố với tiểu đồng đều đã bỏ ra ngoài, thậm chí còn sẵn sóc mà đóng cửa lại. Đây chính gọi là quan tâm sẽ bị loạn, bằng không Hà Dung Cẩm sao có thể không chú ý đến động tĩnh của bọn họ.

Trầm tư một chốc này làm cho Khuyết Thư bất mãn. Hấn vươn tay định chạm vào mặt Hà Dung Cẩm, lại bị bắt được.

“Uống thuốc trước đã.” vẫn là câu nói kia.

“Người uy ta.” thanh âm khàn khàn, lời nào lời ấy hữu khí vô lực.

Hà Dung Cẩm nói: “Người ngồi dậy ta mới có thể uy.”

Khuyết Thư bất động, lại cố gắng nghiêng đầu tới, sau đó há mồm.

Hà Dung Cẩm xoay sở hồi lâu, làm sao cũng không được, cuối cùng bất đắc dĩ ôm hấn lên dùng một cánh tay đỡ lấy, tận lực không đụng vào miệng vết thương, lại đưa bát tới bên môi hấn.

Khuyết Thư nhìn chăm chăm bát không nhúc nhích.

“Uống thuốc.”

“Uy.”

“Ta không phải đang uy?”

“.....”

“Uống thuốc.”

“Uy.”

“.....”

Hà Dung Cẩm hết kiên nhẫn, cúi đầu nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Khuyết Thư ý thức mờ mịt, nhưng lại rõ ràng ham muốn của mình như lòng bàn tay, nghe vậy chỉ nâng mí mắt, yên lặng nhìn môi Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm ngây người. Hấn đại khái tới giờ vẫn không ngờ đối phương rơi vào tình trạng này mà đầu vẫn còn nghĩ được mấy chuyện như vậy.

(*) Vào tình trạng này lại càng cần nghĩ đến

~“Vương.” Hấn thở dài.

Bướng bỉnh chấp nhất của Khuyết Thư dồn lên một lượt, giống như trong đầu chỉ đầy ắp mỗi một chuyện này, “Uy.”

“.....”

Hà Dung Cẩm nhìn bát nhú mảy, “Ta ghét uống thuốc.”

Khuyết Thư rũ mí mắt, yên lặng hé miệng.

Hà Dung Cẩm lập tức đẩy bát tới.

Vắt và uống thuốc xong, Hà Dung Cẩm đang định đỡ hần nằm úp sấp lần nữa, chợt nghe hần nói: “Uỵ.”

Hà Dung Cẩm nói: “Không phải đã uống xong rồi?”

Khuyết Thư nhìn mứt quả trên bàn, đại khái là Tháp Bồ sợ thuốc đắng nên chuẩn bị sẵn.

Hà Dung Cẩm nói: “Ta nếu nói ta cũng không thích ăn mứt quả thì sao?”

Khuyết Thư cúi đầu im lặng.

Hà Dung Cẩm nhìn nhìn bốn phía, cuối cùng quyết định tháo thắt lưng.

Khuyết Thư mâu quang lóe lên.

Hà Dung Cẩm vung thắt lưng cuốn một viên mứt quả tới, nhét vào trong miệng dùng răng nanh cắn, sau đó cúi đầu.

Khuyết Thư khần cấp chờ đón, mứt lấy mứt quả còn tiện thể mứt luôn cả môi Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm định lui, mới phát hiện tay Khuyết Thư, thế nhưng từ vạt áo rộng mở của hần lần vào bên trong. Hần đẩy Khuyết Thư, “Không nên được một tác lại muốn tiến một thước, còn có, râu người đâm rất khó chịu.”

Khuyết Thư ngậm mứt quả, một tay ôm thắt lưng hần, một tay nắm vạt áo hần, đáy mắt tình ý kéo dài như mưa phùn, dày đặc chiếu lên trên mặt trong lòng Hà Dung Cẩm.

“Hách Cốt.” Hần thông thả mà trịnh trọng nói, “Ta chỉ cần một mình người.”

Là bệnh đến mức mơ hồ hay là ôn nhu của Hà Dung Cẩm quá tốt đẹp, Khuyết Thư đã phân không được, hần chỉ biết nói ra những lời này xong, tựa như gánh nặng ngàn cân trên vai cũng được dời mất, trong lòng chỉ tràn đầy thoải mái cùng chờ mong.

Hà Dung Cẩm tựa hồ ngây ngẩn cả người, trên mặt cũng không xuất hiện vẻ kinh hãi như hần đang chờ mong, mà chỉ trầm mặc đỡ hần nằm xuống, nói một tiếng “Cố gắng nghỉ ngơi” liền đi ra ngoài.

.....

Đây là ý gì?

Khuyết Thư hết sức đau đầu.

51. Quyển 6 - Chương 5: Phỉ Thạch Chi Tâm (5)

Lúc này nên có bầu rượu để thanh tỉnh một chút, Hà Dung Cẩm nghĩ, định xuất phủ tìm rượu uống, nhưng chân chưa ra khỏi cửa đã bị Tháp Bồ ngăn cản. Tháp Bồ nói: “Đại quân Đột Quyết tới công thành rồi!”

Hà Dung Cẩm nhú mảy. Sắc trời đã tối, lẽ nào lại muốn đánh suốt đêm? Xác Châu nhiều lần tiến công như vậy chẳng lẽ muốn dùng chiến thuật mệt nhọc? Nhưng mà đại quân Đột Quyết cũng mệt vậy, này rõ ràng là thương địch một ngàn tự tổn tám trăm.

“Phó Viêm Tổ tướng quân đâu?”

Tháp Bồ nói: “Hần đang chỉ huy trên thành đầu.”

Hà Dung Cẩm đột nhiên nhớ tới mục đích tới tìm Khuyết Thư, không khỏi vỗ đầu một cái, xoay người trở về.

Tháp Bó đi theo sau hần, nhỏ giọng nói: “Tướng quân với vương làm hòa rồi?”

Hà Dung Cẩm nói: “Chúng ta cãi nhau bao giờ?” Vấn đề vắt ngang giữa hai người bọn hần chưa bao giờ cãi nhau là có thể giải quyết.

Tháp Bó nói: “Vương rất thích tướng quân. Từ khi truyền ra tin dữ của tướng quân, vương thường xuyên ngồi ngây người một chỗ, thậm chí viết tên tướng quân một ngày một đêm. Hách Cốt tướng quân, chính là Phó Viêm Tổ lúc mới được đổi tên thường bị vương sai người đi gọi, lúc đầu ta không hiểu lý do, sau lại Sát Long nói, vương chỉ muốn xem như tướng quân còn đang ở cạnh mình. Vương thật sự thích tướng quân đến cực điểm.”

Hà Dung Cẩm dừng bước hỏi: “Khuyết Thư bảo người nói?”

“Không phải.”

“Vậy là Sát Long.”

Tháp Bó mặt lúng túng lại cứng đờ, mắt không tự chủ mà liếc ngang liếc dọc, coi như là thừa nhận.

Hà Dung Cẩm nói: “Hần thật là cục cung tận tụy.”

Tháp Bó không nghe ra lời hần nói là khen hay trào phúng, đành phải gật đầu nói theo: “Phải a.”

Tới cửa phòng Khuyết Thư, cửa khép hờ, hình dạng như lúc hần rời đi, nhẹ bước đẩy cửa vào, hần thấy Khuyết Thư đang nằm lỳ trên giường ngủ say. Hà Dung Cẩm nói: “Ta nhớ Khuyết Thư lúc trước không lông lá dữ vậy.”

Tháp Bó tính giải thích lại không tìm được từ, hồi lâu mới nói: “Để che giấu tai mắt lúc tới Đột Quyết.”

Tâm hơi khê động, Hà Dung Cẩm nhẹ nhàng đóng cửa lại, “Phải a, dài thêm chút nữa, đúng là hết thấy tai mắt gì luôn.”

Tháp Bó gãi gãi ngực. Mấy lời này rõ ràng là châm chọc, nhưng nghe vào lại thấy lòng ngứa ngáy, ầm ầm không nói nên lời. “Tướng quân không phải tới tìm vương sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “Không cần nữa.” Vẫn là tới thương lượng một chút với Phó Viêm Tổ đi.

Hần rời phủ chưa bao lâu, chợt nghe tiếng hoan hô truyền đến từ phía cửa thành, chờ hần chạy qua thì, vừa lúc thấy cửa thành đóng lại. “Xảy ra chuyện gì?” Hần tiện tay bắt một binh sĩ hỏi.

Binh sĩ nói: “Quân Đột Quyết lại bị đánh lui, Hách Cốt tướng quân đang dẫn người đuổi theo!”

Trong lòng Hà Dung Cẩm bị gõ boong một phát.

Biết rõ cường công không được, vì sao cứ phải thử nhiều lần? Đây không giống tâm tính của Xác Châu.

Phó tướng bên người Phó Viêm Tổ đi tới, nhỏ giọng nói với Hà Dung Cẩm: “Tướng quân yên tâm, lần này Hách Cốt tướng quân mang theo chính là tinh nhuệ trong quân, tuyệt không có việc gì.”

“Tướng quân chỉ giả vờ đuổi theo, sao phải xuất động quân tinh nhuệ?” Hà Dung Cẩm biến sắc.

Phó tướng nói: “Tướng quân cho rằng quân địch tuy không ngừng tấn công, nhưng thế công ngày một kém, thời gian tấn công cũng ngày càng ngắn, tất nhiên là do bên ba mặt mỗi, chính là thời cơ tốt để bắt giặc bắt vua!”

Hà Dung Cẩm lạnh lùng hỏi: “Chuyện lớn như vậy, sao không bẩm báo để vương định đoạt?”

Phó tướng bị huấn mà chẳng hiểu tại sao, thầm nghĩ tướng quân trước khi đi cũng không nói cho mình biết còn vị tướng quân này, chẳng qua là nể tình đồng liêu hần mới chủ động qua giải thích, giờ lại thành chó cắn Lữ Động Tân rồi. Hần tâm tình không vui, mặt mũi cũng kéo xuống, nói: “Tướng quân sao biết là tướng quân không báo vương? Hơn nữa thời cơ chiến đấu vừa tới liền qua, vương lại đang ôm bệnh, tướng quân mới phải tiền trăm hậu tấu như vậy.”

Hà Dung Cẩm ngực muốn bốc hỏa, “Mang theo bao nhiêu người rồi?”

“Không nhiều, tinh nhuệ ba ngàn là đủ!”

Hà Dung Cẩm suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là báo cho Khuyết Thư trước, “Giữ nghiêm cửa thành! Có bất cứ chuyện gì cũng phải bẩm báo lại ta!”

“Ta là Hách Cốt tướng...”

(*) nguyên câu này chắc là “ta là phó tướng của Hách Cốt tướng quân”, mỗi tội nói chưa hết lại gặp cái vụ nói ngược = =

“Đây là mệnh lệnh!”

Phó tướng bị hỏa diễm trong mắt Hà Dung Cẩm đâm đến đau mắt, đầu bắt giác mà gật gật.

Hà Dung Cẩm phát tay áo nhảy về phía phủ đệ của Khuyết Thư.

Khuyết Thư cư nhiên tỉnh, thân trong chiến hỏa, dù sao cũng không thể ngủ an nhiên.

Hà Dung Cẩm châm chước mà đem chuyện Phó Viêm Tổ xuất binh nói cho Khuyết Thư.

Khuyết Thư lúc này đang ngồi, sắc mặt lạnh tanh, xem chừng Phó Viêm Tổ tự tiện quyết định khiến hắn rất giận dữ. Cựu tướng theo hắn chính chiến nhiều năm giờ đang ở biên phòng thủ vệ quốc thổ, tướng mới bên cạnh hắn thiếu, cố tình tài bồi Phó Viêm Tổ, ai ngờ ngay lúc mấu chốt này hắn lại xung động lỗ mãng như thế!

“Ta cùng ngươi tới cửa thành.” Hắn nói định đứng lên.

Hà Dung Cẩm nhìn mồ hôi lạnh trên trán hắn, “Ta đi được rồi.”

Chân Khuyết Thư tiếp tục bước xuống giường.

“Không tin ta?”

Chân dừng lại, Khuyết Thư thở dài nói: “Ta sao có thể không tin ngươi.” Hắn suy nghĩ một chút, từ dưới gối móc ra một ngọc ẩn, “Ngươi cứ phóng tay mà làm.”

Hà Dung Cẩm nghiêm mặt.

Miếng ngọc ẩn này có tác dụng tương đương với Hổ phù điều động bất cứ đại quân nào ở Tây Khương, là quyền lực tối cao mà chỉ vương mới có.

“Đây.” Khuyết Thư đem ngọc ẩn đưa tới trước.

Hà Dung Cẩm đột nhiên quỳ một gối xuống, cung kính đón nhận bằng hai tay, sau đó ra đi đầu không ngoảnh lại.

Khuyết Thư nhìn bóng lưng hắn hô lớn: “Cẩn thận chân căng!”

Hà Dung Cẩm phát tay áo, một hơi nhảy ra khỏi phủ, cảm giác chân đau từng đợt. Coi bộ lần này què thật rồi. Tiếp nhận sự thật, nội tâm cũng không khó chịu như tưởng tượng, hắn hít sâu một hơi, tiếp tục lướt về phía cửa thành, vừa sắp tới cửa, đột nhiên cảm thấy gió lạnh xốc vào. Cửa oành oành mở ra một cái khe.

Nhìn mấy bóng đen lay động phía trước, Hà Dung Cẩm căng thẳng trong lòng, hầu như không hề nghĩ ngợi mà phóng về phía trước.

Phốc phốc.

Tiếng lưỡi đao sắc bén khẽ nhập vào da thịt.

Chờ Hà Dung Cẩm chạy tới thì, cửa thành đã hỏng.

“Đánh vào rồi!” Binh sĩ Tây Khương kinh khủng kêu lên.

Hà Dung Cẩm trở tay đoạt lấy binh khí của một người, nhấc tay chém xuống tên đầu lĩnh xông vào. Chỉ nghe phốc một tiếng, người kia như bộ đồ rách bị chém thành hai nửa, máu tươi vẩy tung lên đám người phía sau, khiến bọn hắn run lên.

Hà Dung Cẩm không chờ bọn hắn hoàn hồn liền hét lên: “Giết!”

Binh sĩ Tây Khương hoàn hồn, lao từ trên thành đầu xuống.

“Xông lên!” Theo một tiếng hét bằng tiếng Đột Quyết, binh sĩ Đột Quyết ở cửa thành đều xông vào trong thành.

Dù binh sĩ Tây Khương liều mạng dùng thân lấp cửa, cửa vẫn từ từ bị mở ra.

“Thề chết bảo vệ cửa thành!” Phía sau truyền đến tiếng quát tháo kinh hoàng phần nộ của phó tướng, Hà Dung Cầm lại không rảnh để ý tới. Giờ trong mắt trong đầu hắn đều chỉ tràn đầy giết chóc!

May mà lần này tới chỉ là một phần binh sĩ Đột Quyết nhỏ, không phải là đại quân Đột Quyết, cho nên hai bên đều chỉ giằng co ở phụ cận cửa thành.

Không biết qua bao lâu, Hà Dung Cầm đã giết tới mức cả người như vớt từ trong nước ra, trên thân không phân được là máu hay là mồ hôi, vào lúc này, phó tướng đột nhiên hô: “Phó Viêm Tổ tướng quân đã về!” Vừa dứt lời, hắn lại cả kinh kêu lên, “Đại quân Đột Quyết đột kích! Nhanh đóng cửa thành!”

Hà Dung Cầm phát hiện cửa thành chậm chạp không đóng lại được là do mình mang người chặn ở đó, lập tức quyết định, “Lui!”

Binh sĩ hai bên đã ác chiến hai ngày hai đêm, dù là sống chết trước mắt cũng không biết thế nào là tự hồi nũa, binh sĩ Tây Khương nghe lui, thì chỉ biết lui lại, binh sĩ Đột Quyết thấy bọn hắn lui, thì chỉ biết xông tới trước.

Hà Dung Cầm dẫn dắt đám binh sĩ Đột Quyết chạy vào trong thành một đoạn, đang tính lộn ngược về đóng cửa, đã thấy Phó Viêm Tổ nhào tới trước cửa thành, dùng chưởng lực hút lấy ván cửa, đem hai cánh cửa từ từ đóng chặt lại! Hắn nhìn khe cửa càng lúc càng nhỏ, viền mắt nóng lên, đang muốn nói, chợt nghe Phó Viêm Tổ hướng mình quát: “Bảo vệ cửa thành!”

Hà Dung Cầm nhảy lên, nắm then cửa bị ném một bên đem cửa thành khóa lại, sau đó xông lên cửa thành xách tên phó tướng chỉ biết sai này sai nọ ném xuống cầu thang, “Đem lính Đột Quyết trong thành giết sạch, thiếu một tên, đem đầu tới gặp!”

Phó tướng tự biết đuối lý, nào dám hai lời, cúi đầu chạy xuống.

Hà Dung Cầm tới thành đầu nhìn xuống.

Đại quân Đột Quyết tới rất gấp, nhưng lại không mang thang dài, đủ thấy bọn hắn quyết tâm đánh vào trong thành từ cửa thành.

Quả nhiên là trúng kế Xác Châu!

Hà Dung Cầm thấy Phó Viêm Tổ liều mình quên tử đánh về phía đại quân Đột Quyết, lệnh cung thủ trên thành đầu bắn cung yểm trợ. Nhưng đại quân Đột Quyết đã lập thành thế trận, Phó Viêm Tổ bị vây quanh tầng tầng, đã là độc mộc nan chi*. Hắn biết lấy võ công của Phó Viêm Tổ tuyệt đối sẽ vào thành kịp, chỉ là phải bỏ quân tinh nhuệ đã mang đi, hắn làm vậy cũng là muốn lấy công chuộc tội mà thôi.

(*) độc mộc nan chi: một cây gỗ không chống được cả căn nhà

Chỉ là, nào có ích?

Mất thấy Phó Viêm Tổ như nổ mìn hết đà, Hà Dung Cầm gắt gao nắm ngọc ấn trong tay, trong lòng thiên nhân giao chiến.

Cứu hay không?

Theo suy nghĩ của hắn, đương nhiên là không cứu, đại quân Đột Quyết đã sắp tới, mở cửa thành cứu viện chính là cho đối phương cơ hội, hai ngày vất vả thủ thành sẽ hủy trong chốc lát! Chỉ là không biết Khuyết Thư có nghĩ vậy hay không. Hắn cùng Khuyết Thư tuy dây dưa nhiều, nhưng hai bên chỉ đảo quanh trong ái hận tình cừ, rất ít giao lưu về cái nhìn bản thân, giờ cách biệt hai năm, lại càng không nắm chắc rồi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Hà Dung Cẩm quay đầu lại. Đã thấy Khuyết Thư được Tháp Bồ đỡ đi tới, thần sắc âm trầm, “Không cần để ý tới.”

Hà Dung Cẩm không biết nên thở dài hay là thở phào nữa.

“Thiên hữu vương ta!”

(*) ông trời phù hộ/đứng về phía vương ta

Phó Viêm Tổ đột nhiên vùng mạnh dậy, hét lên như sấm. Nghe vào tai Hà Dung Cẩm lại chỉ thấy thê lương, thanh âm kia đã như đèn cạn dầu.

Quả nhiên, Phó Viêm Tổ liên tục chém mấy người xong, bị binh sĩ Đột Quyết dùng trường thương đâm xuyên ngực.

Cửa thành không ngừng bị binh khí khua vào.

Thành đầu bắn tên xuống đối với bọn hãn như mưa bụi.

Giằng co lại bắt đầu.

Không lâu sau, bình minh lại đến.

Đại quân Đột Quyết rút cuộc từ từ thối lui.

52. Quyển 6 - Chương 6: Phỉ Thạch Chi Tâm (6)

Hà Dung Cẩm: Cố gắng nghỉ ngơi.

Đầu thành, gió lạnh thấu xương.

Phó tướng quỳ gối trước mặt Khuyết Thư, hổ thẹn ngay cả đầu cũng không dám ngẩng.

Tháp Bồ đẩy xe lăn đến, Khuyết Thư ngồi trên, sắc mặt xanh mét, “Ai cho phép người tự ý mở cửa thành?”

Phó tướng phủ phục trên mặt đất, “Bọn họ dùng tiếng Tây Khương nói Hách Cốt tướng quân lệnh bọn họ về trước, lại ăn mặc có vẻ giống chiến bào Tây Khương, cho nên mặt tướng mới nhất thời hồ đồ..... Mặt tướng tội đáng chết vạn lần, thỉnh vương trách phạt!”

Khuyết Thư tức giận đến phát run, “Ngay cả quân ta với quân địch cũng phân không rõ, còn làm được tích sự gì! Người đâu, lời xuông chém!”

Hà Dung Cẩm biết vừa rồi chúng tướng sĩ nhìn thấy đám quân Phó Viêm Tổ lấy thân tuấn quốc, sĩ khí suy sụp, không chém phó tướng sẽ khó ăn nói, liền im lặng đứng một bên.

Khuyết Thư cắn răng nói: “Loại thủ đoạn thấp kém như vậy cũng nhìn không ra, lại còn là đại tướng Tây Khương ta!”

Hà Dung Cẩm nói: “Phó Viêm Tổ tướng quân trở về đúng lúc then chốt, có thể thấy là đã hiểu ra gian kế địch nhân, lại thêm hãn cuối cùng lấy thân tuấn quốc, cũng coi như đoái công chuộc tội, còn thỉnh vương niệm tình hãn một lòng trung thành, cho hãn thanh thản mà đi đi.”

Khuyết Thư mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Vương.” Hà Dung Cẩm gọi khẽ.

Khuyết Thư mở mắt, liền nhìn thấy hãn nâng ngọc ấn trong lòng bàn tay, quỳ gối trước mặt mình, “Chiến sự còn chưa chấm dứt, người cứ giữ đi.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Vật này quá quý giá.”

“Quý giá hơn được tâm của bốn vương không?” Khuyết Thư lạnh nhạt xua tay nói, “Tâm cũng đã đặt trong tay người, còn so đo một cái ấn tín làm gì?”

Hà Dung Cẩm thật hận gió trên đầu thành không thổi mạnh hơn nữa, tốt nhất là gào thét cho tất cả mọi người đều tai điếc mắt mờ luôn đi. “Đêm đã khuya, vương sớm một chút nghỉ ngơi.”

Khuyết Thư nói: “Người thế nào?”

“Ta gác đêm.”

Khuyết Thư nói: “Ta nghỉ ngơi ở tiệm cơm bên cạnh.”

Hà Dung Cẩm vừa định phản bác, đã bị Khuyết Thư nắm tay. “Ta muốn ở gần người một chút.” Mu bàn tay bị môi của hắn nhẹ nhàng vuốt ve, Hà Dung Cẩm phải dùng hết sức toàn thân mới khắc chế được xúc động muốn rút tay lại. “Vương!” Hắn cúi người ghé vào tai Khuyết Thư thấp giọng nói, “Nhiều người như vậy.....”

“Ta đã nhận định người một người, đến lúc đó cả nước từ trên xuống dưới tự nhiên sẽ biết.” Khuyết Thư nghênh ngang nói, “Sớm hay muộn có gì khác nhau?”

Hà Dung Cẩm sờ trán hắn. =))

Khuyết Thư kéo tay kia xuống, nắm trong lòng bàn tay, chăm chú nhìn hắn, dịu dàng triền miên, “Ta thật sự nghiêm túc, không phải bệnh nặng nói bậy, không phải nhất thời xúc động, là thật tâm cầu người ở lại bên người.”

Hà Dung Cẩm nhất thời khó thở, sau một lúc lâu mới nói: “Ngoài thành còn có đại quân Đột Quyết như hổ rình mồi, hiện tại không phải lúc nói những lời như vậy.”

Khuyết Thư cúi đầu dùng râu cọ vào mu bàn tay hắn, “Àn, chờ đến lúc chúng ta cùng nhau trở về.” Hắn nhắm mắt lại, giống như đang tìm kiếm an ủi, bộ dáng yếu ớt không chút phòng vệ này làm cho Hà Dung Cẩm mềm lòng, để mặc hắn nắm tay, trầm mặc không nói.

Lều chính của Đột Quyết.

Kì Trạch quỳ gối trước án, ánh đèn dầu chiếu lên diện dung tiều tụy, nếp nhăn thấy được rõ ràng.

Xác Châu nhìn chăm chăm mặt hàm từ tám trăm dặm khăn cấp đưa tới, đáy mắt hiện lên vui mừng, theo đó kéo giãn cả hai đầu mày, thản nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Kì Trạch vừa đứng lên vừa nói: “Ta nhất định trong một ngày rưỡi còn lại tận hết khả năng, chiếm Thanh Phong thành!”

“Không cần.” Xác Châu đứng lên nói, “Đã không còn tất yếu phải vậy.”

Kì Trạch ngây người, lập tức mặt giãn ra nói: “Chẳng lẽ A Lực Phổ Đặc cần đã ổn định được thế cục kinh đô?”

Xác Châu đưa mặt hàm cho ông ta, “Mặt Gia đền tội, vây cánh sụp đổ tan tành, các bộ của Đột Quyết bình an vô sự, hết thủy đã nằm trong khống chế.”

(*) Đền tội trong câu này tớ chưa biết là thế nào, ‘phục tru’ từ này còn có nghĩa là bị xử tử = =

Kì Trạch buông được tảng đá lớn trong lòng, “Đột Quyết chi hạnh!”

Xác Châu nói: “Như vậy, chúng ta không cần tiếp tục giả vờ tiến công kiềm chế binh lực Tây Khương, tới nay cho binh lính nghỉ ngơi, ngày mai liền thu quân về triều đi.”

Kì Trạch cười to nói: “Nếu như Hồn Hồn vương biết mười vạn đại quân khiến cho bọn hắn rúc vào thành cố thủ này có tới một nửa là tạp quân chấp vá thành, chắc chắn sẽ ảo não không thôi.”

Xác Châu nói: “Tây Khương hiếu chiến, nếu thật sự đàm phán, chỉ sợ còn chưa đạt thành hiệp nghị, đại quân của bọn họ đã vây công bốn mặt. Tiến công mới là cách phòng thủ tốt nhất, để Tây Khương khỏi thừa dịp Đột Quyết nội loạn dấy binh xâm lược, chỉ có thể mạo hiểm.”

“Kỳ thật, hiện giờ tình thế tốt, Tiểu Khả Hân không nghĩ đến chuyện cứ thế làm giả thành thật, đánh chiếm Thanh Phong thành tặng cho Khả Hân?” Kì Trạch nhớ tới Ngạch Đồ Lỗ, có chút chột dạ, “Ta chắc chắn dốc hết toàn lực không phụ kỳ vọng.”

“Khuyết Thư là vì Hách Cốt mà thần hồn điên đảo mới để chúng ta thừa nước đục thả câu, nếu thực đánh tới nữa, thắng bại khó liệu. Huống chi Tây Khương lúc này đã điều binh từ trong nước tới, tiếp tục dây dưa, đừng nói không lấy được Thanh Phong thành, chỉ sợ còn phải cố gắng đại quân của chúng ta.” Xác Châu dừng một chút nói, “Lòng người không đủ rắn nuốt voi, biết thời mà dừng lại mới thắng được lâu dài.”

(*) Nhân tâm bất túc xà thôn tượng: rắn nuốt voi là hành vi rất ngông cuồng, cho nên không khuyến khích
~Kì Trạch khom người nói: “Kì Trạch thụ giáo, chính là Hồn Hồn vương chắc chắn nuốt không trôi cục tức này, đến lúc đó chỉ sợ vẫn là khó tránh đại chiến một trận.”

Xác Châu khoanh tay nói: “Vậy liền cho hắn chút béo bở đi.”

Kì Trạch nói: “Đàm hòa?”

Xác Châu nói: “Lúc trước không đàm hòa được là vì chúng ta rơi vào thế bất lợi, hiện giờ song phương tám lạng nửa cân, chúng ta nhường ra chút ích lợi đối với bọn họ mà nói đã là thắng lợi, tự nhiên có thể đàm hòa.”

Kì Trạch sao lại không hiểu, trên mặt lại cố tình lộ ra bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, nói: “Tiểu Khả Hân anh minh.”

Xác Châu tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Kì Trạch cuống quýt cúi đầu.

Đã quen Đột Quyết tấn công bất thành linh, đột nhiên một đêm vô sự ngược lại làm Hà Dung Cẩm cảm thấy bối rối không yên. Hắn ngồi ở tường thành, nhìn mặt trời nhú lên ở phương đông, cảm thấy vắng vẻ trống rỗng, chẳng mấy, đã thấy lính gác báo lại Đột Quyết lui binh.

Cảm giác trống rỗng càng trở nên rõ ràng, giống như mộng du, Hà Dung Cẩm nhìn về hướng đại quân Đột Quyết, ngẩn người.

Không ổn.

Nhất định đã có chuyện gì bị xem nhẹ.

Giấy lát, hắn đột nhiên phát run, một quyền nện xuống tay vịn, “Trúng kế rồi!”

Hắn trước đó đã nói rõ ràng, thế công cường liệt của Đột Quyết phân ra hai loại, tự mình phán đoán chỉ là phô trương giả tạo, thế nhưng lúc đối đầu rõ ràng là tương phản, chỉ toàn bị động chịu đòn! Nhưng thế công Đột Quyết rõ ràng là vì che dấu binh lực không đủ, mười vạn đại quân vì sao lại binh lực không đủ? Nếu không phải con số mười vạn này là giả tạo, thì chính là trong mười vạn này có một bộ phận chỉ có thể dùng để cho đủ số mà không thể tác chiến!

Phó Viêm Tổ không sai ở xuất kích, mà sai vì đã không toàn lực xuất kích!

“Trừ quân thủ thành tiếp tục lưu lại giữ Thanh Phong thành, tất cả đại quân theo ta truy kích Đột Quyết!” Hà Dung Cẩm vút xe lăn, vội vã chạy xuống.

“A?” phó tướng tân nhiệm không hiểu ra sao.

Hà Dung Cẩm chạy tới dưới thành, liền nhìn thấy Thập Bố đẩy Khuyết Thư lại đây, vội nói: “Chúng ta trúng kế!”

Khuyết Thư xoa tay nói: “Xác Châu lấy tiền làm lui, lấy công làm thủ.”

(*) Rõ ràng là biết mà không ngăn được, đứa nào soạn kế hoạch hớ thế = =|||

Hà Dung Cẩm trầm giọng nói: “Hiện tại truy kích còn kịp.”

Khuyết Thư nói: “Trước chờ viện quân đến. Xác Châu hiện tại rời đi, tất nhiên là bởi vì tình hình trong nước ổn định, không có lo lắng về sau, hành quân bố trận tất nhiên sẽ bình tĩnh lại. Tương phản, chúng ta hôm qua mới bị thiệt một trận, hôm nay lại vội vàng truy kích, quân tâm bất ổn, dễ dàng trúng mai phục, không bằng đợi Sát Long đưa đại quân đến, chỉnh quân sau lại tấn công cũng không muộn.”

Hà Dung Cẩm nói: “Chính là nếu như vậy, chúng ta mất hết ưu thế.....”

Khuyết Thư nói: “Người không phải luôn nói không thích chiến tranh sao?”

Hà Dung Cẩm nói: “Đích xác không thích.” lúc không phải tướng quân tự nhiên có thể nói mấy lời đại loại không muốn hai nước dấy khởi can qua, nhưng đã thành tướng quân thì hẳn chính là mâu của Tây Khương, kiếm của Tây Khương, nếu hẳn không nguyện chiến, Tây Khương còn ai có thể chiến? Cho nên có không tình nguyện cũng phải chiến.

Khuyết Thư trầm mặc thật lâu sau mới nói: “Bố Ngạc trấn thủ Thanh Phong thành nhiều năm, lại không có cơ hội thể hiện, thường nói bản thân cứ như vậy thì phế luôn cho xong, không bằng cho hẳn hoạt động gân cốt, có hẳn cùng Sát Long, ta có thể yên tâm.”

Hà Dung Cẩm mục quang chớp động.

“Bất quá đừng mơ tưởng ta sẽ thả người rời đi.” Khuyết Thư nói, “Vị trí vương hậu Tây Khương bỏ trống bao năm, cũng nên có người ngồi.”

Hà Dung Cẩm khiếp sợ trừng mắt.

Khuyết Thư không bận tâm, cứ thế tự mình nói tiếp: “Vương hậu xưa nay quản chính là hậu cung của Tây Khương vương, đáng tiếc vị Tây Khương vương này không có hậu cung cho hẳn quản, đành phải ủy khuất hẳn quản Tây Khương vương.” Hẳn long lanh hữu thần nhìn thẳng vào Hà Dung Cẩm đang trợn mắt há mồm nói không thành tiếng, lại cười nói, “Người nói có được không?”

Hà Dung Cẩm mất một lúc lâu mới tìm lại được khả năng phát âm của mình, “Tây Khương chưa từng có lệ này!”

“Ta đây liền làm ngoại lệ chi quân.”

“Nhưng là con nối dòng.....”

“Nhận một đứa thừa tự.” Bị bệnh một đêm sau, ngược lại ý thức thanh tỉnh, Khuyết Thư không cần nghĩ ngợi nói, “Chọn mấy đứa bồi dưỡng, kẻ mạnh nhất sẽ là Tây Khương vương ngày sau.”

53. Quyển 6 - Chương 7: Phỉ Thạch Chi Tâm (7)

Khuyết Thư: Đánh đàn, nói chuyện yêu đương.

Từ đám hài tử trong vương tộc Tây Khương nhận một đứa làm con thừa tự để tài bồi thành Tây Khương vương tương lai?

Hà Dung Cẩm phát hiện tâm mình đáng thẹn mà bị lay động rồi. Hẳn vẫn cho vấn đề giữa mình và Khuyết Thư là một hồng cầu không thể nào vượt qua, giống như trước đây Khuyết Thư nói trên xe ngựa, hẳn phải lấy vợ sinh con để lưu lại người kế thừa vương vị cho Tây Khương, nhưng hôm nay hồng cầu đó lại xóa bỏ một cách quá đơn giản, nhanh tới mức hẳn trở tay không kịp.

(*) hồng cầu: khoảng cách, hào nước rộng

“Người, nghĩ kỹ rồi?” Hà Dung Cẩm bắt đầu vụng miệng.

“Nghĩ kỹ rồi, nhưng mà làm thì lại là chuyện khác.”

Hà Dung Cẩm sắc mặt khế biến.

Khuyết Thư vươn tay về phía hắn, nụ cười ẩn trong đám râu rậm, như ẩn như hiện, “Có người đồng hành, ta mới có thể ở trong bụi gai chém ra một con đường.”

Cánh cửa vốn đóng chặt từ khi gặp nhau liền vì vài ba câu nói của Khuyết Thư mà từ từ mở ra, phía sau cửa quang mang vạn trượng, mê hoặc ánh mắt hắn. Hà Dung Cẩm nhìn tay chăm chăm, thần trí từ từ trở về, đột nhiên cười nói: “Quốc nội Tây Khương còn có ai là bụi gai của ngươi nữa?” Mẫn Mẫn vương đã chết, Thánh Nguyệt giáo nguyên khí đại thương, Kỳ Trạch cùng vây cánh đều bị trừ tận gốc, cả Tây Khương đã nằm gọn trong tay hắn.

Khuyết Thư bị vạch trần cũng không hề lúng túng, bất y bất nạo đem tay dò dò phía trước.

Hà Dung Cẩm thở dài nói: “Ngươi đề cập quá đột nhiên, ta phải ngẫm lại.”

Đích xác phải hảo hảo ngẫm lại.

Mặc dù đã thừa nhận tình cảm của mình với Khuyết Thư, nhưng yêu nhau và gần nhau là hai chuyện khác nhau. Ngay cả khi trên dưới Tây Khương không để ý chuyện hắn là thân nam nhi, không để ý hắn đã từng là đại tướng dưới tay Mẫn Mẫn vương, hắn cũng chưa chắc đã vượt qua được cánh cửa của bản thân mình.

Hắn đột nhiên minh bạch vì sao lúc mình hận Khuyết Thư nhất cũng không có giết hắn, bởi lòng hắn từ lâu đã thừa nhận trong chuyện tình cảm của bọn họ Khuyết Thư mới là người dũng cảm nỗ lực dũng cảm tiến lên, cho nên dù ngập đầy phẫn hận, chút hổ thẹn đó vẫn ở trong thời khắc mấu chốt ảnh hưởng đến hắn. Đến giờ, giữa bọn hắn vẫn là Khuyết Thư bước tới, hắn tại chỗ do dự.

May là Khuyết Thư cùng hắn quen biết đã lâu, sớm đã tập quen với thói bồi hồi bàng hoàng của hắn, cũng không bắt buộc, mỉm cười nói: “Chỉ cần ngươi không biến mất khỏi tầm mắt ta, chờ cả đời thì có sao?”

...

Đại quân Đột Quyết thối lui hai ngày, Sát Long mang đại quân chạy tới, quân nhu lương thảo trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày đã được trù bị thỏa đáng, mười hai vạn đại quân chờ xuất phát, chiến sự biên giới Tây Khương và Đột Quyết hết sức căng thẳng.

Ai cũng biết, trận chiến này một khi đã bắt đầu thì không còn là tiểu đánh tiểu nháo như trận chiến ở Thanh Phong thành nữa, mà tất sẽ thành một trận đại chiến lâu dài đến khi phân rõ thắng bại.

Ngay thời điểm ngàn quân nguy kịch này, đặc sứ hòa đàm của Đột Quyết mang hơn mười xe đại lễ đến Thanh Phong thành bồi tội.

Vừa thấy mặt, Khuyết Thư đã cười nhạt liên tục, “Này đúng là quất một roi lại cho một viên đường, chẳng lẽ Khả Hãn quý quốc cho bản vương là thằng bé tám tuổi, muốn gạt thế nào thì gạt thế đó sao?”

Đặc sứ Đột Quyết không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hồn Hồn vương bớt giận. Giao giới của quốc thổ Đột Quyết Tây Khương kéo dài ngàn dặm, là lân bang quan trọng của nhau. Không lâu trước vương phái sứ giả đến nước ta, đặt ra tình hữu nghị không thể phá vỡ giữa Tây Khương và Đột Quyết...”

Uổng cho bọn hắn còn mặt mũi mà nói chuyện này.

Khuyết Thư sốt ruột khoát tay nói: “Bớt sàm ngôn đi, có chỗ tốt gì cứ nói.”

Đặc sứ Đột Quyết bị hào khí của hắn dọa hoảng rồi, thầm nghĩ: đều bảo Tây Khương Hồn Hồn vương là người âm tàn, lòng dạ sâu đậm, sao tên trước mặt lại sáng trực như thế? Không giống Tây Khương vương ngược lại cứ như sơn tắc mới trong rừng chui ra.

Bất quá nghĩ thì nghĩ, hắn vẫn là thu liễm thần sắc, từ trong tay áo móc ra một tờ danh sách.

Sát Long thân thủ tiếp nhận, đong đo một chút mới chậm rãi mở ra, để chiều ý Tây Khương, bên trên viết toàn là tiếng Tây Khương.

Khuyết Thư thấy khoe miệng Sát Long hơi gợn lên, không khỏi nhú mày.

Đặc sứ Đột Quyết biết chuyện này có thể thành được tám chín phần, thở phào nhẹ nhõm nói: “Đây là Khả Hãn tự mình nói, chân thành chi tâm, thiên địa khả biểu.”

(*) tấm lòng chân thành, đất trời làm chứng

Sát Long hỏi: “Việc này Tiểu Khả Hãn quý quốc có biết không?”

Đặc sứ Đột Quyết biến sắc. Đột Quyết Khả Hãn đã chính miệng nói rồi lại còn đi hỏi Tiểu Khả Hãn có biết không, chẳng phải là đầu đuôi lẫn lộn sao.

Sát Long tựa hồ phát hiện mình lỡ lời, vội nói: “Nghe nói Khả Hãn thân mang bệnh, e vì thế mà phí sức, lại nghe Tiểu Khả Hãn thường phân ưu giải nan cho Khả Hãn, rất được bách tính kính yêu, cho nên vừa nãy mới hỏi vậy.”

Đột Quyết đặc sứ nói: “Việc này Khả Hãn bảo ta làm, không mệnh Tiểu Khả Hãn hỗ trợ.”

“Thì ra là thế.” Sát Long làm bộ bình tĩnh đại ngộ, mắt len lén liếc nhìn Khuyết Thư.

Khuyết Thư đột nhiên vỗ án, nổi giận nói: “Không cần làm bộ làm tịch! Xác Châu làm gì trong lòng chúng ta đều rõ.” Hắn dù thương thế chưa lành, tốc độ đẩy xe so với hai ngày trước thoăn thoắt hơn không ít, thoáng cái thì đã ra tới cửa.

Đột Quyết đặc sứ thấy hắn nói đi là đi, không khỏi ngẩn người, mắt nhìn qua Sát Long.

Sát Long nói tiếng xin lỗi, miệng kêu vương, nhanh bước đuổi theo ra ngoài.

Hai người một trước một sau vào hậu đường. Sát Long vội hỏi: “Vương đi đâu?”

Khuyết Thư nói: “Hừ, cái tên đặc sứ kia len lén sai người truyền thư tới hậu đường, tưởng bản vương không biết chắc?”

Sát Long nói: “Vương nói là lại có gian tế?” Một tên Kì Trạch đã khiến hắn đau đầu đầu vụn phần, nếu lại có thêm tên nữa, thật không biết làm thế nào cho phải.

“Không phải gian tế.” Khuyết Thư hắc hắc cười lạnh, “Chúng ta biết giây xích mích cha con hắn, bọn hắn đương nhiên cũng biết ly gián...”

Sát Long mở trừng hai mắt nói: “Ly gián quân thần của ta với vương? Ta đối vương lòng son dạ sắt, vương đều biết.”

Khuyết Thư liếc hắn, nói: “Không cần minh bạch còn giả bộ hồ đồ.”

Sát Long thở dài nói: “Vương đối thần tín nhiệm có thừa, thần cảm động tới muốn rơi nước mắt, bất quá vương đối Hách Cốt tướng quân...”

“Ta đương nhiên tin tưởng hắn, tin hắn sẽ không phản bội ta, sẽ không bán đứng Tây Khương.” Mắt Khuyết Thư lóe lên vẻ không chắc, “Nhưng mà, ta không dám tin hắn sẽ theo ta cả đời.”

“Vương không phải đã dùng hậu vị để tương nghênh rồi sao?”

Khuyết Thư cười khổ nói: “Hắn còn chưa đáp ứng.”

Sát Long nói: “Cũng phải, Hách Cốt tướng quân dù sao cũng là nam tử, để hắn làm mẫu nghi thiên hạ đúng là có chút làm khó.”

Khuyết Thư giờ cần nhất là nghe an ủi với khẳng định, thấy hắn nói vậy, lập tức khẩn trương hỏi, “Người cảm thấy là làm khó?”

“Bất quá ta không phải là Hách Cốt tướng quân, tướng quân rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào, ngoại trừ tướng quân ra, ai cũng không biết. Giống như trước kia ta cho rằng tướng quân hận vương đến thấu xương, ai ngờ cuối cùng hắn vẫn hạ thủ lưu tình.”

Nghe đến đó, sắc mặt Khuyết Thư lại hòa hoãn, “Phải, hắn nhìn thì lạnh lùng, kỳ thực lại là người mềm lòng nhất trên đời.”

“Cho nên Vương mới ngầm đồng ý để cho hắn quên nhung, bởi vì hắn có mưu của chiến tướng lại không có tâm của chiến tướng.”

(*) quên nhưng: nhưng là quân sự, quân đội, quên nhưng ý chỉ bỏ giáp, bỏ quân đội mờ hiện hay được gọi là giải ngũ.

“Chỉ cần đồng ý lưu lại bên cạnh ta, hấn muốn làm cái gì cũng được.”

Sát Long cười hỏi: “Giữ ở bên người để làm gì?”

“Đánh đàn, nói chuyện yêu đương.” Khuyết Thư mở to hai mắt, cười rất ám muội, thúc bánh xe từ từ đi về phía gian phòng Hà Dung Cẩm.

(*) hữu cầm hà tu kiểm chắc ý bảo ổng chỉ cần bạn Cẩm ở bên đánh đàn trò chuyện chứ không cần bạn ấy cầm kiếm chỉ huy quân sự cho ổng ==

“Vâng.”

“Truy tìm tung tích của Thiên thần châu phải nhanh lên.”

“Vâng.”

Nhìn vết lửa còn mới, mới biết đám người Hồn Hồn vương giấu ở trong thâm sơn.

Mấy lời ít ỏi lại đem lý do Xác Châu dẫn người đốt núi giải thích đến nhất thanh nhị sở.

Hà Dung Cẩm cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, chữ là Xác Châu tự mình viết, hấn nhận ra được.

Lửa mà tờ giấy này nhắc tới cũng chính là lửa mà Khuyết Thư nói mình đốt để bọn hấn chú ý một chút, tuy sau lại bị Khuyết Thư tìm lý do hồ lộng qua, nhưng lý do đó hấn nghe còn thấy sứt sọc hướng chỉ là Xác Châu đang toàn lực tập nã hấn? Này rõ ràng là một sơ hở dẫn lửa thiêu thân.

Lấy trí của Khuyết Thư còn có thể lưu lại sơ hở như vậy sao?

Nếu không phải cố ý, thực rất khó giải thích. Mà lý do hấn cố ý... Chỉ sợ là muốn dẫn mình vào núi đi. Lúc đó dù hấn không theo Tháp Bó vào núi, nhưng nghe thấy Xác Châu triệu tập đại quân công sơn thì, nhất định cũng sẽ tới cứu viện.

Khuyết Thư làm, kỳ thực là lấy thân làm mồi, dụ hấn mắc câu!

(*) tóm lại là từ đầu tới cuối, không có cái mưu nào của ổng là nằm ngoài mục đích câu bạn Cẩm hết >”

Dụng ý của Xác Châu không cần nói cũng biết, nhưng rơi vào đầu hấn lại là một thứ tâm tình khác.

Để gặp hấn, Khuyết Thư có thể không để ý thân phận vua một nước mà bất chấp nguy hiểm, lên vào Đột Quyết. Để lưu hấn, Khuyết Thư không tiếc đặt bản thân vào tuyệt cảnh bốn bề thọ địch. Tâm tình như vậy, nếu lúc trước hấn không thương người, đương nhiên cảm thấy như gánh nặng ngàn cân, bất kham phụ tải, nhưng Khuyết Thư lại là người trong lòng hấn, tâm tình như vậy, hấn ngoại trừ dùng cả đời để phụng bồi ra, còn cách gì để báo đáp?

Nền dấy lên ở một góc, sau đó lan dần cả trang giấy, cuối cùng rơi xuống đất, hóa thành tro tàn.

Cánh cửa khép hờ bị gõ hai cái, Hà Dung Cẩm quay đầu, người này giờ vẫn tâm tâm niệm niệm đang ngồi ngoài cửa cười dài nhìn hấn. Thoáng cái, muôn vàn lo lắng cũng như tờ giấy bị đốt trụi kia, tan thành mây khói.

Tác giả bảo: Ngang này coi như xong chính văn, còn hai chương kiểu như phiên ngoại, viết về sinh hoạt hai người sau này

54. Quyển 6 - Chương 8: Phỉ Thạch Chi Tâm (8)

Khuyết Thư: Đánh đàn, nói chuyện yêu đương.

Quá trình sắc phong nam vương hậu thuận lợi ngoài ý muốn, những tình huống kiểu như liều chết can gián bức vua thoái vị mà Hà Dung Cẩm nghĩ đến đều hoàn toàn không xảy ra. Tây Khương đại thần nghe nói Khuyết Thư định tìm người thừa kế trong vương tộc, liền thương nghị ra một bản danh sách, coi như ngầm đồng ý chuyện này. Đến nỗi Hà Dung Cẩm sau đại điển sắc phong một thời gian rất lâu vẫn chưa thể hồi phục tinh thần.

Về sau qua một lần nói chuyện với Sát Long hần mới hiểu ra.

Sát Long nói: “Tây Khương dùng vô lập quốc, không giống Trung Nguyên chú trọng cái gì xuất thân địa vị, chỉ cần vương đủ mạnh, dân chúng sẽ tin phụng hần. Thân tín của Mẫn Mẫn vương năm xưa hôm nay không phải đang an an phận phận làm thần tử cho vương sao?”

Hà Dung Cẩm cười khổ nói: “Là ta tự rúc vào ngõ cụt.”

Sát Long cười nói: “Vô luận là Hách Cốt tướng quân năm đó hay là vương hậu Hà Dung Cẩm hiện giờ, đều được bách tính yêu quý hết lòng, thật sự không cần vì thế mà lao tâm.”

Bởi vì Hà Dung Cẩm khẳng khái không muốn sửa lại thành Hách Cốt, Khuyết Thư thẳng thắn lấy Đại tướng quân Hách Cốt đặt thành quân hàm mới, cùng cấp với thượng tướng, có điều càng thân tín với vương hơn, trước mắt vẫn là Hà Dung Cẩm đảm nhiệm chức vụ này. Hà Dung Cẩm đối với chuyện này thật ra rất cao hứng, tuy là lúc này quốc thái dân an, không cần Hách Cốt Đại tướng quân hần xuất binh đại chiến, nhưng thường ngày vẫn có thể dành thời giờ luyện binh. Khuyết Thư cũng không hạn chế hần về mặt này.

Sát Long chú ý hần đi đường vẫn mất tự nhiên, không khỏi nhíu mày nói: “Kỳ thật.....”

Hà Dung Cẩm thấy hần muốn nói lại thôi, nghi hoặc hỏi: “Kỳ thật cái gì?”

Sát Long lắc đầu nói: “Việc này vẫn là từ vương tự mình nói với ngài đi.”

Hần càng là như vậy, Hà Dung Cẩm càng là tò mò. Tối tối về cung điện, Khuyết Thư đã nằm trên giường chờ hần.

(*) Có nude thất nơ hồng đắp chăn hơn ta?

Hà Dung Cẩm nhìn gương mặt đã cạo râu sạch sẽ, nhin không được cười nói: “Kỳ thật nhìn râu nhiều quen mắt, còn thích hơn.”

Khuyết Thư vươn tay.

Hà Dung Cẩm cầm lấy tay hần ngồi xuống giường, lại bị hần lập tức dè xuống.

“Từ từ.” kinh ngạc vì nhiệt tình giống như vĩnh viễn không tắt của Khuyết Thư, từ sau đại điển sắc phong, bọn họ cơ hồ hàng đêm tần hoan. Trình độ tác cầu của Khuyết Thư so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém. Bất quá nếu nói là sung sướng giường chiếu chân chính thì phải là những ngày này mới bắt đầu, năm xưa bọn họ trên giường có lẽ phần nhiều là dày vò lẫn nhau.

Vật áo thoáng cái đã bị cởi, tay Khuyết Thư thành thạo mà như không biết thỏa mãn, vuốt ve thân thể hần.

“Ta có lời muốn hỏi ngươi.....” Hà Dung Cẩm dùng lý trí đang sắp bị bao phủ, hồng hộc phun ra những lời này.

“Ân?” Khuyết Thư hôn dọc theo vành tai một đường thẳng xuống phía dưới.

“Sát Long nói ngươi có chuyện muốn nói với ta.”

Cái tên thuộc về người thứ ba thành công chặn dừng động tác của Khuyết Thư.

Hà Dung Cẩm mở to mắt, phát hiện Khuyết Thư đang cúi đầu, yên lặng vuốt ve chân hần, “Không tìm thấy thiên thần châu?” chuyện Khuyết Thư thăm dò tin tức khắp nơi về tung tích của thiên thần châu để chữa trị chân cho hần, hần vẫn luôn biết.

Khuyết Thư nói: “Đám người kia đến từ Huy Hoàng môn của Trung Nguyên, nhưng thiên thần châu đã không còn trong tay bọn họ.”

Hà Dung Cẩm ôm hai vai của hắn, thản nhiên cười nói: “Chân là do ta tự làm tự chịu, ta chấp nhận.”

Khuyết Thư cong người dậy, lưu lại một dấu hôn trên đùi hắn.

Hà Dung Cẩm nhin không được kéo chân ra, “Người làm cái gì?”

Khuyết Thư dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hôn ngân nói: “Đây là cờ hiệu của bốn vương.”

“.....”

“Nơi này đã bị bốn vương chiếm lĩnh, cho nên, ” Khuyết Thư ngược mắt, nhìn chăm chăm vào mắt Hà Dung Cẩm, giống như hứa hẹn lại giống như phát thệ, “Bốn vương nhất định làm cho nó khôi phục vinh quang lúc trước mới được.”

Hà Dung Cẩm bị thật tình trong mắt hắn làm động lòng, cười nói che giấu: “Nga, muốn nó mọc cỏ dại tràn lan không?”

Khuyết Thư thả người xuống, ôm vai của hắn, vừa gặm vành tai hắn vừa khẽ cười nói: “Thật sự thích râu của ta?”

Hà Dung Cẩm nói: “Giả thôi.”

Khuyết Thư kéo chân hắn, cười tủm tỉm nói: “Vậy chúng ta làm chút chuyện thật đi.”

Vương tộc Tây Khương thống trị Tây Khương hơn hai trăm năm, con cháu thân thích xa gần có đến hàng trăm, Tây Khương đại thần đề cử tổng cộng mười hai cái tên, Sát Long lại tiến cử một cái, cho nên là mười ba, tuổi từ ba đến mười. Lúc nghe thì thấy không nhiều lắm, mà khi Hà Dung Cẩm thật sự nhìn đến, mới biết mười ba đứa nhỏ là chuyện gây đau đầu đến mức nào.

(*) Sư đệ còn tuyển cả trăm kìa, cổ lên m/

Tây Khương sùng võ, dạy trẻ nhỏ liền bắt đầu từ võ nghệ săn bắn, cũng khiến cho đại đa số trẻ nhỏ lúc nào cũng hoạt bát hiếu động. Mà Hà Dung Cẩm là do Hoa Thanh Hà nuôi dạy, Hoa Thanh Hà nhìn có vẻ phóng đảng bất kham, kỳ thật về mặt lễ giáo lại ra rất nhiều quy củ, hắn thân là học trò đầu, bị ảnh hưởng so với Ni Khắc Tư Lực hơn rất nhiều, bởi vậy khi nhìn thấy đám nhỏ này tung tăng như khỉ trong hoa viên, hắn hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu.

Khuyết Thư lại vui vẻ, “Đều rất khỏe mạnh.”

Hà Dung Cẩm nói: “Người định chọn thể nào?”

Khuyết Thư nói: “Không vội, trước cứ để trong cung giáo dưỡng. Tây Khương vương tuy chỉ có một, nhưng còn có thể có Hách Cốt Đại tướng quân.”

Mặc dù là ván đã đóng thuyền, nhưng chức quan Hách Cốt Đại tướng quân này với Hà Dung Cẩm mà nói, nghe thấy vẫn là mất tự nhiên nói không nên lời.

Khuyết Thư thấy hốc mắt hắn hơi đậm màu, biết là vì mấy ngày nay tác cầu vô độ, không khỏi cảm thấy đau lòng, vội kéo hắn đi thư phòng nghỉ ngơi. Kỳ thật, không chỉ có Hà Dung Cẩm cảm thấy mệt, có đôi khi hắn tỉnh dậy cũng mệt mỏi đến mức không buồn nhúc nhích. Nhưng dù vậy, thân thể cùng tâm linh mỗi khi ở cạnh Hà Dung Cẩm vẫn không tự chủ được muốn ôm đối phương vào trong ngực, muốn xác định người này đúng là đã trở thành bạn lữ của mình, hư không, mất mát, tuyệt vọng từng có trước kia đều đã thành quá khứ.

(*) vài năm nữa xem có phải dùng viagra làm cơm ăn không, già còn gân =))

Hà Dung Cẩm ngồi trong thư phòng, phát hiện kẻ hắn là đang xem tấu chương kia cứ chăm chăm nhìn mình không rời, “Có lời muốn nói?”

Khuyết Thư thoải mái tự nhiên nói: “Chỉ muốn nhìn thể thôi.”

Hà Dung Cẩm lúc bắt đầu còn cảm thấy lúng túng vì kiểu nói thẳng quá mức này của hắn, bắt quá nghe nhiều phải quen, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Khuyết Thư lại nhìn một lát, mới lưu luyến dời mắt trở lại nhìn tấu chương.

Hai người yên lặng cùng nhau không bao lâu, chợt nghe bên ngoài báo Sát Long tiến cung cầu kiến.

Sau khi Kì Trạch rời đi, trọng trách dồn lên Sát Long càng thêm nặng nề, có mấy lần Hà Dung Cẩm nhìn mà không đành lòng, thế nhưng Sát Long lại bận đến tỵ tử. Khuyết Thư nói hắn chính là loại càng làm việc càng khoái hoạt.

Hà Dung Cẩm từng hỏi: “Nếu mệt đến gục ngã thì sao?”

Khuyết Thư nói: “Thần tử trung thành tận tâm, Tây Khương rất nhiều, tài trí xuất chúng, Tây Khương cũng không ít. Nhưng Tây Khương chỉ có một Sát Long, bởi vì hắn biết được phải làm thế nào để bận đến khoái hoạt chứ không mệt mà gục ngã.”

Sát Long tiến vào, hành lễ trước, lại báo tin vui.

“Tìm thấy tung tích của thiên thần châu.”

Khuyết Thư lập tức chấn động tinh thần, “Ở đâu?”

Sát Long nói: “Rơi vào tay một lang trung tha phương tên là Bách Lý Trường Liễu.”

Khuyết Thư nhíu mày nói: “Huy hoàng môn không phải đại phái Trung Nguyên sao? Thế nào lại tùy ý để thiên thần châu rơi vào tay một lang trung tha phương?”

Sát Long nói: “Nghe nói Bách Lý Trường Liễu dùng mê dược đánh lén bọn họ, mới đắc thủ.”

Khuyết Thư càng cảm thấy kỳ quái, “Khách giang hồ lâu năm sao có thể không đề phòng mê dược? Trừ phi Bách Lý Trường Liễu không phải một lang trung tha phương bình thường.” trong đầu hắn hiện lên một cái tên, nghiêm mặt nói, “Lập tức phái người đi Thánh Nguyệt giáo, cho Tân Cấp tìm hiểu về người tên là Bách Lý Trường Liễu này.”

Sát Long chần chờ nói: “Thánh Nguyệt giáo?”

Khuyết Thư nói: “Hắn lúc trước không phải đã phá đến phong phong vũ vũ ở Trung Nguyên, còn kéo ma giáo tới tận cửa? Như vậy phải hiểu biết Trung Nguyên rất rõ. Cơ Thanh Lan lại là một gã Trung Nguyên biết y thuật, nói không chừng có chút liên hệ. Bốn vương đây là cho hắn cơ hội lập công chuộc tội. Còn có Xích giáo, nói cho hắn, đây là cơ hội cuối cùng, nếu hắn có thể tìm thấy thiên thần châu, chuyện cũ trước kia bốn vương sẽ bỏ qua.”

Sát Long nói: “Vâng.”

Hà Dung Cẩm nói: “Thiên thần châu có chữa khỏi chân cho ta hay không vẫn còn chưa rõ ràng, thật sự không tất yếu mạo hiểm.”

Khuyết Thư nói: “Ta tìm thiên thần châu không chỉ vì chân của ngươi. Ta chỉ cảm thấy hạt châu này..... rất kỳ hoặc.”

Sát Long nghe vậy gật gật đầu nói: “Hạt châu này xuất hiện trong lúc Khả Hãn Đột Quyết bệnh tình nguy kịch, thời cơ quá mức trùng hợp, hơn nữa công hiệu thần kỳ, hiệu quả nhanh chóng, cẩn thận nghĩ đến, thật giống như là cố ý vì cứu Khả Hãn mà hiện ra.”

Khuyết Thư nói: “Không chỉ như vậy. Đám người Huy hoàng môn cũng rất kỳ hoặc. Trung Nguyên Đột Quyết cách xa đâu chỉ ngàn dặm, bọn họ làm sao chỉ trong một tháng vừa biết được tin tức về thiên thần châu đã lập tức tới kịp Đột Quyết, cướp đi thiên thần châu? Nếu nói bọn họ không phải vì thiên thần châu mà đến, như vậy là cái gì làm cho bọn hắn từ bỏ hết thấy ở Trung Nguyên mà ngàn dặm xa xôi chạy đến Đột Quyết đây?”

Sát Long cùng Hà Dung Cẩm đều trầm mặc.

Khuyết Thư nói: “Hơn nữa lại thêm một lang trung tha phương đột nhiên xuất hiện, các ngươi không cảm thấy thiên thần châu kỳ lạ sao?”

Sát Long nói: “Nhưng dù sao cũng là chuyện của Trung Nguyên với Đột Quyết.”

Khuyết Thư nói: “Chuyện của Trung Nguyên cùng Đột Quyết nếu ta bỏ mặc, rất nhanh sẽ biến thành chuyện của Tây Khương. Kỳ thật Đột Quyết cùng Tây Khương nếu thật sự chiến tranh, vẫn là tám lạng nửa cân, Khả Hãn Đột Quyết lại tích cực cầu hòa với Tây Khương như thế, chuyện này há có thể không có nguyên nhân.”

Nghe hần từng sợi từng sợi mà rút tơ lột kén, Sát Long cảm thấy sống lưng lạnh lẽo. Không chỉ hần, ngay cả Hà Dung Cẩm trong lòng cũng phát lạnh.

Sát Long nói: “Ý của vương là, thiên thần châu cùng hết thảy chuyện này đều là có liên quan?”

Khuyết Thư lắc đầu nói: “Không, ta chỉ đem mọi chuyện hệ thống một lượt, có lẽ có liên hệ, lại có lẽ không có. Chân tướng đến tột cùng như thế nào, còn phải hỏi vị môn chủ huy hoàng môn kia mới biết được.”

(*) chồng ẻm còn chưa chắc gì đã biết mà mấy bạn đòi hỏi =))

Sát Long đột nhiên nhìn Hà Dung Cẩm một cái, nói: “Nghe nói Ni Khắc Tư Lực cùng ma giáo trưởng lão giao tình sâu đậm, có lẽ có thể thỉnh hần hỏi thăm chút ít?”

55. Quyển 6 - Chương 9: Phỉ Thạch Chi Tâm (9)

Khuyết Thư: Đánh đàn, nói chuyện yêu đương.

Hà Dung Cẩm ánh mắt sáng lên, “Giờ hần đang ở đâu?”

Khuyết Thư có chút không vui mà tiếp lời: “Đã trốn về phía Trung Nguyên.”

“Trốn?” Hà Dung Cẩm nhay cảm liếc mắt nhìn hần, ý tứ trong mắt, ý vị thâm trường.

Khuyết Thư lúng túng bấu môi, tay không được tự nhiên mà vuốt cái cằm trơn bóng, từ khi mặt mất đi che đậy, tâm tình hần càng lúc càng bị lộ ra ngoài nhiều.

Sát Long đối với việc bọn hần nói nói thì đem câu chuyện bề hương chỉ hai người mới hiểu đã sớm tập mãi thành quen, thức thời lui ra ngoài, lặng yên đóng cửa.

Sát Long rời đi khiến Khuyết Thư thở phào nhẹ nhõm. Trước khi cưới bộ dạng thiếu đứng đắn của hần đã bị Sát Long gặp nhiều, giờ thành hôn, có vương hậu rồi, dù gì cũng phải tìm lại chút ít. Chỉ là thấy Hà Dung Cẩm diện vô biểu tình ngưng mắt nhìn, Khuyết Thư cảm thấy có khi Sát Long lưu lại cũng tốt, còn có người hòa giải.

“Trước Ni Khắc Tư Lực uy hiếp Xích giáo giáo chủ để lên vào doanh trường, cầu tình cho Thánh Nguyệt giáo.” Khuyết Thư thở dài nói, “Ta nếu không làm gì, chẳng phải sẽ bị người coi rẻ.”

Hà Dung Cẩm nhìn biểu tình ủy khuất của hần, đột nhiên cười rộ lên, “Hần bình an vô sự?”

“Bình an vô sự.” Khuyết Thư nhìn nụ cười của hần, lòng mất cân đối, mặt cũng lạnh xuống.

Hà Dung Cẩm nói: “Nếu không nhờ hần, chúng ta cũng không có ngày hôm nay.”

Khuyết Thư nói: “Hừ, chúng ta đã sớm tốt rồi.” Với hần mà nói, bất cứ ai có thể đem Hà Dung Cẩm trộm khỏi tay mình đều không thể tha thứ, tỷ như Thánh Nguyệt giáo, Ni Khắc Tư Lực...

Hà Dung Cẩm nói: “Ta lại cảm thấy ngược lại.”

Khuyết Thư nhất thời khản trương. Sống ngọt ngào lâu quá, không khỏi có chút đắc ý vênh vao, đến hồi nhớ lại, hần mới chợt dạ nói: “Đã bỏ lệnh truy nã rồi.”

Tâm cảnh người này thật sự đã thay đổi. Trước thái độ dè dặt lấy lòng của Khuyết Thư chỉ là làm bộ làm tịch, giờ mới là chân tình lưu lộ. Hần mỉm cười, nhìn đối phương vì vẻ mặt của mình mà mặt mày giãn ra, trong lòng nổi lên rung động ngọt ngào, “Ni Khắc Tư Lực không phải người khí lượng hẹp hòi, sau này có cơ hội, các ngươi cứ nói hết ra là được.”

...

“Được.” Khuyết Thư cười mà lòng không cam nguyện. Ni Khắc Tư Lực đương nhiên không cần khí lượng hẹp hòi, trước bị uy hiếp là hấn, bị trúng chiêu là hấn, cả tiền đền tướng bổng bị hồng cũng là hấn bỏ ra!

“Người hình như không tình nguyện cho lắm.”

Khuyết Thư kéo kéo da mặt, cười đến chân thành, “Đương nhiên là không.” Dù sao từ lúc hòa hảo với Hà Dung Cẩm hấn cũng đã nghĩ đến làm thế nào cùng Ni Khắc Tư Lực biến chiến tranh thành tơ lụa, chỉ là còn chút không cam lòng mà thôi, dù sao lúc trước cũng là hấn bị làm mất mặt trước mọi người. Bất quá...

Hấn nhìn Hà Dung Cẩm, cảm thấy chút không cam lòng này thật chẳng đáng nhắc tới.

“Bổn vương đã nói là làm.” Câu này nói ra rất cam tâm tình nguyện.

Tìm Thiên thần châu không chỉ là để chữa chân, Khuyết Thư liền đem chủ ý đặt vào phương diện khác. Hấn nhớ Thiên thần châu xuất hiện trong tay hậu nhân của thần y Ti Kha La của Đột Quyết, có thể tìm hấn so với tìm Thiên thần châu còn hữu dụng hơn.

Hấn một bên sai Sát Long phái người điều tra cẩn thận, một bên viết thư nhờ Sa Nạp Lợi Khả Hấn hỗ trợ.

Sa Nạp Lợi nhưng thật đáp ứng rất sảng khoái, không chỉ hỏi âm mà không lâu sau còn đem cả người đưa tới luôn. Người nọ tên Bá Cáp, tự xưng là đến từ Thần y cốc, cốc chủ là sư thúc hấn. Nhìn qua hấn chỉ trên dưới bốn mươi, hỏi ra thì tuổi đã sáu bảy chục, lập tức khiến Khuyết Thư sinh lòng tin.

(*) chui đâu ra cái thần y cốc vậy:”?

Bá Cáp cẩn thận vuốt chân Hà Dung Cẩm, “Bị lệch rồi.”

Khuyết Thư nghe không hiểu, mắt trông mong nhìn Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm phát hiện mình lại có cơ hội làm dịch quan lần nữa.

Khuyết Thư nói: “Có cách nào chữa không?”

Bá Cáp nói: “Đơn giản, đánh gãy là được.”

Hà Dung Cẩm bị sự đơn giản của hấn trực tiếp chấn đơ.

Khuyết Thư thấy hấn không nói lời nào, còn tưởng không chữa được nữa, vội vàng an ủi: “Thiên hạ nhiều đại phu như vậy, không được người này thì đi tìm người khác.”

Hà Dung Cẩm vội ho một tiếng nói: “Hấn bảo chữa được, nhưng phải đánh gãy lại.”

Khuyết Thư nghe xong mặt mũi trắng bệch.

Hà Dung Cẩm nói: “Đánh gãy chân ta.”

Khuyết Thư trừng mắt nhìn hấn, “Đánh gãy chân người không phải càng khiến ta đau hơn sao?”

Bá Cáp nói: “Ý vương hậu thế nào?”

Khuyết Thư không lệnh Hà Dung Cẩm phải làm thế nào, nhưng thật ra hai từ vương hậu thần nhiên kia làm hấn nổi hết một tầng da gà, cười khan nói: “Theo ý thần y mà làm.”

Làm người què mấy ngày, Hà Dung Cẩm lại trở về với xe lăn. Làm phòng ngừa bất trắc, Khuyết Thư đặc biệt đem Tháp Bồ phái qua cho hấn sai sử.

Hà Dung Cẩm dở khóc dở cười, “Trong vương cung có thể có bất trắc gì được?”

Khuyết Thư nói: “Nếu ta biết, chúng đã không tồn tại rồi.”

Hà Dung Cẩm biết là hấn tâm tồn hổ thẹn, thỏa hiệp nói: “Cũng được.”

Khuyết Thư nói: “Ta nghe Tháp Bồ nói, mấy ngày nay người cùng đám hài tử đọc sách, có nhìn trúng đứa nào không?”

Hà Dung Cẩm cười nói: “Ta nhìn trúng cũng chưa chắc đã có thể làm Tây Khương vương.”

Hắn chỉ giỡn một câu, ai biết Khuyết Thư lại nghĩ tới Mẫn Mẫn vương, mặt hơi hơi ảm sắc, bán quỳ bên cạnh hắn, cầm tay Hà Dung Cẩm không nói một lời nào.

“Con mắt nhìn trúng vương,” Hà Dung Cẩm cầm ngược lại tay hắn, “Ta cả đời chỉ có một lần.”

Khuyết Thư đột nhiên ngừng đầu, mắt sáng quắc, nhiệt độ nơi đáy mắt hầu như muốn thôn phệ hắn.

Hà Dung Cẩm nghĩ thầm không ổn, đang tính chuyển hướng câu chuyện, thân thể đã bị Khuyết Thư đè dặt ôm lấy.

“Giờ là ban ngày!” Hắn nhú mào.

Khuyết Thư bất mãn nhỏ giọng nói: “Năm ngày không đụng vào người rồi.” Thần y của thần y cốc thứ khác không nói, quản chuyện tiết chế phòng the lại rất chi là chặt chẽ, Hà Dung Cẩm coi mấy lời đó như thể bài, cự tuyệt hắn mấy lần, hắn cũng chỉ có thể nhịn.

Hà Dung Cẩm thấy hắn đi thẳng vào thư phòng, nhú mào nói: “Nơi này...”

Khuyết Thư đặt hắn lên bàn, đem cái chân mang cặp bản đặt lên tay vịn của ghế, sau đó kéo tay hắn để hắn ôm lấy mình.

“Khuyết Thư.” Hà Dung Cẩm bất an ngóng động tĩnh bên ngoài.

Khuyết Thư cúi đầu nhẹ hôn lên môi hắn, “Yên tâm, có Thập Bố trông chừng rồi.”

“...”

Lo chính là có Thập Bố a.

...

Làm dịch quan lâu, Hà Dung Cẩm phát hiện ngôn ngữ rất quan trọng, lúc rảnh rỗi liền chọn hai đứa nhỏ tương đối an tĩnh để dạy dỗ. Nhưng an tĩnh này chỉ là tương đối, tuy bọn hắn nguyện ý ngồi trên băng ghế, nhưng không có nghĩa là an an phận phận ngồi nghe giảng bài.

Mới một lát, một đứa trong đó đã bắt đầu nói leo, “Vương Hậu, người của Thánh Nguyệt giáo có thể tiến cung được không a?”

Hà Dung Cẩm đành phải ngừng lại đáp: “Vương không truyền, hắn là không vào được.”

“Nhưng vương hậu trước không phải là người của Thánh Nguyệt giáo sao?”

“Giờ thì không phải rồi.”

“Sao lại không phải a?”

Vấn đề ấu trĩ như vậy cả bạn học của hắn cũng nghe không lọt tai, “Đàn a, tại hắn là vương hậu rồi, phải ở trong cung dạy chúng ta, lại còn phải ở chung một chỗ với vương, rất là bận rộn.”

Hà Dung Cẩm buồn cười mà gật đầu.

Tiểu hài tử hiếu kỳ hỏi tiếp: “Nhưng mà giáo chủ võ công tốt, võ công của vương có tốt không?”

Hà Dung Cẩm nói: “Cũng được.”

“So với giáo chủ thì ai giỏi hơn?”

“Phải so thử mới biết.” Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Hà Dung Cẩm lại cho rằng Tân Cấp cao hơn một chút.

“Ta cảm thấy giáo chủ tốt hơn.”

Hà Dung Cẩm phát hiện hắn đối với Thánh Nguyệt giáo rất có hứng thú, “Người thích Thánh Nguyệt giáo?”

“Thích a. Lớn lên ta muốn giống như vương hậu, gả cho giáo chủ.”

“Đàn nữa, vương hậu không gả cho giáo chủ, là gả cho vương!” Bạn học lại nhịn không được.

“Nga, vậy ta gả a.”

(*) xong, bạn Tân Cáp đã bị người thò vuốt tới =)))) em nhỏ mà tâm em chả nhỏ tẹo nào

Hà Dung Cẩm bóp trán. Đột nhiên hắn cảm thấy chọn hai thằng nhỏ này có khi không phải là ý kiến sáng suốt, “Người thích Thánh Nguyệt giáo giáo chủ, vậy có biết hắn tên là gì không?”

“Tân Cáp. Ta biết.” Hắn trả lời không chút do dự.

Hà Dung Cẩm nói: “Vậy người biết ở Trung Nguyên từ này viết thế nào không?”

Hai cái đầu nhỏ cùng nhau lắc lắc.

Hà Dung Cẩm cầm bút lông lên, ở trên giấy từ từ viết chữ xuống, đưa cho bọn hắn xem.

“Đây là cái gì?”

“Tân Cáp bằng tiếng Trung Nguyên.”

Hai cái đầu nhỏ dính vào một chỗ, từng nét một mô phỏng theo, dường như muốn đem cái hình trông y như gà bới này nhớ kỹ.

Hà Dung Cẩm thấy bọn hắn học chăm chỉ, liền cầm gậy lên đi ra ngoài. Chân bị thương đã sắp lành, Bá Cáp bảo hắn mỗi ngày phải siêng đi lại, cho nên mỗi lúc gần chập tối hắn đều tới hoa viên dạo một vòng.

Hắn rời đi chưa bao lâu, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến một chuỗi tiếng cười. Hai cái đầu nhỏ đã dí sát vào nhau lập tức cả kinh ngẩng lên, không thấy bóng người chỉ thấy thanh âm kia dùng thứ ngôn ngữ bọn hắn không hiểu vừa cười hì hì vừa nói chuyện.

“Thân thân a, người thấy hai tên đầu củ cải này thế nào? Bọn nó phát âm ‘Tây cổ tháp’ nhất định rất tốt.”

“Có thích...” Tiếng con nít vừa hô lên chưa tròn đã bị cắt đứt.

Gió phất qua, một tờ giấy trắng từ trên không bay nhẹ xuống bàn, chỉ thấy bên trên có một dãy chữ nhỏ viết theo lối tiểu khải: thí đồ thất nhật, tái nghị khứ lưu.

(*) giữ mấy đứa nhỏ này bảy ngày để thử, sau đó mới nói tới chuyện trả lại hay lấy luôn, mệnh thì đoán chắc lấy luôn () hai thằng nhỏ này nhìn có khiếu làm mình ám tương lai lắm ấy.”x

Xuân Xuân với gà hoa phải đi kiếm con nít hơi bị nhiều, cảm giác cứ như tổ chức bắt cóc con nít ấy >”

56. Quyển 6 - Chương 10: Phiên Ngoại – Đồng Túy(cùng Nhau Say)

Tiểu phiên ngoại của anh Cẩm bác Thư

~Cho dù hiện tại không giống ngày xưa, Hà Dung Cẩm có thể coi là xuân phong đắc ý, so với trước kia mai danh ẩn tích đã khác nhiều lắm, nhưng thói xấu nghiện rượu một khi đã hình thành lại khó sửa cực kỳ.

Khuyết Thư ban đầu còn chiều theo cũng uống cùng mấy chén, sau lại thấy hắn càng uống càng hung, lo lắng sức khỏe, liền hạ lệnh hạn tửu trong cung, đặt ra giới hạn lượng hoàng tửu mang vào mỗi ngày.

Mấy ngày Hà Dung Cẩm vẫn còn tỉnh dưỡng thì còn ráng chịu, cho dù có nảy sinh ham muốn cũng không nhúc nhích được, nhưng thương vừa lành, cơn thèm nhồi lên liền kiềm chế không được. Trong cung không rượu cũng không sao, ngoài cung chẳng lẽ không có? Hắn tùy tiện biên cái có phải đi tuần tra vương thành, mang theo người xuất cung thẳng tiến phường rượu.

Hắn chân trước vừa đi, Khuyết Thư chân sau đã nghe báo cáo, vừa tức vừa buồn cười, xử lý xong mấy chuyện quan trọng khẩn thiết liền xuất cung theo. Mà chỉ cần một khoảng thời gian như vậy, lúc xuất cung sắc trời đã gần như tối sầm, còn lại mấy vệt hồng treo trên mấy nóc nhà phía tây, như thể trời chiều đã quên thu lại.

Chờ Khuyết Thư đuổi tới phòng rượu mới biết Hà Dung Cẩm lại đi từ lâu, hẳn đành phải chuyển qua theo.

Lúc này đúng là thời điểm từ lâu náo nhiệt nhất.

Từ lâu này không giống như ở Trung Nguyên, không có đình đài lầu các tinh xảo, chỉ là dựng một cái lán gỗ trên mặt đất, trên mái đắp cỏ tranh, bên dưới treo một dải lồng đèn đỏ.

Thịt thà đỏ au để trong chậu lớn, vừa thơm vừa béo, chỉ cần nhìn vào cũng khiến người thèm nhỏ dãi.

Rượu xếp ở bốn phía, hoàng tử buộc dây vàng, bồ đào tử buộc dây đỏ, nãi tử buộc dây trắng, vừa nhìn là hiểu, uống theo kiểu tự phục vụ, uống xong thả vò dưới bàn, lúc tính tiền khắc có tiểu nhị đến đếm.

Khuyết Thư vừa vào cửa, con sâu trong bụng cũng đã ngo ngoe. Không đợi hẳn tìm người, Hà Dung Cẩm đã phát hiện ra hẳn trước, giơ tay hươu. Thập Bố ngồi đối diện Hà Dung Cẩm, xem sắc mặt là biết cũng uống được khá khá, cười lên lộ ra một hàm thịt.

“Vương.....” Thập Bố vừa mới nói một chữ đã bị Khuyết Thư dùng bánh chặn miệng.

May mắn chung quanh ồn hết sức, không ai chú ý chỗ này có thêm người nào, nói cái gì.

Khuyết Thư ngồi xuống, Hà Dung Cẩm giúp hẳn châm rượu cắt thịt.

“Uống mấy vò rồi?” Khuyết Thư dùng dao gẩy gẩy thịt, làm như lơ đãng hỏi.

“Một vò.”

“Hai vò.”

Hai giọng nói từ hai hướng trái phải vang lên.

Khuyết Thư đưa thịt vào miệng, mắt nhìn chăm chăm Hà Dung Cẩm.

Hà Dung Cẩm cười gượng một tiếng, “Một vò, còn vò kia là hẳn uống.”

Khuyết Thư nói: “Vậy nửa vò là sao?”

Hà Dung Cẩm mặt không đổi sắc nói: “Nói nhầm.”

“Uống nhiều quá hại người.” Khuyết Thư không đợi Hà Dung Cẩm phản bác liền tiếp tục nói, “Thay vì người thương thân ta thương tâm, không bằng ta thương thân. Về sau người muốn uống cứ để ta uống, người muốn uống bao nhiêu, ta liền uống bấy nhiêu.”

Hà Dung Cẩm trợn mắt há hốc mồm, “Người uống vào liền khiến ta hết thèm?”

Khuyết Thư nói: “Chúng ta còn phân ra kỹ như vậy sao?” Hẳn nắm lấy tay Hà Dung Cẩm, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay.

Hà Dung Cẩm theo bản năng nhìn xem bốn phía, ai ngờ bên ngoài đột nhiên vang lên một trận ồn ào, kèm theo tiếng bánh xe vó ngựa, vô cùng náo nhiệt, lúc sau đã thấy người quen từ cửa tiến vào.

Khuyết Thư thấy sắc mặt Hà Dung Cẩm khác thường, quay đầu nhìn theo.

Ánh mắt đối phương cũng sắc bén, rất nhanh đã nhìn tới phía này.

Sáu mắt nhìn nhau, đều sửng sốt.

Đối phương lập tức phục hồi tinh thần, đi tới phía này. “Tại hạ.....” Hẳn vừa nói vừa muốn hành đại lễ.

Khuyết Thư vẻ bực mình xua tay nói: “Hồ Diệp trưởng lão miễn lễ.”

Bởi vì cái bàn dán tường, cho nên chỉ có có thể ngồi tại ba mặt, Hà Dung Cẩm đang định đứng dậy nhường ra nửa băng ghế, đã bị Khuyết Thư kéo vào người, thân thể không tự chủ được ngã vào ngực hẳn.

Hồ Diệp trưởng lão nhìn mà như không thấy ngồi xuống chỗ vừa trống ra kia.

Hà Dung Cẩm đành phải ngồi sát vào Khuyết Thư.

“Trưởng lão vì sao lại ở đây?” Khuyết Thư khẩu khí cũng không dễ nghe. Chuyện Hồ Diệp trưởng lão cướp đi Hà Dung Cẩm trong tay hắn còn xúi giục ám sát hắn vẫn còn rõ ràng trước mắt, nếu có thể, hắn một chút cũng không muốn cho Hà Dung Cẩm cùng Thánh Nguyệt giáo tiếp tục có thêm liên hệ.

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Ta là phụng mệnh giáo chủ đến yết kiến vương.”

Khuyết Thư nheo mắt, “Thiên thần châu có tin tức?” chân Hà Dung Cẩm chữa khỏi sau, hắn cũng không lo nghĩ chuyện này lắm.

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Vẫn đang tra. Ta lần này tới là vì hai đứa nhỏ do Ni Khắc Tư Lực mang đi.”

Hà Dung Cẩm nhíu mày nói: “Bọn họ thế nào?” chuyện Ni Khắc Tư Lực muốn tìm đồ đệ ban đầu hắn cũng không liệu đến, nhưng sau khi thấy Đoan Mộc Hồi Xuân, thì liền biết hợp tình hợp lý. Phụ mẫu hai đứa nhỏ biết Tây Khương đệ nhất cao thủ thu đồ đệ, cân nhắc lợi hại xong cũng đều nguyện ý. Bọn họ nghĩ sâu xa, xét từ trước mắt, người chọn lựa thừa kế Tây Khương vương nhiều lắm, thời gian lại dài, còn chưa biết sẽ sinh ra biến cố hay không. Lại nói, cũng chưa ai bảo đồ đệ của Ni Khắc Tư Lực sẽ không thể trở thành Tây Khương vương sau này, nói không chừng dựa vào quan hệ giữa Ni Khắc Tư Lực cùng vương hậu, ngược lại có thêm hai phần lợi thế. Chính là không nghĩ tới chúng nó mới đi hai tháng, cư nhiên dẫn tới cả Hồ Diệp trưởng lão.

Hồ Diệp trưởng lão biết hắn hiểu lắm, vội nói: “Bọn họ tốt lắm, chỉ có một đứa cứ nặng nề đòi gặp giáo chủ, đứa còn lại thì không rời nó ra, cho nên tạm thời đều ở Thánh nguyệt giáo làm khách.”

Hà Dung Cẩm nhớ tới hào ngôn tráng ngữ đòi gặp cho thánh nguyệt giáo chủ, nhất thời lặng im.

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Giáo chủ sợ hai vị lo lắng, cố ý phái ta đến một chuyến.”

Khuyết Thư nói: “Việc nhỏ này, làm gì phải nhọc trưởng lão?”

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Vương hậu cùng Thánh nguyệt giáo liên hệ sâu xa, về tình về lý, Thánh nguyệt giáo đều hẳn phải đưa hạ lễ chúc mừng tân hôn.” Nội chiến lúc trước làm cho Thánh Nguyệt giáo nguyên khí đại thương, trên chiến lược, bọn họ không thể không né mình, tạm thời dựa vào Hồn Hồn vương. Nhưng đối với Tân Cấp mà nói, đối đầu bao năm rồi làm sao bảo cúi đầu liền cúi đầu? Chỉ mỗi phần hạ lễ này thôi ông ta đã tốn không biết bao nhiêu công sức, phải thêm cả Ni Khắc Tư Lực thúc giục bên cạnh, mới ép được Tân Cấp đồng ý.

Khuyết Thư tựa tiểu phi tiểu nói: “Hình như là tới hơi trễ a.”

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Thánh nguyệt giáo ở nơi hẻo lánh, tin tức trì trệ, nghe thấy tin vui cũng đã là chuyện từ nửa tháng trước, lại thêm đường núi xa xôi, mặc dù ngày đêm chạy vội không dừng ngựa, cũng không kịp uống một chén rượu mừng của vương, thỉnh vương thứ lỗi.”

Khuyết Thư nói: “Đại hôn gấp gáp, không kịp thông báo, trưởng lão thứ lỗi mới phải.”

“Vương khách khí.”

Hà Dung Cẩm nhìn hai kẻ bằng mặt không bằng lòng này, tự mình lặng lẽ châm rượu.

Hồ Diệp trưởng lão thấy bọn họ một chán nản rã rời, một tiểu lí tàng đao, cười nói: “Phần hạ lễ này có mười xe rượu ngon giáo chủ thu khắp các nơi, cũng không biết vương cùng vương hậu.....” Lời còn chưa dứt, bóng dáng Hà Dung Cẩm đã mất hút.

Khuyết Thư giận dữ nói: “Hạ lễ ở đâu?”

Hồ Diệp trưởng lão nói: “Ngay tại ngoài cửa.”

Khuyết Thư vọt tới cửa, quả nhiên thấy giáo chúng Thánh nguyệt giáo bảo vệ hơn mười xe hạ lễ. Chính giữa đoàn xe, Hà Dung Cẩm khoanh chân ngồi, một tay cầm vò một tay ôm vò, uống ừng ực đến thống khoái. Vẻ mặt khoái hoạt tươi như hoa kia, lại làm cho Khuyết Thư không thể dời mắt, đứng nhìn hồi lâu mới thở dài, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hà Dung Cẩm đưa rượu cho hắn.

Hai người nhìn nhau cười, người một ngậm tà một ngậm cùng nhau uống.

...

Tác giả: chúc mọi người 1/6 vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-nhao-di-vuc-ii-huu-cam-ha-tu-kiem>